

ПАТРИША КОРНУЕЛ ЧЕРВЕНА МЪГЛА

Част 19 от „Кей Скарпета“

Превод от английски: Елена Чизмарова, 2013

chitanka.info

*„И чух из храма силен глас,
който казваше на седемте ангела:
Идете, та излейте на земята
седемте чаши на Божия гняв.“*

Откровение 16:1

Благодарности на Обществения здравен център на флотата и морската пехота, а също и на доктор Марсела Фиеро, доктор Джейми Доунс и други експерти, които ми помогнаха при проучванията, включително Стивън Брага, който щедро сподели опыта си в наказателното право.

Както винаги, съм благодарна на доктор Стейси Гръбър за невероятните ѝ технически умения и експертни познания, за търпението и окуражаването ѝ.

Този роман е посветен на теб, Стейси.

1.

Ръждясали железни релси с цвета на засъхнала кръв пресичат напукания асфалтов път, който води навътре в провинцията. Докато преминавам над тях, си мисля, че затворът за жени в Джорджия се намира от другата им страна — вероятно трябва да приема това като предупреждение и да обърна. Почти четири следобед е в четвъртък, трийсети юни. Все още имам време да хвана последния полет до Бостън, но знам, че няма да го направя.

Тази част от Джорджия е мрачна, с гъсти гори с дървета, обрасли с испански мъх, и тинести долини, пресичани от потоци, които отстъпват пред тревисти равнини, огрени от слънце. Снежnobели чапли и огромни сини жерави летят ниско над водата, отпуснали крака, после дърветата отново сключват корони над тесния път. Гъсти пълзящи растения задушават храстите и покриват стъблата на дърветата с гладки зелени листа. Гигантски кипариси се издигат от блатата като праисторически чудовища. Не се виждат алигатори и змии, но съм сигурна, че са там и наблюдават голямото ми бяло возило, което се носи с тракане и хъркане по пътя.

Още не знам как се озовах в тази таратайка, която вони на мазна храна от закусвалня, цигари и развалена риба. Поръчах на Брайс, офис мениджъра ми, да резервира надеждна кола, за предпочитане волво или тойота, с въздушни възглавници и джипиес. Когато един младеж на летището ме посрещна с бял товарен бус без климатик и дори без карта, му казах, че е станала някаква грешка. Но той ми показа договора с моето име, Кейт Скарпета. Обясних му, че се казвам Кей, а не Кейт, но не ми пука чие име е вписано в договора, защото не съм поръчвала товарен бус. Младежът, силно загорял и облечен с камуфлажни шорти, потник и рибарски ботуши, ми обясни, че ужасно съжالياва. Не можел да си представи как е станала такава грешка. Очевидно имало проблем с компютъра. Би се радвал да ми даде друга кола, но това можело да стане много по-късно, а по-вероятно утре.

Засега нищо не върви според плана. Представям си как съпругът ми, Бентън, заявява, че ме е предупредил. Виждам го, наведен над кухненския плот снощи — висок и слаб, с гъста посребрена коса и изваяно хубаво лице. Гледа ме сериозно, докато спорим за идването ми тук. Едва сега и последните остатъци от главоболието ми изчезват. Не знам защо, част от мен все още вярва, че половин бутилка вино може да разреши всеки спор. Е, може и да е било повече от половин бутилка. Виното беше великолепно, леко и свежо, с аромат на ябълки.

Въздухът, който нахлува през отворените прозорци, е плътен и горещ. Усещам острата миризма на разлагащи се растения, солени блата и кал. Бусът се понася напред към сенчестия завой, където лешояди пируват с нещо умряло. Огромните грозни птици с плешиви глави излитат лениво, когато заобикалям трупа на миеща мечка. Във въздуха се носи отвратителната миризма, която познавам толкова добре. Няма значение дали става дума за човек или животно. Мога да разпозная смъртта отдалеч. Ако слеза от колата и огледам животното отблизо, вероятно ще успея да определя точната причина за смъртта му, кога е настъпила, как е било ударено и от какво.

Повечето хора ме наричат патолог, други — съдебен лекар, а понякога ме бъркат и с полицейски хирург. Всъщност съм лекар със специалност патология и подспециалности криминална патология и триизмерна радиология — използването на скенери, за да огледаш трупа вътрешно, преди да го докоснеш със скалпела. Имам и степен по право и съм полковник от резерва на въздушните сили към Министерството на отбраната, което миналата година ме назначи за директор на криминологичния център в Кеймбридж, Масачузетс, действащ съвместно с МТИ и Харвард.

Експерт съм в определянето на механизма на това, което убива, независимо дали е заболяване, отрова, лекарска грешка, нещастен случай, пистолет или импровизирано експлозивно устройство (ИЕУ). Всяко мое действие трябва да е безукорно от правна гледна точка. От мен се очаква да помагам на правителството, когато се налага. Давам показания под клетва. Всичко това означава, че нямам право да живея като повечето хора. Мога да бъда единствено обективна. Не трябва да имам лично мнение или емоционална реакция, независимо колко зловещ и жесток е случаят. Дори ако насилието ме е засегнало лично, като например опита да ме убият преди четири месеца, трябва да съм

непоклатима като скала. Да запазвам хладнокръвието и решителността си.

— Няма да получиш посттравматично разстройство, нали? — попита ме генерал Джон Бригс, шефът на военните патолози, след като едва не ме убиха в собствения ми гараж на десети февруари. — Стават какви ли не гадости, Кей. Светът е пълен с откачалки.

— Да, Джон. И преди са се случвали гадости и ще продължават да се случват — отговорих, сякаш приемам всичко небрежно, макар да знаех, че не е така.

Възнамерявам да науча колкото може повече подробности за това, което се е объркало в живота на Джак Филдинг, и искам Дон Кинкейд да плати най-високата цена. Доживотен затвор без възможност за помилване.

Поглеждам си часовника, без да пускам волана на проклетия бус. Може би трябва да обърна. Последният полет за Бостън е след по-малко от два часа. Бих могла да го хвана, но знам, че няма да го направя. За добро или лошо, съм твърдо решена, и като че ли действам на автопилот, може би дори опасен автопилот. Знам, че съм разгневена. И снощи скъпият ми съпруг, патолог към ФБР, ми показва ясно грешката ми, докато приготвях вечерята в къщата ни в Кеймбридж, която е историческа забележителност.

— Подвеждат те, Кей. Вероятно някой ти устройва капан. Но това, което ме тревожи най-много, е, че ти самата се вкарваш в капана. Желанието ти да си активна и полезна всъщност идва от нуждата да преодолееш чувството си за вина.

— Не съм причинила смъртта на Джак — възразих.

— Винаги си изпитвала вина заради него. Склонна си да се самообвиняваш за неща, които нямат нищо общо с теб.

— Ясно. Когато мисля, че мога да направя нещо добро, никога не трябва да се доверявам на идеята си — изсумтях, докато режах черупките на огромните скариди с хирургическа ножица. — Когато реша, че поемането на риск може да ме снабди с полезна информация и да доведе до възтържествуване на справедливостта, всъщност се чувствам виновна.

— Мислиш, че си длъжна да оправиш нещата. Или да ги предотвратиш. Винаги си била такава. Още от годините, когато си била малко момиченце и си се грижила за болния си баща.

— Е, сега определено не мога да предотвратя нищо — отвърнах, хвърлих черупките в боклука и сложих малко сол в тенджерата с вряща вода, поставена на новата ми печка с керамичен плот. — Джак е бил изнасилен като дете и не съм могла да го предотвратя. Не можах и да му попреча да съсипе живота си. А сега е убит и не можах да предотвратя и това. Едва успях да предотвратя собствената си смърт, ако трябва да сме честни — добавих и започнах енергично да кълцам лук и чесън. — Имам късмет, че съм още жива.

— Трябва да стоиш далеч от Савана — каза Бентън.

Помолих го да отвори виното и да налее в две чаши.

Пиехме и спорихме. Изядохме разсеяно великолепната вечеря, но не бяхме щастливи. Заради нея.

Катлийн Лоулър бе водила ужасен живот. В момента излежаваше двайсетгодишна присъда за това, че е прегазила човек в пияно състояние. Бе прекарала по-голямата част от живота си в затвора — още от седемдесетте години, когато била осъдена за сексуално насилие над момче, което впоследствие стана мой заместник — Джак Филдинг. Сега той е мъртъв, застрелян в главата от детето на любовта им, както медиите наричат Дон Кинкейд, дадена за осиновяване, тъй като майка ѝ била в затвора заради онова, което извършила, за да я зачене. Дълга история. Често казвам това напоследък. Убедена съм, че едно нещо води до друго. Катастрофалната история на Катлийн Лоулър е чудесен пример за това, което имат предвид учените, когато казват, че пърхането на крилцата на пеперуда причинява ураган в друга част на планетата.

Докато шофирам шумния тракащ бус през блатистия терен, който вероятно е изглеждал същият по времето на динозаврите, се чудя какво ли пърхане на крилца е създадо Катлийн Лоулър и опустошението, причинено от нея. Представям си я в тясната килия с клозет от лъскава стомана, сиво метално легло и миниатюрен прозорец, закрит с метална мрежа, който гледа към рядката груба трева в двора на затвора, циментовите маси и пейки, и химическите тоалетни. Знаем колко дрехи има — не „дрехи за свободния свят“, както ми обясни в имейлите, на които не отговарям, а затворнически униформи, панталони и ризи. Прочела е всяка книга в затворническата библиотека поне по пет пъти и ми съобщи, че била талантлива

писателка, а преди няколко месеца ми изпрати стихотворение, което написала за Джак.

*„Съдба
Той се върна като въздух, а аз като земя
и отначало не се намерихме.
Не беше грешка, а подробност,
че никой от нас не се вслуша.
Огнени пръсти,
леденостудена стомана.
Фурната се прозява,
газта работи
като светлините на подканващ мотел.“*

Прочетох стихотворението безброй пъти, разучавах го дума по дума, търсейки скрито послание. Отначало се разтревожих да не би споменаването на газова фурна да означава, че Катлийн Лоулър е готова да се самоубие. Споделих с Бентън, че вероятно тя приветства идеята за собствената си смърт, както мотелът те подканва, но той отговори, че поемата само показва социопатията и лудостта ѝ. Тя вярва, че не е извършила нищо нередно. Сексът с дванайсетгодишно момче в ранчото за проблемни деца бил красиво нещо, сливане с чиста и свята любов. Съдба. Предопределеност. Според Бентън, тя вижда нещата по този начин заради лудостта си.

Преди две седмици комуникациите ѝ с мен спряха рязко, а адвокатката ѝ ми се обади с една молба. Катлийн Лоулър искала да говори с мен за Джак Филдинг — протежето, когото обучавах в началото на кариерата си и с когото работих повече от двайсет години. Съгласих се да се срещна с нея в женския затвор в Джорджия, но само като приятелка. Няма да съм доктор Кей Скарпета. Няма да съм директорът на криминологичния център в Кеймбридж, нито експерт по каквото и да било. Ще бъде просто Кей, а единственото общо между Кей и Катлийн е Джак. Каквото и да си кажем, ще бъде поверително и няма да присъстват нито адвокати, нито надзиратели, нито пък друг персонал от затвора.

Смяна в светлината. Гъстите борови гори се разреждат и отстъпват пред тъжно голо място. Прилича на промишлен район, отрупан със зелени метални знаци, предупреждаващи, че селският път свършва и минаването през района не е разрешено. Ако нямаш право да си тук, веднага обръщай. Шофирам покрай автоморга, затрупана със смачкани коли, бусове и пикапи, после покрай разсадник с оранжерии и гигантски саксии с декоративни треви, бамбук и палми. Право напред се вижда просторна ливада, в която буквите ЗЖД (Затвор за жени — Джорджия) са спретнато оформени от ярки лехи с петунии и невени, сякаш съм в градски парк или на игрище за голф. Административната сграда от червени тухли с бели комини изглежда в страхотно несъответствие със сините циментови постройки с метални покриви, обезопасени с високи огради. Двойни редици бодлива тел блестят на слънцето като остриета на скалпели.

От проучванията, които направих, научих, че затворът в Джорджия може да е модел за повечето подобни институции. Смятан е за върховен пример за просветена и човечна рехабилитация на престъпници. Докато излежават присъдите си, много от тях се обучават, за да станат водопроводчици, електротехници, козметички, механици, готвачки и келнерки. Затворничките поддържат сградите и терена наоколо. Приготвят храната и работят в библиотеката и козметичния салон. Помагат в клиниката, издават свое собствено списание и се очаква поне да получат диплома за средно образование, докато са зад решетките. Всички те си изкарват прехраната тук и разполагат с доста възможности. С изключение на жените в отделението с максимално строга охрана, наречено „Браво“, където Катлийн Лоулър бе преместена преди две седмици — горе-долу по времето, когато имейлите ѝ до мен спряха рязко.

Паркирам на едно от местата за посетители и си проверявам телефона за съобщения, за да се уверя, че няма нищо спешно, за което трябва да се погрижа. Надявам се да получа съобщение от Бентън и не оставам разочарована.

„Там, където си, е горещо като в ада и ще има буря.
Внимавай и ме уведоми как вървят нещата. Обичам те.“

Практичният ми съпруг никога не пропуска да ми изпрати прогнозата за времето или друга полезна информация, когато мисли за мен. Отговарям, че аз също го обичам, добре съм и ще му звънна след няколко часа. Виждам няколко мъже с костюми и вратовръзки, които излизат от административната сграда, придружени от един надзирател. Приличат на адвокати или директори на затвор. Изчаквам да ги отведат до една кола, като се чудя кои са и какво ги води насам. Прибирам телефона в чантата си, пъхвам я под седалката и вземам със себе си само шофьорската книжка, ключовете от буса и един ненадписан плик.

Лятното слънце ме притиска като тежка нажежена ръка. На югозапад се трупат мрачни облаци. Въздухът ухае на лавандула и нещо сладникаво. Вървя по циментовата пътека сред цъфналите храсти и спретнатите цветни лехи, а от миниатюрните прозорчета ме наблюдават невидими очи. Затворничките нямат друго забавление, освен зяпането на света, към който вече не принадлежат, затова събират информация по-умело и от ЦРУ. Усещам как колективният мозък преценява шумния ми бял бус с номера от Южна Каролина и облеклото ми — не обичайния делови костюм, а бежов панталон и памучна риза в синьо и бяло, плетени мокасини и колан в същия цвят. Не нося никакви бижута, освен титанов часовник с черна гумена каишка и венчална халка. Не е лесно да отгатнеш икономическото ми положение, коя съм и каква съм. Е, бусът определено не подхожда на образа, който си бях подготвила за този ден.

Намерението ми беше да приличам на блондинка на средна възраст, с небрежна прическа, която не се занимава с нищо особено важно или интересно в живота. Но проклетият бус! Очукано, хъркащо чудовище с толкова затъмнени прозорци, че са почти черни, сякаш работя за някоя строителна компания или пък съм дошла в затвора, за да откарам някоя от обитателките му, жива или мъртва. Отново усещам наблюдателните погледи на жените. Никога няма да се запозная с повечето от тях, макар да знам имената на няколко, чиито прочути случаи съм гледала в новините, а зловещите им престъпления са били разглеждани на професионалните събрания, на които присъствам редовно. Въздържам се да не се оглеждам наоколо и не се издавам, че усещам погледите. Чудя се кой от малките прозорци е нейният.

Това сигурно е страшно емоционален момент за Катлийн Лоулър. Подозирам, че напоследък е мислила доста за това. За хора като нея аз

съм последната връзка с онези, които са изгубили или убили. Аз съм заместничката на техните мъртви.

2.

Тара Грим е директорът на затвора. Кабинетът ѝ, в дъното на дълъг син коридор, е обзаведен и украсен от затворничките.

Бюрото, масичката за кафе и столовете са от меденокафяв лакиран дъб. Имат доста солидна форма, а за мен и определен чар, тъй като винаги съм харесвала ръчно изработените неща, колкото и да са груби. Увивни растения със сърцевидни листа са посадени в саксии по первазите на прозорците и оттам пълзят към библиотечките; други се спускат от висящи ръчно изплетени макрамета. Отбелязвам, че Тара Грим явно много разбира от цветя, а тя ме уведомява с мелодичен глас, че затворничките се грижат за тях. Дори не знаела имената им; може би били рододендрони.

— Епипремнум ауреум — казвам и докосвам едно жълто-зелено листо. — По-известни са като дяволски бръшлян.

— Не спират да растат, а аз не разрешавам да ги подрязват — отвръща тя откъм библиотеката зад бюрото си и оставя там книга със заглавие „Икономиката на рецидивизма“. — Започна се с едно малко стръкче в чаша вода. Използвам го като важен житейски урок, който всички тези жени са пренебрегнали по пътя, довел ги дотук. Внимавай какво пуска корени, или един ден то ще заеме всичко наоколо.

Тара Грим връща още една книга в библиотеката — „Изкуството на манипулацията“.

— Хм — казва тя и оглежда растенията, плъзнали из цялата стая. — Тук май стана доста претъпкано.

Директорката е на около четирийсет години, висока и елегантна, със странно неподходящ за това място тоалет — черна рокля, дълга до средата на прасеца, и огърлица от златни монети. Май е обърнала особено внимание на вида си този ден — вероятно заради хората, които току-що си тръгнаха. С високите си скули и дълга черна коса Тара Грим никак не прилича на директор на затвор. Чудя се дали някой е забелязал този абсурд. В будизма Тара е майката на свободата, а действителността е съвсем различна. Е, светът ѝ наистина е мрачен^[1].

Тя пригласяда полата си и се настанява зад бюрото, а аз сядам срещу нея на стол с права облегалка.

— Искам най-вече да прегледам това, което ще покажете на Катлийн — заявява тя. — Сигурна съм, че сте наясно с обичайния ред.

— За мен не е обичайно да посещавам затворници — отговарям. — Освен ако не са в клиниката, или на още по-лошо място.

Имам предвид, че понякога затворниците имат нужда от криминологичен физически преглед, или пък просто са мъртви.

— Ако носите протоколи или други документи, които смятате да разгледате с нея, първо трябва да ги одобря — казва ми Тара Грим.

Отново ѝ повтарям, че съм дошла тук като приятелка, което е точно в правно отношение, но не е съвсем вярно.

Не съм приятелка на Катлийн Лоулър. Ще бъда предпазлива и решителна, докато измъквам информация от нея, като я подтиквам да ми каже онова, което искам да узная, без да се издавам, че ме интересува. Имала ли е контакт с Джак Филдинг през изминалите години и какво се е случвало, когато е била на свобода, извън затвора? Продължителна сексуална връзка между жена — престъпничка и помладата ѝ жертва от мъжки пол се среща и в други случаи, които съм проучвала. А Катлийн е влизала и излизала от затвора през цялото време, откакто познавах Джак. Ако се е срещал с жената, която е блудствала с него като малък, чудя се дали е било, когато изчезваше безследно, подтиквайки ме да го намеря и назнача отново на работа.

Искам да науча кога е открил, че Дон Кинкейд е негова дъщеря, и защо наскоро се е свързал с нея в Масачузетс и ѝ е позволил да живее в къщата му в Сейлъм, както и дали това е свързано с факта, че той напусна съпругата и семейството си. Дали Джак е знаел, че взема опасни медикаменти, или това е било част от плана на Дон? Осъзнавал ли е, че поведението му става все по-налудничаво? Чия идея е било той да се занимава с незаконни дейности в центъра по криминология в Кеймбридж, докато аз бях извън града?

Не мога да предвидя какво може да каже Катлийн, но ще водя разговора така, както планирах и репетирах с адвоката си, Ленард Бразо, и няма да ѝ дам нищичко в отплата. Тя не може да бъде принудена да даде показания срещу собствената си дъщеря, а съдът и бездруго няма да ѝ се довери, но все пак няма да разкрия нито един

факт, който може да достигне до Дон Кинкейд и да ѝ помогне при защитата.

— Е, предположих, че не носите нищо, свързано с тези случаи — казва Тара Грим. Усещам, че е леко разочарована. — Имам доста въпроси за станалото в Масачузетс. Признавам, че съм любопитна.

Повечето хора са любопитни. „Убийствата Менса“, както пресата нарича убийствата, извършени от хора с коефициент на интелигентност на гении, са изключително гротескни. След повече от двайсет години работа по случаи с насилствена смърт, и аз самата още не съм виждала всичко.

— Няма да обсъждам подробности от следствието с нея — уверявам директорката.

— Сигурна съм, че Катлийн ще ви пита, тъй като става дума за дъщеря ѝ. Предполага се, че Дон Кинкейд е убила онези хора, а после се е опитала да убие и вас, нали? — Директорката приковава очи в мен.

— Няма да обсъждам никакви подробности с Катлийн. Не съм тук затова — заявявам твърдо. — Но ѝ донесох една снимка, която бих искала да притежава.

— Може ли да я видя? — Грим протяга деликатната си ръка с идеален маникюр в тъмнорозово, украсена с множество пръстени и златен часовник с кристали.

Изваждам простия бял плик от задния си джоб и ѝ го подавам. Тя изважда една снимка на Джек Филдинг. На нея той мие любимия си червен мустанг модел 1967 година, гол до кръста, по къси панталони, усмихнат и щастлив, запечатан на снимката преди пет години, между браковете и сривовете му. Не аз извърших аутопсията му, но през петте месеца, изминали от убийството му, направих дисекция на живота му, като се опитвах да разбера какво съм могла да сторя, за да предотвратя смъртта му. Не вярвам, че бих могла. Така и не успях да спра самоунищожението му. Поглеждам снимката и ме обземат гняв и чувство за вина, а после — тъга.

— Е, какво толкова, няма проблем — казва директорката. — Хубав мъж, не може да се отрече. Явно е бил запален културист. По колко часа на ден са нужни за това?

Оглеждам рамкираните сертификати и препоръки по стените ѝ, защото не искам да я наблюдавам как разглежда снимката, макар да не

знам защо това ме разстройва толкова много. Може би ми е по-трудно да видя Джак през очите на непознат.

Директор на годината. Изключителни заслуги. Награда за отлична служба. Награда за постоянно отличие. Началник на месеца.

Печелила е някои от наградите по няколко пъти. Има бакалавърска степен от университета „Спалдинг“ в Кентъки, но, изглежда, не е родена там — по-скоро в Луизиана. Питам я откъде е.

— От Мисисипи — отговаря тя. — Баща ми беше директор на щатския затвор там. Прекарах младежките си години на двайсет хиляди акра земя, равна като палачинка, на която затворниците отглеждаха соя и памук. После той бе назначен в Луизиана, в щатския затвор „Ангола“ — далеч от цивилизацията. Живеех на територията на затвора, колкото и странно да изглежда това. Но нямах нищо против. Интересно как човек свиква с всичко, сякаш е съвсем нормално. Баща ми бе този, който препоръча да построят затвора за жени тук, на сред блатата, а жените да се грижат за всичко и да не струват много пари на данъкоплатците. Предполагам, би могло да се каже, че затворите са в кръвта ми.

— Баща ви работил ли е тук?

— Не, никога — усмихва се тя. — Не мога да си представя баща ми да надзирава две хиляди жени. Щеше да му доскучае ужасно, макар някои от тях да са много по-лоши от мъжете. Той беше нещо като Арнолд Палмър^[2], който дава съвети относно дизайна на игрищата за голф. Беше много прогресивен човек. Голям брой затвори се допитваха до него за съвет. В „Ангола“, например, има стадион за родео, вестник и радиостанция. Някои от затворниците са прочути ездаци и умело изработват кожени, метални и дървени изделия, които продават.

Грим разказва всичко това, сякаш не е убедена, че е много добро. После добавя:

— Тревогата ми относно вашите случаи е дали са заловени всички замесени.

— Надявам се.

— Е, поне знаем със сигурност, че Дон Кинкейд е в затвора, и се надявам да си остане там. Да убиваш невинни хора без причина... Чух, че имала психически проблеми заради стреса. Представете си само! Ами стресът, причинен от самата нея?

Преди няколко месеца Дон Кинкейд беше преместена в държавната болница „Бътлър“, където лекарите трябва да определят дали е достатъчно вменяема, за да бъде съдена. Симулации и тактики на защитата. Или, както казва моят главен следовател, Пийт Марино: „Пипнаха я, а тя пипна лудост“.

— Трудно ми е да си представя, че съвсем сама е планирала как да унищожи невинни хора. Но най-лошото е онова нещастно момченце.

Тара дрънка за неща, които не ѝ влизат в работата, но нямам друг избор, освен да я изслушам.

— Убийството на безпомощно дете, което си играело в задния двор, докато родителите му били в къщата. Няма прошка за нараняването на дете или животно — казва тя, сякаш нараняването на възрастен е приемливо.

— Чудех се дали ще е добре снимката да остане у Катлийн — променям темата, защото не искам да потвърждавам или отхвърлям информацията ѝ. — Мисля, че тя би искала да я запази.

— Предполагам, че не може да навреди с нищо — отвърща Грим, но не изглежда убедена. Когато протяга ръка, за да ми върне снимката, по погледа ѝ разбирам какво мисли.

„Защо ѝ дава негова снимка?“ Макар и непряко, Катлийн Лоулър е причина за смъртта на Джак Филдинг. Не, не е непряко — ядосвам се. Правила е секс с малолетен, а Дон Кинкейд, роденото от връзката им дете, е виновна за убийството му. Това си е съвсем директно.

— Не знам дали Катлийн е виждала негови скоросни снимки. — Прибирам снимката в плика. — Просто аз реших да го запомня такъв, какъвто беше в по-добри времена.

Не мога да си представя Катлийн да види снимката и да не се разкрие пред мен. Ще видим кой кого ще манипулира.

— Не знам дали сте наясно защо я преместих в защитена килия — казва Тара.

— Просто знам, че е била преместена — отговарям нарочно неопределено.

— Господин Бразо не ви ли обясни? — Тя ме поглежда със съмнение и обляга ръце върху спретнатото си дъбово бюро.

Ленард Бразо е адвокат по наказателни дела, а причината да се нуждае от такъв е, че когато Дон Кинкейд бъде съдена за опита да ме

убие, не възнамерявам да поверя благополучието си на някой претрупан с работа помощник-прокурор. Не се съмнявам, че екипът адвокати, които я защитават безплатно, ще измислят някакво оправдание за това, че бях нападната в собствения си гараж. Ще твърдят, че аз съм виновна, защото ме е нападнала в тъмното. Жива съм само защото извадих страхотен късмет. Докато седя в обраслия с бръшлян кабинет на Тара Грим, ме тормози мисълта, че всъщност заслугата за собственото ми спасение не е моя.

— Доколкото разбрах, тя е била преместена в защитена килия заради собствената ѝ безопасност — отговарям и си представям камуфлажната жилетка с вградени керамични плочки.

Спомням си грубия найлон на бронираната жилетка, миризмата на ново и тежестта ѝ, когато я метнах на рамо в тъмния студен гараж онази нощ, след като я бях взела от задната седалка на джипа.

— Преместването ѝ в „Браво“ може би ви е изпълнило с колебания относно това, което ще видите тук, в Савана — отбелязва Тара. — Може би нямате желание да търсите нещо опасно след всичко, което сте преживели.

Виждам вихрушката от бели петънца на скенера на първата жертва, прободена от Дон Кинкейд с инжекционен нож. Ярkobели частици, съсредоточени около малка рана с размера на илик и вкарани дълбоко в органите и тъканите в гръдния кош. Като бомба, избухнала вътрешно. Ако беше свършила онова, което започна, когато се нахвърли върху мен със същото оръжие, щях да съм мъртва, преди да падна на земята.

— Не разбирам защо сте носили бронирана жилетка в собствения си дом — добавя директорката, изпълнена с любопитство.

Не ѝ обяснявам, че част от работата ми към Министерството на отбраната е медицинското разузнаване и генерал Бригс искаше да чуе мнението ми относно последните бронирани жилетки, изработени за жените военни. Знаем, че жилетката може да спре стоманено острие. Късмет, чист късмет. Спомням си колко бях шокирана, като се погледнах в огледалото, след като всичко приключи. Обагреното ми в червено лице. Оцветената ми в червено коса. За миг усетих металната миризма и чух съскането на червената мъгла, която ме покри в студения тъмен гараж.

— Чух, че кучето ви било с вас в гаража, когато се е случило. Разбира се, ако може да се вярва на новините. Как е Сок? — пита директорката.

Поглеждам ръцете си. Моите чисти ръце с функционални късо подрязани и nelaкирани нокти. Поемам си дълбоко дъх и се съсредоточавам върху ароматите в стаята. Не мирише на метал и кръв. Усеца се само уханието на парфюма на Тара. „Есте Лаудер“.

— Добре е.

Отново се съсредоточавам върху нея. Чудя се дали съм пропуснала нещо. Как изобщо заговорихме за спасената хрътка?

— Все още ли е при вас? — поглежда ме тя.

— Да.

— Радвам се. Той е добро куче. Но те всички са такива. Знам, че Катлийн не искаше да го повери на случаен човек и се надява да го прибере, когато излезе.

— Когато излезе? — питам объркано.

— Дон осинови Сок, защото Катлийн не искаше да го вземе никой друг. Ужасно много обича животното — обяснява ми Тара. — Признавам, че е добра към животните. А това би трябвало да ви наведе на мисълта, че те двете имат връзка. Съюз. Катлийн и Дон. Разбира се, Катлийн ще иска да повярвате в обратното, както скоро ще узнаете. Откакто съм директор, Дон посещава майка си около четири пъти годишно и внася пари в затворническата ѝ сметка. Вече спря, разбира се. Двете си пишеха, но полицията изземваше писмата. Това обаче не им пречи да общуват и сега — една затворничка пише на друга. Но вероятно знаете всичко това.

— Няма откъде да го знам.

— Катлийн лъже за това сега, когато Дон има неприятности. Не иска да я смятат за виновна поради близките им отношения. Особено човек, който може да ѝ помогне. Например вие. Или важен адвокат. Катлийн ще каже онова, което смята, че е полезно за нея.

— Какво имахте предвид с думите „когато излезе“? — повтарям въпроса си.

— Знаете, че в наши дни всеки е осъден по грешка — отговаря тя.

— Нямах представа, че някой може да си мисли така за Катлийн Лоульър.

— Тя няма да си върне Сок, освен ако той не доживее до дълбоки старини — казва Тара Грим, сякаш тя лично ще се погрижи за това. — Радвам се, че е при вас. Ще ми бъде неприятно, ако едно от спасените и обучени от нас кучета отново се окаже бездомно или попадне в лоши ръце.

— Мога да ви уверя, че Сок никога няма да е бездомен или в лоши ръце.

Никога не бях виждала животно, което да е толкова привързано към мен и да ме следва навсякъде като сянка.

— Повечето ни хрътки са от състезателната писта в Бирмингам. Оттам дойде и Сок — обяснява ми тя. — Пенсионират ги, а ние ги вземаме, за да не ги приспят завинаги. Хубаво е да се напомня на затворничките, че животът е дар от Бога, а не право. Може да бъде отнет или даден. Когато взехте Сок, не знаехте, че принадлежи на Дон Кинкейд, нали?

— Той беше в задната стаичка в една неотоплена къща в Сейлъм през зимата и нямаше храна.

Директорката може да разпитва, колкото си иска. Не възнамерявам да споделям кой знае какво с нея.

— Взех го у дома, докато решим какво да правим с него.

— А после Дон се е появила, за да го вземе — обажда се Тара. — Дошла е в къщата ви онази нощ, за да си вземе кучето.

— Интересно откъде сте чули това — отговарям и се чудя откъде ли ѝ е хрумнала подобна абсурдна идея.

— Вашият интерес към Катлийн е загадка за мен — казва тя. — Не смятам, че е най-разумният ход за човек във вашето положение. Споделих това с господин Бразо, но той, естествено, не пожела да ми обясни истинския ви мотив за срещата с Катлийн. Нито пък защо сте толкова мила с нея.

Нямам представа за какво говори.

— Ще бъда откровена — казва директорката. — В определени часове през деня затворничките, които имат привилегията да ползват имейл, получават достъп до компютърната зала. Всичко, което изпращат и получават, минава през имейла на затвора, който се наблюдава внимателно; има и филтри. Знаем, че тя ви е писала през последните месеци.

— Значи знаете също, че така и не ѝ отговорих.

— Наясно съм с всички връзки на затворничките с външния свят, независимо дали става дума за имейли или обикновени писма по пощата.

Тара замълчава, сякаш изреченото от нея би трябвало да означава нещо за мен.

— Мисля, че имам представа какво целите и защо се отнасяте приятелски с Катлийн. Искате информация. Това, което би трябвало да ви интересува, е кой наистина стои зад поканата на Катлийн. И какво иска този човек. Сигурна съм, че господин Бразо ви е разказал за всички проблеми, които имаше Катлийн.

— Предпочитам да ги чуя от вас.

— Изнасилвачите на деца никога не са били популярни в затворите — изрича тя бавно и замислено. — Катлийн беше излежала присъдата си, когато аз дойдох тук. И след като излезе за първи път, се забърка в безброй каши. Излежа шест различни присъди, всичките тук, защото очевидно не се отдалечава от Атланта, когато излезе от затвора. Престъпления, свързани с наркотици, а последната ѝ присъда бе за убийството на тийнейджър, който имал нещастieto да минава с мотопеда си през кръстовището, точно когато Катлийн не спряла на знака стоп. Двайсетгодишна присъда, а тя трябва да излежи осемдесет и пет процента от нея, преди да получи право на помилване. Ако някой не се намеси, тя вероятно ще прекара остатъка от живота си тук.

— И кой може да се намеси?

— Познавате ли лично Къртис Робъртс? Адвокатът от Атланта, който се обади на вашия адвокат, за да ви покани тук?

— Не.

— Според мен, другите затворнички не знаеха за първата присъда на Катлийн за сексуално насилие над дете, преди вашите случаи в Масачузетс да се появят в новините — казва тя.

Не помня Катлийн Лоулър да е се е появявала в новините. Обяснението, което ми дадоха за прехвърлянето ѝ в „Браво“, беше, че вбесила останалите затворнички.

— Някои от тях решили да ѝ дадат урок заради онова, което е причинила на убития ви колега, когато бил още малък — добави Тара.

Сигурна съм, че забранената връзка на Катлийн Лоулър с Джек Филдинг не е била спомената в новините. Щях да знам. Ленард Бразо също не го спомена. Според мен не е вярно.

— Това, в добавка към момчето с мотопеда, прегазено от нея в пияно състояние. Тук има много майки, доктор Скарпета. А и баби. Дори няколко прабаби. Повечето затворнички имат деца. И не търпят никого, който е навредил на дете — продължава тя с бавен, тих глас, твърд като стомана. — Дочух слухове за заговор и за да предпазя Катлийн, я прехвърлих в „Браво“, където ще остане, докато реша, че е безопасно да я върна.

— Любопитна съм какво точно се е появило в новините — казвам, опитвайки се да извлека подробностите от това, което подозирам, че е пълна измислица. — Явно не съм чула същите новини. Не помня името на Катлийн да е споменавано във връзка със случаите в Масачузетс.

— Очевидно една от затворничките, или пък някой от пазачите, е чул по телевизията нещо за миналото на Катлийн — уклончиво отговаря Тара. — За това, че е блудствала с дете. И новината се разпростря като пожар. В затвора е крайно непопулярно да си изнасилвач на деца. Да навредиш на дете е непостимо.

— И вие ли видяхте това в новините?

— Не — отговаря ми тя замислено, сякаш се мъчи да разбере нещо.

— Просто се чудя дали има и друга причина — добавям.

— Вие смятате, че има — казва тя, но не го изрича като въпрос.

— Преди две седмици се свързаха с мен относно това посещение. По-точно, свързаха се с Ленард Бразо — напомням ѝ. — Когато Катлийн е била преместена и е изгубила достъп до имейл. А това ме навежда на мисълта, че слухът се е разпространил като стихийен пожар по времето, когато ми предложиха да се срещна с нея. Вярно ли е?

Тя отвърща на погледа ми с непроницаемо лице.

— Просто се чудя дали наистина е имало нещо в новините — казвам решително.

---

[1] Grimm (англ.) — фамилното име на директорката означава „мрачен“. — Б.пр. ↑

[2] Американски играч на голф, считан за един от най-великите играчи в историята на голфа. — Б.пр. ↑

3.

Убийствата в североизточен Масачузетс започнаха преди около осем месеца. Първата жертва беше колежанска футболна звезда, чийто обезобразен гол труп бе намерен в пристанището на Бостън близо до участъка на бреговата охрана.

Три месеца по-късно малко момче бе убито в собствения му заден двор в Сейлъм. Предполагаше се, че е жертва на ритуал с черна магия, при който в главата му били забити пирони. Следващата жертва, студент от Масачузетския технологичен институт, бил намушкан с инжекционен нож в един парк в Кеймбридж. Накрая бе убит Джак Филдинг, при това със собствения му пистолет. Ние трябваше да повярваме, че Джак е убил другите, а после се е самоубил. Но виновна бе биологичната му дъщеря. И тя вероятно щеше да се отърве безнаказано, ако не се бе провалила в опита си да очисти и мен.

— Медиите се занимаваха доста с Дон Кинкейд — продължавам, — но не чух нищо за Катлийн и миналото ѝ. А и случилото се с Джак като дете не бе огласено в медиите.

— Невинаги успяваме да спрем външните влияния — загадъчно промълвява Тара. — Членове на семействата идват на посещения. Също и адвокати. Понякога влиятелни хора с мотиви, които не са очевидни, започват нещо, излагат някого на опасност, а после тази личност губи малкото си привилегии; дори и нещо повече. Нямаме представа колко пъти тези либерални кръстоносци решават да оправят нещата, но причиняват само вреди и излагат хората на риск. Може би и вие трябва да се запитате защо някой от Ню Йорк идва тук, за да се бърка в нещата.

Надигам се от затворническия стол, който е не по-малко корав от директорката, която го е поръчала. През прозореца виждам жени със затворнически униформи да работят в цветните лехи покрай тротоарите и оградите и да разхождат хрътки. Небето изглежда зловещо, с цвят на олово. Питам директорката кой е идвал тук от Ню Йорк. За кого говори?

— Джейми Бъргър. Доколкото знам, с нея сте приятелки.

Тя излиза иззад бюрото си.

Не съм чувала това име от месеци. Споменаването му е болезнено и неудобно.

— Тя провежда разследване, чиито подробности не знам и не би трябвало да знам — казва Тара за известната началничка на Отдела по сексуални престъпления в прокуратурата в Манхатън. — Има големи планове и настоява нищо да не достигне до медиите или до когото и да било. Беше ми неудобно да спомена това пред адвоката ви. Но се сетих, че сигурно така или иначе знаете, че Джейми Бъргър се интересува от нашия затвор.

— Не знам абсолютно нищо за разследването ѝ — отвърщам, като внимавам чувствата ми да не се изпишат на лицето ми.

— Изглежда, казвате истината — отбелязва Тара, а в очите ѝ проблясват предизвикателство и негодувание. — Явно това е нова информация за вас. Не обичам хората да ми казват, че за нещо има определена причина, а тя да е съвсем различна. Не бих искала да мисля, че посещението ви при Катлийн Лоулър е хитрост, за да прикриете интереса си към друг човек, за когото съм отговорна в затвора. Или че всъщност сте тук, за да подпомогнете разследването на Джейми Бъргър.

— Не участвам в нейните действия.

— Може и да участвате, но без да знаете.

— Не мога да си представя как посещението ми при Катлийн Лоулър може да има нещо общо с това, което прави Джейми.

— Сигурно знаете, че Лола Дагет е една от нашите — казва Тара.

Изречението ѝ е доста странно. Звучи, сякаш една от най-страшните затворнички тук е ценна придобивка, като спасена хрътка или специално растение, култивирано в оранжерията.

— Доктор Кларънс Джордан и семейството му, шести януари 2002, тук, в Савана — продължава тя. — Нападение в дома им посред нощ. Само дето мотивът не е бил грабеж. Очевидно, убийството е било извършено заради самото убийство. Намушкала ги в леглата им, с изключение на малкото момиченце. То било преследвано надолу по стълбите и стигнало до външната врата.

Спомням си как съдебният лекар, доктор Колин Дънгейт, представи случая пред Националната асоциация на съдебните лекари

на ежегодната конференция в Ел Ей преди няколко години. Много се говореше за това какво всъщност се е случило в луксозния дом на жертвите и как убиецът е проникнал там. Престъпникът си направил сандвич, пил бира и използвал тоалетната, без да пусне водата. Тогава останах с впечатлението, че местопрестъплението повдига повече въпроси от тези, на които е отговорено, а и уликите сякаш се опровергават една друга.

— Лола Дагет е заловена, докато перяла окървавените си дрехи. А после дрънкаше неуморно лъжи — съобщава ми Тара. — Наркоманка с проблеми с гнева и дълга история за злоупотреби и неприятности със закона.

— Според мен теорията е, че е възможно участието на повече от един човек — отговарям.

— Теорията тук е, че правосъдието си е свършило работата, а тази есен Лола ще отговаря пред Господ.

— ДНК, или пък бяха отпечатъците, така и не били идентифицирани. — Започвам да си припомням подробностите. — А това говори за възможност да е имало повече от един убиец.

— Това беше и нейната защита. Единствената що-годе вероятна история, която адвокатите ѝ измислиха, за да обяснят как така кръвта на жертвите е била по дрехите ѝ, ако тя не е извършила престъплението. Затова измислиха въображаем съучастник. И Лола се опита да прехвърли вината върху него — казва Тара и ме извежда навън в коридора. — Не бих искала да си представям Лола, пусната на свобода сред хората. А това е възможно, въпреки че обжалванията ѝ приключиха. Поръчани са нови криминалогични проби на уликите — нещо, свързано с ДНК.

— Ако това е вярно, тогава сигурно полицията и съдът имат основателна причина — отговарям и поглеждам към пропускателния пункт, където стоят пазачите и си говорят. — Не мога да си представя, че ФБР, полицията, прокуратурата или съдът ще допуснат нови тестове на уликите, освен ако нямат основателна причина за това.

— Предполагам, че е възможно да отменят присъдата ѝ. Също така е възможно и други да излязат по-рано заради добро поведение. И тук ще настъпи едно страхотно бягство от затвора.

Очите на директорката са ледени, а блясъкът в тях говори за неприкрит гняв.

— Работата на Джейми Бъргър не е да измъква хора от затвора — отговарям.

— Струва ми се, че сега точно това ѝ е работата. Тя не идва само на светски посещения в „Браво“.

— Кога е била тук Джейми?

— Чух, че имала жилище в Савана. Нещо като тайно скривалище — подхвърля небрежно тя, сякаш не обръща внимание на клюки, но аз съм убедена, че има нещо повече.

Ако Джейми е идвала тук, за да разпитва осъдена на смърт, не го е направила, без да премине същите процедури като мен сега. Първо е дошла при Тара Грим. „Светски посещения“ звучеше като повече от една визита тук. Скривалище от какво и с каква цел? Изглежда изключително нетипично за нюйоркската прокурорка, която познавах.

— Тя идваше тук, а сега идвате вие — казва директорката. — Не ми приличате на човек, който вярва в съвпадения. Ще кажа на охраната, че можете да влезете със снимката и да я оставите на Катлийн.

Тя се връща в кабинета си, а аз тръгвам по дългия син коридор. Връщам се на пропускателния пункт, където пазач със сива униформа и бейзболна шапка ми нарежда да си изпразня джобовете и да оставя всичко в една пластмасова кутия. Подавам шофьорската си книжка и ключовете от буса и обяснявам, че снимката е одобрена от директорката. Пазачът ми отговаря, че е уведомен и мога да я взема със себе си. Сканират ме, опипват ме и ми връчват червен пропуск, който съобщава, че съм официален посетител номер седемдесет и първи. На дясната ми ръка слагат печат с тайна парола, която ще се покаже само под ултравиолетова светлина, когато напускам затвора покъсно.

— Можете да влезете тук, но ако нямате печат на ръката, никога няма да излезете — казва пазачът.

Не мога да реша дали се шегува. Името му е М. П. Мейкън, според служебната му значка. Обажда се по радиостанцията в контролния център, за да отворят вратата. Чува се шумно бръмчене на електроника, тежката метална врата се плъзва встрани и се захлопва след нас. После се отваря втора врата. Виждам правила за посещения, изписани с червено, които ме предупреждават, че влизам в работно помещение, където са забранени отношения между затворнички и

надзиратели. Плочките на пода са лъснати с восък и сякаш полепват по подметките на мокасините ми, докато следвам Мейкън по сивия коридор със заключени метални врати. На всеки ъгъл има огромни кръгли изпъкнали огледала.

Придружителят ми е с мощна фигура и има напрегнат вид, сякаш се готви за битка. Кафявите му очи непрестанно се оглеждат внимателно. Стигаме до една врата, която е леко откряната. Излизаме в двора на жегата. Над нас се носят мрачни облаци, които изглеждат, като че ли бягат от приближаваща опасност. В далечината проблясват светкавици и се чуват гръмотевици. Първите капки дъжд са с размера на монети от четвърт долар, когато падат на земята. Усещам мирис на озон и прясно окосена трева. Дъждът се просмуква в тънкия памук на ризата ми. Вървим бързо.

— Мислех, че бурята ще почака малко — казва Мейкън и вдига очи към притъмнялото небе, което всеки момент ще се разцепи над нас. — По това време на годината има бури всеки ден. Започва се със слънце и синьо небе, невероятно красиво. После към четири-пет следобед се разразява буря. Но пък прочиства въздуха. Довечера ще захладнее приятно. Така е в тази част на страната. Но през юли и август става непоносимо.

— Навремето живеех в Чарлстън.

— Е, значи знаете. Ако можех да си взема отпуск през лятото, вероятно щях да се отправя натам, откъдето идвате. В Бостън сигурно е поне с двайсет градуса по-хладно — добавя той.

Не ми е приятно, че знае точно откъде идвам. Но си напомням, че не е трудно да се сетиш за това. Всеки, който провери, ще научи, че работя в Кеймбридж, а най-близкото летище е „Логан“ в Бостън.

Той отключва външната врата и ме повежда по пътека с високи огради с бодлива тел отгоре. „Браво“ не изглежда по-различно от останалите отделения. Но когато вратата се отваря и влизаме вътре, долавям общата потиснатост и мъка, които сякаш са се просмукали в излъскания сив цимент и тежката зелена стомана. Контролната зала на второ ниво е зад еднопосочно огледало, точно срещу входа. Има и пералня, машина за лед, кухня и кутия за подаване на оплаквания.

Чудя се дали, ако това въобще е вярно, Джейми Бъргър е влизала в „Браво“ при посещенията си тук. Чудя се за какво е говорила с Лола Дагет, дали това е свързано с преместването на Катлийн Лоулър в

защитена килия и как всичко това засяга лично мен. Не звучи типично за Джейми да дойде тук и нарочно да изложи някого на опасност. Не мога да си представя, че тя е била източникът на слуха за миналото на Катлийн Лоулър, който е предизвикал враждебността на останалите затворнички. Джейми е умна, хитра и изключително предпазлива. Дори прекалено. Или поне беше. Не съм я виждала от шест месеца. Нямам представа какво става в живота ѝ. Племенницата ми, Луси, никога не говори за нея, нито какво точно е станало, а аз не питам.

Мейкън отключва една малка стая с голям плексигласов прозорец до вратата. Вътре има бяла пластмасова маса и два сини пластмасови стола.

— Изчакайте тук, а аз ще доведа госпожица Лоулър — казва ми той. — Трябва да ви предупредя, че тя е много приказлива.

— Аз съм добра слушателка.

— Затворничките обичат вниманието.

— Често ли има посетители?

— Тя би искала. Постоянна публика. Почти всяка от тях би го искала — казва той, без да отговори на въпроса ми.

— Има ли значение къде ще седна?

— Не, госпожо.

В стаите за разпити има скрита камера. Обикновено е монтирана диагонално срещу разпитвания, който в този случай ще е затворничката, а не аз. Почти съм сигурна, че тук няма камера. Сядам и се оглеждам наоколо. На тавана над масата забелязвам метална пръскачка за вода, а до нея — малка дупчица, заобиколена от бяло кръгче. Разговорът ми с Катлийн Лоулър ще бъде записан. И слушан от Тара Грим, а вероятно и от още някого.

4.

Откакто е преместена в обезопасеното отделение, Катлийн Лоулър е заключена по двацет и четири часа в денонощието в килия с размера на барака за инструменти, от която има изглед през метална мрежа към тревата и стоманените огради. Вече не вижда масите за пикник, пейките, нито цветните лехи, които бе описала в имейлите си до мен. Рядко вижда дори друга затворничка или спасено куче.

През часа, определен за раздвижване, тя се разхожда в „досадни идеални квадрати“ на малка заградена площадка, а един надзирател я наблюдава от стол, поставен до яркожълт охладител. Ако Катлийн поиска да пийне вода, ѝ подават малка картонена чашка през оградата. „Забравила съм човешкото докосване, допира на пръсти и какво е да те прегръщат“, казва тя драматично, сякаш е в „Браво“ цял живот, а не само от две седмици. Твърди, че да си тук, е все едно да си в отделението за осъдени на смърт.

Вече няма достъп до имейл, нито до другите затворнички, освен ако си крещят от килия в килия или си подават сгънати бележки под вратите — усилие, което изисква забележителна изобретателност. Разрешено ѝ е да пише ограничен брой писма всеки ден, но не може да си позволи марки и е много благодарна, когато „заети хора като теб си правят труда да мислят за хора като мен и да им обърнат малко внимание“. Когато не чете и не пише, гледа малкия телевизор, изработен от прозрачна пластмаса, с устойчиви гайки, които затворничките да не могат да развинтят. Телевизорът няма вградени колони и сигналът е слаб, което според нея се дължи на „цялата електромагнитна намеса в Браво“.

— Шпионират ни — твърди тя. — Всички тези мъже надзиратели имат възможност да ме видят гола. Заключена съм тук сама, а кой е свидетел на онова, което всъщност става? Трябва да се върна там, където бях.

Тъй като ѝ е позволено да взема душ само три пъти седмично, тя се тревожи за хигиената си. Чуди се кога ще ѝ разрешат да си направи

прическа и маникюр, тоест да ѝ ги направят затворнички, които не се справят особено добре. Тя раздражено ми показва изгорялата си от изрусяване къса коса. Оплаква се от проблемите, които е причинило затварянето ѝ тук на външния ѝ вид. „Тук вечно те унижават и така те тормозят.“ Огледалото от полирана стомана над мивката в килията ѝ напомня непрестанно за истинското ѝ наказание и за законите, които е нарушила. Казва го, сякаш самите закони са нейните жертви, а не човешките същества, които е изнасилила или убила.

— Опитвам се да се успокоявам, като си мисля, че все пак това не е истинско стъклено огледало — казва ми тя от другата страна на пластмасовата масичка. — Всичко, което отразява нещо тук, е предназначено да предизвика изкривяване, не мислиш ли? По същия начин, по който се променя телевизионният сигнал. Значи, когато се оглеждам, образът ми също е изкривен. Може би в действителност не изглеждам точно така.

Тя чака да потвърдя, че красотата ѝ не е изгубена наистина, а причина за неприятното отражение е стоманеното огледало. Вместо това отбелязвам, че описаното от нея звучи доста тежко и ако се озова в същото положение, вероятно ще споделям тревогите ѝ. Ще ми липсва свежият полъх на вятъра, както и гледката на залеза и океана. Ще ми липсват горещите вани и опитните фризьорки. Съчувствам ѝ най-силно заради храната, защото за мен яденето е повече от необходимост и обичам да говоря за него. Храната е ритуал, награда, начин да успокоя нервите си и да си оправя настроението.

Всъщност, докато Катлийн Лоулър продължава да говори, да се оплаква и да обвинява другите за тежкия си живот, аз си мисля за вечерята и откривам, че я очаквам с нетърпение. Няма да ям в хотелската стая. Това е последното, което ми се иска да направя, след като прекарах часове в мърлявия вонящ бус, а сега и в затвора с невидимата парола, отпечатана на ръката ми. След като се нанесе в хотела в историческия квартал на Савана, ще обиколя край речната улица и ще намеря гръцки или кейджънски^[1] ресторант. Или пък италиански.

Точно така, италиански. Ще изпия няколко чаши червено вино и ще прочета новините и имейлите си, за да не дам възможност на никого да ме заговори. Хората често го правят, когато пътувам сама. Ще седна на маса до прозореца, ще изпратя съобщение на Бентън и ще

му кажа, че е бил прав за това, че нещо не е наред. Манипулират ме или ми устройват капан, и не съм добре дошла тук. Но възнамерявам да се добера до истината.

— Е, представи си вече да не знаеш как изглеждаш — казва окованата жена срещу мен.

Най-голямата ѝ мъка е външният ѝ вид, а не смъртта на Джек Филдинг и момчето, което е прегазила в пияно състояние.

— Имах невероятна възможност. Пропуснах истински шанс да стана известна — продължава тя. — Актриса, модел, прочута поетеса. Имам великолепен глас, вероятно можех да композирам свои собствени песни и да стана певица като Кели Кларксън. Разбира се, когато бях млада, още нямаше „Американски идол“, а и повече приличам на Кейти Пери, особено ако тя също беше изрусена. Предполагам, че все още бих могла да стана прочута поетеса. Но успехът и похвалите са по-достижими, ако си красива, а аз бях. Навремето бях способна да спра движението. Хората ме зяпаха. Външният ми вид можеше да ми осигури желаното.

Катлийн Лоулър е неестествено бледа от годините, които е прекарала в затвора, скрита от слънцето. Тялото ѝ е меко и безформено, не дебело, но отпуснато от заседналия живот. Гърдите ѝ са увиснали, а бедрата ѝ се разливат по седалката на пластмасовия стол. Някога съблазнителната ѝ фигура сега е безлична като бялата затворническа униформа, която носят жените в „Браво“.

— Имам чувството, че вече не съм човешко същество, а съм еволюирала в обратната посока, върнала съм се към примитивно съществуване — казва тя саркастично с провлечения си южняшки акцент. — Знам, че вероятно се чудиш какво искам да кажа — отбелязва Катлийн, а аз си припомням нейните стари снимки, включително онези от ареста ѝ през 1978 г., след като двамата с Джек били заловени да правят секс. — Но когато го видях в онова ранчо близо до Атланта... Е, тогава бях страхотна. Дълга копринена коса, едър бюст, задник като джорджийска праскова, дълги крака и огромни златистокафяви очи. Джек ги наричаше тигрови. Странно е как някои неща се предават, като че ли си бил програмиран в утробата или пък при зачеването. И не можеш да избягаш от тях. Рулетката се завърта и спира, номерът ти се появява и ставаш такъв, колкото и да се опитваш да се промениш, или пък въобще не се опитваш. А другите събития и

хора само подсилват ангелското или дяволското, победителя или губещия у теб. Всичко се определя от завъртането на колелото. Решено е, а ти няма как да го промениш. Ти си учена. Не ти казвам нищо, което да не знаеш за генетиката. Сигурно разбираш, че природата няма как да се промени.

— Преживяното от хората също има голямо значение — отговарям.

— Можеш да го видиш и при кучетата — продължава Катлийн, без да се интересува от мнението ми. — Например хрътка, към която са се отнасяли лошо — тя ще реагира по определен начин на дадени неща и ще е доста чувствителна. Но е или добро, или лошо куче. Или може да бъде обучена, или не. Мога да извадя на бял свят онова, което вече е там, и да го дооформя. Но не мога да променя това, което е кучето по рождение.

Тя приключва, като ми казва, че двамата с Джак били сродни души и тя направила с него точно това, което направили на нея. По онова време не го разбирала, дори не можела да го осмисли, макар да била служителка в социалната служба и терапевт. Твърди, че самата тя била изнасилена на десетгодишна възраст от местния методистки свещеник.

— Той ме заведе да ядем сладолед, но накрая близах нещо съвсем различно — вулгарно заявява тя. — Бях лудо влюбена в него. Чувствах се страшно развълнувана и специална, макар сега да мисля, че думата за онова, което изпитвах, не е „специално“ — добавя Катлийн и навлиза в подробности за еротичната си връзка със свещеника. — Срам. Страх. Започнах да се крия. Сега го осъзнавам. Не излизах с други деца на моята възраст, а прекарвах повечето време сама.

Ръцете ѝ без белезници са напрегнати в скута ѝ. Само глезените ѝ са оковани и веригите потракват по цимента, когато си размърда нервно краката.

— Лесно е да прецениш нещата години по-късно — продължава тя. — Не можех да разкажа на никого за живота си, за лъжите, за промъкването в мотели, за обществените телефони и какви ли не други неща, за които едно малко момиченце не би трябвало да знае. Но вече не бях малко момиченце. Той ми отне това. Връзката ни продължи, докато навърших дванайсет години и той получи работа в голяма

църква в Арканзас. Когато започнах връзката си с Джак, не осъзнавах, че му причинявам същото, защото бях формирана по определен начин, а пък той бе формиран по определен начин да я приеме и да я желае. И той наистина я желаше. Но сега вече съм наясно. Нужен ми бе цял живот, за да осмисля, че не отиваме в ада, а го изграждаме върху вече излети за нас основи. Строим ада като универсален магазин.

Досега не е споменала името на свещеника. Каза само, че бил женен и имал седем деца. Считал Катлийн за духовна дъщеря, за сродна душа и помощничка. Обяснявал ѝ колко прекрасно е, че имат свята връзка, и искал да се ожени за нея, но разводът бил грях. Не можел да изостави децата си, защото това противоречало на божието учение.

— Шибани дивотии — изрича с омраза тя.

Тигровите ѝ очи не примигват. Красивото ѝ навремето лице сега е остаряло и измъчено, фина паяжина от бръчки заобикаля устата, която някога е била съблазнителна. Липсват ѝ няколко зъба.

— Разбира се, това бяха пълни глупости и той вероятно е отишъл при някое друго малко момиченце, когато започнах да си бръсна краката и да се крия от него по време на мензиса си. Фактът, че бях красива, талантлива и умна, не ми донесе нищо добро. Това е съвсем сигурно — набляга тя на думите си, сякаш е много важно да разбере, че развалината пред очите ми не е истинското ѝ аз.

Би трябвало да си представя Катлийн Лоулър като млада и красива, мъдра, свободна и изпълнена с добри намерения, когато започва сексуалната си връзка с дванайсетгодишния Джак Филдинг в ранчо за деца с проблеми. Но това, което всъщност виждам, е разрухата, причинена от едно нарушение, довело до много следващи. Ако историята ѝ за свещеника е вярна, той ѝ е навредил по същия начин, по който тя е навредила на Джак, а унищожението още не е приключило и вероятно никога няма да приключи. Всички неща започват и продължават така. Едно действие, една измама. Хронична лъжа, която добива страховити пропорции, съсипва се и се унищожават живот, адът е построен, лампите в него светят и те подмамват, като онзи мотел в стихотворението, което ми изпрати Катлийн.

— Винаги съм се чудила дали животът ми щеше да премине по различен начин, ако не се бяха случили някои неща — заявява тя с тъга и негодувание. — Но може би и бездруго щях да седя тук. Може би,

докато майка ми е била бременна, Господ е решил: „Това дете ще изгуби всичко. Някои трябва да са губещи, защо да не е тя“. Сигурна съм, че разбираш какво имам предвид. Виждаш го достатъчно често в моргата.

— Не съм фаталистка — отговарям.

— Е, браво на теб. Все още вярваш в надеждата — презрително процежда тя.

— Така е.

„Но не вярвам в теб“, мисля си.

Вадя простия бял плик от задния си джоб и го плъзвам по масата към нея. Тя го взема с малките си ръце с прозрачна бяла кожа, през която се показват сини вени. Нелакираните ѝ нокти са розови и късо подрязани. Когато навежда глава, за да погледне снимката, забелязвам сивите корени в изрусената ѝ къса коса.

— Предполагам, че тази е била направена във Флорида — казва тя, сякаш говори за повече от една снимка. — Мисля, че това отзад е гардения. А, чакай. Чакай малко — вторачва се тя в снимката. — Той е по-възрастен на тази снимка. Скорошна е, а малките бели цветчета са блатен тъжник. Наоколо има много такива. Не можеш да изминеш и една пресечка, без да ги видиш. Май е в Савана. Не Флорида, а точно тук, в Савана.

След кратка пауза тя пита с измъчен глас:

— Случайно да знаеш кой е направил снимката?

— Не знам нито кой, нито къде — отговарям.

— Искам да знам кой я е направил — настоява тя, а очите ѝ се променят. — Ако е в Савана или някъде наоколо, а на мен така ми се струва, може би ми я показваш точно затова. Искаш да ме разстроиш.

— Нямам представа къде е била направена, нито от кого, а и не се опитвам да те разстроя — възразявам. — Просто мислех, че може да харесаш снимката.

— Може би е направена точно тук. Джак е дошъл тук с колата си, а аз не съм знаела.

Болка и гняв се долавят в гласа ѝ.

— Когато се запознах с него, му казах колко много ще му хареса Савана. Чудесно място за живеене. Предложих му да се запише във флота, за да го настанят наблизо в новата база за подводници, която строяха в Кингс Бей. Знаеш, че вътре в себе си Джак бе скитник, човек,

който трябваше да плава до екзотични части на света, или да лети и да стане следващият Линдбърг. Трябваше да се запише във флота и да обикаля света с кораби и самолети, вместо да е лекар на мъртъвци. Чудя се, кой ли му е повлиял за това?

Тя се вторачва мрачно в мен.

— Чудя се кой, по дяволите, е направил снимката и защо не съм знаела, че той е идвал тук — ледено процежда тя. — Не знам какво целиш, като ми показваш снимката и ме караш да мисля, че той е идвал тук, но не се е отбил при мен. Не, всъщност знам.

Аз самата пък се чудя къде е била Дон Кинкейд преди пет години, по времето, когато предполагам, че е била направена снимката, колко често е идвала в Савана, за да види майка си, и дали е възможно Джак да е идвал тук, за да види Дон, но да не е имал желание да посети и майка ѝ, докато е бил в района. Сега, седнала срещу Катлийн — жената, за която съм чувала толкова много, сериозно се съмнявам, че Джак би подкарал любимия си мустанг насам или накъдето и да било, за да я посети преди пет или дори десет години. Почти невъзможно ми е да си представя, че след даден момент той може да е обичал Катлийн Лоулър и въобще да е мислил за нея. Тя е безмилостна и лишена от угризения и съчувствие към когото и да било, а десетилетията злоупотреба с наркотици, самоунищожителен живот и затвор са ѝ се отразили пагубно. Не е била красива или чаровна от дълго време, а това сигурно е имало значение за суетния ми заместник.

— Не знам къде е била направена снимката, а и никакви подробности — повтарям. — Просто Джак я държеше в кабинета си, а аз реших, че може да искаш копие от нея. Невинаги знаех къде се намира Джак през двайсетте години, в които работехме заедно.

Предлагам ѝ възможност да ми даде повече информация за него.

— Джак, Джак, Джак — въздъхва тя. — Вечно се местеше. Бе тук в даден момент и изчезваше в следващия. А аз си останах в същата проклета черна дупка. Лежа тук, в една или друга килия, през по-голямата част от живота си. И всичко това е, защото те обичах, Джак.

Катлийн поглежда снимката, а после и мен. Очите ѝ са по-скоро ледени, отколкото тъжни.

— Май не мога да остана на свобода дълго време — добавя тя, сякаш съм дошла тук, за да науча всичко за нея. — Също като всеки наркоман, който кривва от правия път. Само дете аз не криввам от

правия път, а от успеха. Така и не си позволих да преуспея. И го правя, защото не ми е предопределено да успея. Точно това имах предвид, когато говорех за генетиката. Провалът е част от моята ДНК. Господ ми го е отредил. На мен и на наследниците ми. Направих с Джак онова, което бе причинено на мен, но той никога не ме обвиняваше. А сега е мъртъв. И аз все едно съм мъртва като него, защото нещата, които имат значение в живота, си имат собствено мнение. И двамата сме жертви. Може би жертви на самия Господ. Ами Дон? — продължава Катлийн. — Още от първия ден си знаех, че не е наред. Изобщо не получи шанс. Родена преждевременно, дребно същество, закачено към тръбичка в кувъз. Или поне така ми казаха. Не видях. Така и не я прегърнах. И как такова дребосъче да се научи да се разбира с хората, след като е прекарало първите два месеца от живота си в кувъз, а мама е била в пандиза? После дошли серия приемни родители, с които Дон не се разбираше. Накрая се приключи с двойката от Калифорния, която загинала при катастрофа. За късмет на Дон, в този момент тя вече била в Станфорд с пълна стипендия. После Харвард. И там свърши всичко.

Дон Кинкейд е била в Бъркли, а не в Станфорд, преди да се прехвърли в МТИ, а не в Харвард. Но не поправам майка ѝ.

— Също като мен, и тя имаше невероятни възможности, но животът ѝ свърши още преди да е започнал — казва Катлийн. — Независимо какво ще стане в съда, самият факт, че си бил заподозрян, е единственото, което хората запомнят за теб. С Дон е свършено. Не можеш да работиш като нея в секретни лаборатории, ако си бил заподозрян в престъпление.

Дон Кинкейд е повече от заподозряна. Беше призната за виновна по няколко обвинения, включително и предумишлено убийство и опит за убийство. Но не казвам и дума.

— А после онова, което се случи с ръката ѝ — изсумтява Катлийн, вдига дясната си ръка и приковава очи в мен. — Онези технологии, с които работи, наноуреди и какво ли не още... Сега вече е инвалид, тъй като изгуби един пръст и не може да използва ръката си. Струва ми се, че тя вече си получи наказанието. Предполагам, че това те кара да се чувстваш зле. Да осакатиш някого.

Дон не изгуби пръст. Изгуби само връхчето му и някои сухожилия пострадаха, но хирургът ѝ смята, че дясната ръка ще

възстанови напълно функциите си. Пропъждам зловещите образи от ума си. Грозният черен квадрат, където бе прозорецът, вятърът, нахлуващ през него, светкавичното движение в мрака и ледения въздух, когато нещо ме удари силно в гърба. Спомням си как изгубих равновесие, когато замахнах с фенера и усетих как той се удря в нещо твърдо. После лампите в гаража светнаха, а Бентън бе насочил пистолета си към млада жена с огромно черно палто, просната по корем на пода. Яркочервени капки кръв около отрязаното връхче на показалеца с бял френски маникюр и кървавият стоманен нож, който Дон Кинкейд се бе опитала да забие в гърба ми.

Почувствах се лепкава и усетих миризма на кръв, сякаш бях минала през облак от нея. Припомних си разказите на ветерани от Афганистан, станали свидетели на взривяването на свой боен другар. В един миг той е там, а в следващия е червена мъгла. Когато ръката на Дон Кинкейд се плъзна по остроото като бръснач острие на инжекционния нож, докато той съскаше с компресиран въглероден двуокис под налягане петдесет и пет атмосфери, бях опръскана с кръвта ѝ и се чувствах омазана с нея от глава до пети. Не поправам Катлийн Лоулър, не излагам и най-дребния факт, защото знам кога ме лъжат и подмамват. Мислите ми непрестанно се връщат към онова, за което ме предупреди Тара Грим. Че Катлийн ще се прави, че не поддържа връзка с дъщеря си, макар двете да са много близки.

— Май разполагате с доста подробности — отбелязвам. — Сигурна съм, че двете поддържате връзка.

— Няма такова нещо. Не възнамерявам да поддържам връзка — възразява Катлийн и поклаща глава. — Нищо добро няма да излезе, особено като се имат предвид неприятностите, в които се е забъркала. Нямам нужда от повече проблеми. Научих всичко това от новините. Имаме ограничен достъп до интернет в компютърната лаборатория и вестници и списания в библиотеката. Работех там, преди да ме преместят тук.

— Звучи като добро място за теб.

— Директор Грим не смята, че хората се рехабилитират, като ги лишаваш от информация — заявява тя, сякаш смята, че директорката ни подслушва. — Ако не знаем какво става в света, как можем отново да заживеем в него? Разбира се, тук няма рехабилитация — добавя тя, като посочва „Браво“. — Това е склад, гробище, място, където да

изгниеш — изсумтява Катлийн, без да ѝ пука кой ни слуша. — Какво искаш от мен? Нямах да си тук, ако не искаш нещо. Няма значение кой е предложил посещението. И бездруго това бяха адвокатите — казва тя и се вторачва в мен като змия, готова да нападне. — Не вярвам, че си дошла само за да ме зарадваш.

— Чудя се кога най-после си видяла дъщеря си за първи път — отговарям.

— Родена е на осемнайсети април 1979 година. Видях я за първи път, когато навърши двайсет и две.

Катлийн започва да рецитира историята, сякаш я е репетирала предварително. От нея вече лъха студенина — не прави опити да се държи дружелюбно.

— Беше малко след единайсети септември. Януари 2002. Тя каза, че пожелала да ме намери донякъде заради терористичното нападение. А също и след смъртта на онези хора в Калифорния, при които се озовала, след като я прехвърляли от семейство на семейство като горещ картоф. Животът е кратък. Дон го повтори няколко пъти, когато се видяхме за първи път. Каза, че мислела за мен, откакто се помни. Чудела се коя съм и как изглеждам. Осъзнавала, че няма да намери мир и спокойствие, докато не открие истинската си майка — продължава Катлийн. — И ме откри. Точно тук, в затвора, но не заради присъдата, която излеждавам в момента. Тогава ставаше дума за наркотици. Бях навън за известно време, а после се върнах тук. Чувствах се адски гадно и бях безумно отчаяна, защото всичко е толкова безнадеждно и несправедливо. Ако нямаш пари за адвокати или не си прочута, защото си извършила нещо наистина ужасяващо, никой не се интересува от теб. Натикват те в склада и забравят за теб. И аз бях складирана тук, а един ден, съвсем неочаквано — никога няма да забравя изненадата си — ми съобщават, че млада дама на име Дон Кинкейд иска да дойде тук чак от Калифорния, за да ме посети.

— Знаеше ли, че така се казва дъщеря ти, която си дала за осиновяване? — питам, вече без да внимавам какво говоря.

— Нямах представа. Разбира се, знаех, че човек, който осинови дете, ще го кръсти както си иска. Предполагам, че първото семейство, взело Дон, е било Кинкейд.

— Ти ли я кръсти Дон или те?

— Естествено, не аз. Както ти казах, така и не я видях, така и не я прегърнах. Бях тук, когато започнах да раждам преждевременно в килията си. Отведоха ме в общинската болница в Савана. А след като раждането приключи, се върнах в килията си, сякаш никога не съм излизала оттам.

— Ти ли реши да я дадеш за осиновяване?

— Какъв друг избор имах? — възкликва тя. — Даваш децата си за осиновяване, защото си заключен като животно, и това е. Помисли за проклетите обстоятелства.

Катлийн се вторачва в мен, но аз не казвам и дума.

— Заченат си в грях и ти предават греховете на родителите ти — казва тя саркастично. — Чудо е, че някой би искал деца при подобни обстоятелства. Какво, по дяволите, трябваше да направя? Да ги дам на Джак?

— Да ги дадеш на Джак?

Тя поглежда объркано за миг, готова да заплаче. После казва:

— Той беше на дванайсет години. Какво, по дяволите, щеше да прави с Дон или с мен? Законът нямаше да го позволи, което е тъпо. Ние с него щяхме да се оправим. Разбира се, винаги съм мислила за живота, който създадохме с него, но пък кой ли ще иска майка като мен? Така че можеш да си представиш реакцията ми двама и две години по-късно, когато някаква жена на име Дон Кинкейд се свърза с мен. Отначало не повярвах — мислех, че е някакъв номер и тази студентка просто прави проучване. Как можех да знам със сигурност, че това е моето бебе? Но когато я видях... Тя приличаше страшно много на Джак. Поне такъв, какъвто го помнех от едно време. Беше почти злоещо, сякаш той се бе превъплътил в момиче и се появяваше пред мен като видение.

— Спомена, че тя някак е научила коя е истинската ѝ майка. Ами баща ѝ? — питам. — Когато се видяхте за първи път, тя знаеше ли вече за Джак?

Никой досега не бе успял да открие това парченце от мозайката — нито Бентън и колегите му от ФБР, нито Министерството на вътрешната сигурност, нито местната полиция, работеща по случаите. Знаем, че месеци преди убийството на Джак Дон Кинкейд е живяла в старата капитанска къща, която той ремонтиреше в Сейлъм. Знаем, че той е поддържал връзка с нея поне няколко години, но не разполагахме

с информация, която да ни каже откога са били заедно, защо са се свързали, нито пък точното естество на отношенията им.

Бях се ровила безкрайно из паметта си, връщайки се в далечните времена в Ричмънд, когато Джак беше мой колега патолог. Все още се опитвам да си припомня дали е споменавал нещо за незаконната си дъщеря или за жената, която я е родила. Знаех, че е претърпял сексуално насилие от член на персонала в някакво специално ранчо, когато бил малък, но това бе цялата информация, с която разполагах. Двамата никога не говорехме по въпроса, а трябваше да го накарам да ми сподели всичко. Трябваше да опитам по-настойчиво в онзи момент от живота му, когато това можеше да помогне. Но дълбоко в себе си съм убедена, че нищо не би могло да помогне. Джак не искаше помощ и не мислеше, че има нужда от нея.

— Тя знаеше за него, защото аз ѝ разказах — продължава Катлийн. — Бях честна с нея. Разказах ѝ всичко, което можех за истинските ѝ родители. Показах ѝ старите снимки на Джак и някои понови, които той ми бе изпратил. Двамата с него поддържахме връзка през годините. Отначало дори си пишехме писма.

Помня как проверявах личните вещи на Джак след смъртта му. Но не съм виждала писма от Катлийн Лоулър.

— По-късно си пишехме имейли, а сега напълно ме лишиха и от това — ядосано заявява Катлийн. — Имейлите са безплатни и светкавични и няма нужда хората да ми изпращат листове и марки. Вехтории и боклуци, които хората не желаят, а ние трябва да им благодарим за тях.

Бентън и колегите му от ФБР четеха имейли отпреди повече от десет години и ми ги описаха като детински, флиртаджийски и силно подправени с вулгарност. Не ми е трудно да си ги представя. Подозирам, че Катлийн е била първата любов на Джак. Вероятно си е падал по нея по времето, когато е била арестувана за изнасилване, а през годините изкривената и увредена част от психиката им ги е свързвала чрез писма или имейли, които постепенно са замрели. Нищо друго от откритото не сочи, че Джак е общувал с Катлийн, откакто двамата с него напуснахме Вирджиния. Но това не означава, че не е поддържал връзка с биологичната си дъщеря, Дон Кинкейд. Всъщност, сигурно е поддържал. Въпросът е само кога. Може би преди пет години тя е направила тази негова снимка.

— Почтата е дяволски бавна — оплаква се Катлийн. — Изпращам нещо и някой в свободния свят ми изпраща отговор, а аз си седя в килията и чакам с дни. Имейлите са бързи, но в „Браво“ нямаме достъп до интернет — напомня ми тя възмутено. — И нямам право да имам кучета. Не мога да ги обучавам, нито да държа хрътка в килията. Бях започнала да тренирам Първенеца, но сега не мога да му се радвам — казва тя задавено. — Толкова съм свикнала някое от тези кучета да е до мен, а сега вече си нямам нищо. Тук не е по-добре, отколкото в карцера. Не мога да работя по „Намеци“. Не мога да върша нито едно проклето нещо, с което съм свикнала.

— А списанието, което публикува затворът — сещам се.

— Аз съм редакторката — казва тя. — Бях — добавя горчиво.

---

[1] Кейджъни — своеобразна френскоезична етническа група в Южна Луизиана, САЩ. — Б.ред. ↑

5.

— „Намеци“^[1] се казвала групата на Толкин и К. С. Луис — обяснява ми Катлийн. — Събирали се в една кръчма в Оксфорд, за да си говорят за изкуство и идеи — не че аз мога да говоря често за изкуство или идеи, тъй като на повечето жени тук въобще не им пука за тях. Интересува ги само как да се изфукат, да видят имената си напечатани, да получат внимание и признание. Всичко възможно, за да се преборят със скуката и да си вдъхнат надежда, че може би някой ден ще успеят да направят нещо със себе си.

— „Намеци“ ли е единственото издание тук? — питам.

— Да. Единствено и неповторимо.

Гордостта ѝ е очевидна, но не е свързана с никакви литературни постижения, а с усещането за власт.

— Тук няма много неща, които да очакваш. Специални ястия — а аз редовно изпробвам нови храни. Не че в свободния свят бих ги докоснала. Живеех и дишах заради списанието. Директор Грим е щедра, стига да играеш по правилата ѝ. Отнася се добре с мен, но не искам да бъда затворена тук, а и няма нужда. Тя трябва да ме върне на старото ми място — заключава Катлийн, сякаш Тара Грим я слуша в момента.

Катлийн има истинска власт в затвора. Или поне е имала. Решавала е кой ще бъде признат и кой — отхвърлен, кой ще стане популярен сред затворничките и кой ще остане неизвестен. Чудя се дали това е свързано с факта, че някои от затворничките ѝ имат зъб — разбира се, ако предположим, че онова, което ми казаха, е вярно. Чудя се каква е истинската причина за преместването ѝ тук. В същото време мисля за разказа на Тара Грим за убитото в Савана семейство на шести януари 2002 г. и за скорошните посещения на Джейми Бъргър в „Браво“.

— Учех английска литература в колежа. Искях да стана професионална поетеса, но вместо това се хванах на работа в

социалната служба — разказва Катлийн. — „Намеци“ беше моя идея, а директор Грим ми позволи да я осъществя.

Точно през януари 2002 година Дон Кинкейд е дошла в Савана и е видяла Катлийн за първи път. Или поне Катлийн твърди така. Възможно е Дон да е била в Савана, когато докторът и семейството му са били убити. Намушкани с жестокост, която Бентън описва като лична и вероятно придружена от сексуален елемент. Престъпникът се възбужда от физическото проникване в тялото на жертвата с нож, или както е станало с момчето в Сейлъм — пробиване на мозъка с железни пирони.

— Провеждаме редколегиите си в библиотеката, за да прегледаме предадените статии и да съгласуваме оформлението с дизайнерския екип. — Катлийн продължава да говори за списанието. — Аз решавам какво да се публикува, а директор Грим трябва да одобри всичко. После всяка затворничка, чиято статия е избрана, вижда снимката си на корицата. Наистина голяма работа, и може да предизвика доста злоба.

— Какво става с вашето списание сега? — питам, като се чудя дали Лола Дагет познава Дон Кинкейд и дали знае, че Катлийн е нейната майка.

— Естествено, не ми позволяват да работя по него — раздражено отговаря Катлийн. — Очевидно някой друг се занимава с това. Както вече ти казах, работех и в библиотеката, но сега съм лишена и от това. С тези пари си захранвах сметката в тукашния магазин. Двайсет и четири долара на месец. Купувах си по нещо сладко от време на време, също и листове и марки. Кой от външния свят ще ми изпрати пари, след като всичко в сметката ми се изчерпи? Нямам си никого, който да ми помогне. Как да си купя един проклет шампоан, за да си измия косата?

Не отговарям. Няма да получи нищичко от мен.

— Правилата са едни и същи за всички в „Браво“, независимо дали си тук, за да бъдеш защитен, или си масов убиец. Явно това е цената, която плащаш, за да си в безопасност — изсумтява тя, а аз се впечатлявам от ужасния ѝ вид, сякаш нещо зловещо в нея се мъчи да изскочи на бял свят. — Само дете аз не съм в безопасност. Над главата ми виси заплаха.

— Каква заплаха? — питам.

— Не знам защо ми причиняват това. Трябва да ме върнат обратно.

— Каква заплаха виси над главата ти? — повтарям въпроса.

— Лола стои зад всичко това — отговаря тя и кръгът се затваря.

Джейми Бъргър е идвала в затвора, за да говори с Лола Дагет, която е свързана с Катлийн Лоулър, която пък на свой ред е свързана с мен. Не се издавам, че знам коя е Лола Дагет, тъй като продължавам да си мисля, че по някакъв начин е свързана и с Дон. Не знам как или защо, но всички ние сме в кръга.

— Тя искаше да ме преместят тук, за да съм близо до нея — ядосано казва Катлийн. — Нямаме отделение само за осъдени на смърт. А и бездруго Лола е единствената, която очаква смъртна присъда. Последната беше Бари Лу Ривърс, която убила всички онези хора в Атланта, като им слагала арсеник в сандвичите с риба тон.

Дяволът от закусвалнята. Запозната съм със случая, но не го показвам.

— Същите хора всеки ден получавали същите сандвичи с риба тон, а тя им се усмихвала мило, докато състоянието им се влошавало все повече и повече — продължава Катлийн. — Но точно преди да я екзекутират със смъртоносна инжекция, тя се задави със сандвич с риба тон в килията си. Това се казва черна ирония.

— Значи осъдените на смърт са на горния етаж?

— В максимално обезопасена килия като онази, в която съм аз. — Катлийн се ядосва още повече. — Лола е горе, а аз съм долу, един етаж под нея. Не ми крещи, нито ми подава бележки, но думите ѝ се разчуват.

— И какви думи сте чули?

— Заплахи.

Не посочвам очевидното — Лола Дагет е затворена по двайсет и три часа в денонощието също като Катлийн и не е възможно двете да имат физически контакт. Не виждам как Лола би могла да нарани някого.

— Тя знаеше, че ако подстрекава другите и ме постави в опасност, със сигурност ще ме преместят в същото отделение като нея. И те постъпиха точно така — презрително изсумтява тя и добавя: — Лола иска да съм наблизко.

Но аз не вярвам, че Лола Дагет е уредила по някакъв начин настаняването на Катлийн Лоулър в „Браво“.

Уредила го е Тара Грим.

— Имали ли сте подобни проблеми с другите затворнички и преди? — питам. — Проблеми, които да налагат преместването ти?

— Имаш предвид преместването ми в „Браво“? — повишава глас тя. — Не, по дяволите. Никога преди не съм била отделяна. И защо да бъда? Трябва да ме пуснат оттук. Трябва да се върна към живота си.

Мейкън минава покрай прозореца на стаята за посещения. Знам, че ни наблюдава, но не отвързвам на погледа му. Мисля за стихотворението, което Катлийн ми изпрати, и литературното списание, редактирано от нея допреди няколко седмици. Чудя се колко често е публикувала собствените си творби и е подминавала другите. Поглеждам си часовника. Часът ни почти изтече.

— Е, много мило от твоя страна, че ми донесе снимка на Джек — казва Катлийн, отдалечава снимката от себе си и присвива очи. — Надявам се делото ти да мине добре.

Начинът, по който го казва, приковава вниманието ми, но не реагирам.

— Делата не са забавно нещо. Разбира се, аз обикновено се признавам за виновна, за да получа най-леката възможна присъда. И да спестя парите на данъкоплатците. Имам и няколко отменени присъди, защото бях достатъчно честна да призная, че аз съм извършила нещо и съжалявам за това. Ако нямаш репутация, която да пазиш, просто се признаваш за виновен. По-добре е, отколкото да застанеш пред съдебните заседатели, които искат да те съсипят — изръмжава тя.

Катлийн не мисли за Дон Кинкейд, която никога няма да се признае за виновна за нищо. В стомаха ми се появява неприятно усещане.

— А ти имаш репутация, доктор Скарпета. Страхотна репутация при това. Така че за теб не е толкова просто, нали? — усмихва се тя ледено. — Наистина се радвам, че най-после се видяхме, за да разбера за какво е цялата шумотевица.

— Не разбирам какво имаш предвид.

— Писна ми да слушам за теб. Предполагам, че не си прочела писмата.

Не ѝ отговарям. Може би става въпрос за писмата, които тя и Джак са си писали. Писма, които никога не съм виждала.

— Виждам, че не си ги чела — кимва Катлийн и се ухилва. Забелязвам местата, където са били липсващите ѝ зъби. — Наистина не знаеш, нали? Звучи логично. Чудя се дали щеше да дойдеш тук, ако ги беше чела. Е, може би щеше, но нямаше да си толкова самодоволна. Нямаше да се мислиш за толкова велика и всемогъща.

Седя кротко и неподвижно. Напълно овладяна и хладнокръвна. Не показвам нищо. Нито любопитство, нито гнева, който изпитвам.

— Преди имейлите пишехме писмата на хартия — казва тя. — Той винаги ми пишеше на листове с редове, сякаш е още ученик. Това беше в началото на деветдесетте години. Джак работеше при теб в Ричмънд и постоянно беше нещастен. Пишеше ми, че ти имаш нужда от здраво чукане, защото си незадоволена луда кучка, и ако някой просто те изчука едно хубаво, може би ще промени проклетия ти характер. Очевидно той и онзи детектив по убийствата, с когото сте работили навремето, са се шегували за това в моргата и на местопрестъпленията. Майтапели се, че си била в хладилника прекалено дълго и с прекалено много трупове, затова имаш нужда от някого, който да те затопли. Някой трябвало да ти покаже какво е да си с мъж, чийто кур още може да се надърви.

Пийт Марино беше детектив по убийствата в Ричмънд, когато бях там, и сега разбирам защо не съм виждала писмата. Сигурно са във ФБР. Бентън е анализатор на информацията и криминален психолог в бюрото в Бостън и знам, че е чел имейлите, разменяни между Катлийн и Джак. Бентън ми разказа накратко съдържанието им; не се съмнявам, че е прочел и писаните на хартия писма. И не би искал да видя онова, което Катлийн Лоулър ми описа току-що. Не би искал да узная за жестоките забележки на Марино по мой адрес и подигравките му зад гърба ми. Бентън би ме защитил от всичко болезнено с оправданието, че няма да спечеля нищо, ако го науча. Спокойна и хладнокръвна съм. Няма да реагирам. Няма да доставя удоволствие на Катлийн Лоулър.

— Е, най-после сме тук. Най-после те гледам — казва тя. — Великата шефка. Голямата работа. Легендарната Кей Скарпета.

— И ти си нещо като легенда за мен — отвърщам спокойно.

— Той ме обичаше повече, отколкото някога е обичал теб.

— Не се съмнявам, че е така.

— Аз бях любовта на живота му.

— Не се съмнявам и в това.

— Той те мразеше страхотно — казва тя злобно.

Колкото по-спокойна съм аз, толкова повече побеснява Катлийн.

— Според Джек ти въобще не си имала представа колко си проклета с хората, а ако се погледнеш в огледалото, си щяла да разбереш защо нямаш приятели. Той те наричаше доктор Права, а Джек беше доктор Грешка. И ченгетата бяха детектив Грешка или полицаи Грешка. Всички, освен теб грешали. „Грешиш, Джек, трябва да го направиш по този начин. Грешиш, Джек!“ — продължава тя с неприкрито удоволствие. — Вечно си му натяквала какво да прави и как да го направи по твоя начин. Той ми се оплакваше, че за теб целият свят е съдебна зала или местопрестъпление.

— Да, той негодуваше срещу мен от време на време. Това не беше тайна — отвърщам кротко.

— Да, със сигурност негодуваше.

— Никой никога не е твърдял, че е лесно да се работи с мен.

— Хора като теб не се издигат до височайшето си положение, улеснявайки останалите. Те ги тъпчат, изритват ги от пътя си и ги унижават без причина.

— Никога не съм правила подобно нещо. Жалко, ако той наистина е мислел така.

— Винаги обвиняваше теб, ако нещата не вървяха добре.

— Да, така беше.

— Но абсолютно никога не обвиняваше мен.

— А вие обвинявате ли го за случилото се с вас? — питам.

— Джек беше само на дванайсет години, но не беше момче. Повярвай ми, със сигурност не беше. Той започна всичко. Следваше ме навсякъде. Измисляше си поводи, за да говори с мен, да ме докосва, да ми казва колко е влюбен в мен. Случват се такива неща.

Да, случват се, мисля си. Дори когато в никакъв случай не би трябвало да се случат.

— Разбиха му сърцето, когато ме отведоха с белезници, а покъсно, когато трябваше да ме гледа в съда, това едва не го уби — заявява тя. Враждебността ѝ към мен изчезва така светкавично, както се бе появила. — Разделиха ни, съсипаха ни. Но не и душите ни. Все още имахме душите си. Джек ти се възхищаваше. Досадно ми бе да

слушам за това, но той наистина те уважаваше. Проблемът при Джек беше, че той никога не изпитваше само едно чувство към хората. Ако те обича, в същото време те и мразеше. Ако те уважава, в същото време те и презираше. Ако иска да е с теб, бягаше. Ако те намери, веднага те изгубваше. А сега вече го няма.

Катлийн поглежда ръцете в скута си, а оковите ѝ потропват по пода, когато раздвижва крака. Разтреперва се. Лицето ѝ е зачервено. Всеки момент ще се разплаче.

— Трябваше да кажа всичко това. Знам, че не беше приятно — казва тя, без да ме погледне.

— Разбирам.

— Надявам се, че няма да ме зарежеш заради това. Бих искала да продължа да поддържам връзка с теб.

— Човек трябва да излее чувствата си.

— Не знаех как ще се чувствам, след като мине известно време от смъртта му — промълвява тя, все още вторачена в пода. — Почти не мога да го осъзная. Той не е част от живота ми сега, но в миналото беше. Той е причината да съм тук. А сега причината я няма, но аз съм си още тук.

— Съжалявам.

— Чувствам се толкова празна. Това е думата, която непрестанно ми идва наум. Празна. Като огромен паркинг, безлюден и гол.

— Знам, че е болезнено.

— Защо хората просто не ни оставиха на мира! — Тя вдига зачервените си, пълни със сълзи очи. — Не се наранявахме взаимно. Ако ни бяха оставили на мира, всичко това нямаше да се случи. Кого наранявахме? Никого. Хората нараниха нас.

Не проговарям. Нямам какво да кажа.

— Е, надявам се останалата част от престоя ти в Савана да е продуктивна.

Думите ѝ прозвучават доста странно.

Мейкън минава покрай прозорците от двете страни на стоманената врата, за да се увери, че всичко е наред. Катлийн не го поглежда, но знам, че усеща присъствието му.

— Радвам се, че дойде и имахме възможност да си поговорим. Радвам се, че адвокатите отвориха тази врата за нас. Благодарна съм за снимките и всичко друго, което би ми дала — добавя тя.

Това също звучи странно, сякаш има предвид нещо съвсем различно от това, което казва. Катлийн изчаква Мейкън отново да изчезне от погледите ни.

Бръква под бялата си униформена риза и изважда нещо от сутиена си. Плъзва по масата към мен сгънато парченце хартия.

---

[1] Британски литературно дискуссионен клуб, известен като Инклингите (от *inkling* (англ.) — намек, загатване). — Б.ред. ↑

6.

От дъбовете и палмите в края на паркинга капе вода. Усещам мириса на дъжд и нежното ухание на цветчетата, обсипали земята като пъстри конфети. Въздухът е тежък и горещ, а слънцето пече безмилостно през тъмните облаци на запад. Качвам се в буса, почти учудена, че никой не ме спира.

Когато ме изведе от „Браво“ на още мокрия от бурята тротоар, Мейкън не даваше вид, че нещо не е наред, но не му вярвам. Не мога да си представя, че той или някой друг, може би самата директорка, не са наясно, че Катлийн Лоулър ми е предала тайно бележка. Но на контролния пункт, където сканираха ръката ми под ултравиолетова лампа, за да видят отпечатаната върху кожата ми парола — „сняг“, никой не каза нищо. Само Мейкън ми благодари, че съм дошла, сякаш посещението ми в затвора за жени е някаква услуга. Казах му, че Катлийн се страхува за безопасността си, а той се усмихна и ме увери, че затворничките обичат да лъжат. Добави, че била преместена тук, точно за да осигурят безопасността ѝ. Сбогувах се и тръгнах.

Заклучавам, че първоначалното ми подозрение е правилно. Може би разговорът ми с Катлийн е бил записан, но само звуково — не и от видеокамера. В противен случай, когато тя безмълвно ми подаде бележката, надзирателите щяха да забележат. И със сигурност щяха да ме отведат отново в кабинета на директорката и да ме принудят да предам сгънатото листче, което сега усещам да прогаря задния ми джоб. А и знам, че Катлийн не би ми предала нищо, ако се тревожи, че може да я заловят. Изпитвам нарастващо подозрение, че тя е част от манипулация, много по-коварна и подла, отколкото си представях. Още не съм готова да призная, че ме е победила, но осъзнавам, че това е съвсем възможно.

Изваждам бележката и оглеждам паркинга, за да се уверя, че наоколо няма никой, който да ме наблюдава. Виждам закритите с мрежи тесни прозорци на сините постройки с метални покриви и административната сграда от червени тухли, от която току-що излязох.

От мокрия асфалт се издига пара и нахлува в буса през отворения прозорец. В другия край на претъпкания паркинг забелязвам черен мерцедес комби, който прилича на катафалка. Двигателят му не работи; в него седи жена и говори по мобилен телефон. Адски горещо е да седиш в кола, без климатикът да работи, а прозорците са откренати. Тя май не ми обръща никакво внимание, но аз съм притеснена и неспокойна. Смятам, че на този етап имам основателна причина да се притеснявам.

Откакто Бентън ме закара на летище „Логан“ рано тази сутрин, имам чувството, че ме наблюдават и манипулират, но не разполагам с никакви доказателства за това. Чувството бе подсилено и от други странни неща. Абсурдният бус, мърляв и миризлив, с жабка, пълна със салфетки и брошури. На няколко пъти се опитах да звънна на Брайс, за да се оплача. Оставих му съобщение, че не мога да повярвам, че известна компания за коли под наем може да държи подобно нещо и да го предлага на хората. Но той така и не ми върна обаждането. Цял ден не успях да се свържа с него, сякаш офис мениджърът ми ме избягва. После и странната информация, която ми дадоха. А сега това.

Приглаждам бялото листче, сгънато няколко пъти. Със синя химикалка е написан телефонен номер, който отначало ми се струва познат. Внезапно подскачам стреснато. „Използвай обществен телефон“, пише в бележката. Няма нищо друго. Само печатните букви и номерът на мобилния на Джейми Бъргър. Късният следобед е тъмен. Отново започва да вали. Дъждът тропа по металния покрив на буса. Пускам чистачките. Те оставят мазни следи, докато се движат бавно по стъклото. Изваждам чантата си изпод седалката. Виждам как черният мерцедес излиза от паркинга и забелязвам лепенката на задната му броня: „Гмуркач от флота“. Изпитвам странно чувство и осъзнавам защо.

Някой е ровил в чантата ми. Така мисля. Не, сигурна съм. Припомням си какво направих, когато пристигнах тук преди няколко часа. Изпратих съобщение на Бентън и прибрах телефона в задния джоб на чантата, където винаги си държа портфейла, значката, ключовете и други ценни вещи. Сега телефонът е в страничното отделение. Колко просто и безопасно е да претърсиш буса, докато аз съм в затвора. Ключовете ми бяха у надзирателите, а аз бях заключена в „Браво“, където говорех с Катлийн. Но не мисля, че някой може да е

намерил нещо важно. И телефонът, и лаптопът ми са заключени с пароли, така че никой не би могъл да проникне в тях, а не се сещам за друго, което би имало значение. Какво ли може да са търсили? Вероятно папки със случаите ми. Или пък нещо, което показва, че съм дошла тук днес по причини, различни от тези, които обясних на Тара Грим. Отключвам си телефона.

Първият ми импулс е да звънна на племенницата си Луси, и да я питам направо дали поддържа връзка с Джейми Бъргър. Възможно е Луси да разполага с информация, която да ми подсказва какво става и в какво съм се замесила, но не мога да се принудя да го направя. Луси не е говорила за Джейми, откакто се видяхме за последен път преди около шест месеца, и все още не ми е казала, че са скъсали, макар да съм убедена в това. Племенницата ми нямаше да се премести от Ню Йорк в Бостън, ако нямаше лични причини за това.

Не беше заради парите. Луси не се нуждае от пари. Не вярвам също и да е искала да обогати криминалогичния център в Кеймбридж с компютърните си умения, защото започнахме да работим по случаи едва миналата година. Тя няма нужда да работи за мен, нито за центъра. Решението ѝ да се премести по-вероятно е продиктувано от страха от загуба, която е смятала за неизбежна, и е направила това, което винаги вършеше отлично. Избягваше агресивно болката, както и отхвърлянето. Може би е сложила край на връзката им, преди Джейми да успее да го стори, и бързо си е уредила нов живот в Бостън. Племенницата ми има навика да съобщава, че си тръгва, след като вече е изчезнала.

Излизам от затвора по същия път, по който дойдох, и се чудя къде да намеря обществен телефон. В днешно време няма такива на всеки ъгъл, а и не съм сигурна, че изобщо трябва да звъня на Джейми. Бентън се притесняваше, че ме вкарват в капан, и май съм готова да се съглася с него. Но кой? И защо? Може би защитата на Дон Кинкейд. Или пък е по-зловещо. Дон Кинкейд се опита да ме убие, не успя, а сега иска да довърши започнатото. Мисълта профучава през ума ми като леден вятър. Главата ми започва да тупти, сякаш махмурлукът се е завърнал.

Трябва да се отдалеча оттук колкото може по-бързо. Прекалено късно е да тръгна от летището в Савана, но мога да карам до Атланта, където съм сигурна, че мога да хвана полет за Бостън довечера. Но с

този проклет бус? Представям си как се разваля по пътя, близо до някое блато в пустошта, и решавам, че е най-разумно да остана в Савана, както бях планирала. „Не прави нищо рисковано. Използвай логиката и решителността си“ — казвам си, докато шофирам в дъжда. Бусът трака оглушително, забавя и ускорява, както си иска, а съсипаните му чистачки замазват стъклото с неприятно скърцане. Главата ме боли като развален зъб, но нямам хапчета, тъй като взех последното сутринта.

Профучавам покрай магазин за пикапи и сервиз за коли. Всичко, което виждам, ми се струва изолирано, недостъпно и зловещо, като че ли светът е под обсада. Не съм виждала друга кола от километри насам и изпитвам мрачно чувство, като че ли ще се случи нещо лошо. Тишина, размазана действителност, усещане за обреченост, което винаги предхожда трагични съобщения. Мислите ми се връщат към Лола Дагет.

Не помня много за убийството на лекаря и семейството му в Савана — само, че е било жестоко. И до днес не е ясно дали престъпникът е бил сам и дали е имал някаква връзка с жертвите. Спомням си, че бях в един хотел в Гринуич, Кънектикът, когато чух за семейството, избито, докато спи, както го описаха в новините. Шести януари 2002 година. Момент, когато се намирах в преходен период. В кариерата, връзката, дома и света преди и след 11 септември. Беше ужасен, потискащ етап. Вечерях в стаята си и гледах вечерните новини. Чух, че убийствата в Савана били извършени от тийнейджърка. Спомням си как младежкото ѝ лице непрестанно се появяваше на телевизионния екран заедно с елегантния дом на жертвите, чиято порта бе украсена с жълта лента за местопрестъпления.

Лола Дагет.

Спомням си как тя се усмихваше на телевизионните камери и махаше на хората в съдебната зала, сякаш няма представа в какви неприятности се е забъркала. Впечатлих се от сребърните шини на зъбите ѝ и акнето по закръглените ѝ бузи. Приличаше на безобидно дете, замаяно от вниманието и драматизма, на които очевидно се наслаждаваше. Помислих си, че външният вид на хората рядко издава какво правят. Независимо колко често се сблъсквам с този факт, все

още се изненадвам колко е лесно да си създадеш впечатление въз основа на външния вид. Но обикновено това впечатление е погрешно.

Намалявам и отбивам от пътя на паркинга при първите отворени магазини, които виждам: железария, аптека и оръжеен магазин, където са паркирани няколко пикапи и джипове. До банкомата встрани има и обществен телефон. Разбира се, задължително е да има банкомат и обществен телефон до магазин, на чиято табела има рисунка на човешка фигура в червен кръг, задраскана с дебела линия. Логото гласи: „Не бъди жертва. Купи си пистолет“. През плексигласовата витрина виждам рафтове с пушки и карабини и един шкаф, пред който са се струпали няколко мъже. На стената вляво от входа е закачена стоманена кутия с черен обществен телефон.

Изваждам айпада от куфарчето си. Дъждът плющи неуморно по металния покрив. Изключвам гадните чистачки и фаровете, но оставям прозорците леко откренати, а двигателя — запален. Влизам в интернет, търся името на Лола Дагет и прочитам статия, публикувана в „Атланта Джърнъл Конститушън“ миналия ноември.

„УБИЙЦАТА ОТ САВАНА ГУБИ ПОСЛЕДНОТО ОБЖАЛВАНЕ

Жена, осъдена на смърт преди почти девет години за жестокото убийство на лекар от Савана, съпругата му и двете им малки деца, получи от върховния съд в Савана отказ за отлагане на екзекуцията ѝ.

Лола Дагет бе осъдена за проникване с взлом в триетажната къща на доктор Кларънс Джордан в историческия квартал на Савана в ранните часове на шести януари 2002 година. Според прокуратурата и полицията, тя нападнала трийсет и пет годишния лекар и трийсетгодишната му съпруга Глория в леглото им и ги намушкала няколко пъти с нож. После продължила по коридора към стаята на близнаците им, момче и момиче. Смята се, че петгодишната Бренда е била събудена от писъците на брат си и се опитала да избяга надолу по стълбите по пижама. Трупът ѝ е намерен близо до външната врата. Както и родителите ѝ и брат ѝ Джош, тя

била намушкана толкова свирепо, че била почти обезглавена.

Няколко часа след извършването на убийствата осемнайсетгодишната Лола Дагет се върнала в центъра за изписани от болница наркомани, където живеела. Човек от персонала открил Дагет в банята, където перяла окървавените си дрехи. По-късно ДНК изследвания я свързали с убийствата.

Всички щатски и федерални обжалвания на Дагет са изчерпани. Екзекуцията ѝ със смъртоносна инжекция трябва да бъде изпълнена през пролетта.“

В другите статии, които преглеждам, адвокатите ѝ твърдят, че имала съучастник и точно той бил извършил убийствата. Лола Дагет никога не била влизала в къщата на Джордан, а трябвало да чака отвън, докато съучастникът ѝ влязъл с взлом, твърдеше защитата ѝ. Единственото основание на адвокатите ѝ да упорстват за това бе съмнителното съществуване на съучастник, който така и не е описан или идентифициран — човек, взел назаем дрехите на Лола, който после ѝ наредил да ги изхвърли или почисти, вероятно с намерението да я натопи за убийствата. Лола изобщо не седнала на свидетелското място и разбирам защо съдебните заседатели са я признали за виновна за по-малко от три часа.

Трябваше да я екзекутират още миналия април, но ѝ дадоха отлагане, след като неколкократно извършена екзекуция довела до втора доза смъртоносни химикали и на осъдения било нужно два пъти повече време, за да умре. В резултат на това един федерален съдия блокирал екзекуциите на Лола Дагет и петима мъже, изтъквайки, че му трябва възможност да реши дали процедурите със смъртоносни инжекции в Джорджия излагат осъдения на риск от дълга и болезнена смърт и следователно представляват необичайно и жестоко наказание. Екзекуциите в Джорджия трябва да бъдат възобновени през октомври, а Лола Дагет ще е първата.

Седя в буса. Объркана съм. Ако Лола Дагет не е извършила убийствата, но знае кой е виновен, защо е защитавала истинския убиец през всичките тези години? Остават само месеци до изпълнението на

смъртната ѝ присъда, а тя все още мълчи? Но пък може и да е проговорила. Джейми Бъргър е била в Савана и я е разпитвала. Възможно е да е разпитвала и Катлийн Лоулър и да ѝ е обещала по-ранно излизане от затвора. Но това не влиза в юрисдикцията на един заместник-прокурор от Манхатън. Освен ако убийствата на семейство Джордан и Дон Кинкейд са свързани някак със сексуално престъпление в Ню Йорк.

Но пък ако Джейми има интерес към Катлийн и страховитата ѝ дъщеря Дон, защо не се е свързала с мен? Поглеждам малкото сгънато листче и си напомням, че всъщност току-що го бе направила. После се сещам за кошмарните събития миналия февруари, когато едва не бях убита. Джейми не наруши мълчанието си. Не ми се обади. Не ми изпрати имейл. Не провери как съм. Да, не бяхме особено близки приятелки, но безразличието ѝ бе болезнено и изненадващо за мен.

Прибрах айпада в куфарчето, взех кредитната си карта от портфейла и изскочих от буса. Едри студени капки западаха по главата ми. Вдигнах слушалката на обществения телефон и набрах номера, който Катлийн бе написала на бележката. Джейми Бъргър отговори на второто позвъняване.

7.

— Кей Скарпета е — започвам.

Но тя ме прекъсва с резкия си глас:

— Надявам се, че ще останеш тази нощ.

— Моля? — Явно ме бърка с някого. — Джейми, Кей се обажда...

— Хотелът ти е близо до жилището ми — съобщава ми тя. Звучи, сякаш бърза — не грубо, но хладно и делово. Май няма да ми даде възможност да изрека и дума. — Настани се и ще отидем да хапнем.

Очевидно Джейми не иска да говори, или може би не е сама. Това е абсурдно. Казвам си, че човек не се съгласява да се срещне с някого, когато не знае за какво става дума.

— Къде? — питам.

Джейми ми дава адрес, който се намира на няколко пресечки от крайречната улица на Савана.

— Очаквам срещата ни с нетърпение — добавя тя. — Ще се видим скоро.

Обаждам се на Луси. В това време от един пращен златист джип излиза мъж със срязани джинси и бейзболна шапка. Той не ми обръща никакво внимание. Минава покрай мен и изважда портфейл от задния си джоб.

— Трябва да те питам нещо — казвам веднага, щом племенницата ми отговаря, като се мъча да не звуча раздражено. — Знаеш, че никога не съм искала да се меся в личния ти живот или да любопитствам.

— Това не е въпрос — отвръща Луси.

— Колебаех се дали да ти се обадя, но наистина трябва. Явно не е тайна, че съм тук. Разбираш ли за какво говоря?

Обръщам гръб на мъжа с бейзболната шапка, който тегли пари от банкомата до мен.

— Защо си толкова загадъчна? Звучиш, като че ли си в метален варел.

— Говоря от обществен телефон пред оръжеен магазин. И вали.
— Какво, по дяволите, правиш в оръжеен магазин? Какво има?
— Джейми — отговарям, после добавям: — Всичко е наред.

Поне доколкото знам.

След дълго мълчание племенницата ми пита:

— Какво става?

По колебанието и тона на гласа ѝ разбирам, че тя не разполага с информация за мен. Не знае, че Джейми е в Савана. Не от Луси Джейми знае, че съм тук и къде съм отседнала.

— Просто искам да се уверя, че не си ѝ споменавала, че ще идвам в Савана — отговарям.

— Но защо да го правя? Какво става?

— Не съм сигурна. Всъщност, точният отговор е, че не знам. Но не си говорила с нея скоро, нали?

— Не.

— А Марино, по някакъв повод?

— Защо му е да го прави? Каква проклета причина може да има, за да ѝ се обажда? — пита Луси, сякаш би било страхотно предателство от страна на Марино, който навремето работеше за Джейми, да говори с нея за каквото и да било. — Да си побъбрят приятелски и да сподели с нея лична информация за това, което правиш ти? Няма начин. Не звучи логично — добавя тя, а ревността ѝ е почти осезаема.

Независимо че племенницата ми е привлекателна и страхотна, тя не вярва, че някога ще бъде най-важният човек за някого. Наричах я „зеленоокото ми чудовище“, защото има най-зелените очи, които някога съм виждала, и понякога е чудовищно незряла, неуверена и ревнива. Не е разумно да я дразниш, когато е в подобно настроение. Хакерството ѝ се удава лесно като отваряне на шкаф и не се притеснява да шпионира хората, нито да им отмъсти за нещо, което приема като престъпление срещу нея или някого, когото обича.

— Надявам се, че той не би дал информация на нея или на някой друг — отговарям.

Иска ми се мъжът с бейзболната шапка да приключи по-бързо с банкомата. Подозирам, че може да подслушва разговора ми.

— Е, ако Марино е казал нещо, скоро ще разбере — добавям.

Чувам как Луси трака по клавиатурата.

— Ще видим — заявява тя. — В имейла му съм. Не. Не виждам нищо до или от нея.

Луси е системният администратор на центъра ни и може да проникне във всяка електронна кореспонденция или файл на сървъра, включително и моите. Може да проникне където си иска.

— Не и наскоро — добавя тя и си я представям как рови из имейла на Марино. — Не виждам нищо от тази година.

Според нея няма доказателства, че Марино е изпращал имейли на Джейми, откакто двете се разделиха. Но това не означава, че Марино и Джейми не са поддържали връзка по телефона или по друг начин. Той не е наивен. Знае, че Луси може да проникне във всички файлове в центъра. Също така знае, че дори племенницата ми да няма законен достъп, и бездруго ще погледне, ако реши. Ако той е поддържал връзка с Джейми тайно от мен, определено ще се притесня.

— Имаш ли нещо против да го попиташ за това? — предлагам на Луси, като разтърквам слепоочията си.

Тя обаче очевидно има нещо против. Долавям неохотата в гласа ѝ, когато казва:

— Разбира се. Мога да поговоря с него, но той е още в отпуск.

— Тогава прекъсни риболова му, моля те.

Затварям, а мъжът с бейзболната шапка изчезва в оръжейния магазин. Решавам, че все пак не ми е обърнал внимание и не се интересува от мен, а просто съм обзета от параноя. Тръгвам по тротоара покрай железарията и забелязвам същия черен мерцедес с лепенката от флота, паркиран пред аптеката. Малка и претърпкана, без други клиенти, тя ми напомня за селски магазин с рафтове, отрупани с неща като бастуни, медицински чорапи и инвалидни столове. Надписи из цялата аптека обещават изпълняване на рецептата за същия ден и доставка до дома. Оглеждам рафтовете за болкоуспокояващи и се опитвам да разбера защо Джейми Бъргър се интересува от Лола Дагет.

Това, в което не се съмнявам, е, че Джейми е неумолима. Ако Лола Дагет разполага с някаква важна информация, Джейми ще направи всичко възможно, за да се увери, че осъдената убийца няма да я отнесе в гроба си. Не ми хрумва друго обяснение за посещението на Джейми в женския затвор, но не мога да си обясня каква е моята роля и защо. *Е, скоро ще откриеш*, казвам си и отнасям един флакон „Адвил“ до касата, където не работи никой. *След няколко часа ще*

научиш това, което искаш. Решавам да взема вода и се връщам до хладилната секция. Но вместо вода избирам чай с лед, връщам се до касата и чакам търпеливо.

Възрастен мъж с бяла престилка брои хапчета и изпълнява рецепти. Не виждам никой друг и продължавам да чакам. Отварям адвила, вземам три хапчета и ги гълтам с малко чай. Нетърпението ми нараства.

— Извинете — обаждам се на висок глас.

Аптекарят ме поглежда и вика към някого зад себе си:

— Роби, можеш ли да поемеш касата?

Никой не отговаря, той спира работата си и се приближава.

— Извинете. Май съм останал сам. Явно всички са навън по доставки, или пък е време за почивка. Кой знае? — усмихва се той и взема кредитната ми карта. — Това ли е всичко?

Дъждът е спрял, когато се връщам в буса и потеглям. Забелязвам, че черният мерцедес е изчезнал. Слънцето наднича иззад облаците, а мокрият асфалт блести на ярката светлина. Виждам стария град — ниски тухлени и каменни постройки, простиращи се чак до река Савана, а в далечината на фона на мрачното небе се очертава мостът „Талмидж Мемориал“, който щеше да ме отведе в Южна Каролина, ако пътувах натам. Представям си прекрасни места като Хилтън Хед, Чарлстън, апартамента на Бентън в Сий Пайнс с изглед към океана и старинната къща с пищна градина, която навремето бе моя.

Голяма част от миналото ми е в дълбокия Юг. Настроението ми е носталгично, когато стигам до сивата гранитна митница и общината със златист купол, после до хотел „Хаят Риджънси“ край реката, където са закотвени моторници и лодки. На отсрещния бряг се намира луксозният курорт „Уестин“, а по-надолу кранове, които приличат на гигантски богомолки, се издигат над доковете и складовете. Водата е неподвижна и зелена като стара стъклена бутилка.

Изскачам от буса и се извинявам на момчето, което паркира колите. То е облечено с бяло сако и черни бермуди и има карибски вид. Предупреждавам го за ненадеждното скапано возило и се чувствам задължена да го уведомя, че не бях резервирала точно него. Добавям, че бусът е склонен да излиза от пътя, а и спирачките му са ужасни. После грабвам сака и другите си вещи. Горещ вятър разлюлява короните на дъбовете, магнолиите и палмите. Колите шумолят по

паветата като дъжда, който вече спря напълно. Небето се покрива със светлосини кръпки, слънцето залязва и се появяват сенки. Тук, където съм идвала безброй пъти, би трябвало да е желано място за почивка и наслада. Но аз не се чувствам в безопасност. Струва ми се, че нещо ме заплашва. Искан ми се Бентън да е тук. Искан ми се да го бях послушала и да не бях идвала. Трябваше да намеря Джейми Бъргър колкото може по-бързо.

Фоайето представлява огромен атриум, заобиколен от шест етажа със стаи. Докато се изкачвам нагоре със стъклени асансьор, си припомням разговора с администраторката преди пет минути. Младата жена твърдеше, че резервацията ми била отменена преди няколко часа. Когато ѝ казах, че това е невъзможно, тя отговори, че лично се погрижила за проблема малко след като започнала смяната си в дванайсет на обяд. Някакъв мъж се обадил и отменил резервацията. Знаел номера на резервацията и точната информация. Извинил се много мило.

Попитах администраторката дали човекът е бил от офиса ми в Кеймбридж и тя каза, че според нея било така. Попитах я дали се казва Брайс Кларк, но тя не беше сигурна. Предположих, че са се обадили от службата ми, за да потвърдят резервацията, а не да я отменят, и просто е станала грешка. Не, клати глава тя. В никакъв случай. Този, който отменил резервацията, ѝ казал, че доктор Скарпета била ужасно разочарована, че няма да може да отседне в Савана — един от любимите ѝ градове. Надявал се, че няма да има глоба за неизползваната стая, макар резервацията да се отменя в последния момент. Аз уж съм била изпуснала полета в Атланта и просто било невъзможно да пристигна тук навреме за срещата си. Според администраторката, човекът бил доста приказлив. Думите ѝ ме убедиха, че става дума за общителния ми офис мениджър Брайс, който все още не бе отговорил на обажданията ми.

Случаят със стаята ми е като буса, като бележката от Катлийн и обществения телефон, като всичко друго, което стана днес. Казвам си, че скоро ще разбере за какво става дума. Отключвам вратата и влизам в стая с изглед към реката, където бавно се носи огромен параход, тръгнал към морето. Опитвам да се свържа с Бентън, но той не отговаря. Изпращам му съобщение, за да го уведомя, че излизам на среща. Давам му адреса, който ми продиктува Джейми, защото някой,

на когото имам доверие, трябва да знае къде ще бъда. Но не му съобщавам нищо друго — нито с кого ще се видя, нито че съм неспокойна и изпълнена с подозрения към всекиго. Разопаковам си багажа и се чудя дали да се преоблека, но решавам, че няма смисъл да си правя този труд.

Джейми Бъргър е на мисия тук и очевидно е възложила на Катлийн да организира среща с мен, докато съм в Савана. Всъщност, Джейми може да я е използвала, за да ме привлече тук. Колкото и да обмислям информацията, с която разполагам, всичко ми се струва прекалено нагласено и не мога да спра да се тормозя с надеждата да намеря в него някаква логика. Но няма такава. Ако Джейми стои зад идването ми в затвора днес и знае, че ще прекарам нощта в този хотел, защо ѝ е тогава да търси помощта на затворничка, за да ми предаде номера на мобилния си телефон? Защо просто не ми се обади лично? Номерът на моя телефон не е сменен. Нито нейният. Има и имейла ми.

Можеше да ме открие по безброй начини. Защо точно обществен телефон? Какво става? Товарният бус, отменената ми резервация... Сещам се за думите на Тара Грим. Съвпадения. Не вярвам в тях и тя е права, поне за скорошните събития. Има прекалено много съвпадения, за да са случайни и незначителни. Всички те означават нещо, но нямам представа какво, затова просто трябва да спра да беснея. Измивам си зъбите и лицето. В настроение съм за горещ душ или вана, но нямам време.

Оглеждам се в огледалото в банята и решавам, че изглеждам повехнала от жегата и дъжда, прекараните в затвора часове и шофирането на скапания бус без климатик. Не искам Джейми да ме види такава. Не мога да определя точно как се чувствам, но разпознавам колебание и стеснителност. Изпитвам неудобство, както през всичките години, откакто я познавам. Нелогично е, но не мога да се спра. Да гледам как Луси открито я обожава, бе адски неприятно.

Спомням си първия път, когато двете се срещнаха преди повече от десет години. Луси бе страшно оживена и поглъщаше жадно всяка дума и жест на Джейми. Не можеше да свали поглед от нея, и когато накрая двете се сблизиха, бях зарадвана и развълнувана. Бях стресната и притеснена. Но най-вече нямах вяра във връзката им. Луси щеше да пострада. Поне така мислех през цялото време. Страхувах се, че ще страда повече от всякога. Никоя от предишните ѝ приятелки не

можеше да се сравнява с Джейми, която е почти на моята възраст, изключително властна и завладяваща. Богата. Умна. Красива.

Оглеждам късата си руса коса и я приглаждам с малко гел. Лампите над огледалото са ужасни. Създават сенки, които подчертават строгите ми черти и задълбочават бръчиците около очите и отстрани на носа и устата ми. Изглеждам доста повехнала. Изглеждам по-стара. Джейми веднага ще отбележи, че преживяното ми се е отразило. Да бъдеш почти убит оставя следи. Стресът е отровен. Убива клетки. Причинява косопад. Пречи на съня ти и никога не изглеждаш отпочинала. Е, не съм чак толкова ужасна. Осветлението е виновно. Спомням си оплакванията на Катлийн Лоулър от лошите огледала и осветлението, припомням си с неудобство и скорошните забележки на Бентън.

Онзи ден, когато се приближи до мен и ме прегърна, той отбеляза, че все повече заприличвам на майка си. Каза, че било заради прическата ми. Искаше да ми направи комплимент, но не приех думите му така. Не исках да приличам на майка си, защото нямам никакво желание да съм като нея, нито пък като сестра си, Дороти. Те двете още живеят в Маями и вечно се оплакват от нещо. От жегата, съседите, съседските кучета, злобните котки, политиката, престъпленията, икономиката и разбира се, от мен. Аз съм лоша дъщеря и сестра и лоша леля на Луси. Никога не ги посещавам и рядко им се обаждам. Веднъж майка ми дори ме обвини, че съм забравила италианския си произход, сякаш съм дете на старата родина, въпреки че съм израснала в италианския квартал в Маями.

Излизам от хотела. Слънцето се е скрило зад тухлените постройки по улица „Бей“. Въздухът все още е горещ, но не така влажен. Чувам камбаната на общината, която бие на всеки половин час, докато слизам по гранитните стълби към улица „Ривър“ и минавам под хотела. През осветените сводести прозорци на първия етаж виждам балната зала, украсена за някакво събитие, а после стигам до реката. Тя изглежда индиговосиня на слабата светлина. Небето е ясно. Луната е огромна, с формата на яйце. Улиците и тротоарите са претъпкани с туристи, очакващи разходка с лодка по залез. Ресторантите и магазините също са пълни. Старци продават корави жълти цветя, изплетени от степна трева, а въздухът ухае на ванилия. Чувам далечните сантиментални звуци на индианска флейта.

Осъзнавам всичко, покрай което минавам. Забелязвам всеки човек, но не поглеждам никого направо. Кой друг знае, че съм тук? А кой въобще се интересува и защо? Вървя целенасочено, макар да ми се иска да се пъкна в някой от ресторантите и да забравя за Джейми Бъргър и това, което може би иска от мен. Искане ми се да можех да забравя Катлийн Лоулър, кошмарната ѝ дъщеря и ужаса от случилото се с Джек Флеминг, което бе по-лошо от смъртта. Той деградира до нещо неразпознаваемо през шестте месеца, когато бях във въздушна база „Доувър“, за да получа сертификат по радиологична патология. Бях му дала невероятна възможност: доверих му се да ръководи центъра, докато ме нямаше. И той го направи. Повече го направо към гроба.

Вероятно причината беше в наркотиците и в това, че дъщеря му го превърна в полудяло чудовище. Може би е правил някои от тези неща и за пари. Това, което няма да призная на никого, е, че за Джек бе по-добре да умре. Благодарна съм, че няма да се наложи да се изправя срещу него и да го изгоня от работа. Нямам представа какво си е въобразявал, освен ако изобщо не му е пукало, но той спести и на двамата ни един брутален и зловещ конфликт. Конфликт, който назряваше от дълго време. А той определено щеше да загуби. Сигурно е знаел, че когато се прибере у дома, ще открия всяко лошо нещо, което е извършил, всяко гнусно нарушение, всяко неморална и егоистична постъпка. Джек Филдинг е знаел, че с него е свършено. Знаел е, че няма да му простя. Този път нямаше да го приема обратно, нито да го защитя. Когато Дон Кинкейд го уби, той вече бе мъртъв.

По някакъв странен начин, осъзнаването на всичко това ми донесе неочаквано задоволство и малко самоуважение. Да, променила съм се, но е за добро. Наистина не можеш да обичаш безусловно. Хората могат да унищожат любовта ти. Могат да я убият. И ти не си виновен, че вече не я изпитваш. Колко освобождаващо е да осъзнаеш това. Любовта не е и в добро, и в зло, и не би трябвало да бъде. Ако Джек беше жив, нямаше да го обичам. Докато оглеждах трупа му в моргата, не изпитвах обич към него. Беше корав и студен под ръцете ми, неподатлив и упорит, пазеше мръсните си тайни и в смъртта, а част от мен се радваше, че вече го няма. Изпитвах облекчение. И благодарност. *Благодаря ти за свободата, Джек. Благодаря ти, че изчезна завинаги, така че да не си губя повече времето с теб.*

Разхождам се известно време, за да го прогоня от мислите си, да се стегна и да избърша очите си, с надеждата, че не са зачервени. Завивам по улица „Хюстън“. Камбаната удря девет пъти. Навлизам в историческия квартал. Завивам надясно по „Ийст Броутън“ и спирам на „Абъркорн“ пред „Оуенс-Томас“, двестагодишен палат от варовик с величествени йонийски колони, който сега е музей. Около него се издигат други елегантни къщи отпреди Гражданската война. Спомням си триетажната тухлена къща, която видях в новините преди девет години. Чудя се къде са живели семейство Джордан и дали е някъде наблизо. Чудя се дали убийцата или убийците са проучвали семейството предварително, или горките хора са били случайни жертви. Повечето къщи в този район имат аларми. Дразни ме мисълта, че алармата на семейство Джордан сигурно не е била включена. Много хора допускат тази грешка, дори богатите, които би трябвало да внимават повече.

Но ако планираш да проникнеш в скъп дом в ранните утринни часове, когато семейството спи, няма ли да предположиш, че алармата им е включена? В статиите, които прегледах, докато седях пред оръжейния магазин, видях, че в събота следобед на пети януари Кларънс Джордан полагал доброволен труд в местния мъжки приют и се прибрал у дома към седем и половина вечерта. Не се споменаваше нищо за аларма и защо той не я е включил, когато се е прибрал. Системата не може да е работела по време на взлома, рано следващата сутрин.

Убиецът, по всеобщо мнение — Лола Дагет, разбил прозореца на кухненската врата, бръкнал вътре, отключил и влязъл. Ако предположим, че алармената система не е имала сензори за движение и разбити стъкла, и дори, че престъпникът е знаел кода, в мига, когато вратата се е отворила, алармата е трябвало да се задейства, поне докато я изключат. Трудно е да си представиш как четирима души ще спят непробудно и няма да чуят пищенето. Може би Джейми знае отговора. Може би Лола Дагет ѝ е казала какво всъщност се е случило. А пък аз ще открия защо съм тук и какво трябва да направя.

Стоя на тротоара в тъмнината, разпръсквана от блясъка на високите фенери от ковано желязо, и се опитвам да се свържа с адвокатата си, Ленард Бразо. Той си пада по ресторанти за стекове. Когато отговаря, ми съобщава, че е в „Палмата“ и там е претъпкано.

— Чакай да изляза навън — казва той. — А, така е по-добре — добавя след малко. Чувам клаксони. — Как мина с нея?

Има предвид Катлийн Лоулър.

— Спомена нещо за писма, които Джак ѝ бил писал — отговарям. — Не помня да са намирани никакви писма, а и не видях нищо подобно, когато оглеждах личните му вещи в къщата в Сейлъм. Но е възможно просто никой да не ми е споменал за писмата — обяснявам и се вирам в осеметажната кооперация на Джейми Бъргър отсреща.

Той те ненавиждаше страхотно.

— Нямам представа — изсумтява Ленард. — Но защо пък писмата, които Джак е писал на нея, да са у него?

— Не знам.

— Освен ако тя му ги е върнала в даден момент. Тук има ужасен вятър. Надявам се, че ме чуваш.

— Просто ти предавам това, което тя ми каза.

— ФБР — сеца се той. — Не бих се изненадал, ако са извадили съдебна заповед да претърсят килията ѝ за лични вещи. Търсели са писма или някаква друга форма на комуникация с Джак Филдинг и Дон Кинкейд.

— И ние няма как да знаем това — вметвам.

— Да. Полицията и ФБР не са задължени да ни уведомят за писмата. Ако те въобще съществуват, разбира се.

Естествено, че не са задължени. Не съм аз тази, която съдят за убийство или опит за убийство, и това е вбесяващата ирония. Дон Кинкейд и адвокатите ѝ имат право да видят всички доказателства на прокуратурата, включително всички обидни за мен писма, които Джак Филдинг може би е писал на Катлийн Лоулър. Но на мен не биха съобщили съдържанието им, докато не ги покажат в съда и ги използват срещу мен. Жертвите нямат права по време на бавната съдебна процедура. Раните не заздравяват, а продължават да ги нанасят адвокати, медии, съдебни заседатели и свидетели, които дават показания, че някой като мен си е получил заслуженото или го е предизвикал.

Според Джак, ти въобще не си имала представа колко си проклета с хората... имаш нужда от здраво чуване, защото си незадоволена луда кучка...

— Притесняваш ли се за онова, което може да съдържат писмата? — пита ме Ленард.

— Ако това, което чух, е вярно, не ме описват много мило. А това ще бъде полезно за нея.

Намеквам, че информацията ще бъде полезна за Дон Кинкейд, без да споменавам името ѝ. Стоя на тъмния тротоар, хора и коли ме подминават и фаровете ме заслепяват. Колкото повече ме очернят, толкова по-ненадеждна ще изглеждам. И съдебните заседатели няма да изпитват никакво съчувствие към мен.

— Хайде да не се тревожим за писмата, преди да са се появили — предлага Ленард.

Наистина няма смисъл да полудяваш заради нещо, което още не се е случило.

— Също така се чудех дали Джейми Бъргър се е свързала с теб — казвам най-после.

— Прокурорката?

— Да.

— Не, не ми се е обаждала. Защо?

— Къртис Робъртс... — Говоря за адвоката, когото спомена Тара Грим. — Какво можеш да ми кажеш за него?

— Доброволец е в джорджийския проект „Невинност“. Работи в кантора в Атланта.

— Значи представлява Катлийн Лоулър на доброволни начала?

— Очевидно.

— Защо проект „Невинност“ се интересува от нея? Да не би осъждането ѝ за убийство в пияно състояние да е спорно? — питам.

— Знам само, че той се обади от нейно име.

Решавам да не питам повече. Мисля за бележката на Катлийн Лоулър и указанията ѝ да намеря обществен телефон. Защо? Ако това е било по идея на Джейми, тогава тя може би се притеснява, че говоря по мобилния. Казвам на Ленард Бразо, че ще говорим подробно по-късно, и му пожелавам приятна вечеря. Затварям и пресичам улицата, за да се изправа срещу това, което ме очаква. Чудя се кои са прозорците на Джейми и дали тя ме наблюдава. Чудя се какво ли е да гледаш навън към света, в който вече я няма Луси. Не бих искала племенницата ми да ми липсва. Не бих искала злочестината да съм я познавала, а после да не я виждам вече.

Кооперацията няма портиер. Натискам звънеца на домофона на апартамент 8Е. Електронната ключалка изщраква шумно, сякаш човекът, който ме пуска вътре, знае коя съм, без да пита. За втори път през този ден се оглеждам за камери. Забелязвам една, монтирана върху бяла рамка, която се слива с белите тухли в ъгъла над вратата. Сещам се, че ако Джейми Бъргър ме вижда на монитор, вероятно камерата е била инсталирана от нея и има инфрачервени функции, за да работи в тъмното.

По нищо не личи в кооперацията да има охрана. Само електронни ключалки и домофони. Любопитството ми нараства. Савана не е просто място за отдих — особено ако Джейми си е направила труда да инсталира модерна охранителна система. Докато отворя вратата, усещам присъствие зад себе си. Обръщам се стреснато. Човек с каска слиза от колело и го обляга на фенера на улицата.

— Джейми Бъргър? — пита доставчикът, който се оказва жена. Тя сваля раницата си, отваря я и изважда огромна бяла кесия.

— Не съм аз — отговарям.

Жената тръгва към мен, хванала внимателно кесията, върху която е изписано името на ресторант.

Тя натиска звънеца и заявява:

— Доставка за Джейми Бъргър.

Задържа вратата отворена и казвам:

— Аз отивам при нея. Ще взема плика. Колко струва?

— Две тека маки, две унаги маки, две калифорнийски маки, две салати с водорасли. Вече е платено с кредитна карта.

Тя ми подава плика, а аз ѝ давам десет долара бакшиш.

— Това е обичайната ѝ доставка за четвъртък — казва ми жената. — Приятна вечер.

Затварям вратата и се качвам с асансьора до последния етаж. Тръгвам по празен, застлан с мокет коридор към апартамента в югоизточния ъгъл. Звъня и се втренчвам в обектива на друга камера. Тежката дъбова врата се отваря и аз се втрещявам.

— Док — казва Пийт Марино. — Не побеснявай.

8.

Той ме кани вътре, сякаш е в собствения си апартамент. Сериозността в очите му зад евтините очила с метални рамки и строго стиснатите му устни ме изнервят.

— Джейми ще се върне след минута — казва той и затваря вратата.

Шокът ми незабавно се превръща в гняв, когато го оглеждам от горе до долу — от лъскавото обръснато теме и едрото обветрено лице до гуменките, които е обул без чорапи. Забелязвам хавайската му риза, опъната по масивните му рамене, и шкембето, което изглежда плоско, отколкото го помня. Торбестите му зелени рибарски бермуди с безброй джобове са леко увиснали. Марино има страхотен тен, освен под брадичката, където слънцето го е пощадило. Бил е на лодка или на плаж. Има силен загар. Дори голото му теме и връхчетата на ушите му са с цвета на коняк, но около очите е блед. Носил е слънчеви очила, но не и шапка. Представям си белия мърляв бус и брошурите за лодки под наем в жабката. Също и салфетките от закусвални.

Марино си пада страхотно по пържено пиле и маслени бисквити и често хленчи, че пържените храни не са толкова хубави в Нова Англия, колкото в Юга. Неотдавна спомена нещо за пикапи, бусове и лодки втора ръка, които се продавали адски евтино, и колко му липсвало горещото време. Спомням си и как се подразних от уведомлението му в последната минута, когато се отби в кабинета ми по-рано този месец. Каза, че му предложили страхотна ваканция. Искал да отиде на риболов, а календарът му бил разчистен. Последният му работен ден в центъра бе петнайсети юни.

Марино изчезна в средата на месеца; почти веднага се случиха и други неща. Имейлите на Катлийн Лоулър до мен спряха. Тя бе преместена в „Браво“. Внезапно поиска да я посетя в затвора, за да поговорим за Джек Филдинг. Ленард Бразо смяташе, че е добре за мен да се съглася, а после открих, че и Джейми Бъргър е тук. Сега, когато

имам възможност да премисля внимателно миналото, ми е ясно какво се е случило. Марино ме е излъгал.

— Тя отиде да донесе вечерята — казва той и взема плика със суши от ръцете ми. — Истинска храна. Не ям тази стръв за риба.

Виждам бюро, малка масичка и два стола, два лаптопа и принтер, книги и бележници, а на пода — купчини папки.

— Не е разумно тримата да седим и да говорим в ресторант — добавя той и оставя плика на кухненския плот.

— Нямам представа дали е разумно или не, тъй като не знам защо си тук. Нито пък защо аз съм тук — отговарям.

— Искаш ли нещо за пиене?

— Не.

Приближавам се към монитора, монтиран на стената, и усещам миризма на цигари.

— Не те обвинявам, че се чудиш какво, по дяволите, става — казва Марино. Чувам шумолене на хартия, когато отваря плика. — Вероятно трябва да пхна това в хладилника. Не се ядосвай, док...

— Не ми давай акъл. Да не си пропушил отново?

— Не, мамка му.

— Усещам миризма на цигари. Някой е пушил в наетия бус, който не съм поръчвала. Освен това проклетото возило вонеше на умряла риба и застояла храна от закусвални, а в жабката имаше съмнителни брошури. Надявам се, че не пушиш отново, за бога.

— Няма начин да пропуша отново след всичко, което преживях, за да ги откажа.

— Кой е капитан Линк Майкълс? — Имам предвид една от брошурите в жабката. — Целогодишен риболов с капитан Линк Майкълс.

— Лодка под наем в Бюфорт. Готин тип. Излязох с него няколко пъти.

— Не си бил с шапка, а вероятно и със слънцезащитен крем. Ами рака на кожата?

— Вече го няма — отговаря той и докосва плешивата си глава на мястото, откъдето му изрязаха няколко ракови образувания преди месеци.

— Това, че петната бяха премахнати, не означава, че не трябва да носиш слънцезащитен крем. И винаги трябва да си с шапка.

— Вятърът я отвя, докато плавахме с лодката. Изгорях малко — обяснява той и отново докосва темето си.

— Предполагам, че няма нужда да проверяваме регистрационните номера на буса, който карах днес. Със сигурност не е собственост на компанията за коли под наем — казвам. — И кой е пушил в него, ако не си ти?

— Важното е, че не те проследиха дотук — отвърща той. — Никой нямаше да те проследи в буса. Забравих да разчистя жабката. Трябваше да се сетя, че ще погледнеш вътре.

— Кое беше хлапето, което ми докара буса? Защото не вярвам, че наистина работи в компанията. Ти си взел буса под наем и си накарал хлапето на капитана да ми го докара, нали?

— Не е под наем — отговаря Марино.

— Е, май вече знам защо Брайс не отговори на телефонните ми обаждания днес. Имам чувството, че са му повлияли. И преди се е случвало зад гърба ми да го убеждаваш да ти сътрудничи под предлог, че защитаваш интересите ми. Ти ли му поръча да отмени резервацията ми?

— Няма значение. Важното е, че всичко се уреди.

— Мили боже, Марино — промърморвам. — Защо накара Брайс да отмени резервацията ми? Какво ти става, по дяволите? Ами ако не разполагаха с друга стая?

— Знаех, че ще разполагат.

— Можех да се утрепя в шибания бус. Невъзможен е за шофиране.

— Беше си съвсем наред оня ден — намръщва се той. — Какъв е проблемът? Не бих те вкарал в нещо, което не е надеждно. И щях да разбера, ако бусът се е повредил.

— „Ненадеждно“ е слабо казано — отговарям. — Ускорява и намалява, както си иска. Криволичи из целия път, сякаш получава припадъци.

— Снощи валя много. Страхотна буря в Южна Каролина. Валя ужасно, а бусът беше на открито. Май има нужда от ново уплътнение за капака.

— Южна Каролина?

— Може би свещите са се намокрили. И сигурно са прогизнали, когато си паркирала пред затвора. Или може би Джоуи е попаднал в

някоя дупка и гумите не са идеално балансирани. Готино хлапе е, ама адски тъпо. Трябваше да ми се обади, ако е имал проблеми с буса. Е, съжалявам за това. Да, наех си едно малко жилище. В Чарлстън. Апартаментче близо до аквариума. Има си дори кей и места за лодките, а оттук може да се стигне дотам с мотор. Щях да ти кажа за това, но се случиха разни неща.

Оглеждам се и се опитвам да си обясня за какво говори Марино. Какво се е случило, за бога?

— Трябваше да се уверя, че не те следят, док — продължава той. — Нека да сме честни. Бентън знае плановете ти и разполага с графика ти, защото Брайс му изпраща копия от имейлите. Всичките са в компютъра на центъра.

Според Марино колата под наем, която Брайс ми резервира, е вписана в графика ми, но скапаният бус с лошо уплътнение не е. А стаята ми в „Хаят“ е без значение, защото резервацията е отменена. Но не съм сигурна какво намеква Марино за Бентън.

— Да го кажем по този начин — не спира Марино. — В компанията за коли под наем си седи една тойота камри на името на доктор Кей Скарпета. Ако някой се е мотал там и е чакал да се понесеш с тойотата, защото е имал достъп до графика и имейлите ти, или пък е открил маршрута ти по друг начин, ти просто не си се появила. А ако са се обадили в хотела, са разбрали, че резервацията ти е била отменена, защото си изпуснала полета в Атланта.

— Защо пък Бентън да ме следи?

— Може и да не е така. Но някой може да е видял графика ти, който е отишъл от твоя имейл в неговия. Може би той е наясно с вероятността това да се случи и затова не е искал да идваш тук.

— Откъде знаеш, че той не искаше да идвам тук?

— Защото не би искал.

Не отговарям и не поглеждам Марино в очите. Оглеждам се наоколо. Възприемам подробностите от очарователния апартамент на Джейми с голи стари тухли, борово дюшеме и бели гипсови тавани с груби дъбови греди. Страшно ми харесва, но не изглежда типичен за нея. Всекидневната е обзаведена семпло с кожено канапе, кресло и масичка за кафе. Слива се с просторната кухня с каменен плот и уреди от неръждаема стомана, които биха доставили удоволствие на гастрономите, но Бъргър определено не е от тях.

Не виждам картини или други произведения на изкуството наоколо, а знам, че Джейми е колекционер. Не виждам следи от нищо лично, с изключение на нещата по бюрото и пода под големия прозорец. Няма мебели и килими, които да са нейни. Познавам вкуса ѝ. Съвременен и минималистичен, най-вече скъпи италиански и скандинавски мебели, светло дърво като бук и бреза. Вкусът ѝ е прост, защото животът ѝ е точната му противоположност. Сещам се, че Джейми не харесваше апартамента на Луси в Гринич Вилидж, който се помещаваше във великолепна сграда, бивша фабрика за свещи. Спомням си как се обидих, когато Джейми го нарече „вехтия ветровит хамбар на Луси“.

— Този апартамент е под наем — казвам на Марино. — Защо? — Сядам на кафявото кожено канапе, което въобще не е в стила на Джейми. — И как се вписваш ти в уравнението? Или пък аз? Защо смяташ, че някой би ме проследил? Можеше да ми се обадиш, ако толкова се тревожиш. Какво става? Да не си решил да си сменяш работата? Или си се върнал на работа при Джейми и си забравил да ме уведомиш?

— Не съм си сменял работата, док.

— Така ли? Е, Джейми те е въвлякла в нещо. Би трябвало вече да я познаваш достатъчно добре.

Джейми Бъргър е пресметлива по ужасяващ начин, а Марино не би могъл да се справи с това. Не можеше, когато беше следовател в нюйоркската полиция и бе прикрепен към службата ѝ, нито пък щеше да може за в бъдеще. Както и да го бе убедила да дойде тук и да ме примами в Савана, определено не е било с помощта на истината.

— Де факто работиш за нея, защото си тук, в нейния апартамент — добавям. — Със сигурност не работиш за мен, след като подменяш колата ми, отменяш хотелската ми резервация и кроиш планове с Джейми зад гърба ми.

— Работя за теб, но помагам и на нея. Не съм напуснал службата си, док — казва той учудващо нежно. — Не бих ти причинил нещо толкова гадно.

Не отговарям, че ми е причинявал доста гадни неща през над двайсетте години, откакто се познаваме и работим заедно. Не мога да спра да мисля за това, което ми каза Катлийн Лоулър. Джак Филдинг ѝ писал в началото на деветдесетте на лист от тетрадка като ученик.

Незряло и злобно хлапе, което ме е ненавиждало. Той и Марино мислели, че трябва да бъде затоплена и очовечена, здраво изчукана. За миг този Марино, който стои пред мен, е същият от онова време.

Представям си го в тъмносиния му служебен шевролет с безброй антени и светлини, смачкани пликове от закусвални, препълнен пепелник и въздух, вмирисан на застояли цигари, който дезодорантите за кола никога не успяваха да освежат. Спомням си предизвикателството в очите му, мрачния му поглед. Марино искаше да ми напомни, че макар да съм първият съдебен лекар във Вирджиния от женски пол, за него съм само цици и задник. Спомням си как се прибирах у дома в края на деня в столицата на Конфедерацията, където определено не ми беше мястото.

— Док?

Ричмънд. Където не познавах никого.

— Какво има?

Спомням си колко бях самотна.

— Ей, добре ли си?

Съсредоточавам се върху Марино, който стърчи над мен, плешив като бейзболна топка и почернял от слънцето.

— Ами ако Катлийн Лоулър бе отказала да се включи в тази игра, каквато и да е тя? — питам. — Ами ако не ми беше връчила бележката с телефонния номер на Джейми? Тогава какво?

— Притеснявах се за това — отговаря той, отива до прозореца и се заглежда навън в нощта. — Но Джейми знаеше със сигурност, че Катлийн ще ти предаде бележката.

Той продължава да гледа навън. Вероятно търси Джейми.

— Знаела е със сигурност, а? — изсумтявам. — Това не ме радва особено.

— Знам, че не се радваш, но има причини — казва Марино, приближава се до мен и спира. — Джейми не можеше да се свърже директно с теб на този етап. По-безопасно бе ти да й звънеш. При това по начин, който да попречи да бъдем открити.

— Това правна стратегия ли е, или Джейми се предпазва от нещо?

— Не бива да има следа, която показва, че Джейми е поискала тази среща и въобще се е свързала с теб — отговаря той. —

Официално ще се видиш с нея утре, в кабинета на съдебния лекар. Но изобщо не си идвала тук.

— Чакай малко, не съм сигурна, че схващам. Трябва да се престоря, че сега не съм тук и не съм виждала Джейми тази вечер.

— Точно така.

— И трябва да подкрепям измислената от вас двамата лъжа.

— Налага се. За твое добро е.

— Нямам планове да се виждам с никого и нямам представа за какво говориш.

Но имам чувството, че започвам да загревам. Припомням си докладите от аутопсиите на закланото семейство Джордан и уликите по случая, съхранявани в кабинета на местния съдебен лекар и криминалогичните лаборатории.

— Утре сутрин си заминавам — добавям, а вниманието ми отново се насочва към купчината папки, струпани на пода до бюрото.

Всяка от тях е с различен цвят и има етикет с инициали или съкращения, които не разпознавам.

— Ще те взема в осем сутринта — съобщава Марино, застанал в средата на стаята, сякаш не знае какво да прави със себе си.

В сравнение с внушителната му фигура всичко наоколо изглежда миниатюрно.

— Добре би било да ми кажеш за какво ще се срещаме.

— Трудно е да се говори с теб, когато си толкова ядосана — отвръща той, втренчен мрачно в мен.

Аз сядам, но той остава прав и това не ми харесва.

— Доколкото знам, ти работиш при мен, а не при Джейми. Би трябвало да си лоялен към мен, а не към нея или някой друг. — Знам, че тонът ми звучи ядосано, но всъщност съм по-скоро засегната. — Бих искала да седнеш — добавям.

— Ако ти бях казал, че искам да помогна на Джейми и да направя някои неща по начин, различен от досегашния, ти щеше да кажеш „не“.

Марино се настанява в дълбокото кресло и кожата изскърцва шумно.

— Не знам какво имаш предвид, нито пък откъде си толкова сигурен как бих ти отговорила.

Май ме обвинява, че с мен се общува трудно.

— Нямах представа какво става, защото никой не желае да ти каже направо — казва Марино, навежда се напред и поставя големите си ръце върху голите си колене, които са с размера на автомобилни джанти. — Някои хора искат да те унищожат.

— Мисля, че знаем със сигурност... — започвам, но той ме прекъсва.

— Не. — Марино поклаща голата си глава. Четината по загорялото му лице прилича на пясък. — Може би си мислиш, че знаеш, но не е така. Вероятно Дон Кинкейд не може да те докосне, докато е заключена в лудницата, но има и други начини и други хора. Тя планира да те унищожи.

— Не мога да си представя как тя ще изрази незаконните си намерения, без персонала в „Бътлър“ да научи за това. А също и полицията и ФБР — отговарям логично и хладнокръвно, като се опитвам да прогоня емоциите и гнева си и да не се чувствам засегната от онова, за което са се шегували Джак и Марино преди двайсет години, за истинските им чувства към мен, за подигравките им.

— Лесна работа — отговаря той, приковал очи в мен. — Да започнем с шибаните й адвокати. Те могат да общуват с нея насаме, както и Джейми с Катлийн Лоулър. Ако се притесняваш, че може да те наблюдават и записват, просто предаваш бележка. Написваш я в бележника на адвоката, а той я прочита и не казва нищо.

— Сериозно се съмнявам, че адвокатите на Дон Кинкейд са платили на наемен убиец, ако това имаш предвид.

— Не знам дали биха платили на наемен убиец — замислено отговаря той. — Но искат да те унищожат и да те вкарат в затвора. Наистина си в опасност.

Осъзнавам, че Марино напълно вярва в онова, което казва, и се чудя каква част от него идва от Джейми. Какво е замислила и защо?

— Подозирам, че е по-опасно да шофирам проклетия ти бус, отколкото да бъда очистена от наемен убиец — отвръщам заядливо. — Ами ако се беше повредил на някое запустяло място?

— Щях да разбера, ако стане така. Знаех точно къде си през целия ден, дори пред оръжейния магазин на два километра северно от улица „Дийн Форест“. В буса има устройство за проследяване и виждам къде си.

— Абсурдна история. Кой организира всичко това и каква е истинската причина? — питам. — Защото не вярвам, че идеята е твоя. Джейми е тук и говори с Лола Дагет? Какво общо имам аз? Или ти? Какво всъщност иска тя?

— Преди два месеца Джейми ми се обади в центъра. Случайно бях в кабинета на Брайс и говорих с нея по телефона. Тя ми каза, че проучва информация, свързана с Лола Дагет, която е в същия затвор, в който е и Катлийн Лоулър. Джейми се интересуваше дали аз знам нещо за Лола Дагет и има ли причина името ѝ да се появи по време на разследването на Дон Кинкейд...

— И ти изобщо не сподели това с мен — прекъсвам го.

— Тя поиска да говори с мен, а не с теб — отвърща той, сякаш Джейми Бъргър ръководи центъра. — Бързо загрех, че в обаждането ѝ има нещо особено. Първо, телефонният номер не беше на прокуратурата. Обаждаше се от апартамента си през деня и реших, че това е необичайно. А после ми каза: „Нещата са толкова дълбоки, че трябва да намаля натиска, преди да изляза да си поема дъх“. Когато работех при нея, това беше паролата ни. Означава, че иска да говори с мен насаме, а не по телефона. Затова отидох на гарата и взех влака за Ню Йорк.

Марино не се извинява, нито пък се оправдава. Абсолютно е убеден в думите и действията си. Не изпитва угризения, че не е споделил новините с мен, защото опитната и хитра Джейми Бъргър го разиграва като пластмасова пионка. Съвсем съзнателно му се е обадила и му е казала паролата.

— Но наистина съм впечатлен — продължава Марино, — че живееш в една и съща проклета къща с ФБР и не знаеш, че телефоните ти се подслушват.

Той се настанява удобно в коженото кресло и кръстосва дебелиите си крака. Забелязвам в тях останките от някогашна сила, която сигурно е била страховита. Спомням си снимките от времето, когато е бил боксьор. Тежка категория. Колко ли хора са получили сериозни черепни травми заради него? Колко ли хора имат мозъчни увреждания? Колко ли лица е размазал?

— Четат имейлите ти — казва той, а аз виждам бледите белези на коленете му и се чудя как ги е получил. — Вероятно и те следят.

Ставам от канапето.

— Знаеш как стоят нещата. — Гласът му ме следва в неизползваната кухня на Джейми Бъргър. — Вземат съдебно нареждане да те шпионират и те уведомяват постфактум.

9.

Не му предлагам нищо за пиене. Не му предлагам абсолютно нищо. Отварям хладилника и оглеждам стъклените рафтове. Вино, сода, диетична кола, гръцко кисело мляко. Усаби, Маринован джинджифил и соев сос.

Отварям шкафовете. Намирам в тях твърде малко неща. Само най-нужните чинии и тенджери, които човек може да очаква в апартамент под наем. Сол и пипер, но никакви други подправки. Половинлитрова бутилка син „Джони Уокър“. Вземам си шише вода от килера, където има и диетични напитки и богат асортимент от витамини, болкоуспокояващи и хапчета за подобряване на храносмилането. Разпознавам тъжната картина на живот, който е спрял. Знам какво има в шкафовете, килерите и хладилниците на хора, които се страхуват от загуба. Джейми още не е превъзмогнала загубата на Луси.

— Как може, по дяволите, той да държи подобно нещо в тайна от теб? — Марино не спира да говори за Бентън. — Аз не бих постъпил така. Не ми пука за протокола. Ако знаех, че федералните агенти са по петите ти, щях да те предупредя. Всъщност, в момента правя точно това, докато той си седи кротко като добро момче от Бюрото, играе по правилата и не прави абсолютно нищо, докато собствената му проклета агенция разследва жена му. Не направи абсолютно нищо и в нощта, когато се случи онова. Седи си пред камината и си пие питието, а ти се мотаеш навън в тъмното съвсем сама.

— Не беше така.

— Знаел е, че Дон Кинкейд, а може би и други, са на свобода, а те е оставил да излезеш сама посред нощ.

— Не беше така.

— Чудо е, че си жива. Той е виновен, по дяволите. Всичко можеше да свърши само за миг, защото Бентън не си е дал зор.

Връщам се до канапето.

— Няма да му простя — заявява той категорично, сякаш прошката зависи от него.

Чудя се какво ли му е внушила Джейми за Бентън. Доколко е окуражила ревността му, която винаги си е дълбоко в него, готова да се събуди и при най-малкия повод.

— Той не е искал да идваш тук, но не е предложил да дойде с теб, нали? — разгорещено отбелязва Марино.

Мисля си за писмата, за неговата неувереност и егоизъм.

Когато бях назначена за съдебен лекар във Вирджиния, а Марино беше най-прочутият детектив в Ричмънд, той бе изключително неуслужлив и нелюбезен. Направи всичко възможно да ме прогони от службата, но постепенно осъзна, че за него е по-разумно да има в мое лице приятел и съюзник. Вероятно това все пак го мотивира. По-добре е да съм на негова страна. По-добре е да има хубава служба — няма много такива служби, а той вече остарява. Ако го уволня, ще има късмет, ако го назначат за охранител в агенция „Пинкертън“, мисля си ядосано. Внезапно ме обзема изтощение, готова съм да заплача.

— Не бих искала Бентън да идва в Савана с мен, а той със сигурност не можеше да дойде в затвора. Това щеше да е невъзможно — отговарям и отпивам глътка вода. — А дори и това, което казваш, да е вярно и ФБР да ме разследва по някаква абсурдна причина, Бентън нямаше да знае. — Отпускам се обратно на канапето. — Не биха му казали — добавям. Логично е.

Мисля си за забележките на Катлийн Лоулър относно репутацията ми и факта, че за разлика от нея имам какво да губя.

Спомням си как се почувствах неудобно, когато тя сякаш ме предупреди, доволна от представата, че може би ме очаква нещо лошо. Сещам се за писмата и онова, което тя твърди, че съдържат, и съм изненадана от това колко засегната се чувствам. След двайсет и няколко години тези неща не би трябвало да имат значение, но все пак ме тормозят.

— Как е възможно той да работи в криминалното разузнаване на шибаното ФБР и да не знае? — пита възмутено Марино.

В такива моменти осъзнавам колко му е неприятен Бентън.

Марино никога няма да приеме факта, че с Бентън сме женени, че е възможно аз да съм щастлива, а привидно съдържаният ми съпруг има качества и привлекателност, които Пийт никога няма да разбере.

— Да започнем с това откъде ти би могъл да знаеш подобно нещо — предлагам.

— Защото федералните агенти издадоха заповед абсолютно нищо да не се изтрива от сървъра на центъра — отговаря той. — А това доказва, че се занимават с тази история от известно време. Шпионират имейлите ти, а може би и други неща.

— Защо аз не знам за съдебна заповед, издадена за моята служба?

Мисля си за поверителната информация на сървъра, част от която е класифицирана като „строго поверителна“ от Министерството на отбраната.

— Мамка му — изсумтява Марино. — Как е възможно да си толкова спокойна? Чу ли какво ти казах? ФБР те разследва. Мишена си.

— Определено щях да знам, ако бях мишена. Щеше да ме очаква обвинение във федерално престъпление и да ме разпитват. Щяха да ме изправят пред съдебни заседатели. Досега щяха да се свържат с Ленард Бразо. Защо никой не ми е казал за съдебната заповед?

— Защото не трябва да знаеш за нея. Аз също не би трябвало да знам.

— Луси наясно ли е с това?

— Тя е от техническия отдел, така че точно тя получи заповедта. Тя отговаря за това никоя електронна комуникация да не бъде заличена.

Очевидно Луси е споделила с Марино, но не и с мен.

— И без това не заличаваме нищо, а заповедта за запазване не означава, че нещо е било преглеждано.

Мисля си, че това е тактика за сплашване. Марино не е адвокат и Джейми го е подлъгала да побеснее по някаква причина, която обслужва нейните цели.

— Държиш се, сякаш нищо не е станало — казва той и ме поглежда смаяно.

— Първо, делото ми се гледа във федерален съд — отговарям. — Разбира се, ФБР може да се интересува от електронните файлове, особено онези на Джак, тъй като знаем, че той се е замесил в голям брой незаконни дейности и с опасни хора, докато аз бях в Доувър. Един от тези опасни хора е дъщеря му, Дон Кинкейд. ФБР вече

прегледа комуникациите му — всичко, което успяха да намерят. Но още не са приключили. Следователно, нормално е да се очаква заповед за запазване. Но не е необходима, а и какво бих могла да залича? Разписанието за пътуването ми до Джорджия? Изненадана съм, че Луси е успяла да запази това в тайна.

— Всички ние можем да бъдем обвинени във възпрепятстване на правосъдието — казва Марино.

— Сигурна съм, че Джейми ти е набила тази тревога в главата. Говорила ли е и с Луси по въпроса?

— Тя не говори с Луси, нито дори за нея — отговаря Марино и потвърждава убеждението ми, че двете не поддържат връзка. — Казах на Луси и Брайс, че те ще са виновни за влизането ти в затвора, ако не внимават и започнат да ти разправят неща, които не би трябвало да знаеш.

— Благодаря ти, че ги насърчаваш да ме държат извън затвора.

— Не е смешно.

— Определено не е. Не ми харесва намекът, че ако получа информация, ще направя нещо незаконно, например ще залича записите. Винаги съм под микроскоп, Марино. Всеки проклет ден от живота си. Но явно Джейми ти е казала нещо, което те е изпълнило с гняв и параноя, нали?

— Разпитват хората за теб. През април двама агенти на ФБР са посетили апартамента ѝ.

Чувствам се предадена. Не от ФБР и Бентън, дори не и от Джейми, а от Марино. Писмата. Никога не съм знаела, че е имал навика да ми се подиграва и да ме унижава пред протежето ми, Джак. Тъкмо бях започнала работа, а Марино е тровел персонала ми зад гърба ми.

— Искали да я разпитват за твоя характер, защото те познава лично и имате обща история още от времето в Ричмънд — казва Марино, но онова, което аз чувам, са думите на Катлийн Лоулър за писмата. — Искали са да я хванат натясно, преди да изчезне в частния сектор — добавя той. — А може да е имало и злоба. Политика. Проблемите ѝ с нийоркската полиция...

— Да, характерът ми — избухвам, преди да успея да се спра. — Защото аз съм ужасен шеф. Човек, който може да обърне внимание на хората, само ако са мъртви.

— Какво...

— Може би ще ме осъдят заради тежкия ми характер. Гадна личност, която съсипва хората и живота им. Може би трябва да вляза в затвора заради това.

— Какво ти става, по дяволите? — вторачва се той в мен. — За какво говориш?

— Писмата, които Джак е писал на Катлийн Лоулър — отговарям. — Предполагам, че никой не е искал да ми ги покаже. Заради онова, което двамата с Джак сте говорили зад гърба ми навремето в Ричмънд. Той е описал подигравките ви в писмата, които е писал на Катлийн.

— Не знам нищо за никакви писма — отговаря Марино. На лицето му е изписано изумление. — В къщата му нямаше писма от или до Катлийн Лоулър. Нямам представа с какво разполага тя, ако въобще приемем за вярно, че ѝ е писал. Но се съмнявам.

— Защо се съмняваш? — възкликвам.

— Джак не оставаше сам за дълго, а никоя от бившите му съпруги или приятелки нямаше да е доволна, ако той си разменя писма с жената, която е блудствала с него като дете.

— Писали са си имейли. Знам го.

— Е, вероятно съпругите и приятелките му не са имали достъп до имейла му — съгласява се Марино. — Но писма, пристигащи по пощата, прибрани в чекмеджета или някъде другаде — не, това е риск, който Джак не би поел.

— Не се опитвай да ме успокояваш.

— Само ти казвам, че никога не съм виждал писма. А и той криеше всичко, свързано с Катлийн Лоулър — казва Марино. — През всичките години, откакто го познавах, нито веднъж не я е споменал. Нито пък, какво му се е случило в онова ранчо. И не знам какво може да съм казвал в онези далечни времена. Честно казано, надали е било особено мило. Понякога бях голям кретен — отначало, когато ти стана съдебен лекар. Но не би трябвало да се вслушваш в дивотиите на някаква смотана затворничка. Независимо дали това, което ти е казала, е вярно, или не, Катлийн Лоулър е искала да те засегне, и е успяла.

Не отговарям. Вторачваме се един в друг.

— Не знам защо Джейми се бави толкова — казва Марино, става и отново отива до прозореца. — Не знам защо си ми толкова ядосана,

освен ако причината е, че си адски ядосана на Джак. Шибаното копеле. Е, на него може да се ядосваш. Шибано лъжливо лайно. След всичко, което направи за него. Добре че Дон Кинкейд го пипна първа, защото иначе можеше да го направя аз.

Марино продължава да гледа през прозореца, а аз седя кротко. Ядът ми преминава като пролетна буря, а и съм зашеметена от думите на Марино за Джейми Бъргър. Питам го дали е говорел буквално, когато спомена, че Джейми изчезва в частния сектор.

— Да — отговаря той, без да се обърне. — Буквално.

Марино ми обяснява, че Джейми вече не работи в прокуратурата в Манхатън. Подала си оставката. Напуснала. Както и много други прокурори, минала от другата страна. Почти всички го правят в даден момент. Напускат нископлатената си неблагодарна работа в скапаните държавни служби, задушени от бюрокрация. Писва им от непрестанния парад от трагедии, паразити, безжалостни бандити и мошеници. Лошите хора причиняват лоши неща на други лоши хора. Обратно на общественото мнение, жертвите невинаги са невинни и не заслужават съчувствие. На времето Джейми казваше, че имам късмет, че пациентите ми не могат да ме лъжат. Тя самата почти никога не чувала истината от свидетел или жертва. Според нея е много по-лесно, ако хората са мъртви, и е права. По-трудно е да лъжеш, когато си умрял.

Но никога не съм смятала, че Джейми ще се оттегли в частния сектор. Не вярвам, че решението ѝ е било продиктувано от стремежа към пари, когато слушам разказа на Марино как тя отхвърлила приема за изпращането ѝ. Дори отказала да обядва и да пийне с колегите си в местната кръчма. Напуснала безмълвно, почти без предупреждение, горе-долу по същото време, когато се обадила в центъра, за да разпитва за Лола Дагет. Сега вече съм убедена, че нещо се е случило. Не само с Джейми, но и с Марино. Усещам, че животът и на двамата им е бил пренасочен по някакъв начин. Разочарована съм, че не го знаех досега. Тъжно е, че не са си е направили труда да го споделят с мен.

Вероятно наистина съм прекалено строга с хората. Чувам жестоките забележки на Катлийн Лоулър и виждам триумфалното изражение на лицето ѝ, сякаш бе чакала цял живот да ме засегне. Осъзнавам, че съм засегната, защото в думите на Катлийн имаше зрънце истина. Характерът ми е тежък. Факт е, че никога не съм имала

близки приятели. Само Луси, Бентън и някои бивши колеги. И през цялото време Марино. Колкото и лошо да е било, той е още тук, и не искам това да се промени.

— Имам чувството, че Джейми не е искала само това, когато се е обадила в центъра — заявявам, но в тона ми няма обвинение. — Подозирам, че не е съвпадение и фактът, че когато тя се обади, ти се метна на влака за Ню Йорк, започна да говориш за риболов и лодки, за това колко ти липсва животът на юг.

— Разбрахме се по-добре, когато не работех за теб — отговаря той и се връща до креслото. — Чувствах се по-добре, когато бях призоваван като експерт, детектив от отдел „Убийства“, а не когато работех за теб, за Джейми, а после пак за теб. Аз съм опитен детектив, обучен за разследване на местопрестъпления. Мамка му, какви неща съм виждал и правил... Не искам да прекарам остатъка от живота си, затворен в някоя малка кутийка, готов да изпълнявам заповеди и да чакам нещо да се случи.

— Напускаш — казвам замислено. — Това ми съобщаваш, нали?

— Не точно.

— Ти заслужаваш живота, който искаш. Заслужаваш го повече от всеки друг, когото познавам. Но съм разочарована, че не можеш да споделяш чувствата си с мен. Това май ме притеснява повече от всичко останало.

— Не искам да напускам.

— Звучи, сякаш вече си взел решение.

— Искам да работя на частна практика. За самия себе си — обяснява ми той. — С Джейми говорихме по въпроса, когато бях в Ню Йорк. Тя започва самостоятелно и каза, че бих могъл да ѝ помагам за някои случаи. Знам, че бих могъл да помагам и на теб. Но не искам никой да ме притежава.

— Никога не съм смятала, че те притежавам.

— Искам независимост и самоуважение. Знам, че не можеш да ме разбереш. Човек като теб никога не страда от липса на самоуважение.

— Би се изненадал, ако разбереш истината — отговарям.

— Искам малка квартира близо до реката, където да ходя за риба, да карам мотор и да работя за хора, които ме уважават.

— Джейми те е наела за консултант по случая на Лола Дагет?

— Не ми плаща. Казах й, че не мога да го направя, преди да променя статута си в центъра и да поговоря с теб — отговаря Марино.

Чувам металния звук от превъртането на ключ и вратата се отваря. Джейми Бъргър влиза в апартамента. Усещам миризма на месо, пържени картофи и трюфели.

10.

Тя оставя два големи сини плика на каменния плот в кухнята. Държи се впечатляващо спокойно и весело за нюйоркска прокурорка, макар и бивша, организираща тайна операция в Джорджия, изискваща охранителни камери и пистолет, който, подозирам, е скрит в кафявата кожена чанта на рамото ѝ.

Тъмната ѝ коса е фризирана елегантно, малко по-дълга, отколкото я помня. Чертите на лицето ѝ са красиви и изящни, а фигурата ѝ е като на два пъти по-млада жена. Облечена е с избелели джинси и бяла риза. Не носи бижута и почти никакъв грим. Може да заблуди повечето хора, но не и мен. Виждам сянката в очите ѝ. Долавям нервността в усмивката ѝ.

— Извинявам се, Кей — казва тя и закача тежката си чанта на облегалката на стола.

Чудя се дали Марино ѝ е повлиял да носи пистолет, или пък това е навик, придобит от времето, когато беше с Луси. Сещам се, че ако Джейми носи скрито оръжие, то вероятно е нелегално. Не знам как би могла да получи разрешително в Джорджия, където може да има апартамент под наем, но не се счита за жител. Охранителни камери и незаконен пистолет. Вероятно става дума само за обичайни предпазни мерки, защото тя знае не по-зле от мен какви ужасни неща могат да се случат в живота. Или пък Джейми е станала страхлива и нервна.

— Аз бих побесняла, ако някой ми скрои подобен номер — казва тя, — но ще разбереш всичко, ако вече не си разбрала.

Чудя се дали да я прегърна, но тя вече отваря пликовете, което разтълкувам като желание да стои на безопасно разстояние от мен. Затова си оставам на канапето и се опитвам да не си припомням миналата Коледа в Ню Йорк и колко много пъти всички сме били заедно. Опитвам се и да не мисля какво би направила Луси, ако разбере къде съм, реакцията ѝ, ако види красивото лице на Джейми с тъжни очи и скована усмивка и как тя изважда ресторантската храна в стария апартамент, който прилича на онзи на Луси в Гринич Вилидж.

Тормози ме страхотно недоверие, което нараства неудържимо. Джейми е жена, свикнала да получава всичко, което поиска, но се отказва от Луси без борба, а сега откривам, че също така лесно се е отказала и от кариерата си. Защото по някаква причина това отговаря на целите ѝ, казвам си осъдително. Напомням си, че това е без значение. Само въпросът защо съм тук е важен, и ако подозираното от мен се окаже вярно — фактът, че съм мамена и използвана от бившата любовница на племенницата ми.

— Сигурна съм, че помниш „Ил Пастисио“, нали? — пита Джейми и изважда картонени кутии с пластмасови капаци и контейнери за супа, а апартаментът се изпълва с уханието на билки, лук и бекон. — Правят страхотен пай с лук. Печен заек. Супа от скариди с чушки и масло от зелени домати. Пържени миди и люти чушки, увити в бекон — съобщава тя, отваряйки кутиите. — Мислех просто да ви оставя да си сервирате, но май ще е по-лесно, ако го направя аз.

Тя се оглежда наоколо, сякаш очаква да се появи трапезария и не познава добре апартамента, който е наела.

— Надявам се да си ми поръчала барбекю от скариди — обажда се Марино.

— Да. И пържени картофи — отговаря Бъргър, като че ли с Марино са близки приятели. — Също и макарони със сирене с олио от трюфели.

— Ще мина и без това — намръщва се Марино.

— Хубаво е да опитваш нови неща.

— Забрави за трюфелите. Не искам да опитвам нещо, което вони на задник — изсумтява Марино и издърпва една кафява папка от купчината на пода.

На папката има етикет, надписан с черен флумастер — „БЛР“.

— Искаш ли да ти помогна? — питам Джейми, но не ставам.

Усещам, че не иска да се доближавам прекалено много до нея. Или пък просто аз се чувствам отдалечена и чужда.

— Моля те, стой си спокойно. Мога да отворя кутиите и да сложа храната в чиниите. Не съм готвачка като теб, но с това мога да се справя.

— Сушито ти е в хладилника — съобщава ѝ Марино.

— Сушито ми? Добре, защо не — ухилва се тя, отваря хладилника и изважда кутиите, които Марино остави вътре. — Имат номера на кредитната ми карта, защото съм пристрастена към суши, признавам си. Поне три пъти седмично. Вероятно би трябвало да се позамисля за живака. Ти още ли не ядеш суши, Кей?

— Още не ям. Благодаря ти.

— Мисля да поднеса супата в големи чаши, ако нямате нищо против. Докъде стигна? — поглежда тя Марино. — Кажи ми.

— Достатъчно далеч, за да разбере какви проблеми сте имали с организирането на тази вечеря — отговарям вместо него.

— Наистина се извинявам — повтаря Джейми, но не звучи, като че ли съжалява.

Всъщност звучи, все едно е уверена в правотата си.

— Честно казано, длъжна съм да се уверя, че разбираш какво се случва. Просто трябваше да подхожда към въпроса адски внимателно. — Тя ме поглежда от кухнята. — Чувствам се морално задължена да ти пазя гърба. Разбира се, винаги ще се стремя да бъда дискретна и смятам за неразумно да ти звъня, да ти пиша имейли или да се свържа с теб директно. Ако ме разпитват, мога честно да заявя, че не съм го правила. Ти ми се обади. Но кой ще знае за това, ако ти не решиш да му кажеш?

— Какво да кажа? Че някаква затворничка ми е връчила бележка и съм тръгнала да търся най-близкия обществен телефон, сякаш съм на летен лагер и задачата ми е да открия нещо по определени следи? — отвърщам.

— Вчера разпитвах Катлийн и ми бе напомнено, че тя очаква с нетърпение да те види днес.

— Беше ти напомнено? — Поглеждам Марино. — Сигурна съм, че и бездруго си знаела. Къртис Робъртс вероятно ти е съдружник. Знаеш за кого говоря, нали? Адвокатът от проект „Невинност“, който се обади на Ленард Бразо.

— Мога честно да заявя, че си ми се обадила, докато си била в района по своя собствена работа — повтаря Джейми.

— Работа, която ти ми уреди, за да ме привлечеш тук — отговарям. — В това няма нищо честно.

— Марино не е споделял с теб нищо, което не е трябвало — продължава да гради защитата си тя. — Не ти е връчвал покани, които

може да са неразумни при тези обстоятелства. Никой не ти е предавал нищо, което може да има отрицателни последици.

— Някой определено го направи. Затова съм тук сега.

— В привилегирован разговор със свидетел по случай, по който работя, подхвърлих, че се надявам да се свържеш с мен — заявява Джейми и очевидно се чувства напълно оправдана.

— Според мен най-вероятно всичко в затвора се наблюдава и записва — напомням й.

— Написах бележка и помолих Катлийн да ти даде номера на мобилния ми и указания да ми звънеш от обществен телефон — казва Джейми. — Тя прочете бележката по време на срещата. Нищо не бе изречено на глас. Нищо не е наблюдавано, а бележникът си е у мен. Катлийн с радост би ми помогнала, с каквото може.

— Защото е убедена, че ще получи намалена присъда, според директорката — отбелязвам.

— Най-добре изхвърли всички бележки, които си получила.

— Това звучи, все едно ти е било наредено да не говориш с мен и се тревожиш за комуникациите ми — отговарям прямо. — Служебният и домашният ми телефон, мобилният и имейлите ми.

— Не точно наредено — казва Джейми. — Федералните агенти винаги окуражават свидетелите да не общуват със следствията. Но не са ми заповядвали да не говоря с теб, и след като те не знаят, че съм го направила — а предпочитам да не научат — няма да има последици. Мисля, че успяхме да преодолеем това препятствие. Утре е нов ден, различна история. Ако в даден момент открият, че сме били заедно в кабинета на Колин Дънгейт, няма да имаме проблеми. Не могат да ни попречат да работим по дело заедно, докато ти случайно си в района.

— Да работим по дело — повтарям.

— Кретени — изсумтява Марино.

Явно харесва ФБР далеч по-малко, откато напусна полицията и вече няма властта да арестува никого. Враждебността му е свързана и с Бентън.

— Ако човек може да го избегне, винаги е по-добре да не дразниш ФБР — добавя Бъргър и изважда от шкафа чаши и чинии. — Ако аз ги ядосам, няма да е добре и за теб. А част от това е свързана и с Фарбман, с проблемите, които създаде и които е способен да създаде.

Дан Фарбман е заместник-комисар по обществената информация в нюйоркската полиция. Наясно съм, че двамата с Джейми са кръстосвали шпаги и в миналото. Когато работех при нюйоркския главен съдебен лекар преди няколко години, аз също не се разбирах с него. Но оттогава мина доста време и не знам какво общо има Фарбман с потенциалните ми проблеми с Министерството на правосъдието. Обяснявам на Джейми, че не разбирам какво общо има Фарбман с мен.

— Случилото се в Масачузетс, арестът на Дон Кинкейд и обвиненията нямат нищо общо с нюйоркската полиция и Фарбман — добавям. Виждам как Марино вади от папката някакъв официален на вид документ — някои от редовете в него са подчертани с оранжево.

— Твоят случай е федерален — казва Джейми. — Нападение над съдебен лекар, свързан с Министерството на отбраната. Приема се, че нападението е било насочено към федерален служител. Следователно то е под федерална юрисдикция и делото ще се води във федерален съд. А това е хубаво. Но в същото време прави и теб и твоя случай интересни за ФБР.

— Знам.

— Говори се, че комисарят може да стане следващият директор на ФБР. А Фарбман смята, че ще отиде с него и ще отговаря за връзките с медиите. И това ли знаеш?

— Май съм чувала някакви слухове.

— Освен ако не успея да блокирам назначението на Фарбман, което определено смятам да направя. Само това липсва, някой да подправя националните криминални статистики и сигналите за терористични нападения. Фарбман определено не е мой почитател.

— Никога не е бил.

— Сега е още по-зле. Бих казала, че отношенията ни са в критично състояние. Но възнамерявам аз да съм тази, която ще оцелее. Той няма да ми прости за това, че го обвиних, че лъже за нюйоркските криминални статистики и променя данните. И както може би помниш, и ти имаше сблъсъци с него, пак по същите причини.

— Никога не съм го обвинявала, че фалшифицира данните.

— Е, аз пък го направих. И ми е трудно да си представя, че си изненадана от действията му.

— Той винаги е имал навика да представя статистиките и да променя историите по такъв начин, че да са политически полезни. Но не бях чувала, че са го обвинявали във фалшифициране на данните — отговарям.

— Наистина не си наясно.

— Да — отвръщам и оставам с впечатлението, че Джейми се чуди дали Луси може да е споделила нещо с мен.

Когато Джейми се нахвърли върху Фарбман, двете с Луси бяха още заедно.

Марино оставя документите на масичката за кафе до мен. Вземам фотокопие от документ с печат „Поверително“, издаден от женския затвор в Джорджия.

ПРЕПОРЪЧИТЕЛНИ ПРОЦЕДУРИ ПРИ ЕКЗЕКУЦИЯ СЪС СМЪРТОНОСНА ИНЖЕКЦИЯ

„Материали:

Натриев тиопентал 5 гр/2% в комплект със стерилна спринцовка 50 куб. см.

Инжекция с панкурониев бромид (20 мг), проста венозна система

Инжекция с калиев хлорид (40 мг), стерилна спринцовка 20 куб. см.“

Следват указания за подготовката на медикаментите, за разбъркване на разтвора и как да се закачи венозната система към иглата и системата с физиологичен разтвор. Впечатлена съм от неофициалния, почти небрежен тон на документа, който е ръководство стъпка по стъпка как да убиеш някого.

„Отстранете въздуха от системата, за да е готова за инжекцията...“

— Постъпих почтено и се оплаках на комисаря, вместо да се обърна към медиите. — Джейми продължава да разказва за конфликта

си с Дан Фарбман и нюйоркската полиция.

„Не забравяйте да прегледате затворника точно преди вливането на медикаментите, за да се уверите, че системата е отворена и няма просмукване на венозния разтвор...“

— За съжаление, комисарят е приятел с кмета и нещата загрубяха — обяснява Джейми. — Всички се нахвърлиха срещу мен.

— Значи ФБР реши да проникне в имейлите ми и да подслушва телефоните ми заради разправията ти с Фарбман? Защото си го обвинила във фалшифициране на данните? И защото преди няколко години и аз имах конфликт с него? — питам невярващо.

Марино оставя поредната страница на масата. Аз я вземам и прочитам подчертания параграф.

„След инжекцията с натриев тиопентал, системата трябва да се промие с физиологичен разтвор.

ТАЗИ СТЪПКА Е ИЗКЛЮЧИТЕЛНО ВАЖНА.

Ако тиопенталът остане в системата, а после се инжектира панкурониевият бромид, ще се образува утайка и вероятно ще запуши системата.“

— Стават големи бъркотии, когато имаш врагове. — Джейми не отговаря на въпроса ми. Изважда от плика пръчици за хранене. — За мен нещата в Ню Йорк толкова се объркаха, че се наложи да напусна прокуратурата. Апартаментът ми е обявен за продан. Обмислям алтернативни места за живеене.

— Напуснала си живота си в Ню Йорк заради разправията с Фарбман? Трудно ми е да си го представя — отговарям и продължавам да преглеждам документи, свързани с най-прочутата отровителка в Джорджия, Дявола от закусвалнята.

Между 1989 и 1996 година Бари Лу Ривърс отравя седемнайсет души, девет от тях смъртоносно, с арсеник, който взела от компания за пестициди. Всичките ѝ жертви били редовни клиенти на закусвалнята,

която тя управлявала в един небостъргач в Атланта, обитаван от множество фирми. Ден след ден нищо неподозиращи невинни хора идвали в закусвалнята за специалитета ѝ: сандвич с риба тон, чипс, кисела краставичка и напитка за 2,99. Когато садистичните ѝ престъпления най-после били открити, тя споделила с полицията, че ѝ писнало от „хора, които хленчат за храната си“, затова решила да им даде „нещо, което наистина да си заслужава хленченето“. Писнало ѝ от „задници, които ме командват, сякаш съм старата им леля“.

— Има и други подробности — продължава Джейми Бъргър. — За съжаление, от лично естество. Някои от въпросите на агентите от ФБР, които пристигнаха в дома ми, бяха крайно неуместни. Очевидно, първо са говорили с Фарбман, който им намекнал, че ние с теб сме почти от едно семейство.

Преглеждам хронологичната документация, придружаваща медикаментите за екзекуцията на Бари Лу Ривърс — документ номер 121195. Рецептата била изпълнена в три и двайсет следобед на 1 март 2009 г. Катлийн Лоулър спомена, че Бари Лу Ривърс се задавила със сандвич с риба тон в килията си. Ако това е вярно, явно се е задавила след три и двайсет в деня на екзекуцията. Рецептата за смъртоносния коктейл била изпълнена, но той така и не бил използван, защото Бари Лу умряла, преди надзирателите да я завържат на носилката. Сещам се, че последната ѝ храна може би е била същата, която е сервирала на жертвите си.

— Ходила си няколко пъти в затвора и си разпитвала Лола Дагет, чийто обжалвания се изчерпиха — казвам на Джейми. — Предполагам, че говориш с нея за нещо важно, иначе нямаше да се преместиш в Савана. Не проблемите ти в Ню Йорк са причината да си тук. Не вярвам.

— Лола не ми помага много — отговаря Джейми. — Човек би си помислил, че ще е по-услужлива, но не е така. Не се страхува от иглата толкова, колкото от Възмездие — човека, който според нея е убил семейство Джордан.

— А тя знае ли кой е Възмездие? — питам.

— Дяволът — отговаря Джейми. — Зъл дух, който подхвърлил окървавените дрехи в стаята на Лола.

— Екзекуцията ѝ е насрочена за тази есен, а тя все още дрънка тези дивотии?

— Трийсет и първи октомври. Хелоуин. Подозирам, че съдията, който забави екзекуцията ѝ, а после я насрочи отново, иска да покаже на всички точно какво мисли за Лола Дагет. Този случай все още е твърде емоционален. Много хора очакват с нетърпение тя да получи онова, което според тях заслужава. Искат Лола да умре колкото може по-болезнено. Нали разбираш — да изчакат известно време, преди да ѝ инжектират натриевия пентотал. Да забравят да отстранят въздуха от системата и тя да се запуши.

Марино оставя купчина цветни распечатки на масата. Снимки от аутопсии.

— Натриевият пентотал е бързодействащ и може да се изпари също така бързо — сигурна съм, че знаеш това — продължава Джейми. — Времето за инжектиране на останалите медикаменти може да се обърка, а това, за което говорим, е невромускулният блокиращ агент панкурониев бромид. Ако изчакаш прекалено дълго? Натриевият пентотал, анестезията, започва да се изпарява. Системата се запушва и надзирателите трябва да сложат нова, а ефикасността на натриевия пентотал вече я няма. Изглеждаш заспал, но мозъкът ти работи. Не можеш да отвориш очи и да проговориш, а лежиш завързан на носилката. В съзнание си и си наясно, че не можеш да дишаш. Дълго действащият панкурониев бромид е парализирал мускулите в гърдите ти и се задушаваш. Една минута, две минути, три минути, може би и повече, и умираш в зловецка агония.

Аутопсията на Бари Лу Ривърс била извършена от Колин Дънгейт. Представям си как е възприемал човек, който е отровил невинни жертви, посипвайки сандвичите им с арсеник.

— Само дето директорът знае — продължава Джейми и изважда от хладилника бутилка вино и диетична кола. — Палачът знае. Анонимният лекар с качулката и очилата знае и може да види паниката ти, докато наблюдава диво препускащото ти сърце, преди да умреш. Някои от хората, които контролират делата за убийства, искат осъденият да страда. Тайната им мисия е да причинят колкото може повече болка и мъка, без адвокатите, съдиите и обществеността да научат. Подобни неща се случват от векове. Бравата на палача е тъпа, или не уцелва и са нужни още няколко удара. Обесването не минава добре, защото примката се изплъзва, а осъденият умира бавно и се гърчи на въжето пред освирепялата тълпа.

Докато слушам това, което звучи като една от класическите речи на Джейми при откриване на дело, знам, че повечето важни хора в тази част на света, включително определени съдии и политици, и най-вече Колин Дънгейт, няма да се трогнат от думите ѝ. Имам представа как гледа Колин на случилото се със семейство Джордан, както и на онова, което би трябвало да се случи с Лола Дагет. Да, емоциите са силни, особено тези на енергичния ми ирландски колега, който оглавява криминологичната лаборатория на ФБР в Савана, Джорджия. Идването на Джейми Бъргър в Джорджия няма да го впечатли, дори може да му се стори, че е натрапване. Подозирам, че той не е склонен да ѝ обърне никакво внимание.

— Както знаеш, Кей, не смятам, че един вид евтаназия, започнала в нацистка Германия, трябва да бъде изпълняван в Съединените щати. И не бива да бъде законна — добавя тя, докато подрежда суши и салата с водорасли в една чиния. — На лекарите е забранено да играят роля в екзекуциите, дори да констатират смъртта, а и става все по-трудно да се сдобиеш с медикаментите за смъртоносните инжекции. Не достигат, защото американските производители се срамуват да ги изработват. Някои щати са принудени да внасят медикаментите, следователно източниците и качествата им са съмнителни. Медикаментите не би трябвало да са законно на разположение за затворническите власти, но никой от тези доводи не действа. Лекарите участват, а аптекарите изпълняват рецептите и затворите си получават медикаментите. Независимо от моралните убеждения, Лола не е убила семейство Джордан. Не е убила Кларънс, Глория, Джош и Бренда. Всъщност, изобщо не ги е виждала. Никога не е влизала в дома им.

Хвърлям поглед на Марино, докато преглеждам снимките. Доколкото си спомням, той винаги е защитавал смъртната присъда. Зъб за зъб.

— Мисля, че Лола Дагет е била обърквана личност, наркоманка с лош характер, но не е убила никого, нито пък е била съучастник в убийствата — казва ми той. — По-вероятно е да е натопена от човека, когото нарича Възмездие. Сигурно е смятала, че е много забавно.

— Кой е смятал така?

— Онази, която в действителност е извършила убийствата. Избрала си е хлапе от център за наркомани, което е почти умствено

изостанало — казва Марино и поглежда Джейми. — Какъв е коефициентът на интелигентност на Лола? Седемдесет? Мисля, че това е законното ниво за умствена изостаналост — добавя той.

— Така ли? — питам.

— Лола не е виновна за престъпленията, в които е обвинена и за които е осъдена — казва Джейми. — Не съм съвсем наясно какво точно е станало в ранната утрин на шести януари 2002 година, но разполагам с нови улики, доказващи, че не Лола е била в дома на семейство Джордан. Това, което не знам, е какво е станало от криминалогична гледна точка, защото не съм експерт. Например раните. Всичките ли са нанесени с едно и също оръжие? И ако е така, какво е било оръжието? Какво означава моделът на петната от кръв? От колко дълго са били мъртви семейство Джордан, когато съседът им излязъл с кучето си и случайно забелязал, че прозорецът на задната врата е разбит, а после никой не отговорил на обажданията му и на звъненето на вратата?

— Колин е страхотен експерт — отбелязвам.

— Имам чудесно вино от Орегон — обявява Джейми. — Ако харесваш вина от Орегон.

Тя отваря бутилката, а аз разглеждам снимките на Бари Лу Ривърс на стоманената маса за аутопсии. Раменете ѝ са повдигнати върху полипропиленов блок, главата ѝ виси назад, дългата ѝ прошарена коса е окървавена и мръсна. Кожата на гърдите ѝ е повдигната до ларинкса и гласните струни и във въздухопровода ѝ няма нищо. Кадрите в близък план показват малкия триъгълен отвор на гласните струни, който е чист.

Независимо дали предметът е малък, например фъстък или зърно грозде, или голям, като хапка месо, нищо не може да слезе под нивото на гласните струни, когато някой се задави. Колин е проверил внимателно за храна преди всичко друго. Освен това е смятал случая за достатъчно важен, за да остане до късно или да се върне в лабораторията си след работно време, за да извърши аутопсията незабавно. Часът и датата са отбелязани в протокола — девет и седемнайсет вечерта, първи март.

Преглеждам още снимки и търся нещо, което да потвърди разказа на Катлийн Лоулър за смъртта на Бари Лу Ривърс. Питам Марино за доклади от спасителния екип и за доклада от аутопсията и

той ми подава документите. Получавам потвърждение, че Бари Лу Ривърс вероятно е яла сандвич с риба тон и кисели краставички, малко преди да умре. Съдържанието на стомаха ѝ отговаря на тези данни: двеста милилитра несмляна храна, която прилича на частици от риба, краставички, хляб и кимион.

Но нищо не подкрепя идеята на Катлийн Лоулър, че причина за смъртта на Бари Лу е задавяне. Очевидно никой не е приложил метода на Хаймлих^[1] и изглежда невъзможно да е било изхвърлено парче храна, което обяснява защо не е било намерено такова по време на аутопсията. Няма официален документ, който да потвърждава задушаването, но знам, че Колин е преглеждал внимателно за това. Разбирам от снимките от аутопсията.

После прочитам листа с бележките, които си е водил в осем часа и седем минути вечерта. Идеята, че смъртта се дължи на задушаване, била дадена от Тара Грим. Бари Лу изглеждала така, сякаш се задушавала, казала директорката на Колин по телефона, докато откарвали трупа в моргата. Тя не била свидетел на това, но ѝ докладвали, че Бари Лу се мъчела да си поеме дъх и изглеждала притеснена. Пазачите смятали, че просто била изплашена. Оставало малко време, преди да я отведат в кабината за екзекуции, а тя била склонна към емоционални пристъпи и тревога. Тара Грим добавила, че се чуди дали е възможно Бари Лу да се е задавила с последната си вечеря.

Колин вписал всичко това в бележките си и проверил внимателно за вдишана храна, когато отворил трупа на Бари Лу Ривърс по-малко от час след като говорил по телефона с директорката, която не присъствала на аутопсията. Официалните свидетели, отбелязани в протокола, включваха помощник от моргата, следовател и представител на затвора — М. П. Мейкън. Същият надзирател, който ме придружаваше днес.

---

[1] Мерки за оказване на първа помощ при запушване на дихателните пътища. — Б.ред. ↑

11.

Причината за смъртта е неопределена, а също и начинът. В патологията това е мач с нулев резултат.

Всяка смърт има значение, а аз не реагирам добре, когато не мога да намеря отговор. Знам, че винаги има такъв. Но от време на време патолози като мен и Колин Дънгейт са принудени да приемат провала. Смъртта не иска да ни каже онова, което трябва да узнаем, и нямаме друг избор, освен да предположим нещо вероятно от медицинска гледна точка, макар да не вярваме напълно в него. Предаваме трупа и личните му вещи, така че близките на починалия да оправят юридическите проблеми, да вземат застраховката, да уредят погребението и да продължат живота си. Или както бе в случая с Бари Лу Ривърс, тялото било погребано в гробище за бездомници, защото никой не го поискал и никой не се интересувал от смъртта ѝ.

По-късно Колин поправил доклада от аутопсията и отбелязал причината за смъртта като внезапен инфаркт, който бе вписан и в смъртния акт. Диагнозата се основаваше на съмнително количество увредени коронарни артерии. Шейсет процента при лявата предна низходяща артерия. Двайсет процента при дясната. Циркумфлексната коронарна артерия беше чиста. Бари Лу очаквала екзекуцията си и в даден момент след последната ѝ вечеря от сандвич с риба тон, чипс и кола. Свидетелите твърдят, че започнала да диша затруднено, изпотила се и изпитвала страхотна умора и слабост — симптоми, разтълкувани като пристъп на страх, породен от приближаващата екзекуция. Пристъпът на страх съвпада с несмляната храна, която Колин намерил в стомаха по време на аутопсията. Силен страх или стрес, и храносмилането спира напълно.

По всичко личеше, че Бари Лу е починала от масивен инфаркт в седем и петнайсет вечерта, два часа преди да бъде екзекутирана със смъртоносна инжекция. Продължавам да преглеждам документацията, а Джейми говори за семейство Джордан. Иска раните им и другата

информация от местопрестъплението да бъдат разтълкувани точно и неопровержимо. Нуждае се от помощта ми.

— Колин ще може да ти разкаже за раните и всичко друго — напомням й. — Той е бил на местопрестъплението и е извършил аутопсиите. И е компетентен патолог. Опита ли се да обсъдиш случая с него?

— Един престъпник. Лола Дагет. Случаят е приключен — отговори Марино. — Всички тук твърдят това.

Джейми вади чаши за вино, а аз си припомням държанието на Колин по време на една презентация, която направи на конференция в Ел Ей преди няколко години. Беше страшно възмутен от жестоката смърт на доктор Кларънс Джордан и съпругата му Глория и видимо разстроен заради убийствата на двете им малки деца, Бренда и Джош. Мнението на Колин тогава бе, че само един човек е извършил престъпленията — тийнейджърката, която перяла окървавените си дрехи в банята на центъра за наркомани часове след убийствата. Всички следващи истории и слухове за загадъчния съучастник на Лола Дагет били измислици на адвокатите, твърдеше той.

— Бях в лабораторията му само веднъж преди няколко седмици — казва Джейми. — Той не излезе от кабинета си, за да се запознае с мен, а когато отидох да говоря с него, не стана от бюрото си.

— Не можеш да го принудиш да се държи приятелски, но не мога да си представя, че нарочно ще попречи на адвокат да се сдобие с нужната информация — отговарям.

Това, което всъщност искам да кажа, е, че Джейми си е Джейми, а още по-лошото е, че тя е от Ню Йорк — един от онези северняци натрапници, които идват в малко южняшко градче и приемат, че всички са изостанали, предубедени, нечестни и тъпи.

Подозирам, че отношението й е очевидно, когато си има работа с Колин, който е израснал тук и си пада по южняшките традиции, независимо дали става дума за участие във възстановките на битки от Гражданската война, или за ирландските паради в деня на Свети Патрик.

— Той е длъжен да ти даде всичко, което може да е в полза на обвиняемия — добавям.

— Не ми предложи нищо.

— Не е длъжен да ти предлага нищо.

— Мисли, че просто търся някого, който да подкрепи теорията за друг убиец.

— Нищо чудно, че го мисли, защото ти правиш точно това — отговарям. — Същото, което прави и всеки друг добър адвокат на защитата. Но още не знам как и защо си замесена в това. Напуснала си прокуратурата и внезапно си в противниковия лагер и представляваш Дола Дагет. А и защо се интересуваш от Бари Лу Ривърс?

— Жестоко и необичайно наказание — отговаря Джейми и налива вино. — Бари Лу била толкова ужасена, докато очаквала екзекуцията си, че получила инфаркт и умряла. Чия идея е било да ѝ сервира последна вечеря, същата като храната, с която е тровила жертвите си? Нейна ли? И ако е така, защо? За да покаже, че изпитва угризения, или пък пълната им липса?

— Никой криминологичен анализ не би могъл да отговори на този въпрос — казвам.

— Сериозно се съмнявам, че тя си е избрала менюто — заявява Джейми. — Подозирам, че целта е била да я подразнят с онова, което я очаква, когато я качат на носилката. Да я тероризират с онова, което са ѝ приготвили палачите. И да ѝ покажат с какво нетърпение очакват да си получи това, което заслужава. Бари Лу е получила пристъп на страх, няма съмнение. Буквално е била изплашена до смърт.

— Не знам дали е вярно, че е била тормозена. Не мисля, че и ти го знаеш, освен ако някой от участниците си е признал. А и съм любопитна защо внезапно се интересуваш толкова — казвам откровено. — Озадачена съм, че внезапно започваш да защитаваш същите хора, които прибираще в затвора.

— Не е внезапно. Обмислям го от известно време. Проблемите ми с Фарбман... а и ми писна... Е, говоря за много по-дълго време, отколкото си мислиш. В края на миналата година уведомих Джо, че търся други възможности и се интересувам от погрешни присъди.

— Добрият стар Джо „Закови ги“ — вмята Марино и взема друг доклад. — Искане ми се да съм бил там, когато си му казала това — обръща се той към Джейми.

Джоузеф Нейл е главният прокурор на Манхатън и бивш началник на Джейми. Не е от хората, които проявяват благосклонност към лица и организации, посветили се на това да оправдават хора, погрешно осъдени за престъпления. Повечето прокурори никак не

обичат адвокати, които си поставят за цел да се борят с несправедливостта, причинена от други адвокати и призованите от тях експерти.

— Уведомих го също така, че съм говорила с познати адвокати, които работят за проект „Невинност“ — продължава Джейми.

— Проектът в Джорджия? — питам.

— Националната организация в Ню Йорк. Но познавам Къртис Робъртс и го помолих да ми направи услуга.

— За да не дадеш възможност на Ленард Бразо да научи, че ти стоиш зад поканата да се срещна с Катлийн Лоулър. А и аз да не знам.

— Говоря с различни фирми и предстои да взема решение — казва Джейми, сякаш не ме е чула. — Зависи къде искам да живея.

— Сигурна съм, че това, което ще стане с Лола Дагет, ще определи коя кантора да избереш — промърморвам не особено деликатно.

— Очевидно голяма кантора, която има офиси в Юга и Югозапада — отговаря Джейми, подава ми чаша вино и връчва на Марино диетична кола. — Червените щати^[1] си падат по екзекуциите. Е, не възнамерявам да си създам дом в Алабама или Тексас. Но да отговоря на въпроса ти как се захванах с погрешната присъда на Лола Дагет. Тя написа няколко писма до проект „Невинност“, както и до различни групи и адвокати, които поемат безплатно случаи като нейния. Позволи ми да добавя, че писмата бяха зле написани и оставени без внимание до миналия ноември, когато отлагането на екзекуцията ѝ бе отхвърлено от джорджийския върховен съд и подтикна различни обществени организации да прегледат случая ѝ. По-рано тази година тук, в Джорджия, имаше неправилно извършена екзекуция и хората се разтревожиха, че е била преднамерено жестока. Попитаха ме дали се интересувам от случая на Лола Дагет, защото очевидно имаше полза да се намеси и жена — продължава Джейми. — Знае се, че Лола не е много дружелюбна с мъжете, всъщност изобщо не може да се довери на мъж заради изключителния тормоз, който ѝ оказвал вторият ѝ баща, когато била малка. Отговорих, че ще прегледам случая. По онова време няхах причини да мисля, че може да е свързан с теб по някакъв начин. Започнах да го проучвам, преди Дон Кинкейд да те нападне.

— Не виждам връзка с Лола Дагет, освен факта, че е в един и същ затвор с биологичната майка на Дон Кинкейд — отговарям. — Макар че, ако се вярва на Катлийн Лоулър, Лола май има връзка с нея. Съпернички са.

— Повечето от случаите, разглеждани от националните организации, включват хора в затвори в Джорджия, Вирджиния, Флорида и Червените щати — казва Джейми, като пренебрегва думите ми. — Много от затворниците са получили доживотни или смъртни присъди заради объркани лабораторни проби, погрешна идентификация, принудителни признания. Няма много жени, осъдени на смърт. В момента Лола е единствената в Джорджия, а в цялата страна има петдесет и шест. А и няма много адвокати с моя опит, които да се захващат с тези случаи.

— Това не е отговор на въпроса ми — напомням ѝ, защото не възнамерявам да я оставя да се измъкне със словоохотливост. — Обяснява само интереса ти към определени места и защо е разумно да започнеш работа в голяма кантора, която има офиси навсякъде.

— Нямам трапезария, както сигурно си забелязала, така че ще се настаним във всекидневната. Останете си на местата, а аз ще сервирам.

Джейми донася храната и дълбоките ѝ сини очи се приковават в моите.

— Радвам се, че се добра дотук, Кей. Съжалявам за неудобствата ѝ объркването.

Има предвид, че съжалява за лъжите. Съжалява, че е сметнала за необходимо да ме манипулира, за да се появя и да ѝ помогна със случай, който може да ѝ създаде страхотна репутация, ако успее да освободи най-прочутата убийца в Джорджия, която е и единствената жена, осъдена на смърт тук. Не искам да мисля, че няма и алтруизъм, но съм убедена, че долавям амбиция и други мотивиращи фактори. Работата не е само в това, че Джейми иска да поправи една сериозна грешка. Тя иска и власт. Иска да се издигне от пепелта, след като е била принудена да напусне прокуратурата в Ню Йорк. Иска достатъчно влияние, за да смаже враговете си — Фарбман, а вероятно и много други.

— Не би трябвало да пия диетична кола — обажда се Марино и започва да яде. — Ако щете вярвайте, но от изкуствените

подсладители се дебелее повече.

— Бях твърдо решена да ти съобщя две неща — казва Джейми и се настанява на канапето с чинията си със суши. — Бъди страшно внимателна. И двете знаем, че не става дума само за случая. Никога не става дума за чиста справедливост, когато ченгетата и ФБР впият зъби в нещо. Квоти, титли и повишения.

Тя взема чашата си с вино.

— Благодаря за предупреждението — отговарям. — Но нямам нужда от помощта ти.

— Всъщност имаш. А и аз от твоята.

— Бяла захар и фалшива захар — продължава мисълта си Марино и вдига очи към мен, а лъжицата му изтраква шумно в чашата. — Избягвам ги.

— Имам чувството, че си настроила Колин враждебно — изтъквам очевидното. — Той може и да е упорит, но е много добър в работата си. Уважаван е от колегите си и от ченгетата. Южняшки джентълмен, при това от ирландски произход. Трябва да знаеш как да работиш с хора като него.

— Не съм свикнала да съм парий — отговаря Джейми. — Може да се каже дори, че съм разглежена. В моргата и в детективския отдел никой не е по-добре дошъл от прокурора. Шокирах се, когато разбрах, че внезапно съм се превърнала във враг — обяснява тя и отхапва от пикантното рулце.

— Не си се превърнала във враг. Просто си станала адвокат на защитата. Не е справедливо да се смята, че всички, които са се посветили на търсенето на истината, са само от страна на обвинението.

— Колин се чувства обиден, защото възнамерявам да измъкна Лола от смъртната присъда и затвора — казва Джейми. — Според мен случаят с Бари Лу Ривърс е убедително доказателство за това, че джорджийският затвор полага всевъзможни усилия да направи екзекуциите изключително жестоки. Да причини болка и страдание. И точно това ще се случи с Лола, която току-що била навършила пълнолетие, когато я прибрали. А нещата са още по-варварски и възмутителни, защото тя е невинна. Но Колин не проявява интерес към всичко това и има чувството, че го разпитвам.

— И си е така. Но ние сме свикнали да ни разпитват.

— Не му харесва.

— Може би не му харесва подходът ти.

— Сигурно ми трябва добра учителка — усмихва се тя, но очите ѝ остават студени.

— Благодарна съм ти, че смяташ за свой морален дълг да ми съобщиш, че някой разпространява лъжи за мен и се опитва да ми създаде неприятности с федералните агенти — казвам многозначително. — Но връщането на услугата не е задължително.

— Предполагам, че не си скрила безалкохолна бира някъде — казва Марино, който вече е унищожил супата със скариди и половината от пържените си картофи.

Джейми потапя друго руце в соса усаби, поглежда го и казва:

— Трябваше да купя, но забравих, извинявай. — После се обръща към мен. — Искях да ти кажа какво става, преди да го разбереш по начин, който е законно и професионално в твой ущърб. А най-безопасният начин бе най-обикновен разговор насаме.

— Накарала си затворничка да ми даде бележка с номера на мобилния ти и указанието да използвам обществен телефон. Не съм сигурна, че някое от тези неща може да се счита за обикновено.

— Да, дадох тези указания на Катлийн.

— И ако тя ги сподели с някого?

— На кого би могла да каже?

— На някой надзирател. На друга затворничка. На адвокатата си. Затворничките дрънкат неуморно, ако имат възможност.

— Едва ли някой ще ѝ обърне внимание — намесва се Марино и напада печените скариди. После отваря пакетче кетчуп и добавя: — Не от хората в затвора трябва да се притесняваш. А от ФБР. Няма да е хубаво, ако разберат, че Джейми те уведомява за всичко, което правят, и така те губят елемента на изненада, когато се появят да те разпитат. Трябва да направя нещо с буса. И може би да купя малко безалкохолна бира, когато изляза.

Марино е прав. От ФБР няма да се зарадват, ако разберат, че съм била предупредена. Но е твърде късно. Елемента на изненада вече го няма, макар да не съм наясно в какво точно ме обвиняват. Вероятно Дон Кинкейд и адвокатите ѝ подготвят някакви фалшиви аргументи срещу мен — поне изглежда възможно да е така. Не е първият път, няма да е и последният, когато ме обвиняват неоснователно в престъпления, нарушения или непочтени действия, независимо дали

става дума за фалшифициране на смъртни актове или лабораторни резултати, или объркване на улики. При моята работа някой винаги е недоволен. Има петдесет процента статистическа възможност едната или другата страна да е изключително разстроена.

— Напомни ми следващия път — казва Джейми на Марино — да не забравя да купя от любимата ти бира. На улица „Дрейтън“ има магазин. Не е далеч оттук. Би трябвало да имат безалкохолна бира. Съжалявам, че не се сетих по-рано.

— Никой не пие тази разводнена гадост, освен мен, така че защо да се занимаваш с нея?

Марино се надига и кожата изскърцва отново, сякаш огромното кресло е тапицирано с пергамент.

— Би ли ми дала бележката от паркинга — обръща се той към мен. — Мисля, че вероятно алтернаторът се е повредил. Но по това време е трудно да се намери автомонтьор — казва той и си поглежда часовника. — Най-добре да тръгвам.

Изравям бележката от чантата си и му я подавам. Марино отваря вратата. Алармата изпищява пронизително за миг. Отново се сещам за къщата на семейство Джордан. Чудя се дали е вярно, че не са включили алармата през онази нощ. И ако е така, защо? Дали просто са били небрежни и доверчиви? Чудя се дали убиецът е знаел, че алармата няма да създаде проблеми, или просто е извадил късмет.

— Обади се, когато си готова да тръгваш — ще дойда да те взема — казва ми Марино. — С буса, ако върви добре, или ще взема такси. Аз също съм отседнал в „Хаят“. Дори сме на един и същи етаж.

Няма смисъл да го питам откъде знае на кой етаж съм.

— Имам и едно сакче, приготвено за теб — добавя той. — Дрехи и други неща, защото знам, че не смяташе да останеш тук толкова дълго. Искаш ли да го оставя в стаята ти?

— Защо не — отговарям.

— Ако носиш ключа, ще е идеално.

Давам му и ключа. После Марино изчезва и двете с Джейми оставаме сами. Подозирам, че това е целта, а не безалкохолната бира или поправката на буса в час, когато автосервизите са затворени. Джейми вероятно му е казала да се маха, след като се нахрани, или пък му е дала някакъв сигнал, който съм пропуснала. И мога само да предположа, че когато е напуснал Бостън, за да отиде на риболов,

Марино е взел сака с моите вещи. Няма съмнение, че присъствието ми в апартамента на Джейми е било грижливо планирано.

Джейми изритва кожените си обувки и става от канапето. С тихи стъпки по стария боров под отива в кухнята, за да донесе виното. Уведомява ме, че има и хубаво уиски, ако ми се пие нещо по-силно.

— Не, благодаря — отговарям, като мисля какво ли ще донесе утрешният ден.

— Мисля, че ще ти се отрази добре.

— Все пак не искам. Но ти си сипи.

Наблюдавам я как отваря шкафа и изважда синия „Джони Уокър“. Питам я:

— С какво може да разполагат ФБР или някой друг срещу мен?

— Вярвам в предварителната подготовка — казва тя, сякаш съм ѝ задала различен въпрос. — Никога не приемам нищо за даденост.

Тя отваря уискито, което е толкова хубаво, че ми е трудно да си представя, че го е купила само за себе си. Вероятно е смятала, че ще пием заедно до късна нощ и ще ме накара да сваля гарда и да се съглася с всичко, което иска от мен.

— Възприятието може да е смъртоносно оръжие — добавя тя. — И може би използват точно това.

— Кой го използва? — питам объркано.

---

[1] Название на американските щати, в които преобладават привържениците на Републиканската партия. — Б.ред. ↑

12.

Джейми щедро налива без лед, връща се от кухнята с бутилката вино в едната ръка и чашата с уиски в другата и отговаря:

— Дон Кинкейд и адвокатите й. Според тях случаят с Дон бил при самозащита. Но не твоята самозащита, а нейната.

— Не е трудно да се предвиди какви ще ги дрънка Дон — казвам. — Ще твърди, че Джак е заклал Уоли Джеймисън миналия Хелуоин, после е забил пирони в главата на шестгодишния Марк Бишъп, убил е студента от МТИ Илай Салц и накрая се е самоубил със собствения си пистолет. Откаченият ми заместник, който вече не е жив, е извършил абсолютно всичко.

— А после ти, откачената началничка, си нападнала Дон Кинкейд — довършва Джейми.

Тя сяда на канапето и долавям аромат на торф и прегорели плодове. Остава чашата си на масата.

— Не съм изненадана, че може да измисли подобна лъжа. Но бих искала да чуя как ще обясни, че е била в имота ми и е устроила засада в гаража посред нощ, след като е изключила сензора за движение на частната алея.

— Появила се в дома ти в Кеймбридж, за да си вземе кучето — отговаря Джейми. — Ти си гледала хрътката й, Сок, а тя искала да си го прибере.

— Да бе — изсумтявам раздразнено.

— По-рано същия ден, когато си била на местопрестъплението в мазето на Джак, си взела инжекционния нож...

— Ножът беше изчезнал много преди аз да се появя там — прекъсвам я с нарастващо нетърпение. — Полицията ще ти каже, че намериха празната кутия от него и флаконите с въглероден двуокис, и това бе всичко.

— Полицията иска да я осъди, нали? — казва Джейми и долива чашата ми. — Предубедени са срещу Дон Кинкейд, нали? А случаят й

е усложнен поради участието на съпруга ти, който работи за ФБР. Това не е особено безстрастно и обективно, нали?

— Да не би да намекваш, че Бентън може да е взел инжекционния нож от местопрестъплението, или знае, че аз съм го направила, но лъже? Или пък някой от нас би подправил улики или би попречил на правосъдието по някакъв начин? — питам нападателно.

Не съм сигурна на чия страна е Джейми, но не звучи, като че ли е на моята.

— Не говорим за това какво намеквам аз — отвърща Джейми. — А какво ще каже Дон.

— Откъде знаеш какво ще каже?

— Ще твърди, че докато си очаквала пристигането ѝ в дома ти онази нощ, си си сложила бронираната жилетка — продължава Джейми. — Взела си фенер, който не работи, и си развинтила крушката на сензора за движение до гаража, за да можеш по-късно да кажеш, че не си видяла добре какво е станало. Твърдиш, че си замахнала с тежкия метален фенер на сляпо в тъмнината — рефлекс, когато уж те нападат, а всъщност ти си устроила засада на Дон.

— Беше стар фенер и не го проверих, преди да изляза от къщата. Трябваше да го направя, разбира се. Но определено не съм развинтила крушката на сензора за движение.

Трудно ми е да прикрия раздражението си.

— Била си готова и си я очаквала, когато се е появила, за да вземе Сок.

Джейми се настанява удобно на канапето, поставя в скута си една възглавница и обляга ръце на нея.

— Каква логика има в това да ми се обажда и да казва, че ще дойде да си вземе кучето, когато полицията, ФБР и всички други я издирват? — питам. — Кой ще повярва на толкова нелогично нещо?

— Ще каже, че не е знаела, че я търсят, тъй като не е извършила нищо нередно.

Джейми се протяга за питието си. Скъпото уиски проблясва в златисто в евтината чаша. Струва ми се, че Джейми започва да се напива.

— Ще твърди, че любимата ѝ хрътка, дресирана от майка ѝ и поверена на нейните грижи, е била в къщата на баща ѝ в Сейлъм — продължава Джейми. — Дон ще каже, че си откраднала кучето и си го

отвела в дома си, а тя искала да си го върне. Нападнала си я, но тя успяла да изтръгне ножа от ръцете ти, при което си порязала зле ръката, изгубила част от пръста си, засегнати са и нерви, и сухожилия. А после си я ударила по главата с тежкия метален фенер. Ако Бентън не бил дошъл в гаража, си щяла да довършиш работата. И тя да е мъртва.

— Ще каже всичко това, или вече го е казала? — питам, оставям вилицата си и я поглеждам.

Апетитът ми се изпари. Не бих могла да преглътна и хапка.

Ако не знаех коя е Джейми Бъргър, щях да си помисля, че е адвокатката на Дон Кинкейд и ме е подмамил в Савана, за да ми го съобщи. Но знам, че не е вярно.

— Ще го каже и го е казала — отговаря Джейми, като си взема салата от водорасли с пръчиците за хранене. — На адвокатите си, а и в писмата си до Катлийн Лоулър. Затворниците могат да пишат на други затворници, ако са им роднини. Дон е достатъчно умна, за да започне да се обръща към Катлийн с „мамо“. Започва с „мила мамо“ и завършва с „любящата ти дъщеря“ — казва Джейми, сякаш е виждала писмата, което не е невъзможно.

— Катлийн също ли ѝ е писала? — питам.

— Твърди, че не е, но лъже. Сигурна съм, че не искаш да го чуеш, Кей, но Дон Кинкейд играе страхотна роля. Гениален учен с трайно увреждане на ръката, страдаща от психически и емоционални проблеми вследствие на травмата, описана като „сериозно нараняване на главата с продължаващи последици“.

— Симулантка.

— Красива, чаровна и наранена. Страда от халюцинации и нарушени познавателни способности, поради което била прехвърлена в „Бътлър“.

— Симулира.

— Адвокатите ѝ те обвиняват за всичко това и може да очакваш да заведат гражданско дело срещу теб — казва Джейми. — Контактът ти с майка ѝ днес, а и в миналото, бе крайно неразумен. Само засилва съмненията в действията ти.

— Контакт, който ти организира. — Напомням ѝ, че не съм глупачка. — Тук съм заради теб.

Очевидно Джейми е искала да съм в неизгодно положение.

— Никой не те е принуждавал да идваш тук.

— Нямаше нужда — отвърщам. — Знаела си, че ще го направя, затова си го организираща.

— Е, определено смятах, че може да дойдеш, но ти препоръчвам да не осъществяваш отново контакт с Катлийн. Абсолютно никакъв — съветва ме Джейми, сякаш сега е мой адвокат. — Смятам, че наказателното дело срещу теб е преувеличение, но се тревожа за гражданското.

— Ако крадец се нарани, докато обира къщата ти, започва да те съди — отговарям. — Всеки съди. Гражданските дела са новата национална промишленост — станали са неизбежен резултат от всяко престъпно действие. Първо някой се опитва да те обере, изнасили или убие. Или пък успява. А после съди теб или наследниците ти.

— Не се опитвам да те дразня, да те плаша или да те поставям в компрометиращо положение — уверява ме Джейми и оставя пръчиците и салфетката в празната си чиния.

— Разбира се, че се опитваш.

— Мислиш, че блъфирам.

— Не съм казвала подобно нещо.

— Кей, когато от ФБР дойдоха в апартамента ми, искаха да разберат дали някога съм забелязвала у теб нестабилност, склонност към насилие или някакви други особености, които да ме стреснат. Лъжеш ли? Злоупотребяваш ли — с алкохол или наркотици? Наистина ли си се хвалила, че можеш да извършиш идеалното убийство?

— Никога не съм твърдяла подобно нещо. А онова, което се случи в гаража ми, бе далеч от идеалното.

— Значи признаваш, че си възнамерявала да убиеш Дон Кинкейд.

— Признавам, че ако смятах, че ще бъда нападната, щях да се въоръжа с нещо повече от един стар фенер. Признавам, че всичко това нямаше да се случи, ако внимавах и не бях толкова разсеяна и изморена.

— От ФБР искаха да разберат дали съм наясно с отношенията ти с Джек Филдинг — продължава Джейми. — Дали сте били любовници и възможно ли е да си била неестествено привързана към него. Възможно ли е да си се почувствала пренебрегната от него и да си се поддала на дива ярост, предизвикана от ревност.

Джейми отпива от уискито. Изкушавам се да си наля и аз. Но не е разумно. Не мога да си позволя да стана по-уязвима, нито пък утре умът ми да е замъглен.

— Те ли ти разказаха тази измислена история за самозащитата?

— Не. Не биха проявили подобна щедрост. ФБР имат страхотен опит в получаването на информация, но не са склонни да отвърнат със същото. Изобщо не пожелаха да ми обяснят защо ме разпитват за теб.

— Връщането на услугата не е задължително — повтарям.

— Мислех, че ти би искала да помогнеш на невинна жена, на която ѝ предстои екзекуция за престъпление, което не е извършила — отговаря Джейми и добавя многозначително: — Може би, като се има предвид в какво положение се намираш самата ти, ще разбереш какво е да бъдеш обвинена в убийство или опит за убийство.

— Не е нужно да бъда несправедливо обвинена в престъпление, за да знам кое е правилно и кое не — отвърщам.

— Лола ще умре по ужасен начин — казва Джейми. — Няма да ѝ осигурят безболезнена и милостива смърт. Доктор Кларънс Джордан е от старо и богато саванско семейство, бил добър християнин, морален човек и безумно щедър. Предоставял безплатна медицинска помощ при нужда, работел като доброволец в спешното отделение, в приют за бездомни, и поднасял храна на бедните в Деня на благодарността и на Коледа. Според някои хора, бил истински светец.

Предполагам, че е възможно един човек с дълбока вяра да не си прави труда да си включи алармата. Чудя се дали самият той е инсталирал системата, или предишният собственик на старинната му къща.

— Знаеш ли за алармената система в къщата на Джордан? — питам.

— Не е била включена в нощта на убийствата.

— Това притеснява ли те?

— Въпросът продължава да ме интересува. Защо не е била включена?

— Лола не даде ли обяснение?

— Тя не е човекът, проникнал в къщата — напомня ми Джейми. — Нямам разумно обяснение.

— Някой направи ли си труда да разбере дали семейство Джордан са имали навика да оставят алармата изключена?

— Никой от тях не е останал жив, за да ни разкаже какви са били навиците им — отговаря Джейми. — Но възложих на Марино да проучи това, както и някои други неща.

— Ако алармата е била включена и свързана чрез телефона с охранителната компания, трябва да има досие за това дали редовно е била включвана и изключвана — казвам. — Трябва да има записи на фалшиви тревоги, проблеми по линията и други неща, които да сочат, че семейство Джордан я е използвало и си е плащало месечната сметка.

— Добра идея, но не фигурира в документите, които прегледах — отвръща Джейми. — Нито пък в разпитите.

— Говори ли със следователя?

— Специален агент Били Лонг от ФБР — Джорджия се пенсионира преди пет години и твърди, че докладите му говорят сами за себе си.

— Ти говори ли лично с него?

— Не, но изпратих Марино. Според Лонг алармата не била включена онази нощ и всички смятали, че семейство Джордан просто са прекалено доверчиви и не се притесняват за безопасността си — обяснява ми Джейми. — Било им писнало от фалшиви тревоги.

— Значи изобщо спрели да включват алармата през нощта? Това ми се струва доста крайно.

— Да, но може би е обяснимо — отговаря Джейми. — Две петгодишни хлапета — можеш да си представиш какво става. Отварят вратите и алармата запищява. След като полицията пристига няколко пъти, просто ти писва и спираш да я включваш. Имаш брава с лост и се тревожиш повече, че малките деца може да са заключени, ако случайно стане пожар. Затова придобиваш лошия навик да оставяш ключа в ключалката и даваш възможност на някой престъпник да разбие прозореца, да бръкне и да отвори вратата отвътре.

— На какво се основават тези обяснения, че семейство Джордан са били небрежни? — питам.

— На предположенията на агент Лонг по онова време — отговаря Джейми.

Задълбавам все повече в случай, с който не би трябвало да се занимавам.

Защото ме изиграха.

Джейми Бъргър ми скрои номер, за да се увери, че ще седя във всекидневната ѝ и ще водя този разговор.

— За съжаление, предположенията са лесна работа, когато вярваш, че случаят вече е разрешен — отбелязвам.

— Да — съгласява се Джейми. — Разполагаха с ДНК на Джордан от окървавените дрехи, които Лола Дагет перяла в банята в центъра за наркомани.

— Разбирам защо ФБР и прокурорът не са обърнали особено внимание на алармената система.

— Любопитна съм обаче защо ти обръщаш такова внимание на тези подробности — казва Джейми и взема чашата си.

— Ако престъпникът е знаел дали системата е изключена, това ни говори нещо за него.

Навлизам все по-дълбоко, както Джейми е била сигурна, че ще стане.

— Случайно да знаеш дали клавиатурата на алармата се е виждала отвън? Възможно ли е убиецът да е погледнал през прозореца и да е видял, че системата не е включена?

— Не става ясно от снимките. Но мисля, че може някой да е погледнал през прозореца и да е видял дали светлинката на клавиатурата е зелена или червена.

— Тези подробности са важни — обяснявам. — Показват разсъжденията на убиеца. Случайно ли е била избрана къщата на семейство Джордан? Или е просто лош късмет? Дали някой е разбил кухненския прозорец и е отворил вратата с идеята да избяга, ако алармата изпищи? Или пък този човек е знаел, че вероятно системата е изключена? Или е видял, че е изключена? Предполагам, че къщата на Джордан все още съществува, нали?

— Кухнята е ремонтирана. Не съм сигурна дали и останалите помещения, но в задната част на двора има барака, която преди я нямаше. Кухненската врата е сменена с по-солидна. Компанията, която използва сегашният собственик, е „Южняшки аларми“. Из имота са сложени табелки, а по прозорците — лепенки.

— Нищо чудно.

— Не открихме нищо, което да показва фактите относно алармената система на семейство Джордан. Знаем само, че компанията била „Южен кръст“.

— Никога не съм чувала за нея.

— Малка местна компания, специализирана за инсталации в стари сгради, където основният приоритет бил да не повредят дърворезбата. Фалирали преди няколко години, когато икономиката се срина и цените на недвижимите имоти паднаха, особено цените на величествените стари домове. Много от тези палати сега са офиси или апартаменти под наем.

— Това ли откри Марино?

— Какво значение има кой го е открил?

— Питам, защото той е опитен следовател и работи грижливо. Информацията му винаги е надеждна.

Джейми се вторачва в мен, сякаш думите ми не отговарят на истината. Май се чуди дали съм изпълнена с ревност. Очаква да съм ядосана, че Марино е тук заради нея и планира да се оттегли от службата си в центъра. Може би изпитва тайно задоволство, че е откраднала Марино от мен, но аз определено не съм изпълнена с ревност. Недоволна съм от влиянието ѝ върху него. Нямам ѝ доверие относно благополучието му.

— Попита ли Колин Дънгейт дали знае нещо за алармената система? Дали е чул следователите да обсъждат защо алармата не е била включена?

— Той не сподели с мен абсолютно нищо от полицейското разследване — отговаря Джейми. — Насочи ме към източника, което е разумно, но не и услужливо. Нямахме голямо желание да ми сътрудничи, ако трябва да сме честни. Има право да говори и да изразява мнението си, но предпочете да не говори с мен.

— А говори ли с Марино?

— Не съм изпращала Марино при него. Нямахме да е уместно. Колин би трябвало да говори с мен. Или с теб.

Мисля, че това е грешка. Марино е точно от типа решително и мъжествено ченге, с когото Дънгейт би се чувствал удобно.

— Какъв лекар е бил Кларънс Джордан? — питам, сякаш внезапно съм поела отговорност за случилото се с него.

— Семейен лекар с изключително преуспеваща практика на авеню „Вашингтон“. Хора като доктор Кларънс Джордан и жена му не се убиват — казва Джейми, приковала очи в мен, докато говори и пие. —

И определено не се убиват малките му, сладки дечица. Хората няма да искат да приемат, че Лола е невинна. Тук я смятат за Джак Изкормвача.

— Странен начин си избрала да ме поканиш да ти помагам като експерт.

— Не е само това. Така помагам и на двете ни.

— Не съм убедена, че съм съгласна с това. Виждам само, че знаеш как да манипулираш Марино — отбелязвам.

— Ти си човек, към когото федералното следствие проявява интерес, Кей. Не бих злоупотребила с този факт.

— Разследването е формално и ти го знаеш по-добре от всеки друг — напомням ѝ. — Като се има предвид коя съм и особено заради работата ми към Министерството на отбраната, всички обвинения към мен трябва да бъдат проучени. Дори да ме обвинят, че съм Великденският заек, федералните агенти пак ще си имат работа.

— Не би искала да съобщят в новините, че въобще си обвинена в нещо. И определено не в нападение и осакатяване. Няма да е приятно да се събудиш и да видиш такова заглавие.

— Не ме заплашваш, надявам се. Защото забележката ти звучи като реплика на адвокат на защитата.

— Мили боже, разбира се, че не. Защо да те заплашвам?

— Мисля, че е очевидно защо.

— Не те заплашвам. Всъщност, имам възможност да ти помогна — казва тя. — И може би съм единственият човек, който е в състояние да ти помогне.

Не разбирам какво иска да каже. Не схващам как Джейми Бъргър би могла да ми помогне, но и не питам.

— Много хора може да изпитват съчувствие към Дон Кинкейд — обяснява ми Джейми. — Според мен ще е много по-добре за теб, ако делото за опит за убийство изобщо не влезе в съда.

— За да може Дон да се измъкне безнаказано? Не виждам как това може да е полезно.

— Има ли значение по кой случай я наказват, стига да влезе в затвора?

— Ще бъде съдена и за други случаи. Убийства. Четири.

Предполагам, че тях има предвид Джейми.

— Жалко, че тя разполага с Джак Филдинг като изкупителна жертва за онези убийства — заявява тя замислено, втрещена в

остатъка от уискито. — Натопи мъртвия за садистичните убийства. Мъртвец, който е бил културист, нестабилен и агресивен патолог, замесен в ред неща, които биха вбесили обикновения съдебен заседател.

Аз мълча.

— Ако се случи най-лошото и делото не мине добре, това те поставя в ужасно положение. Ако Дон успее да натопи Джак за убийствата, ще те съкруши. Такова е професионалното ми мнение. Ако съдебните заседатели повярват, че Джак е бил убиецът, тогава ще изглежда, че си нападнала невинна жена, която е дошла в дома ти, за да си прибере кучето. Ако не друго, ще заведе срещу теб гражданско дело, а то ще е скъпо и грозно.

— Няма да е хубаво, ако повярват, че Джак е убиецът — съгласявам се.

— Това, което би ти помогнало в случая, е сребърен куршум — усмихва се Джейми, сякаш водим лек приятелски разговор.

— Да. Винаги можем да се надяваме на сребърните куршуми. Но не съм сигурна, че те съществуват, освен във фолклора.

— Е, все пак съществуват — възразява Джейми. — И аз случайно имам един от тях.

13.

Тя ме уведомява доволно, че ДНК резултатите от последните проби свързват Дон Кинкейд с убийствата на семейство Джордан.

— Пробите, взети от дома на Джордан, включително кръв от дръжката на нож, които останали без резултат по времето на убийствата, съвпадат — обяснява ми Джейми.

Но аз проверявам мобилния си за съобщения и я лишавам от реакцията, която очаква от мен.

Благодарност. Облекчение. Как да ти се отблагодаря, Джейми? Каквото пожелаеш. Само кажи.

— Дон Кинкейд определено е била там — заявява Джейми, сякаш няма никакво съмнение в това. — Била е в дома на семейство Джордан по време на убийствата. Оставила е урина и пубисни косми в клозета. Оставила е кожни клетки и кръв под ноктите на петгодишната Бренда, която я издрала страхотно.

Джейми ме оставя за кратко да почувствам тежестта на думите ѝ. Замълчава, за да подсили ефекта, а аз мисля за нещо съвсем друго. Бентън току-що ми е изпратил съобщение:

„Добре ли си? Къде си? Кой или какво, по дяволите, е «Ана Копър» ООД?“

— Разбирам интереса ти към Катлийн Лоулър — казвам на Джейми и отговарям на Бентън с въпросителна.

Не знам какво има предвид. Никога не съм чувала за „Ана Копър“ ООД.

— Катлийн със сигурност се надява, че ще сключите сделка, ако ти сътрудничи — казвам на Джейми. — Вероятно можеш да ѝ издействаш намалена присъда или да повлияеш на съвета за предсрочно освобождаване.

— Да, Катлийн бе готова да сътрудничи — отговаря Джейми. — Да, иска да си върне живота. Би направила почти всичко за това.

— Тя знае ли за новите ДНК проби? Че те уличават биологичната ѝ дъщеря?

— Не.

— Откъде си толкова сигурна? Имам чувството, че затворът се интересува живо от всичко, което се казва и върши там.

— Внимавах.

— Лола Дагет имала ли е рани, когато полицията я е арестувала малко след убийствата? — питам. — Била ли е прегледана? За рани, драскотини или синини? Направен ли ѝ е подробен криминалогичен физически преглед?

— Доколкото знам, не. Но не е имала видими рани, а това би трябвало да е следа — казва Джейми, и е права. — Няма съмнение, че Бренда се е борила с нападателя и го е издрала до кръв. Следователно, за полицията би трябвало да е проблем, че Лола няма драскотини.

— Ако не е имала рани, това трябва да е предизвикало съмнения — съгласявам се. — А ако ДНК, взета изпод ноктите на Бренда, не е съвпадала с ДНК на Лола, това е друга следа. Огромна следа и огромен проблем.

— Да, това навежда на мисълта, че Лола не е извършила убийствата.

— Или поне, че не ги е извършила сама.

— Да, но мозъците на хората са здраво затворени като банков трезор — казва Джейми. — Хората тук искаха убийствата да бъдат разкрити. Нуждаеха се от това за собственото си спокойствие и за да вярват, че редът и нормалността са се завърнали в красивото им малко градче.

— За съжаление, това се случва. Особено при изключително прочути и емоционални случаи.

— Дон е избила семейство Джордан и е била издрана до кръв. Направила си е сандвич и е използвала клозета на първия етаж — обобщава Джейми. — Иронията е, че знам този факт поради случилото се с теб в Масачузетс. ДНК профилът на Дон бил вкаран в системата след ареста ѝ заради опита да те убие. Когато изисках нови проби от местопрестъплението в дома на Джордан и ги въведоха в системата,

получихме съвпадение. Наистина е шокиращо. Направо зашеметяващо.

— Може би не е шокиращо. — Отказвам да ѝ доставя удоволствие. — Катлийн Лоулър намекна, че Дон може би е била в Савана по времето, когато са били убити семейство Джордан. Каза ми, че било през януари 2002 година. Твърди, че тогава двете се видели за първи път. Мислиш ли, че Катлийн може да е имала представа какво е извършила дъщеря ѝ?

— Не ми се вярва. Защо Дон би признала подобно нещо, освен ако не се е надявала да я заловят — отвърща Джейми със съмнение в гласа. — Това е страхотен прелом в повече от един случай. Знаем, че Дон Кинкейд е била тук, в Савана. Няма значение дали ще продължи да лъже относно случилото се в дома ти на десети февруари. Ако изобщо е имала някаква благонадеждност, тя скоро ще се изпари напълно.

— Значи аз трябва да съм двойно мотивирана да ти помогна — отговарям.

— Справедливост, Кей. На повече от един фронт.

— Кога получи резултатите от ДНК пробите?

— Преди около месец.

— Няма новини за това, поне що се отнася до моя случай, или щях да науча — отбелязвам. — Не съм чула и дума. Но това не означава, че други хора не знаят.

— Нито Дон, нито адвокатите ѝ знаят, че нейната ДНК е свързана със случая на Джордан и с многобройните убийства, извършени преди девет години — заявява Джейми с увереност, каквато аз не изпитвам.

— Коя лаборатория използва? — питам.

— Две различни, независими, в Атланта и Феърфийлд, Охайо.

— И никой не знае — казвам скептично. — ФБР не знаят? Предполагам, че главният прокурор на Джорджия е допуснал повторните проби?

— Да.

— И той ли не знае резултатите?

— Той и други хора на ключови постове разбират колко е важно да не разкриват информация, докато делото не бъде подготвено. А аз все още съм в началния етап.

— Една от най-големите заплахи при всяко разследване е изтичането на информация. — Напомням й факт, който би трябвало да е очевиден за нея.

Тя е прекалено самодоволна. Или пък отчаяна.

— Струва ми се, че в този случай заплахата от изтичане на информация е особено голяма — добавям. — Изключително голяма. Много хора имат личен интерес към случая с Джордан, включително влиятелни хора в щатската управа на Джорджия, които може да се засрамят, че нюйоркската адвокатка е пристигнала тук и е открила, че едно от най-прочутите им дела за убийство е било объркано и една тийнейджърка е осъдена на смърт за престъпление, което не е извършила.

— Не падам от небето.

— Не, но може би си прекалено голяма идеалистка. Развълнувана си, което си е съвсем естествено, но няма да е зле да не ти напомня, че вероятно не летиш под радара и не действаш в пълна тайна.

Сещам се за Тара Грим и се чудя дали знае за новите проби.

Знае, че пробите са били поръчани. Кой й е казал?

— Значи си съгласна да ми помогнеш. Радвам се да го чуя — казва Джейми, но не изглежда особено щастлива.

Всъщност изглежда изморена и измъчена. Очите й са сънливи и не така ясни, както ги помня. Струва ми се, че не се чувства удобно в собствената си кожа. Непрестанно се намества на канапето, подгъва крака под себе си, после ги отпуска на пода. Неспokoйна, нервна, пие твърде много алкохол.

— Помагам ти сега, като ти напомням, че може би има хора, които знаят за новите ДНК резултати и може да се опитат да се намесят, или вече са се намесили — казвам. — ДНК пробите, които си изисквала, са вкарани в системата на ФБР и е открито съвпадение. А после самоличността на Дон Кинкейд е потвърдена. Следователно, не можеш да твърдиш със сигурност, че ФБР не са наясно, че Дон Кинкейд, която определено представлява интерес за тях, вероятно е свързана с убийствата в Савана отпреди девет години. Ако главният прокурор знае, възможно е и губернаторът да знае, а той очевидно се е потрудил доста, за да се увери, че Лола Дагет ще бъде екзекутирана. Когато говорих с Тара Грим, ми стана ясно, че тя знае за новите проби.

Намекна също, че според нея може да има „страхотно бягство от затвора“.

— Там записват всичко — небрежно подмята Джейми, сякаш думите ми въобще не я притесняват. — Когато седях в онази стая за посещения в „Браво“, знаех много добре, че записват всяка дума. И затова прибягнах към писането на бележки, когато бе важно казаното от мен да остане поверително. Катлийн е мотивирана да внимава какво говори, но признавам, че при Лола е съвсем друго. Тя е изключително ограничена в интелектуално отношение и не се контролира добре. Склонна е да се хвали и е способна почти на всичко, за да привлича вниманието. Знае, че съм изисквала нови проби, но не съм ѝ съобщила резултатите.

— Просто се чудя дали е възможно да знае. Това би обяснило враждебността ѝ към Катлийн, майката на жената, заради чиито престъпления Лола е прекарала последните девет години в затвора.

— По-голямата ми тревога е, че новината може да достигне до медиите, преди да съм готова — признава Джейми.

— Не мисля, че това е най-големият ти проблем. Забелязах, че си инсталирала охранителна камера и алармена система — казвам, но не добавям, че май носи и пистолет. — Може би се безпокоиш за професионалната си и лична безопасност.

— Предполагам, че ти би инсталирала първокласна охранителна система, ако работеше тук. Или би помолила някой друг да я инсталира — добавя тя. Чудя се дали има предвид Луси. — Веднага след като се сдобия с повече лабораторни факти и съм напълно сигурна в случая, ще подам молба за отменяне на смъртната присъда на Лола Дагет. Ще пренасоча предубежденията към фактите. Ще пренасоча жаждата за мъст към науката. Надявам се и ти да ми помогнеш.

Тя замълчава, сякаш изчаква да потвърдя, но аз не отговарям.

— Никога не е имало доказателство, свързващо Лола с тези престъпления, освен окървавените дрехи, които Дон Кинкейд ѝ наредила да изпере или да изхвърли. Или пък просто е подхвърлила в стаята ѝ, за да я натопи — казва Джейми. — Но аз имам нужда от подробности. За да съм отлично въоръжена, когато се задействам.

— Откъде се познават Лола Дагет и Дон Кинкейд? Знаем ли нещо за това? — питам.

Виждам ново съобщение от Бентън.

„Къде си? Никой не отговаря в хотелската ти стая.“

Решавам да му отговоря — пиша, че съм в безопасност.

„Обади ми се, когато можеш. (Ана Копър има лоша репутация).“

За трети път му отговарям с въпросителна.

Джейми казва:

— Искам да уточня, че не нарушавам правата на клиента. Лола ми разреши да обсъдя подробностите с теб.

— Защо? Освен факта, че тя вероятно би направила всичко, което й кажеш?

— Репутацията ти ще бъде приета сериозно от съда — отговаря Джейми. — Това, което ни липсва, е прочут експерт, готов да се изложи на критика.

Джейми има предвид, че Колин Дънгейт няма да се съгласи да се яви в съда. Или поне тя смята така.

— Никой няма да се засили да свидетелства заради отношението към тези убийства — добавя тя. — Обществеността е изпълнена с омраза, въпреки изминалите години. Ако се докаже, че Дон Кинкейд е убила семейство Джордан, това ще помогне и на теб — напомня ми тя.

Опитва се да ме подкупи да постъпя правилно, а това ме обижда.

— Ако Дон Кинкейд е избила цяло семейство, докато спят, значи определено е способна да извърши престъпленията в Масачузетс и никой няма да повярва на думите й за теб. — Джейми приключва аргумента си, който не е необходим, нито пък ласкателен за мен.

— Лола споменавала ли е за Дон Кинкейд? Намеквала ли е, че Дон е загадъчният съучастник, когото нарича Възмездие? — питам.

— Не — отговаря Джейми, взема чашата си, намества се нервно на канапето и ме поглежда. — Твърди, че нямала представа. Събудила се в стаята си в центъра за наркомани на шести януари сутринта и открила дрехите си на пода, изцапани с кръв. Ужасена, че ще загази, се опитала да ги изпере.

— Вярваш ли й?

— Лола се страхува. Вярвам в това. Изпитва ужас от лицето, което продължава да нарича Възмездие.

— От кого изпитва ужас — човек или дявол? Може би си е въобразила нещо?

— Мисля, че Лола е видяла Дон на улицата и е била подмамена от перспективата за пари или наркотици. Възможно е Лола да не знае истинското име на жената, която я забъркала в нещо, довело до осъждането ѝ.

— Живееела е в центъра за наркомани по времето, когато Дон е пристигнала в Савана и са били извършени убийствата.

Напомням ѝ, че човек, изпратен в център за наркомани, може да не получи разрешение да се мотае по улиците.

— Неконтролиран център за наркомани — отвърща Джейми. — Пациентите имали право да влизат и излизат, без да искат разрешение. Лола излизала често да си търси работа и да посещава болната си баба в старчески дом. Имала е доста възможности да се запознае с човек като Дон, която вероятно е използвала друго име или просто се е представила като Възмездие. Прикриването на самоличността ѝ изглежда съвсем логично, като си помислиш какво е възнамерявала да извърши Дон. Но е без значение. ДНК не лъже. ДНК не се интересува от прякори.

— Питала ли си Лола дали ѝ е познато името Дон Кинкейд? Дали е потиснала този спомен от страх?

— Не си признава. Ако изобщо помни, разбира се. Питала съм я дали името Дон Кинкейд ѝ говори нещо, но тя твърди, че не. Внимавах много и не съм споменавала резултатите от пробите — повтаря тя.

— Лола се страхува от Възмездие. Дори и след девет години.

— Твърди, че чувала гласа на Възмездие — казва Джейми. — Чувала как Възмездие описва ужасните неща, които ще ѝ причини, ако тя го предаде някога. Затова Лола не може да говори и да ни каже кой е Възмездие.

Замислям се дали е възможно Възмездие да е измислено лице. Страховита фантазия на емоционално увредена млада жена с коефициент на интелигентност едва седемдесет, осъдена да умре на Хелюин.

— ДНК е единственият глас, който трябва да чуем — заявява Джейми. — А Дон Кинкейд е заключена на безопасно място и ще си остане там.

— Лола знае ли, че Дон Кинкейд е арестувана и ще бъде съдена?

— Знае, че Дон е била обвинена в няколко убийства в Масачузетс — потвърждава Джейми. — Съобщиха го в новините, а и

аз съм го споменавала. В затвора в Джорджия не е тайна, че дъщерята на Катлийн Лоулър е в „Бътлър“ и очаква делото си.

— Сигурна съм, че си говорила за Дон с Катлийн.

— Както знаеш, разпитвах Катлийн. Разбира се, че говорихме и за дъщеря ѝ.

— Дон е арестувана, но Лола все още се страхува да проговори.

Това не ми се струва логично, каквото и да ми обяснява Джейми.

Ако Лола е осъдена на смърт за престъпления, които не е извършила, а истинската убийца, Дон Кинкейд, е в затвора в Масачузетс, защо Лола още се страхува от нея? И защо Катлийн Лоулър се страхува от Лола? Тук има нещо нередно.

— Страхът е могъщо чувство — казва самоуверено Джейми. Вече говори завалено. — А Лола се е страхувала дълго време от жената навън — Дон, която е жива и невъобразимо жестока. Ти самата видя на какво е способна. Била е едва двацет и две годишна, когато е заклала семейство Джордан в леглата им. Просто защото е искала да го направи. Защото е било кървав спорт за нея. Защото е било забавно. А после си направила сандвич, изпила няколко бири и натопила едно изостанало осемнайсетгодишно момиче за убийствата.

— Можеше просто да ме помолиш, Джейми — казвам. — Останалото не беше необходимо. Нямахте нужда да ме манипулираш и примамваш. Притеснявам се, че смяташ за нужно да ме подкупваш. Мога да водя битките си с ФБР или с когото трябва и мисля, че след всичко, което сме преживели заедно, би трябвало да знаеш, че ще ти помогна, ако ме помолиш.

— Щеше ли да дойдеш в Савана и да станеш експертният ми свидетел по делото на Лола Дагет? — пита Джейми и поглежда чашата си, сякаш се чуди дали да си долее. — Щеше ли да се разправяш със селския си колега, доктор Колин Дънгейт, който само ми отговаря уклончиво? Щеше ли да се захванеш с него?

— Колин не е селянин — възразявам. — Просто е прекалено убеден в мненията си.

— Не знаех как би се почувствала — отговаря тя, но няма предвид разпита на Колин Дънгейт.

Джейми си мисли, че бяхме почти семейство. Чуди се дали станалото между Луси и нея би повлияло на желанието ми да помогна.

— Луси не знае, че си тук — отговарям на въпроса, който Джейми трябваше да зададе. — Малко се разстрои, когато ѝ се обадох, след като Катлийн ми даде номера на мобилния ти днес следобед. Попитах Луси дали ти е казала, че ще идвам в Савана. Дали от нея си научила. Тя отрече. Намекна, че въобще не е говорила с теб.

— Не съм говорила с нея от шест месеца — признава Джейми, втренчена в една точка.

Гласът ѝ е нервен и леко трепери.

— Не си длъжна да ми обясняваш какво е станало.

— Казах ѝ, че не искам да я виждам повече и да не се свързва с мен по никакъв повод — заявява тя студено.

— Не е нужно да обясняваш — повтарям.

— Но очевидно не ти е казала защо.

— Тя просто се премести в Бостън. Ти вече не бе наоколо и не се говореше за теб. Не е обяснявала нищо повече — отговарям.

— Е, Луси не го направи нарочно, но бе предвидимо, ако се беше замислила — казва тя и се отправя към кухнята и бутилката. — Сигурна съм, че не е искала да ми навреди. Това обаче не променя факта, че успя да унищожи всичко, което бях изградила. Но май осъзнава вредата, която причини, дори по-малко и от Грег.

Грег е бившият съпруг на Джейми.

— Той поне разбираше изискванията на кариерата ми — обажда се Джейми от кухнята, където си налива уиски. — Като адвокат и зрял и разумен човек той знае точно как стоят нещата и че има определени правила, които не можеш да пренебрегнеш просто защото смяташ, че не са нужни. През цялото време Грег поне беше дискретен, умен и добър професионалист, ако може да се използва думата „професионалист“, когато става въпрос за връзка или за разпадането ѝ.

Джейми се връща и се настанява пак в ъгълчето си.

— И Грег никога не е бил толкова безразсъден, че да направи нещо, с цел да ми помогне, което всъщност да ме съсипе.

— Не е нужно да ми разказваш какво е направила Луси. Или какво ти смяташ, че е направила — казвам тихо и спокойно, за да не покажа какво чувствам.

— Откъде според теб знам, че Фарбман фалшифицира данните? — пита Джейми и приковава тъжните си очи в мен. — Откъде знам със сигурност, а не само като подозрение?

Не отговарям, защото вече знам какво ще каже.

— Луси успя да проникне в Центъра за борба с престъпността в реално време, в сървъра им или в някаква друга база данни — обяснява Джейми с разтреперан глас.

Виждам мъката ѝ от загубата, която отказва да признае.

— Оценявам възмущението ѝ от Фарбман и всички оплаквания, които е чувала от мен насаме. Но не очаквах, че ще проникне в компютърната система на нюйоркската полиция, за да ми помогне да се справя с него.

— И си абсолютно сигурна, че тя го е направила?

— Предполагам, че трябва да обвинявам себе си — промълвява тя и отново се заглежда в празното пространство. — Фаталната ми грешка бе, че се поддадох на отмъстителността ѝ, на пълната ѝ липса на задръжки и, да си кажем честно, на социопатията ѝ. Познавам я толкова добре, по дяволите. И двете с теб знаем от какво трябваше да я отървам. Как въобще се оплетох с нея...

— Оплела си се с нея?

— Защото ти ме помоли да помогна — отговаря тя и отпива от уискито. — Заради онова, което Луси направи в Полша. Мили боже! Ти би ли искала да имаш връзка с човек, за когото не можеш да знаеш всичко? Човек, който е... Е, няма да го кажа.

— Който е убил някого?

— Знам повече, отколкото ми се иска. Винаги съм знаела за нея повече, отколкото ми се иска.

Чудя се какво ли е променило Джейми Бъргър. В миналото не беше толкова самовглъбена и готова да прехвърли вината върху някой друг, вместо на себе си.

— Колко често според теб съм ѝ казвала: „Нито дума повече“? Не искам да слушам. Аз съм съдебен служител. Как може да съм толкова глупава? — промълвява тя сковано, сякаш езикът ѝ не работи добре. — Може би заради омразата ми към Фарбман. Той искаше да се отърве от мен от години, но не осъзнавах, че не е единственият, който го иска. Когато Луси ми даде информацията и узнах какви данни е подправил Фарбман, отидох при комисаря, който, естествено, настоя за доказателства.

— А ти не можеш да му дадеш такива.

— Не мислех, че ще ги поиска.

— Защо да не ги поиска?

— Емоции. Оплетох се в тях и допуснах непоправима грешка. Превърнах се в обвиняемата. Бях компрометирана. Нищо не се каза направо. И не беше нужно. Единственото, което трябваше да направят някои хора, бе да споменат името на Луси по време на разговора. Знаеха. Компютърен експерт криминолог, смятан за неособено надежден, уволняван от ФБР и АТФ^[1]. Всички знаят на какво е способна Луси, а аз не мога да контролирам онова, което казваш. Но не те съветвам...

— Най-разумно е да не ме съветваш за нищо, свързано с нея — прекъсвам я.

— Не очаквах да се съгласиш...

— Не е важно дали съм съгласна, или не — прекъсвам я отново, ставам и започвам да прибирам чиниите. — Ти имаше връзка с Луси, а моите отношения с нея са различни. Винаги са били и винаги ще бъдат. Ако това, което ми разказа, наистина се е случило, тя е допуснала страхотна грешка, ужасно тъпа и самоунищожителна.

Отнасям чиниите в кухнята и добавям:

— Трябва да те оставя да си починеш. Изглеждаш изморена.

— Интересно се изразяваш. Самоунищожителна. А аз мислех, че аз съм унищожената.

Пускам топлата вода и намирам под мивката полупразно шише с препарат за чинии. Търся гъба, но Джейми казва, че забравила да купи. Облегнала се е на каменния плот и ме наблюдава как разтребвам след вечерята, за която не бе направила нищо, освен да звънне по телефона и да отиде до ресторанта, за да е сигурно, че няма да е в апартамента, когато пристигна. За да даде възможност на Марино да подготви сцената за нея. За да влезе с гръм и трясък. За да продължи да режисира сценария си.

— За съжаление, не ме бива да пропъждам хората — отбелязвам, докато мия чиниите с голи ръце. — Може би само когато са мъртви и решавам, че е за добро, защото ми е писнало. Но сигурно не е вярно, защото всъщност не мисля така. Сигурно имам недостатъци в това отношение. А сега няма да е зле да намериш кърпа за чинии в този празен апартамент и да ми помогнеш да избърша приборите.

— Трябва да купя и кърпи — казва тя и се протяга към руло домакинска хартия.

— Е, просто ще оставим чините в сушилнята — решавам.

Натъпквам празните кутии в чувал за боклук. Покривам миризливите макарони със сирене, прибирам ги в празния хладилник и решавам, че Марино е прав за трюфелите. Аз също не ги харесвам.

— Не знаех какво друго да направя. — Джейми не говори за разчистването след вечерята или за празния си апартамент в Савана, а за Луси. — Падаш ли си по отговорностите?

— С кого говориш?

— Ти си й роднина. Не е същото. Страхувам се, че утре сутрин ще имам кошмарно главоболие. Не се чувствам много добре.

— Естествено, че не е същото — казвам. — Аз обичам Луси дори когато това не помага за имиджа ми. — Отивам до канапето и грабвам чантата си. Толкова съм ядосана, че се страхувам какво може да направя. — И кой, по дяволите, не е отговорност? — питам.

— Все едно да обичаш красив кон, който някой ден ще ти счупи врата.

— А кой го подмами? — връщам се в кухнята. — Кой го подтикна да действа по опасен начин?

— Не мислиш наистина, че съм я молила да върши нещо такова, нали? — поглежда ме тя сънливо.

— Разбира се, че не.

Набирам номера на Марино.

— Сигурна съм, че не си я молила да прониква в компютъра на нюйоркската полиция. Не повече, отколкото помоли мен да дойда в Савана.

---

[1] Бюро за алкохола, тютюневите изделия и огнестрелните оръжия към Министерството на финансите на САЩ. — Б.ред. ↑

14.

Бусът на Марино трака някъде далеч откъм реката. Изскачам от плътната сянка на дъба, където чаках, защото не можех да изтърпя и секунда повече с Джейми Бъргър.

— Трябва да затварям. — Досега успях да прикрия гнева си и да не звуча осъдително, докато говоря с племенницата си. — Ще ти звънна, когато се прибера в стаята след около час. Първо искам да се отбия на едно място.

— Мога да звънна в хотела, ако не искаш да използваш мобилния си — предлага Луси.

— Вече го използвам.

Не ѝ обяснявам какво мисля за Джейми и егоистичните ѝ идеи за обществени телефони и подслушване от страна на ФБР.

— Въобще не би трябвало да мислиш за това — казва Луси. — Не става дума за теб. Не е твой проблем. А и аз вече не го разглеждам като мой проблем.

— Не можеш да преодолееш нещо подобно, сякаш изобщо не се е случило — отговарям и гледам дали Марино пристига с буса, който несъмнено не е поправен.

На сенчестия площад отсреща се издига имението „Оуенс-Томас“ с високите си бели колони и светъл английски гипс. Короните на вековните дървета се полюшват леко, фенерите от ковано желязо проблясват и за миг усещам някакво движение, но когато поглеждам натам, не виждам нищо. Сигурно си въобразявам, защото съм изморена, стресирана и нервна.

— Все още се тревожа за това кой знае или може да научи. Права си за това — казва Луси, а аз пристъпвам по-близо до улицата и се оглеждам внимателно, но не виждам никого. — Когато разбрах за заповедта за запазване, издадена за центъра ни, веднага си помислих, че става дума за това. Издирват ме като хакер. И внимавах много. Вероятно страшно им се иска да ме забъркат в неприятности заради старите истории с ФБР и АТФ.

— Никой не те издирва, Луси. Време е да си избиеш това от главата.

— Зависи какво е казала Джейми на определени хора, какво продължава да дрънка и как изкривява фактите. Това, което ти е разказала, не отговаря напълно на истината. Тя влоши положението много повече — казва Луси. — Имам чувството, че е завладяна от манията да докаже, че съм лоша, за да се почувства оправдана за извършеното от нея. И за да могат всички да разберат защо е сложила край на връзката ни.

— Да, и аз мисля така.

Оглеждам се за буса, който чувам, но все още не виждам. Опитвам се да сдържа презрението си към жената, която подозирам, че племенницата ми още обича.

— И това е истинската причина да напусна Ню Йорк. Знаех, че се говори за проникването ми, макар да не бях обвинена. И по никакъв начин не можех да продължа да върша криминалогична компютърна работа там.

— Начинът, по който Джейми се е отнесла с теб, те е наранил най-силно и затова си напуснала Ню Йорк, зарязвайки всичко — възразявам кротко. — Изобщо не вярвам, че си започнала отначало в Бостън само заради някакви слухове.

Поглеждам към кооперацията на Джейми и осветените ѝ прозорци. Виждам силуета ѝ, който се движи из спалнята.

— Искане ми се да ми беше казала. Не знам защо не го направи — добавям.

— Мислех, че няма да ме искаш в центъра. Няма да искаш да съм твой компютърен специалист, нито пък въобще да се мотая наоколо.

— Мислеше, че ще те зарежа като нея? — питам, преди да успея да се спра. — Джейми те е накарала да извършиш нарушение, макар да е знаела колко си уязвима... Е, не исках да прозвучи толкова ужасно.

Луси не отговаря, а аз продължавам да наблюдавам силуета на Джейми Бъргър. Сещам се, че може да има охранителна камера в спалнята си и да я проверява. Може би ме наблюдава. Или пък е разстроена, защото си казах мнението и изхвърчах от дома ѝ, сякаш никога вече няма да се върна. Спомням си старата поговорка, че хората не се променят. Но Джейми се е променила. Върнала се е към по-

раншното си аз, което се е вкиснало като зле съхранявано вино. Отново живее в лъжа, но вече е невъзможна за приемане. Намирам я за напълно непоносима.

— Както и да е, вече знам — казвам на Луси. — И това не променя нищо.

— Важно е да повярваш, че не стана така, както тя ти е разказала.

— Не ми пука.

В момента наистина не ми пука.

— Само проверих няколко числа, като разгледах електронните записи на първоначалните оплаквания и начина им на кодиране. Не трябваше да го правя, разбира се.

Не, не е трябвало. Но извършеното от Джейми бе много по-лошо. Студено и пресметливо. Злоупотребила с властта си над Луси и я предала. Затварям телефона и се чудя кого ли още ще манипулира и компрометира Джейми. Луси и Марино, а вероятно трябва да включва в списъка и себе си. Намирам се в Савана, замесена в случай, за който допреди няколко часа не знаех абсолютно нищо. Отново гледам апартамента ѝ. Наблюдавам как силуетът ѝ се движи покрай осветените прозорци. Май се разхожда нервно.

Почти един през нощта е. Бусът проблясва в призрачно бяло на светлината на уличните лампи и трака към мен като някаква обсебена от демони машина във филм на ужасите. Очевидно Марино не е намерил автомонтъор, след като тръгна от апартамента на Джейми преди няколко часа. Вече съм напълно убедена, че нарочно ме остави насаме с Джейми по причина, която няма нищо общо с нуждите и желанията ми. Спирачките изскърцват шумно, а също и вратата, когато я отварям. Лампата в колата не светва. Марино винаги ги изключва, за да не бъде лесна мишена за евентуални нападатели. Забелязвам торби на задната седалка.

— На пазар ли си ходил? — питам и усещам напрегнатия си тон.

— Купих малко вода и други дреболии, за да имаме в стаите. Какво стана?

— Нищо хубаво. Защо ме остави насаме с нея? Такива ли бяха указанията ѝ?

— Казах ти, че ще ти звънна, когато стигна дотук — напомня ми той. — Откога стоиш навън?

Закопчавам предпазния колан и затварям вратата.

— Трябваше да изляза на чист въздух. — Това нещо звучи ужасно. В последен стадий на агония. Мили боже.

— Казах ти, че не е разумно да се мотаеш наоколо сама. Особено през нощта.

— Както виждаш, не съм се мотала надалеч.

— Джейми искаше да остане насаме с теб. Мислех, че и ти го искаш.

— Моля те, не мисли вместо мен — отговарям грубо. — Бих искала да се отбием набързо да огледаме къщата на семейство Джордан, ако въобще е възможно с този проклет хъркащ бус. Не вярвам, че проблемът е в свещите.

— Почти съм сигурен, че е алтернаторът — казва Марино. — Може да има и някои разхлабени жици. Намерих автомонтъор, който ще ми помогне.

Вторачвам се в апартамента на Джейми. Тя се е върнала във всекидневната, където щорите са вдигнати. Ясно я виждам как стои до прозореца и ни гледа. Преоблякла се е в нещо виненочервено, вероятно халат.

— Малко зловещо, а? — казва Марино, когато тръгваме на юг. — Попитях Джейми дали е избрала апартамента, защото се намира близо до мястото, където се е случило. Тя отговори, че не, но е само на две минути оттам.

— Обзета е от мания. Случаят на живота ѝ — отбелязвам. — Само дете не съм сигурна по кой случай работи. Този в Савана, или нейния собствен.

Профучаваме покрай величествени стари къщи с осветени прозорци и градини, фасадите им са разнообразни — италиански стил, колониален, федерален. Гипс, дърво, тухли и камък. Улицата стига до нещо, което прилича на малък парк, заобиколен с ограда от ковано желязо. Когато се приближаваме, виждам надгробни плочи, гробници и бели алеи, осветени от блестящи лампи. В южния край на гробището се намира улица „Ийст Пери“, където има огромни къщи върху просторни парцели, обрасли с дървета. Познавам палата във федерален стил от снимките, които видях в интернет, докато четях историите за Лола Дагет, когато бях паркирала пред оръжейния магазин.

Горещият нощен въздух ухае на олеандър. Оглеждам трите етажа на къщата от сиви тухли със симетрично разположени прозорци и величествена веранда с масивни бели колони. Покривът е от червени керемиди, с три високи комина. Вдясно има каменен навес за коли с арки, които навремето са били отворени, а сега са остъклени. Паркираме точно пред имота. Не бих могла дори да си представя, че живея тук. Колкото и да е красиво мястото. Не бих живяла в къща, където са били убити предишните обитатели.

— Не искам да оставам тук дълго, защото съседите са настроени подозрително към непознати коли и хора, както можеш да си представиш — казва Марино.

— Погледни вдясно — почти в задната част на къщата, точно зад навеса за коли, е кухненската врата, откъдето е влязъл убиецът. Не се вижда оттук. Голямата вила вдясно принадлежи на съседа, който излязъл с кучето си сутринта на шести януари и забелязал счупеното стъкло на кухненската врата. Въз основа на това, което успях да реконструирам, съседът, Лени Каспър, се събудил около четири сутринта, когато пуделът му започнал да лае. Каспър твърди, че кучето било разстроено и не можело да се успокои, затова решил да го изведе.

— Ти говори ли лично със съседа?

— По телефона. Бил разпитван и от медиите по онова време — сега казва същото, което и тогава.

Марино поглежда покрай мен през отворения прозорец към къщата в италиански стил.

— Около четири и половина пуделът му си вършел работата ей тук, при палмите и храстите.

Посочва осветена горичка от палми и олеандри до решетките, разделящи двата имота, по които расте жълт жасмин.

— Случайно забелязал счупеното стъкло на кухненската врата на семейство Джордан — казва Марино. — Спомена също, че кухненската лампа, а и много от лампите на втория етаж, били светнати. Притеснил се, че някой се е опитал да проникне с взлом и е събудил кучето му. Затова се прибрал в дома си и звъннал на семейство Джордан, които не отговорили. После се обадил в полицията и те пристигнали към пет часа. Намерили кухненската врата отворена, алармата — изключена и трупа на момиченцето близо до външната врата.

Разглеждам внимателно някогашния имот на семейство Джордан, разположен на около четири декара горист терен, осветен от високи фенери, които хвърлят плътна сянка. Алеята е от гранитен чакъл, ограден с тухли. Пътека от големи каменни плочи води от навеса за коли до кухненската врата, която не мога да видя, без да сляза от буса и да вляза в чуждия имот.

— Дошъл в Мемфис скоро след убийствата — съобщава ми Марино. — Съседите и от двете страни се преместили. Случилото се засегнало сериозно цените на имотите. Факт е, че почти никой от съседите от онова време вече не живее тук. Дочух, че къщата на семейство Джордан била една от най-популярните спирки при „призрачните обиколки“, тъй като трагедията е станала на няколко крачки от най-прочутото гробище в Савана, където започват и свършват повечето обиколки.

Марино се протяга към задната седалка, изважда две бутилки вода, подава ми едната и въздиша:

— Направо съм вир-вода! Нали знаеш, онези пешеходни обиколки. — Продължава да говори за призрачните забележителности на Савана и тълпите, които привличат те. — Някои се разхождат със свещи посред нощ. Можеш да си представиш колко ще ти писне, ако живееш тук и всички тези туристи зяпат въодушевено, докато екскурзоводът дрънка за убитото семейство. Дори не ми се мисли какво е сега, след като съобщиха, че екзекуцията на Лола Дагет е насрочена. Всички отново мислят за убийството на семейство Джордан.

— Идвал ли си тук през деня? — питам.

— Не съм влизал вътре — отговаря той и отпива глътка вода. — Не съм убеден, че вътрешността на къщата ще ти говори нещо девет години след престъплението. А и самата къща е била препродадена няколко пъти. Различни хора са живели вътре и вероятно са променили доста неща. Освен това смятам, че е съвсем очевидно какво е станало. Дон Кинкейд е разбила стъклото на кухненската врата, бръкнала е вътре и си е отворила. Предполагам, Джейми ти е казала, че ключът е бил в ключалката, а това е една от най-глупавите възможни постъпки. Слагаш брава с лост близо до прозорците, а после оставяш ключа вътре. Според мен, просто трябва да обмислиш избора си. Оставаш

заклучен в случай на пожар, или улесняваш някого да влезе и да те убие, докато спиш.

— Джейми каза, че си проучвал защо алармата не е била включена. Кой я е инсталирал? Семейство Джордан използвали ли са я често? Според нея, спрели да я използват заради фалшиви тревоги.

— Така е.

— Мога да ти кажа нещо, което забелязвам сега, от улицата — заявявам. — Кухненската врата не се вижда. Ако минаваш оттук, пеш или с кола, няма да разбереш, че отстрани има кухненска врата. Не се вижда заради навеса за коли.

— Но виждаш, че пътеката води към нещо отзад, което може да е врата — отбелязва Марино.

— Или пък води към задния двор. Трябва да погледнеш, за да разбереш — казвам решително и отварям бутилката вода. — Важното е, че кухненската врата не се вижда от улицата. А това ме навежда на мисълта, че този, който е проникнал тук преди девет години, е знаел за страничния вход. Също така е знаел, че кухненската врата има прозорци и лост с ключ, който обаче често е бил оставян в ключалката. Вероятно този човек е проверил предварително.

— Дон Кинкейд определено е от типа хора, които биха проверили — казва Марино. — Вероятно е знаела, че тук живее богат лекар. Може би е проучвала къщата.

— И просто е извадила късмет, че ключът е бил в ключалката, а алармата — изключена?

— Може би.

— Знаем ли къде е отседнала в Савана преди девет години? Или колко дълго е била в района?

— Знаем само, че есенният семестър в „Бъркли“ завършил на седми декември, а пролетният започнал на петнайсети януари — отговаря Марино. — Със сигурност е завършила есенния семестър там и се записала в пролетния.

— Значи може би е прекарала коледната си ваканция в този район — заключавам. — Може да е била тук няколко седмици, преди да посети майка си за първи път.

— А през това време може би се е запознала с Лола Дагет — предполага Марино.

— Или поне е научила за нея — отговарям. — Не съм убедена, че двете са се познавали. Може би сега Лола знае коя е Дон Кинкейд, благодарение на случаите в Масачузетс и онова, което Джейми, а вероятно и някой друг, са ѝ казали. Лола може дори да знае, че Дон има нещо общо с убийствата на семейство Джордан. Не ми пука какво твърди Джейми. Не можеш да си сигурен каква информация е изтекла за новите ДНК проби. Но независимо какво знае Лола в момента, не можем да приемаме, че свързва Дон Кинкейд с някого отпреди девет години. Поне с човек, когото е познавала по име. Знаеш ли какви курсове е посещавала Дон по онова време?

— Знам само, че имат нещо общо с нанотехнологиите.

— Вероятно в инженерния факултет.

Вторачвам се в къщата, където са били убити четирима души, докато спят, и се чувствам безкрайно объркана.

Защо не са включили алармата? Защо да оставят ключа в ключалката, особено по време на празниците, когато кражбите и другите престъпления обикновено се увеличават?

— Семейство Джордан били ли са известни като небрежни и безгрижни? — питам. — Били ли са безнадеждни идеалисти и наивници? Хората, които живеят в домове, обявени за исторически паметници, обикновено са изключително внимателни относно обезопасяването на имотите си. Държат портите заключени и алармените системи включени. За да не се мотаят туристи в градините или по верандите им.

— Знам. Това ужасно ме притеснява — признава Марино.

Тъмната му фигура в тъмния бус се навежда по-близо до мен. Той се вторачва в къщата, която въобще не би изглеждала зловеща, ако човек не знае какво се е случило в нея преди девет години, горе-долу по същото време. След полунощ. Вероятно между един и четири сутринта.

— Има огромна разлика между 2002 година и сега по отношение на безопасността — продължава Марино. — Особено тук, в Савана. Гарантирам ти, че хора, които може би са се отнасяли небрежно към включването на алармата и са оставяли ключа в ключалката, вече не го правят. Всички се страхуват от престъпления, а и не могат да забравят, че цяло семейство е било избито в собствените им легла в луксозна къща за един милион долара. Знам, че хората вършат глупости —

виждаме го непрекъснато, но ми се струва необичайно, защото Кларънс Джордан е бил прочут със семейните си пари и е отсъствал доста от къщи заради доброволческата си дейност, особено по време на празниците. Бил най-зает покрай Деня на благодарността, Коледа и Нова Година. Помагал в клиниките, приютите за бездомни, спешното отделение и кухните за бедни. Като че ли би трябвало да се тревожи повече за безопасността на жена си и двете си малки деца.

— Не знаем със сигурност как е било.

— Явно онази нощ си е легнал, без да включи алармата. — Марино повтаря тази подробност, която продължава да ме тормози.

— А нещо от досиетата на охранителната компания?

— Фирмата е закрыта още през есента на 2008 година.

Зад един прозорец на горния етаж в къщата на семейство Джордан проблясва светлина.

— Говорих с бившия собственик на „Южен кръст“, Дарил Симънс — казва Марино. — Твърди, че вече не разполагал със старите компютърни досиета. Били на компютри, които дарил за благотворителност, след като бизнесът му фалирал. С други думи, досиетата били заличени или изхвърлени преди три години.

— Всеки почтен и уважаван бизнесмен пази досиетата си поне седем години за евентуална данъчна проверка — отбелязвам. — А той ти е казал, че не разполага с копия?

— Пипнаха ни — изсумтява Марино, когато лампата на верандата в дома на Джордан светва.

Външната врата на къщата се отваря и мускулест мъж по пижама излиза на верандата и се втрещва в нас. Подкарваме шумно.

— Можеш да разбереш защо този Дарил Симънс не иска хората да го разпитват за алармата на Джордан — казва Марино. — Ако е била включена и в изправност, те нямаше да са мъртви.

— Защо не е била включена? — питам. — Той спомена ли дали е била инсталирана от доктор Джордан? Или от предишния собственик на къщата?

— Не помнел.

— Да бе! Трудно е да си припомниш нещо такова в случай, когато са били убити четирима души.

— Не иска да си спомня — пояснява Марино. — Чувства се като онзи, който е построил „Титаник“. Кой би искал да носи отговорност

за нещо подобно? Получаваш амнезия и заличаваш досиетата. Никак не се зарадва, когато му се обадох.

— Трябва да разберем какво е станало с компютрите на компанията му, къде са били дарени. Може би все още съществуват някъде, или пък той е прибрал дисковете в сейф — предполагам. — Ще бъде полезно да видим месечните му отчети. И дневника, ако е воден такъв. Всъщност, следователите е трябвало да проучат тези неща преди девет години. Какво точно ти каза следовател Лонг? Джейми спомена, че си говорил с него.

— А спомена ли ти и че той е стар като света и е получил инсулт сравнително скоро?

Бусът изтрещява шумно. Звучи като пистолетен изстрел. Минаваме бавно покрай кина, кафенета, магазини за колела, сладкарници, колежа по дизайн и изкуства.

— Две хиляди и втора не беше толкова отдавна — казвам. — Според мен това не са стари случаи. Не са нови, разбира се, но не и истински стари. Не говорим за неразкрити убийства отпреди петдесет години. Трябва да има голямо количество документация и много хора да помнят подобен прочут и зловещ случай.

— Следовател Лонг каза, че всичко е отразено в докладите му. Споменах, че там няма нищо за алармената система на Джордан, но той твърди, че семейството имало проблеми с фалшиви тревоги и спряло да включва алармата.

— Щом е знаел това, значи сигурно е говорил с охранителната компания — отбелязвам, докато минаваме покрай тъмния площад „Рейнолдс“, на който има дървета, пейки и статуя на проповядващия Джон Уесли^[1].

— Да, сигурно е така, но не помни.

— Хората забравят. Получават инсулти. И нямат интерес да започват ново разследване, което може да докаже, че са допуснали грешка.

— Съгласен съм. Трябва да видим дневника.

— Наоколо сигурно е имало много хора с алармени системи, инсталирани от „Южен кръст“. Какво е станало с тези клиенти?

— Очевидно ги е поела някаква друга компания.

— И може би тази компания притежава оригиналните досиета. На хард диск или друг носител.

— Добра идея.

— Може би Луси ще успее да ти помогне. Много я бива, когато става дума за електронни записи, които уж са се изпарили.

— Само дето Джейми не желае помощта ѝ.

— Не предлагам тя да помага на Джейми, а на нас. Бентън също може да ни помогне с някоя интересна идея. Мисля, че трябва да използваме всяка възможна помощ, защото уликите водят в различни посоки. Добре че не сме много далеч, защото проклетият бус звучи, сякаш ще избухне всеки момент — добавям заядливо.

Повечето ресторанти и бирарии, покрай които минаваме, са затворени. Тротоарите са безлюдни. След миг пред нас се появява „Хаят“, огромен и осветен.

— Имам чувството, че ни създават пречки — казва Марино. — Хора, които забравят, и изчезнали досиета.

— Джейми е в Савана отскоро, а охранителната компания фалирала и се отгървала от досиетата си преди три години — отговарям. — Това не звучи като създаване на пречки. Поне не на този фронт.

— Е, струва ми се, че може да има и нещо друго, в което определени лица не искат да се ровим.

— И това не се знае със сигурност — отговарям. — Типично е, след като хората са преживели разследване на убийство, дело и целия медиен шум, свързан с това, да искат да ги оставят на спокойствие. Особено при зловещи случаи като този.

— Предполагам, че ще е по-лесно, ако Лола Дагет бъде екзекутирана и всичко приключи.

— За някои хора наистина ще е по-лесно — съгласявам се. После питам: — Коя е Ана Копър?

— Нямам представа защо Джейми ти е споменала за това — отговаря Марино и спира пред хотела с гръм и трясък.

— Чудя се коя е Ана Копър и какво представлява „Ана Копър“ ООД — повтарям.

— Дружество с ограничена отговорност, което Джейми използва напоследък, когато не иска името ѝ да се появи някъде.

— Например в договора за наем за апартамента, който е наела тук, в Савана.

— Наистина съм изненадан, че ти го е споменала. Според мен тя смята, че ти си последният човек, който ще се зарадва, като чуе за фирмата — изсумтява Марино.

Момчето от паркинга се приближава предпазливо до прозореца на Марино, сякаш не знае какво да мисли за агонизиращия мърляв бус и няма желание да го паркира.

— По-разумно е аз да вкарам това нещо в гаража — казва Марино.

— Съжалявам, господине, но никой няма право да влиза там. Само упълномощеният персонал има достъп до подземния паркинг.

— Е, ти определено не би искал да шофираш това нещо. Какво ще кажеш да го паркирам ей там, до голямата палма. А утре рано сутринта ще си го взема и ще го откарам на поправка.

— Гост на хотела ли сте?

— Да, ВИП. Оставих си бугатито у дома. Имам много багаж.

— Ние не би трябвало да...

— Бусът ще издъхне всеки момент. Най-добре да не се случи, докато ти го караш.

Бусът изхърква отново, когато Марино го паркира до тухлената пътека.

— Луси създаде „Ана Копър“ ООД преди около година — казва Марино. — Идеята беше нейна. Случи се след един скандал между нея и Джейми. Е, май вече се бяха карали доста.

— Фирмата на Луси ли принадлежи, или на Джейми? — питам.

Той изключва мотора.

— На Джейми. Луси създаде параван, зад който Джейми да се крие. Трябваше да е смешно, но по гаден начин. Луси влезе в един от онези правни сайтове и въведе данните за създаване на „Ана Копър“ ООД, а когато получи целия пакет с документи по пощата, го опакова в лъскава кутия с огромна панделка и го връчи на Джейми.

— Джейми ли ти разказа? Или Луси?

— Луси. Горедолу по времето, когато се премести в Бостън. Затова се изненадах, когато разбрах, че Джейми наистина използва фирмата.

— И как разбра?

— Документи, адрес за изпращане на сметки. Когато й помагах с охранителната система, трябваше да получа определена информация

— обяснява ми той, докато излизаме от буса. — Това е името, което използва за всичко тук. Признавам, че е малко необичайно. Джейми е адвокат, по дяволите. Нужни са ѝ не повече от пет минути, за да създаде нова фирма. Защо използва тази, с която са свързани определени спомени? Защо не забрави за миналото и не си продължи живота?

— Защото не може.

Джейми не може да се откаже от Луси, или поне от представата за Луси. Чудя се дали и Бентън мисли същото. Когато ме предупреди, че репутацията на фирмата не е много добра, може би е имал предвид Джейми. Ако е така, сигурно е проверил сградата, открил е наемател на име „Ана Копър“ ООД, а после е извършил поредната проверка и е разбрал за кого става дума. Вероятно не би приел за случайност факта, че Джейми отново се появи в живота ни, а и може да знае нещо за проблемите, които са я накарали да изостави живота си в Ню Йорк.

Вървим през ярко осветеното фоайе, където по това време има само един администратор и няколко души на бара. Когато стигаме до стъкления асансьор, Марино натиска бутона няколко пъти, сякаш за да се увери, че вратите ще се отворят по-бързо. После изсумтява:

— Мамка му! Оставих проклетите покупки в буса.

— Луси споменава ли ти е някога какво означава „Ана Копър“? Как ѝ е хрумнало името?

— Помня само, че имаше нещо общо с Граучо Маркс — отговаря той. — Искаш ли да ти донеса малко вода?

— Не, благодаря.

Възнамерявам да вляза във ваната и да звънна няколко телефона. Не желая Марино да се отбива в стаята ми.

Качвам се в асансьора и му казвам, че ще се видим сутринта.

---

[1] Английски свещеник, основател на методисткото движение (1703–1791). — Б.пр. ↑

15.

Беше вече горещо, когато изгря слънцето. В осем сутринта умирам от жегата с черните си работни дрехи и черни боти. Седя на една пейка пред хотела и пия леденото кафе, което си купих от близкия „Старбъкс“.

Камбаната на общината бие и мелодичните ѝ звуци отекват из града. Забелязвам един шофьор на такси, който ме наблюдава внимателно. Груб и загорял, с рошава брада, той ми напомня на образите, които съм виждала по снимки от Гражданската война. Предполагам, че не се е отдалечил много от родното място на предците си и все още има много общо с тях, както и доста други хора, които съм виждала в градчетата и села, откъснати от външния свят.

Припомням си думите на Катлийн Лоулър за генетиката. Независимо какво се опитваме да постигнем в живота, все пак сме това, което биологията ни е предопределила. Обяснението ѝ е фаталистично, но не съвсем погрешно. Докато размишлявам върху забележките ѝ за предопределеността и ДНК, решавам, че не е имала предвид само себе си. Говорела е и за дъщеря си. Катлийн ме предупреждаваше, вероятно дори се опитваше да ме изплаши — за Дон Кинкейд, с която лъже, че няма връзка, макар различни източници да твърдят, че това не е вярно. Катлийн знае повече, отколкото споделя. Има си тайни, които може би са свързани с факта, че Тара Грим я е преместила в изолационното горе-долу по същото време, когато дойдох на посещение в затвора. Смятам, че Джейми Бъргър е причинила истински неприятности.

Тя не знае с какво си има работа, защото не е рационално мотивирана и не е наясно със самата себе си. Егоистичните ѝ доводи може би се дължат на сблъсъците ѝ с нюйоркската полиция и политиците, но това, което я подтиква най-силно, е свързано с племенницата ми. Това не е добре за никого, и определено не сме в безопасност. Нито Бентън, нито Марино, нито Луси, нито аз. А най-малко Джейми, макар че тя не го осъзнава и не искаше да повярва,

когато ѝ го казах. Изпаднала е в страхотна самозаблуда, а покрай нея и аз. Сещам се какво ми казваше старият Дийнър едно време в Ричмънд: „Трябва да живееш там, където се събуждаш, дори ако някой друг е сънувал, че си там“.

Тази сутрин, когато се събудих след прекалено кратък сън, осъзнах, че не мога да си позволя да се колебая в решенията си. Залогът е прекалено голям, а нямам доверие в анализите на Джейми, нито пък вяра в подхода ѝ. Но ще направя всичко възможно да помогна. Замесена съм не защото си предложих услугите доброволно. Бях привлечена, едва ли не отвлечена, но това вече е без значение. Нуждата ми да се задействам не е продиктувана от Лола Дагет, Дон Кинкейд или майка ѝ, Катлийн Лоулър.

Нито пък от убийствата отпреди девет години или скорошните в Масачузетс, макар че случаите и замесените в тях са изключително важни. Това, което надделява над всичко, е това, че Джейми намесва най-близките ми хора. Смятам, че е изложила на риск Луси, Марино и Бентън. Заплашва отношенията ни, които винаги са били сложни и объркани. Мрежата ни е стабилна само когато всеки от нас е стабилен.

Хората, с които си играе Джейми, са семейството ми. Истинското ми семейство. Не броя майка си и сестра си. Не мога да разчитам на тях и, честно казано, не бих искала те да се грижат за мен, дори и в най-добрите им дни, които не са много. Имаше време, когато с радост разширих кръга си, включвайки Джейми, но няма да ѝ позволя да ни откачи от котвите ни и да промени отношенията ни. Тя изостави Луси студено и несправедливо, а сега изглежда твърдо решена да промени кариерата на Марино и личността му. Накратко, тя успя да събуди отново ревността му към Бентън, да намекне, че съпругът ми ме е предал и не го е грижа за безопасността и щастието ми.

Дори ако нямаше стари убийства, свързани със скорошните, чийто общ знаменател е Савана, пак нямаше да си тръгна веднага. Продължих резервацията си и запазих стая за Луси, която отлетя заедно с Бентън с хеликоптера рано сутринта. Казах им, че имам нужда от помощта им. Обикновено не ги моля за услуги, но сега искам да дойдат тук. Белият бус на Марино завива по хотелския път. Все още е шумен, но поне не подскача. Надигам се от пейката. Тръгвам към таксиметровия шофьор с рошавата брада и му се усмихвам, докато изхвърлям чашата от кафето в боклука.

— Добро утро — поздравявам го.
Той ме поглежда втренчено и пита:
— Извинете, къде работите?

Оглежда ме от горе до долу, облегнат на синьото си такси, паркирано под същата палма, където Марино остави скапания си бус преди около седем часа.

— Занимавам се с военномедицински изследвания.

Давам на таксиджията същия безсмислен отговор, както на още няколко души тази сутрин, които се чудеха защо съм с черен панталон с безброй джобове, черна военна риза с емблемата на центъра, избродирана в златно, и боти.

Сакът, който намерих в стаята си, когато се прибрах в два сутринта, съдържаше всичко необходимо за работа, но не и дрехи, подходящи за цивилизования свят, особено за субтропически климат. Разпознавам методите на Марино. Всъщност, изобщо не се съмнявам, че лично е събрал багажа ми, вземайки вещи от гардероба и банята в офиса ми, а също и от съблекалнята в моргата. Продължавам да мисля за последните няколко месеца и най-вече за двете седмици, откакто изчезна Марино. Спомням си колко бях озадачена, когато някои неща изчезнаха. Мислех, че имам повече униформени ризи. Бях убедена, че имам и повече работни панталони. Можех да се закълна, че имам два чифта ботуши, а не само един. Съдържанието на сака ме навежда на мисълта, че според Марино аз ще прекарам голяма част от времето си тук, в моргата и с него.

Ако Брайс ми беше събрал багажа — а това е обичайната практика, когато трябва спешно да напусна града, той щеше да включи и чанта за костюми със сака, блузи и панталони, опаковани с хартия, за да не се измачкат. Щеше да подбере обувки, чорапи, дрехи за тренировка и тоалетни принадлежности. При това, изборът му щеше да е по-добър дори от моя, а и вероятно щеше да се отбие в дома ми. Брайс няма да се поколебае да вземе всичко необходимо, включително и бельо, от което не се интересува лично, ако не се броят коментарите му за различни етикети и марки и кои препарати за пране и омекотители предпочита. Но нямаше да ме изпрати в Джорджия през лятото с три комплекта работни дрехи за студено време, три чифта мъжки бели чорапи, боти, дезодорант и препарат против насекоми.

— Не знам дали вече си закусила — казва Марино, когато отварям вратата на буса.

Веднага забелязвам, че е много по-чист от вчера. Долавям ухание на лимонов дезодорант за коли и миризма на масло, пържоли и яйца.

— Открих ресторант „Боджангълс“, на няколко километра оттук, близо до военното летище, което ми даде добро оправдание да направя тестов пробег. Бусът е като чисто нов.

— С изключение на климатика.

Закопчавам предпазния колан и забелязвам издутия плик на пода между седалките, когато свалям прозореца до долу.

— Трябва да купя нов компресор за него, но майната му. Имам предвид, че направо няма да повярваш каква сделка ми предложиха за буса, а и човек свиква без климатик. Също като едно време. Когато бях малък, повечето коли бяха без климатик.

— Да, нямаха и предпазни колани, въздушни възглавници и джипиеси — отвърщам.

— Купих ти сандвич с яйце, но има и няколко с пържоли и сирене, ако си гладна — казва той. — А в хладилната чанта има вода. В „Боджангълс“ нямат зехтин, така че ще се наложи да се примириш с маслото, макар да знам как се отнасяш към него.

— Обичам масло и затова го избягвам.

— Господи! Не знам какво, по дяволите, е това желание за мазнини. Но аз просто му се отдавам. Научих да не се боря с някои неща. Ако не се бориш с тях, и те не се борят с теб.

— Маслото се бори с мен, когато се опитам да си закопча панталона — отбелязвам. — Сигурно не си спал цяла нощ. Кога намери време да поправиш буса и дори да го почистиш?

— Нали ти казах, намерих автомонтъор. Той ме прие в сервиза в пет сутринта. Сменихме алтернатора, балансирахме гумите, почистихме акумулатора, затегнахме жиците, дори смених чистачките и почистих — отговаря Марино, докато минаваме покрай ресторанти и магазини от гранит, тухли и гипс по оживената улица, обградена от дъбове, магнолии и розови храсти.

Марино е с работно облекло, но е проявил повече разум при избора за самия себе си, отколкото за мен. Лятната униформа на центъра — бежов панталон с джобове и бежова тениска от тънък памук. Носи и маратонки от велур и найлонова мрежа. Бейзболна

шапка предпазва голото му теме и изгорелия му нос. Има и тъмни очила и крем против изгаряне, който проблясва в бяло в бръчките на врата му.

— Благодаря, че се сети да ми донесеш работни дрехи — казвам му. — Чудя се кога успя да ги приготвиш.

— Преди да тръгна.

— Това ми е ясно.

— Трябваше да ти донеса бежовите панталони. Сигурно ти е ужасно горещо. Не знам как не се сетих.

— Вероятно си взел това, което си намерил. А и в Масачузетс бе доста студено за летни униформи. Бежовите ми панталони са в гардероба вкъщи. Ако беше попитал Брайс...

— Да, знам. Но не исках да замесвам и него. Колкото повече е замесен в нещо, толкова по-трудно му е да си държи устата затворена. А и е склонен да преувеличава всичко. Щеше да превърне събирането на багажа ти в модно ревю и да ме изпрати тук с цял сандък дрехи.

— Събрал си ми багажа, преди да тръгнеш — повтарям. — И кога точно беше това?

— Взех няколко неща последния път, когато бях в службата. Не помня точно. Четиринайсети или петнайсети. Не бях сигурен какво ще стане, когато дойда тук.

Марино завива по магистрала 17 и се отправя на юг. Въздухът, който влиза през отворения прозорец, е нагорещен като във фурна!

— Мисля, че си бил съвсем сигурен какво ще стане — възразявам. — Защо просто не поговорим откровено?

Отварям жабката, вземам салфетки, разстилам ги в скута си и изваждам закуската от плика между седалките.

— Добре е да признаеш, че когато реши да си вземеш отпуск в последния момент, вече си знаел, че идваш тук, за да помагаш на Джейми — казвам. — Също така си знаел, че скоро ще те последвам, макар и без да знам защо, и ще пристигна само с дрехите на гърба си.

— Опитах се да ти обясня защо не трябваше да знаеш предварително.

— Да, опита се. И съм сигурна, че си убеден в логиката си. Но аз не съм. Всъщност, дори не бих я нарекла твоя логика, а на Джейми.

— Не разбирам как може да не ти пука, че ФБР те шпионира.

— Не вярвам. А ако е така, сигурно ужасно са се отегчили. Е, кой от сандвичите да ти отворя? — питам, като оглеждам жълтите опаковки, омазани с масло.

— Всичките са еднакви, освен твоя.

— Добре, мисля, че мога да открия моя, тъй като е доста по-лек от останалите.

Разстилам няколко салфетки и в скута на Марино.

— Бих искала да съм по-наясно. И не за ФБР, а за теб.

— Не се ядосвай отново.

— Искам яснота, а не спор или скандал. Беше ли наел вече апартамента си в Чарлстън, преди Джейми да се обади в затвора преди два месеца, а ти да вземеш влака за Ню Йорк, за да се срещнеш тайно с нея?

— Мислех по въпроса.

— Не попитах дали си мислил.

Изваждам от обвивката сандвич с яйце, пържола и сирене. Марино го взема с огромната си ръка, една трета от него изчезва в устата му, а в скута му падат няколко трохи.

— Проучвах как стоят нещата — казва той, докато дъвче. — Преглеждах какви са наемите в района на Чарлстън, но всичко беше най-вече мечта, преди да говоря с Джейми. Тя ми разказа за работата си по случая на Лола Дагет и спомена, че бих могъл да ѝ помагам. Реших, че това е страотно, все едно така ми е било писано. В същия район, където търсех апартамент под наем. Има логика, когато осъзнаеш, че на повечето места с добър риболов и мотори също така има и смъртна присъда. Както и да е, реших, че Джейми е права и може би е разумно да стана частен следовател.

— Това е нейно предложение, разбира се.

— Ами тя е адски умна, а и има логика. Нали разбираш, мога да си определям работното време, да решавам къде искам да бъда, да печеля малко повече — казва Марино и отхапва от сандвича. — Помислих си — сега или никога. Ако не опитам да обърна нещата в своя полза, вероятно няма да ме поканят втори път.

— Джейми обясни ли ти подробно какво ѝ се е случило в Ню Йорк? Защо е напуснала прокуратурата? — питам.

— Предполагам, че ти е казала онова, което ти каза и Луси.

— Ти каза, че тя не е споменавала Луси пред теб.

Отварям собствения си сандвич с яйце, макар че обикновено не ям такава храна и определено не споделям страстта на Марино към пърженото. Но внезапно усещам, че умирам от глад.

— Ами, не точно — отговаря той.

Вече сме на шосе „Ветерани“ и минаваме през дълги отсечки през красиви гори. Небето е синьо, с лек бял оттенък, който предвещава поредния горещ ден.

— Спомена само, че сигурността на Центъра за борба с престъпността в реално време била компрометирана и тя била обвинена за това. Никой не я обвинил директно, но намекнали какво странно съвпадение е, че тя твърди, че от полицията подправят статистиките, в същото време, когато някой прониква в компютърната им система, а тя случайно има връзка с прочута хакерка.

— Луси ми разказа друго — отвърщам. — Тя каза, че не става дума за Центъра за борба с престъпността в реално време. Бил само един участък, където понижавали кражбите до дребни престъпления, а обирите — до оплаквания за имуществени щети.

— И това е достатъчно лошо.

— Не знам в какво точно е проникнала Луси, нито как, но наистина е лошо. И съжалявам, че описват Луси като прочута хакерка. Ако хората наистина мислят така за нея.

— Е, мамка му, док, тя винаги ще го прави — напомня ми Марино. — Ако може да проникне някъде, ще го направи. А няма много места, където не може да проникне. Знам, че и ти го знаеш. Защо да се преструваме, че това ще се промени някога? Вероятно и аз щях да съм същият, ако бях като нея — да правя каквото е нужно, за да получа онова, което искам, защото мога.

Поглеждам през отворения прозорец към жълтеникавокафявите блата и потоци. Горещият въздух вони на развалени яйца.

— Но Луси всъщност не се интересува какво си мислят хората за нея — добавя Марино и смачква опаковката.

— Тя се опитва да изглежда, все едно не й пука. Тревожи се за повече неща, отколкото можеш да предположиш. Включително Джейми — казвам и отхапвам от сандвича. — Знам, че ще съжалявам, но храната наистина е вкусна.

— Май трябва да изям още един, в случай че не успеем да обядваме.

— Изглеждаш, сякаш си свалил няколко килограма, но не мога да си представя как.

— Ям само когато тялото ми е гладно, а не аз — отговаря той. — Нужни ми бяха години, за да го разбера. Чакам, докато огладнея на клетъчно ниво, ако разбираш какво имам предвид.

— Нямам представа — ухилвам се и му подавам друг сандвич.

— Наистина върши работа. Целта е да не мислиш. Когато се нуждаеш от храна, клетките ти те уведомяват, и тогава ядеш. Вече не мисля за режим на хранене. Не планирам да ям това или онова, нито пък смятам, че трябва да ям в определен час на деня. Оставям клетките ми да си вършат работата. Свалих седем кила за пет седмици и се чудя дали да не напиша книга по въпроса. „Не мисли, че си дебел, просто яж“. Не казвам на хората да не мислят, че са дебели. Съветвам ги въобще да не мислят по въпроса. Вярвам, че хората биха я харесали. Вероятно мога да я продиктувам на някого, който да я набере.

— Притеснявам се, че отново пушиш.

— Не знам защо, по дяволите, продължаваш да твърдиш така.

— Някой е пушил в буса.

— Мисля, че тук не мирише зле.

— Но вчера миришеше.

— Няколко мои приятелчета за риболов. Има нещо в това да шофираш с отворени прозорци, когато е горещо като в ада. Хората имат желание да запалят цигара.

— Доста уклончив отговор.

— Какво ти става с тия проклети цигари? Да не си станала активист срещу пушенето?

— Помниш какво се случи с Роуз. — Напомням му за мъчителната смърт на секретарката ми Роуз от рак на белите дробове.

— Роуз не пушеше. Дори не беше палила цигара през живота си. Нямахше лоши навици, и все пак я хвана рак. Може би точно по тази причина. Реших, че ако се стараеш прекалено много, всичко се влошава. Така че какъв смисъл има да се лишаваш от всичко, за да умреш в добро здраве и прекалено рано? Искане ми се Роуз още да беше с нас. Не е същото. По дяволите, мразя да ми липсват приятелите. Все още влизам в кабинета ти и мисля, че тя ще е там с вехтата си пишеща машина. Някои хора не би трябвало да умират. А онези, които трябва да умрат, са вечно наоколо.

— Наскоро ти поставиха диагноза клетъчен карцином и ти премахнаха няколко образувания. Последното, което ти трябва, е пак да пропушиш.

— Пушенето не причинява рак на кожата — отвръща той.

— Но увеличава шансовете.

— Добре. От време на време си изпросвам по някоя цигара, когато някой приятел запали. Не е кой знае какво.

— „Вече не пуша цигари. Само си ги прося.“ Може да напишеш още някоя книга. Хората вероятно ще купят и нея.

— Проблемите, за които се тревожи Луси, никога няма да бъдат доказани — връща се той на старата тема, защото не иска да го поучавам. — Никой не е бил обвинен и няма да бъде. Джейми напусна прокуратурата, а хората като Фарбман искаха точно това. Той сигурно си мисли, че е спечелил от лотарията.

— Джейми определено не смята така, макар да го отрича.

— Изглежда ми щастлива от това, което върши сега.

— Не вярвам.

— Просто не ѝ харесва начинът, по който е станало — била е принудена. Ти как би се почувствала, ако някой ти съсипе кариерата след всичко, което си направила, за да стигнеш дотам?

— Иска ми се да вярвам, че не бих подмамила някого, когото уж обичам, да направи нещо унищожително, защото искам да се измъкна от връзката ни — отговарям.

— Да, но скъсването с Луси няма нищо общо с това, че Джейми е напуснала прокуратурата.

— Напротив, има. Джейми просто е искала да създаде отново себе си. Не е харесвала онова, което вижда, и го е унищожила, за да започне отначало. Но това не върши работа. Никога. Не можеш да се изградиш отново въз основа на лъжа. Ти си ѝ помогнал с охранителната система. Но май вече носи и пистолет, нали?

— Дадох ѝ няколко урока по стрелба.

— Чия беше идеята?

— Нейна.

— Повечето нюйоркчани не носят оръжие. Не е част от културата им. Защо тя внезапно реши, че ѝ трябва пистолет?

— Може би защото е тук, където не ѝ е мястото. А и, честно казано, всичко, свързано с Дон Кинкейд, е страшно. Мисля, че сега

работата ѝ я е поизплашила. А и е свикнала с оръжията покрай Луси, която винаги е въоръжена. Няма да се учудя, ако дори се къпе с пистолет. Може би Джейми е свикнала с оръжията, защото е живяла с тях.

— Аха, както е свикнала да има ООД „Ана Копър“, регистрирано като презрителна шега, защото Луси е била засегната? Граучо Маркс инвестирал солидна сума в „Анаконда Копър“ — миньорска компания, фалирала по време на Голямата депресия и обвинявана в замърсяване на околната среда. Не схващаш какво става тук, нали?

— Не знам. Може би.

— Инвестираш в нещо, което изглежда изключително ценно, но се оказва отровно и губиш всичко. Едва не те унищожаваш.

— Слушала ли си някога старите му радиопрограми? „Обзаложи се срещу живота си“. Нали знаеш — какъв цвят е Белият дом? Кой е погребан в гроба на Грант? Беше адски смешен. Не би трябвало да се тревожиш за историите на Джейми.

— Би трябвало, а и ти също. Едно е да предложиш помощ в даден случай, а друго — да бъдеш въввлечен в нечий план, особено отмъстителен, личен и порочен. Джейми има стимул да създаде отново себе си. А има и други фактори. Мисля, че знаеш за какво говоря.

Марино рови из плика от „Боджангълс“ и изважда още няколко салфетки, докато минаваме по моста над река Литъл Огичи.

— Само се надявам, че ще внимаваш — продължавам да го поучавам. — Няма да се меся, ако решиш да се консултираш с други хора и си смениш работата, но трябва да действаш изключително предпазливо, когато става дума за Джейми. Разбираш ли защо може да ти е трудно да си напълно обективен към нея?

Той си избърсва устата и ръцете. В момента минаваме над река Форест, където са закотвени рибарски лодки. На ниския дървен кей са се струпали чайки.

— Опасно е, когато хората са водени от силни мотиви, с които не са наясно. Това е всичко, което трябва да ти кажа.

Не очаквам Марино да разбере или да бъде убеден.

Джейми подхранва самочувствието му по начин, по който аз не мога, защото отказвам да го манипулирам. Не го лаская и очаровам, за да направи онова, което искам. Аз съм пряма и честна, а в повечето случаи това го дразни.

— Слушай — казва той. — Не съм глупав. Знам, че стават и други неща, а и Луси е усложнила всичко. Прекалено е откровена. Спомням си как нахлу в прокуратурата. Държеше се, сякаш станалото между тях не само не бе тайна, а нещо, с което да се хвали.

Точно пред нас е молът на Савана, където обядвах с морски деликатеси с Колин Дънгейт последния път, когато бях тук. Опитвам се да си припомня кога беше това. Може би преди три години, когато още бях в Чарлстън, а той се бореше с вълна от престъпления, предизвикани от расова омраза.

— Не е било нужно да се пази в тайна — отговарям. — Всъщност, ако двама души се обичат, това наистина е нещо, с което може да се похвалиш.

— Е, да бъдем честни — казва Марино. — Не всички разсъждават като теб. Те двете не са типичната двойка от приказките. Не са принц Уилям и Кейт. Не всеки би се зарадвал на връзката на Джейми и Луси. Това е само мое мнение, но мисля, че Джейми искаше да се измъкне, защото връзката ѝ създаваше големи проблеми. Всички тези гадости в интернет, сякаш внезапно е била изгонена от някое реалити шоу. Прокурорката лесбийка, и какво ли още не. Беше грозна история и тя избяга, а сега съжالياва, макар да не иска да го признае.

— Интересно ми е защо мислиш, че съжالياва.

Движим се по тясно шосе с две платна, наречено „Мидъл Граунд“, което се вие през държавни парцели, обрасли с борове и храсти, без следа от човешко присъствие. ФБР — Джорджия поддържа лабораториите и съдебния си лекар колкото се може по-изолирани по определена причина.

— Мамка му. Мислиш ли, че е доволна от живота, който си е избрала? — пита Марино. — Имам предвид личния ѝ живот.

— Предпочитам да чуя какво мислиш ти.

— След като двете се разделиха, Джейми започна да излиза с мъже, включително и онзи тип от Ен Би Си, Бейкър Томас.

— Тя ли ти каза?

— Все още имам приятели в нюйоркската полиция. Когато отидох да се срещна с Джейми преди няколко месеца, се видях с някои от тях и чух разни неща. Няма как да остане в тайна. Излиза с телевизионен кореспондент, който е смятан за един от най-желаните ергени в Ню Йорк. Макар че аз си имам теория за него. Не е случайно,

че никога не е бил женен. Луси го виждала в Гринич Вилидж в барове, които Брайс би харесал.

Криминалната лаборатория за Крайбрежния район е сгъсена сред дърветата и е заобиколена от висока ограда, със специални остриета отгоре, които да възпрепятстват катеренето. Стоманена порта обезопасява входа, а вляво от нея има камера, монтирана върху домофон.

— В колко часа трябва да се срещнем с Джейми? — питам.

— Тя мислеше, че е добре първо да ти даде възможност да прегледаш случаите.

— Говорил си с нея днес?

— Не още. Но такъв е планът.

— Разбирам. Първо проучвам случаите, а тя ще се появи, когато ѝ е удобно, ако въобще си направи този труд.

— Зависи какво ще откриеш. Аз трябва да ѝ се обадя. Мамка му, охраната на това място не е по-лоша от нашата.

— Престъпления от расова омраза — отбелязвам. — В продължение на години, още от времето, когато беше построена лабораторията. Колин вдигна доста шум за тях. Особено за един случай, който беше във всички новини, когато имяхме офис в Чарлстън. Може би го помниш.

Марино приближава буса до домофона.

— Окръг Ланиър, Джорджия. Един афроамериканец — Роджър Мозбли, пенсиониран учител, сгоден за бяла жена — продължавам. — Шофирал към дома си късно една нощ. Когато отбил по алеята, двама бели мъже застанали пред колата му.

Марино протяга ръка през прозореца и натиска бутона на домофона, който избръмчава шумно.

— Пребили го до смърт с бутилки и бейзболна бухалка. Колин бе подложен на сериозен натиск да помогне на защитата да представи нещата така, все едно че сбиването уж било честно. Пътна ярост. Мозбли започнал разправията, макар че обвиняемите нямали рани, а той бил покрит с драскотини и синини, които доказвали, че са се опитвали да го извлекат от колата още докато коланът му бил закопчан.

— Бели нацистки задници — изсумтява Марино.

— Били отправени доста заплахи, защото Колин казал истината. Малко преди делото прозорците на лабораторията били простреляни.

И след това издигнали оградата.

— Според мен Колин не е от хората, които биха искали някой да бъде екзекутиран за престъпление, което не е извършил — отбелязва Марино и отново натиска бутона.

— Ако беше такъв, офисът му нямаше да се нуждае от подобна охрана.

Не добавям, че Джейми Бъргър е преценила неправилно Колин Дънгейт и е разгълкувала погрешно поведението му. Не напомням отново на Марино, че адвокатката, с която мисли, че ще е чудесно да работи, има егоистични цели и не е честна.

От домофона прозвучава женски глас:

— Да, кого търсите?

— Доктор Скарпета и следовател Марино са тук, за да се срещнат с Колин Дънгейт — съобщава Марино, а аз проверявам телефона си за съобщения.

Бентън и Луси тъкмо кацнали в Милвил, Ню Джърси, за да заредят с гориво. Пътували бавно заради силния вятър от югозапад. Това съобщение беше от Луси. Следващото беше от Бентън и звучеше доста по-неприятно.

„Д. К. вече не е в «Бътлър». Ще те уведомя, когато науча нещо повече. Съветвам те да внимаваш.“

Металната врата се плъзва шумно по релсите си. Виждам сградата на лабораторията — едноетажна, но огромна. Отпред са паркирани бели джипове с емблемата на ФБР — Джорджия по вратите и белият ландроувър с военно зелен брезентов покрив, който Колин Дънгейт шофира, откакто го познавам.

— Ще събщиш ли на доктор Дънгейт за новите лабораторни резултати? — пита Марино, а аз мога да мисля само за съобщението на Бентън.

Знамената висят отпуснати на пилоните, тъй като не появява никакъв ветреца. Пътеката е оградена с червени храсти, каквито колибритата страшно обичат. Пръскачките отстрани работят неуморно и поливат храстите и тревата. Паркираме на място за посетители пред прозорците на първия етаж, които са бронирани, удароустойчиви,

проектирани да устоят и на терористична атака. А аз мисля за това, че Дон Кинкейд е успяла да избяга от „Бътлър“ — държавната психиатрична болница за престъпници.

Ако това е вярно, още някой ще умре. Може би повече от един човек. Сигурна съм. Дон е невероятно умна. Садистка е и през целия си пагубен, хищнически живот е успявала да получи каквото иска, без никой да може да я спре. Абсолютно никой, дори и аз. Забавих я, но определено не я спрях, а единствената причина да съм още жива е чист късмет. Водната пара от пръскачките докосва нежно лицето ми, а аз се сещам за пръските от кръвта на Дон. Спомням си вкуса на сол и желязо в устата ми, по зъбите и езика ми. Кървава мъгла по лицето ми, в очите ми, в косата ми. Тара Грим намекна, че Катлийн Лоулър може да излезе от затвора по-рано. Чудя се дали Дон Кинкейд планира да дойде тук.

— Ей! Изглеждаш, сякаш си видяла призрак.

Осъзнавам, че Марино говори на мен.

— Извинявай — отговарям и отварям задната врата на буса.

— Ще му съобщиш ли за ДНК? — пита той отново.

— Не, в никакъв случай. Не е моя работа. Предпочитам да разгледам случаите, все едно че не знам нищо. Смятам да подхожда обективно — отговарям и изваждам бутилките вода от хладилната чанта. — Не знам кога за последен път си сложил лед в това нещо — добавям, — но ако искаш чай, вероятно ще можем да си направим.

— Е, поне са мокри — казва той и взема едното шише.

— Ей сега идвам. Трябва да се обадя по телефона.

Заставам под сянката на близкото дърво и се обаждам на Бентън с надеждата, че двамата с Луси още не са излетели.

— Радвам се, че сте още там — казвам развълнувано, когато той отговаря. — Съжалявам за вятъра. Извинявай, че те помолих да дойдеш в Савана и това се оказа такова изпитание.

— Вятърът е последната ми грижа. Просто ни забавя. Ти добре ли си?

— Не съм подходящо облечена за този климат.

— Седнах да пия кафе, докато Луси плаща за горивото. Господи, и в Ню Джърси е горещо като в ада.

— Какво стана?

— Не разполагам с нищо официално и вероятно не трябваше да те тревожа, след като може и да няма проблем. Но знаем каква е Дон и на какво е способна. Успяла да убеди пазачите и останалите от персонала в „Бътлър“, че трябва да отиде в спешното отделение на болницата.

— За какво?

— Пристъп на астма.

— Ако не е страдала от астма преди, сигурна съм, че сега страда — отвърщам ядосано.

— Джак е имал астма, а тя може да се предава по наследство.

— Лъжи и манипулации. Отново.

— Откарали я с линейка около седем тази сутрин. Един мой човек в „Бътлър“, който не се занимава със случая ѝ и няма пряка информация, чул за това и ми остави съобщение преди около половин час. Наистина се радвам, че си на хиляди километри от нея, но все пак внимавай. Тази история ме притеснява.

— Разбирам. Особено като се има предвид за кого говорим.

По гърба и гърдите ми се стича пот. Въздухът е неподвижен и плътен като пара.

— Тя все още е под наблюдение, нали? — питам.

— Приемам, че е така, но не знам подробностите.

— Приемаш?

— Кей, знам само, че са я закарали в болницата и че се е случило скоро. Така или иначе, не можем да нахлуем в болницата, за да я разпитаме, докато е обект на лекарски грижи. И тя има права.

— Разбира се, че има. Повече от нас, останалите.

— Тъй като познавам способностите и уменията ѝ в манипулирането на хора, се тревожа, че това е измама — признава Бентън.

— Те въобще нямат представа с какво са се захванали — отбелязвам, говорейки за персонала на болницата в Масачузетс.

— Ако не друго, това може да е нов номер на адвокатите ѝ с цел предизвикване на съчувствие. Или пък за да намекнат, че с нея са се отнасяли лошо. Или за да добавят още нещо към дивотиите, че ти си нанесла щети на психическото ѝ равновесие и физическото ѝ здраве. Астмата се влошава от стрес.

— Щетите, които аз съм причинила?

Сещам се за думите на Джейми снощи.

— Това са аргументите за изграждането на защитата ѝ.

— Не знаех, че я защитаваш.

— Казвам само, че тя гради защитата си. Не съм казвал, че я защитавам. Звучиш, все едно си много разстроена.

Разтрепервам се вътрешно, когато си припомням обвинението на Марино — как собственият ми съпруг знаел, че ме разследват. Как можел да живее в една и съща къща с мен и да не ми каже? И защо ме е оставил да изляза сама онази нощ, сякаш не му пука за мен? Сякаш не означавам нищо за него. Сякаш не ме обича. Е, все пак говорят Марино и ревността му, напомням си.

— Ще говорим още, когато пристигна — казва Бентън. — Но ако не си знаела, че защитата на Дон ще те обвини за всичко, значи си единствената, която не го е знаела. Трябва да тръгвам. Ще ти звънна, когато кацнем.

Той ми казва, че ме обича, и затваря. Жегата е трептяща стена, която се издига от асфалта на фона на пръскачките. Водата плющи шумно по растенията. Тръгвам към входа на лабораторията и влизам във фойето, обзаведено с удобни сини кресла и канапета, персийски килим в бежово и розово, палми в саксии, и картини с дървета и градини по белите стени. Възрастна жена седи сама в ъгъла, втречена навън през прозореца, в това елегантно място, където никой не иска да бъде, а аз се опитвам да звънна на Джейми Бъргър.

По дяволите обществените телефони и преструвките, че не сме говорили. Не ми пука кой слуша, а и бездруго не ѝ вярвам. Включва се гласовата ѝ поща.

— Джейми, Кей се обажда — казвам. — На север се е случило нещо ново и подозирам, че знаеш за това.

Долавям обвинението в тона си, сякаш случилото се е по нейна вина, което не е невъзможно.

Дон Кинкейд е планирала нещо, защото знае за ДНК пробата. Сигурна съм, че знае. А Джейми е наивна или просто не иска да види истината. Голям брой хора, които могат да причинят неприятности, вероятно също знаят. Не вярвам, че е тайна, както мисли Джейми. Поставила е началото на нещо ужасно опасно.

— Обади ми се, когато получиш съобщението — нареждам ѝ решително. — Ако не вдигна, звънни в кабинета на Колин и помоли

някого да ме намери.

16.

Колин Дънгейт има прошарена червена коса с войнишка подстрижка. Късите му мустаци приличат на ръжда по горната му устна. Стегнат и слаб, без грам тлъстина, и също като много други съдебни лекари, които познавам, притежава чувство за хумор, граничещо понякога с глупостта.

Той ме повежда по коридорите. Минаваме покрай скелет, облечен в костюм за Марди Гра, под закачени украшения — кокали, прилепи, паяци и призраци, които се въртят бавно под хладния въздух от климатика. Мобилният на Колин звъни със зловеща музика, придружена от смях на вещица. Обажда се жена му, която не можела да намери ключа за катинара на колелото на дъщеря им. Той ѝ предлага да го среже с ножица за метал. Телефонът звъни пак с мелодия от „Стар Трек“, определена за следовател от ФБР — Сами Чанг, който уведомява Колин, че разчиства мястото на автомобилна катастрофа на магистрала „Хари Труман“, а трупът е на път към моргата.

— А когато ти звъня аз? — питам и се чудя коя ли мелодия ще бъде за мен.

— Ти никога не ми се обаждаш — отговаря той. — Чакай да помисля. Може би нещо на „Грейтфул Дед“. „Никога не се доверявай на жена“ е идеална. Ходих на няколко техни концерта в славното минало. Вече няма такава музика. Дори не съм сигурен, че вече има такива хора като навремето.

Оставям Марино в стаята за почивка да пие кафе и да флиртува с една токсиколожка — Сузи, която има татуировка на бицепса, ухилен череп с крила. Колин иска да поговори с мен насаме. Досега се държи адски дружелюбно, въпреки причината за посещението ми.

— Мога ли да ти предложи кафе или вода с витамини?

Влизаме в ъгловия му кабинет с изглед към товарната платформа зад сградата, където тъкмо спря голям камион.

— Кокосовата вода е идеална за това време. Богата е на калий. Винаги държа запаси в хладилника си. А и някои бутилирани води

съдържат електролити, които също помагат в жегата. Какво искаш?

Джорджийският му акцент не е така провлечен, като на повечето южняци. В сравнение с тях той говори невероятно бързо и енергично. Отпивам от шишето с топла вода, което извадих от хладилната чанта на Марино. Може и да си въобразявам, но отново ми се струва, че усещам миризма на умряла риба.

— От доста време не съм била във Флорида или Чарлстън през лятото — казвам. — А и в буса на Марино няма климатик.

— Не знам защо си облечена така, като нищо може да прегрееш — отбелязва той и оглежда черното ми облекло. — Аз обикновено си карам с хирургическите дрехи.

И сега е облечен с такива — памучни, с цвят на мента.

— Приятно прохладни са. Не нося черно през този сезон, освен ако не съм в ужасно настроение.

— Дълга история, за която едва ли имаш време. Всъщност, една студена вода ще ми дойде добре.

— Искаш ли да чуеш нещо изненадващо за климатиците в колите? — пита той. Отваря малкия хладилник зад стола си, изважда две шишета вода и ми подава едното. — Не всички имат климатик. Моят ландроувър например. Модел 1983, който реставрирах напълно, след като се видяхме последния път.

Колин се настанява зад отрупаното си с документи бюро.

— Нов алуминиев под, нови седалки, нови прозорци. Свалих рамката на покрива и я боядисах в черно. Направих какво ли не, само не си дадох труда да инсталирам климатик. А когато шофирам, се чувствам като млад глупак, току-що завършил медицинската академия. Прозорците са широко отворени и се потиш като луд.

— А и не всеки иска да се вози при теб.

— Да, това е допълнително предимство.

Премествам стола си по-близо. Вече ни дели само огромното кленово бюро, отрупано с гилзи и куршуми от всякакъв калибър, миниатюрни динозаври и космически кораби, животински кости, които подозирам, че са били объркани с човешки, модел на подводницата „Х. Л. Хънли“, изчезнала от пристанището на Чарлстън по време на Гражданската война и открита и извадена на повърхността преди десетина години. Не мога да изброя ексцентричните предмети, покриващи всички повърхности и стени. Не се съмнявам, че всеки има

определена история и значение, а и подозирам, че някои са играчки от времето, когато децата му са били малки.

— Ей това тук е похвала от ЦРУ — казва той, когато забелязва, че се оглеждам наоколо, и ми показва красива стъклена кутия със златен медал от ЦРУ, закачена на стената вляво от мен.

В грамотата, придружаваща медала, се изказва благодарност за изключително важния принос към разузнавателните усилия на ЦРУ, но не включва името на получателя, нито дори датата.

— Преди около пет години работих по един случай за тях — обяснява Колин. — Самолет, паднал в едно блато наблизо. Някакви важни клечки от разузнаването били в него. Нямах представа за това, докато не се появили хора от ЦРУ и няколко военни съдебни лекари. Историята имаше нещо общо с базата за ядрени подводници в Кингс Бей — това е единственото, което имам право да кажа. Сигурен съм, че и ти нямаш свободата да кажеш нещо. Както и да е — беше голяма работа, шпионска история. По-късно ме поканиха в Лангли на церемония по награждаването. Беше много странно. Не знаех кой кой е и изобщо не казаха за кого е медалът, нито какво, по дяволите, съм направил, за да го заслужи, освен че не им се пречках и си държах устата затворена.

Зелените му очи ме оглеждат внимателно, докато отпивам от студената вода.

— Не съм сигурен защо си се замесила в убийствата на семейство Джордан, Кей. — Най-после заговаря по същество. — Онзи ден ми се обади твоята приятелка, Бъргър, за да ме уведоми, че идваш да прегледаш случаите. Първата ми мисъл беше — казва той и отваря чекмеджето на бюрото си, — защо ти не ми се обади лично?

Предлага ми малка кутийка с бонбони за гърло.

— Опитвала ли си ги?

Вземам един, защото устата ми е пресъхнала.

— Най-хубавото нещо на света, ако трябва да даваш показания или да изнасяш речи. Много са популярни сред певците.

Той също си взема бонбон.

— Колин, не ти се обадох, защото до снощи не знаех, че ще се виждам с теб.

Той се намръщва, сякаш казаното от мен е абсурдно. Столът му изскърцва, когато се обляга назад, без да сваля очи от мен. Бонбонът

издува бузата му.

— Дойдох в Савана, защото ходих в женския затвор да говоря с една затворничка на име Катлийн Лоулър — обяснявам неловко. Чудя се откъде да започна.

Той кимва.

— Бъргър ми каза. Спомена, че идваш тук, за да се видиш с една затворничка. И точно затова не разбрах защо не ми се обади лично. Поне да кажеш: „Здрасти, хайде да обядваме заедно“.

— Джейми ти е казала, че идвам — повтарям и се запитвам какво ли още е казала Джейми на Колин, а и на други хора, и каква част от него е скроена така, че да отговаря на целите ѝ. — Съжалявам, че не ти се обадох, за да обядваме заедно. Но наистина смятах, че отивам само до затвора.

— Тя звъня тук доста пъти — казва Колин за Джейми. — Всички от рецепцията я познават, по дяволите.

Бонбонът се премията от едната му буза в другата, сякаш из устата му се движи малко животинче.

— Хубави са, нали? — пита той. — А и облекчават болките в гърлото. Опитвал съм много видове, но тези наистина вършат работа. Не съдържат консерванти, нито ментол. Всеобщата заблуда е, че ментолът лекува гърлото, но всъщност той причинява временна загуба на гласа — добавя Колин и се вторачва в тавана, сякаш е дегустатор, който опитва изискано вино. — Започнах да пея в бръснарски квартет^[1] — съобщава ми той, като че ли това обяснява всичко.

— Накратко, трябваше да съм в Савана по друга причина и снощи бях уведомена, че имам среща с теб в службата ти. Предполагам, че не си сътрудничил на Джейми по желанието от нея начин. Казах ѝ, че си малко упорит, но не и селянин.

— Ами, селянин съм си — ухилва се Колин. — Но май разбирам защо не си ми се обадила лично. И така е по-добре, защото се чувствах малко пренебрегнат. Може и да е тъпо, но е така. Не очаквах някой друг да ми определи среща с теб. Но независимо от личното отношение, мисля, че нещата стоят по друг начин. Джейми Бъргър е актриса и за сценария ѝ подхожда аз да съм предубеден селски съдебен лекар в Савана, който ѝ прави номера, защото държи Лола Дагет да бъде екзекутирана. Нали разбираш — избий ги всичките, и Господ да

се разправя с тях. Всички на юг от линията Мейсън-Диксън разсъждават така. Е, поне според някои хора.

— Джейми твърди, че не си отишъл да я поздравя, когато дошла тук. Бил си я пренебрегнал.

— Да, определено не я поздравих, защото говорех по телефона с една нещастна жена, която не можеше да повярва, че мъжът ѝ се е самоубил — обяснява той и присвива очи, очевидно възмутен. — Че пистолетът му не е гръмнал случайно, когато е излязъл да пие бира. Това, че я прегърнал, бил в необичайно добро настроение и ѝ казал, че я обича, преди да излезе, не означавало, че възнамерява да се самоубие. Съжالياвах страшно много, че докладът ми от аутопсията и смъртният акт ще попречат на жената да получи застраховката му. Тъкмо обяснявах всички тези гадости на горката жена, когато Бъргър се появи тук, издокарана като за Уолстрийт. Застана на прага ми, докато жената плачеше безутешно по телефона. Разбира се, че няма да затворя, за да предложи кафе на някаква нахална нюйоркская адвокатка.

— Май не я харесваш особено — отбелязвам сухо.

— Приготвих ти документацията за семейство Джордан, включително и снимки от местопрестъплението, които може да са ти полезни. Ще те оставя да ги разгледаш и да си съставиш собствено мнение, а после може да обсъдим всичко, което искаш.

— Според някои хора ти си убеден, че Лола Дагет е извършила убийствата, и то съвсем сама. Доколкото си спомням, когато представи случая на конференцията в Ел Ей, изглеждаше твърдо убеден в мнението си.

— Аз съм на страната на истината, Кей. Също като теб.

— Трябва да призная — струва ми се необичайно, че ДНК, която се предполага, че е от кръвта и кожата под ноктите на Бренда Джордан, не отговаря на тази на Лола Дагет. Нито на някой от членовете на семейството. С други думи, ДНК профил на непознат човек.

— Предполага се, Кей. Предполага се.

— От ДНК пробата може да се направи изводът, че е възможно участието на повече от един престъпник.

— Не тълкувам лабораторните резултати, нито пък решавам какво означават.

— Просто съм любопитна дали имаш мнение по въпроса, Колин.

— Ръцете на Бренда Джордан бяха много окървавени — казва той. — Да, очерта се непознат ДНК профил, когато взех пробите изпод ноктите ѝ и направих аутопсиите. Но не знам какво означава това. Възможно е тази ДНК да е от друг източник. Нейната собствена кръв бе под ноктите ѝ. ДНК на брат ѝ бе под ноктите ѝ.

— На брат ѝ?

— Бил в съседното легло. Възможно е кръвта му да е била пренесена по тялото и ръцете на Бренда, когато убиецът я е нападнал, след като първо убил Джош. Или пък убиецът е намушкал първо Бренда. Може би е решил, че тя вече е мъртва, и се е захванал с брат ѝ. А тя е била жива и се опитала да избяга. Не знам какво точно е станало, и вероятно никога няма да разбере. Както ти казах, не тълкувам лабораторни резултати и не решавам какво означават те.

— Трябва да отбележа, че наличието на ДНК от неизвестен донор на местопрестъплението би трябвало да накара полицията да обмисли участието на повече от един престъпник.

— Първо, местопрестъплението не беше достатъчно добре обезопасено и в къщата имаше доста хора, които не трябваше да са там.

— И хората, които не би трябвало да са там, са докосвали трупове?

— Е, не чак толкова, слава богу. Ченгетата знаят, че не трябва да допускат никого близо до трупове, защото побеснявам. Но важното е, че тогава просто никой не прие възможността, че е участвал и някой друг, освен Лола Дагет.

— Защо?

— Тя била настанена в център за наркомани, за да се справи с дрогата и с пристъпите си на гняв. Часове след убийствата е намерена да пере дрехи, изцапани с кръвта на семейство Джордан. И беше местна. Спомням си как тогава се говореше, че може да е видяла доктор Джордан в новините. Да е разбрала, че има много пари и е преуспяващ лекар от старо саванско семейство, натрупало състоянието си от памучните плантации. Къщата им е на съвсем малко разстояние от центъра за наркомани, където е живяла повече от месец преди убийствата. Разполагала е с достатъчно време да събере информация, включително и да научи факта, че семейството невинаги си прави труда да включва алармата.

— Защото са имали много фалшиви тревоги.

— Хлапета — казва Колин. — Голям проблем с алармените системи е, че децата ги задействат случайно.

— Това прилича на догадка — отбелязвам. — Както и предположението, че кражбата не е била мотив.

— Няма доказателства за това, но кой знае? Всички от семейството са мъртви. Ако нещо е изчезнало, кой ще разбере?

— Къщата беше ли разхвърляна и претърсвана?

— Не. Но след като всички са мъртви, как да разберем дали нещо е било местено?

— Значи по онова време не си се интересувал от ДНК тестовете. Не искам да те притискам, но резултатите ме притесняват.

— Притискай ме колкото си искаш. Просто си върша работата. Не вземам страна — отговаря той. — Тази ДНК беше доста объркана. Както знаеш, невинаги е лесно да решиш от коя проба е резултатът. Дали непознатата ДНК е от кръв и кожни клетки, или от нещо друго? И кога е оставена? Възможно е да е от източник, който няма нищо общо със случая. Скорошен гост в къщата. Някой, с когото Бренда е имала контакт през деня. Знаеш какво казват. Не си слагай случая в джоба на лабораторната престилка. ДНК не означава нищо, ако не знаеш кога и как се е появила там. Всъщност, моята теория е, че колкото по-сложни стават тестовете, толкова по-малко означават. Това, че някой е дишал в дадена стая, не значи, че е убил някого. Но стига съм говорил по този въпрос. Не си дошла чак дотук, за да слушаш философските ми брътвежи.

— Но никой от ДНК профилите на местопрестъплението и тези, свързани с труповете, не е принадлежал на Лола Дагет.

— Вярно е. Не зависи от мен да реша кой е виновен и кой не. Дори не трябва да ме интересува. Просто съобщавам какво съм открил, а останалото решават съдията и съдебните заседатели — отговаря той. — Защо не погледнеш това, което ти приготвих, а после ще поговорим.

— Разбрах, че Джейми е обсъждала с теб и Бари Лу Ривърс. Чудя се дали може да разгледам и нейния случай, след като съм тук.

— Джейми Бъргър има копия. Подаде молба за тях поне преди два месеца.

— Ако не те затруднява много, предпочитам да видя оригиналите.

— Досието не е на хартиен носител, защото е ново. Нали знаеш, във ФБР — Джорджия решиха да пестят хартията. Мога да го отпечатам или да го видиш на компютъра.

— На компютъра е добре. Както ти е удобно.

— Странна работа, признавам — казва той. — Но не ме карай да тръгвам по пътя на жестокото и необичайното. Знам какво е тълкуването на Джейми Бъргър по този случай и каква спретната мозайка си сглобява. Имам предвид, че гледката не е никак приятна. Предназначена е да шокира и да отвращава. Все едно че вече репетира за пресконференция и обмисля как да взриви публиката с представата, че осъдените са измъчвани до смърт в Джорджия.

— Не е обичайно осъден на смърт да умре внезапно в килията си преди екзекуцията — напомням му. — Особено след като този човек би трябвало да е под наблюдение всяка секунда.

— Честно казано, Кей, тя вероятно не е била наблюдавана всяка секунда. Предполагам, че ѝ е станало зле след вечеря. Може би отначало са решили, че става дума за лошо храносмилане, а всъщност е имала класически симптоми на инфаркт. И докато надзирателите се разтревожат достатъчно, че да повикат медицинска помощ, вече е било твърде късно.

— Това се е случило почти по времето, когато е трябвало да бъде откарана в кабината за екзекуции — отговарям. — Имали са под ръка медицински персонал, включително лекаря, който е трябвало да помогне при екзекуцията. Може да се очаква, че лекар или поне някой от персонала, обучен за даване на първа помощ, е бил наблизо, за да реагира бързо.

— Това би било иронията на века. Палачът я съживява за достатъчно дълго време, че да я убие — ухилва се Колин, надига се иззад бюрото и ми подава кутийката с бонбони. — Вземи си още, ако искаш. Купувам ги в огромни количества.

— Предполагам, че нямаш нищо против и Марино да види тези материали.

— Колеги сте и му имаш доверие, следователно за мен няма проблем. Един от техниците ми ще е с теб през цялото време.

Колин трябва да изпрати някого в стаята при мен, не само за да предпази себе си, но и мен. Трябва да може да заяви под клетва, че не съм могла да подправам някой документ или файл или да отнеса нещо със себе си.

— Освен това се интересувам от дрехите, които ти и ФБР още пазите — добавям, докато вървим по коридора покрай кабинетите на другите съдебни лекари, лабораториите по антропология и хистология, стаите за почивка, тоалетните и залата за събрания вдясно.

— Предполагам, имаш предвид дрехите, които Лола Дагет е перяла в банята на центъра за наркомани, нали? Или тези, с които са били облечени жертвите по време на убийствата?

— Всичките — отговарям.

— Включително и предадените като доказателства по делото.

— Да.

— Мога да те заведа и до къщата, ако искаш.

— Видях я отвън.

— Вероятно може да се уреди да я разгледаш и отвътре. Не знам кой живее там сега, но едва ли ще се зарадва.

— Не се налага в момента, но ще ти кажа със сигурност, след като прегледам случаите.

— Мога да ти осигуря микроскоп, ако искаш да видиш оригиналните проби. Всъщност, Манди може да се погрижи за това. Манди О'Тул, която ще бъде с теб. Или пък можем да направим и втори комплект проби, защото още пазя частиците от тъкани. Ако го направим обаче, ще създадем нови доказателства. Но ще получиш всичко, което би могло да отговори на въпросите ти.

— Нека първо да видя всичко.

— Дрехите се съхраняват на няколко места, но повечето са в лабораторията ни. Не обичам да изпускам нещата от погледа си.

— Убедена съм.

— Не знам дали вече се познавате — казва той.

Виждам жена със сини хирургически дрехи и бяла престилка върху тях, застанала до вратата на залата за конференции.

Манди О'Тул пристъпва напред и се ръкуваме. Преценявам, че е на около четирийсет години, висока и дългокрака като жребче. Дългата ѝ черна коса е вързана на опашка. Привлекателна е по необичаен начин. Чертите ѝ са несиметрични, а очите ѝ — кобалтовосини. Колин

ми махва и ме оставя насаме с нея в малка стая с маса от черешово дърво, заобиколена от осем черни кожени стола. Необичайно дебелите прозорци със солидни алуминиеви рамки гледат към паркинга, ограден с висока телена мрежа, и тъмнозелените борови гори, които се простират до хоризонта.

---

[1] Мъжки квартет в акапелен стил от четирийсетте години на XX в. — Б.пр. ↑

17.

— Джейми Бъргър не е ли с теб? — попита Манди О’Тул и се настанява в другия край на масата, където има вода с витамини и блекбъри със слушалки.

— Мисля, че може да дойде по-късно — отговарям.

— Е, тя е човек, който определено няма бутон за изключване. Предполагам, че е добро качество при нейната работа. Нали разбираш — все се опитва да раздава правосъдие.

Помощничката на Колин говори за Джейми, сякаш съм я попитала за нея.

— Сблъсках се с нея в тоалетната, когато дойде тук преди около две седмици. Мия си ръцете, а тя започва да ме разпитва за нивото на адреналин при Бари Лу Ривърс. Дали съм забелязала нещо в хистологията, което да показва прилив на адреналин, признак на стрес и паника, сякаш затворничката е била тормозена в нощта на екзекуцията. Обясних ѝ, че хистологията не може да покаже нещо подобно, тъй като адреналинът не се вижда под микроскоп. За това трябва специално биохимично проучване.

— А то вероятно е било поръчано, като знам какъв е Колин — отбелязвам.

— Точно така. Колин не пропуска нищо. Кръв, стъкловидни телца, гръбначномозъчна течност. Мисля, че може би госпожица Бъргър е попаднала точно на тези лабораторни резултати. При Бари Лу Ривърс наистина имаше леко повишено ниво на адреналин. Но хората тълкуват прибързано подобни открития, не си ли съгласна?

— Хората често тълкуват прибързано открития, които не означават това, което си мислят — отговарям.

— Ами ако някой получи инфаркт или се задави с храна, определено може да го обземе паника и да получи прилив на адреналин преди смъртта — казва тя, без да отмества сините си очи от мен. — Ако аз се задавя смъртоносно, сигурна съм, че у мен ще се

излее доста адреналин. Нищо не може да изпълни човек с повече паника от това да не може да диша. Господи, каква ужасна мисъл.

— Да, така е.

Отново се чудя какво ли е дрънкала Джейми Бъргър за мен. Съобщила на Колин, че вчера съм посетила Катлийн Лоулър в затвора! Какво ли още му е казала? Защо Манди О'Тул ме гледа толкова напрегнато?

— Гледах те редовно, когато водеше онова предаване по Си Ен Ен — признава тя, а аз разбирам възможното обяснение за интереса ѝ. — Съжалявам, че напусна. Смятах, че си адски добра. Даваше разумни обяснения за криминологията, без крясъците и сензациите, които изобилстват в повечето други предавания. Сигурно е било страхотно да си имаш собствено шоу. Ако някога се захванеш отново и се нуждаеш от човек, който да говори за хистология...

— Благодаря, но това, с което се занимавам сега, няма нищо общо с телевизионните предавания.

— Е, аз пък бих се зарадвала на подобна възможност. Но никой не иска да гледа обработка на тъкани. Предполагам, че най-интересната част е вземането на пробите от трупа — това, което ти си правила. Но пък и намирането на идеалния фиксатор и умението за използването му също е вълнуващо.

— Откога работиш с Колин?

— От 2003. Същата година, през която ФБР реши да се откаже от хартията. Значи си извадила чудесен — или пък лош — късмет със случаите на Джордан. Зависи как гледаш на нещата. Сега всичко е електронно, но през януари 2002 не беше така. Не знам за теб, но аз все още предпочитам хартията. Винаги има нещо, което някой решава да не сканира, освен когато става дума за Колин. Той е направо смахнато педантичен. Не му пука дали някоя хартиена салфетка е попаднала в документацията — всичко отива във файла. Винаги твърди, че подробностите са най-важното.

— И е прав — отговарям.

— Трябваше да стана следовател. Постоянно моля Колин да ме изпрати в школа за разследвания на смъртни случаи като онази в Ню Йорк, където ти си била, но не разполагаме с достатъчно пари. — Тя се протяга към блекбърито и слушалките. — Май е време да те оставя да порботиш. Каж ми, ако имаш нужда от нещо.

Вземам най-горната папка от купчината на масата. Един бърз поглед потвърждава онова, на което се надявах, но определено не очаквах. Колин ми предложи не само колегиално уважение и професионална любезност, но и много повече. По закон той е задължен да разкрива само докладите, които е изготвил лично, например доклада от аутопсията, снимките, лабораторните резултати.

Можеше да не сподели с мен личните си бележки и да пренебрегне всеки документ, който си избере, принуждавайки ме да ги изисквам и да се разправам с него. И дори по-лошо — можеше да се отнесе с мен като с представител на медиите или обществеността и да ме накара да пиша официална молба, която трябва да бъде одобрена, и да състави фактура за услугите и другите разходи. И плащането трябва да бъде получено, преди да ми изпрати документите, а когато всичко това приключи, вече щеше да е средата на юли или по-късно и щях да съм си в Кеймбридж.

— Сузи е направила токсикологичната проба на Бари Лу Ривърс — чувам гръмкия глас на Марино, който влиза в залата за конференции и се вторачва в Манди О'Тул, седнала в далечния край на масата. — Не знаех, че не си сама — добавя той.

Винаги разбирам дали харесва даден човек.

Манди си сваля слушалките и му се представя:

— Здравсти, аз съм Манди.

— Така ли? С какво се занимаваш?

— Техник съм в патологията, а и много други неща.

— Аз съм Марино — казва той и сяда до мен. — Можеш да ме наричаш Пийт. Следовател съм, и много други неща. Предполагам, че ти си надзирателката.

— Не ми обръщай внимание. Слушам музика и се занимавам с имейлите си — ухилва се тя и отново си слага слушалките. — Можете да си говорите, каквото искате. Аз съм просто за украса.

— Да, знам ги тия украси — изсумтява Марино. — Не мога да изброя колко случаи са били провалени заради някоя украса, от която е изтекла информация.

Почти не ги слушам, докато оглеждам всичко, с което ме е снабдил Колин Дънгейт. Изпитвам облекчение и страхотна благодарност към него. Иска ми се да го намеря и да го разцелувам, но това вероятно се дължи поне отчасти на реакцията ми към лъжите и

манипулациите на Джейми Бъргър, които бяха унизителни и разстройващи за мен. Колин лесно можеше да прибегне до какви ли не маневри, за да направи работата ми трудна или дори невъзможна, но не постъпи така.

Независимо от личното му мнение относно вината на Лола Дагет, той не се опитва да наложи на останалите това, което приема за правосъдие. Ако се съди по големината на папките, които ми е оставил, прави точно обратното. Не е скрил много неща, ако въобще е скрил нещо — включил е доклади, които според някои хора не би трябвало да показва, а тази мисъл ме навежда на други. Колин нямаше да е толкова щедър, ако не беше получил одобрението на районния прокурор, Тъкър Ридли, а аз не бих очаквала Тъкър да поддаде и сантиметър отвъд определеното от закона за откритата документация. Можеше да не ми предложат нищо повече от основните доклади на съдебния лекар, а онова, което ме интересува най-силно, е останалото.

Полицейските доклади по случая и за ареста, дори криминалните и медицински истории и свидетелските показания. Какво ли не може да попадне в документацията на починалия, защото детективът е предал копия на съдебния лекар — а ако съдебният лекар е като мен, той пази всяко листче и всеки електронен файл. Смятах, че всички подобни документи ще бъдат изключени. Когато Колин ме изпрати до залата за събрания, очаквах да намеря малко материали за преглеждане и да се върна в кабинета му след около час, за да го помоля да попълни празните места, ако се съгласи.

— И без това знам всичко, което става тук — казва Манди, която отново е свалила слушалките си.

— Така ли? — усмихва се Марино. — Какво знаеш за Бари Лу Ривърс? Носят ли се някакви слухове за нея? Ти работи ли по случая й?

— Направих хистологичната проба и влизах няколко пъти в залата за аутопсии, като събирах частици от тъкани, докато Колин правеше аутопсията.

— Сигурно си останала след работно време — отбелязва Марино, сякаш разследва Манди О'Тул за нещо. — Но не си вписана като официален свидетел. Някакъв надзирател от затвора, Мейкън, и още един-двама души, но не си спомням да съм виждал името ти.

— Защото не бях официален свидетел.

Завъртам стола си леко, за да виждам високите гъсти борове и лешоядите, които се носят над тях като черни хвърчила, и решавам, че може да се спори по въпроса дали случаят на Джордан вече не е активен, а делата — окончателно приключени. Това може да обясни защо районният прокурор е взел добре обмисленото решение да не ми пречи по никакъв начин. Когато следствието е приключено, документацията му може да се разкрива, а това означава, че Тъкър Ридли май вече е приключил с Лола Дагет. Въпреки новите проби, изискани от Джейми, според Тъкър, а може би и Колин, следствието е приключило, когато обжалванията на Лола Дагет се изчерпили, а губернаторът отказал да замени смъртната ѝ присъда с доживотна.

— Винаги ли е толкова трудно с него? — пита Манди.

Разбирам, че говори за Марино.

— Само ако те харесва — отговарям, като си мисля за общественото мнение.

Заради него районният прокурор не би попречил на човек с моя ранг и репутация, затова просто е отворил селския магазин и ме е поканил да си избира каквото искам. Защо? Защото вече няма значение. Що се отнася до Тъкър Ридли е убеден, че Лола Дагет има среща със смъртта на Хелюин. И той няма причини да вярва, че тя няма да се състои.

Или пък, може да е точно обратното.

Може би се е разчуло за новите резултатите от ДНК пробите и няма значение какво ще прочета, защото присъдата на Лола скоро ще бъде отменена. Може би и другите ми страхове са основателни. Дон Кинкейд знае, че ще ѝ предявят нови обвинения в убийство в Джорджия, където, за разлика от Масачузетс, може да получи смъртна присъда. Затова е организирана нещо, вероятно бягство от болницата в Бостън, в която със сигурност няма същото ниво на охрана като в „Бътлър“.

— Просто се опитвам да разбера кой е присъствал, когато са докарали трупа ѝ. — Марино продължава да досажда на Манди. — Защото този случай ме притеснява. Има нещо нередно в него. Струва ми се необичайно за хистолог да работи в девет вечерта. Това също ме притеснява.

— През нощта, когато умря Бари Лу Ривърс, работих до късно в лабораторията. Имах краен срок за една статия в списание за

различните видове фиксатори — отговаря тя.

— Мислех си, че фиксаторите са онова, в което старците си държат ченетата.

— „Предимствата на глутаралдехида при електронна микроскопия и проблемите с живачните препарати“.

— И аз не харесвам непостоянните^[1] хора. Голяма досада са.

— Изхвърлянето на тъканите също е проблематично, тъй като живакът е тежък метал — казва Манди, която очевидно няма нищо против флирта. — Нали разбираш, по-добре е да използваш разтвора на Боуин. Разбира се, когато го правя, пръстите ми пожълтяват за известно време, ако докосвам нещо без ръкавици.

— Обзалагам се, че не е лесно да го обясниш на гаджето си.

— Когато хората от затвора се обадиха на Колин, бях още тук — продължава Манди. — Казах, че ще остана и ще му помогна с каквото мога. Но не бях свидетелка.

— Ами слуховете? — пита Марино. — Какви слухове се носеха за случилото се с нея?

— Отначало се смяташе, че Бари Лу Ривърс се е задавила с последната си вечеря. Но нямаше доказателства за това. Наскоро не съм чувала никакви слухове. Вече никой не говореше за случая, преди Джейми Бъргър да започне да го проучва. Бих ви предложила вода и кафе, но не мога да излизам от стаята. Ако искате нещо, само ми кажете и ще звънна да го донесат — обръща се тя към мен. — А ти, ако искаш нещо — усмихва се тя на Марино, — вземи си го сам.

— Сузи спомена нещо интересно за нивото на въглероден окис в кръвта на Бари Лу Ривърс — съобщава ми Марино, но вниманието му още е насочено към Манди. — Било осем процента, а тя твърди, че нормалното е не повече от шест.

— Не знам дали е интересно, или не — отговарям, докато преглеждам протокола от едно от делата за обжалване на Лола Дагет, на което са давали показания Колин и следователят от ФБР, Били Лонг. — Ще трябва да прегледам документацията ѝ. Това не е необичайно ниво за пушач.

— В затворите вече не се пуши. Поне доколкото знам. От години.

— Да — отвърщам аз. — Наркотиците, алкохолът, парите в брой, мобилните телефони и оръжията също не са разрешени в затвора. — Чета историята, която разказват фактите за случилото се на шести

януари 2002 г. — Надзирателите може да са ѝ дали цигара. Правилата се нарушават в зависимост от това кой има власт.

— Добре, пушенето може да обясни нивото на въглероден окис. Но защо някой би ѝ дал цигара?

— Не знаем дали е станало така. Но е вярно, че въглеродният окис и никотинът в цигарите влияят на сърцето, както и свиването на артериите. И точно затова непрестанно ти повтарям да не пушиш.

Подавам страниците на Марино.

— Сърцето ѝ вече е натоварено, тъй като е стресирана, а пушенето само влошава положението.

— Сигурно точно заради това е получила инфаркт.

— Може да е било допълнителен фактор, ако приемем, че някой ѝ е дал една или повече цигари, докато е чакала екзекуцията си — отбелязвам.

В момента чета за центъра за наркомани — благотворителна лечебна програма за момичета. Намирал се на улица „Ийст Либърти“, само на няколко пресечки от гробище „Колониал Парк“, може би на около петнайсет минути пеш от дома на семейство Джордан.

В шест и четирийсет и пет сутринта на шести януари една доброволка от центъра започнала да обикаля стаите на момичетата, за да вземе проби от урината им за тест за наркотици. Когато почукала на вратата на Лола Дагет, никой не ѝ отворил. Тя влязла и чула шум от течеща вода. Вратата на банята била затворена. След като почукала, извикала Лола по име и отново не получила отговор, доброволката се притеснила и влязла вътре.

Открила Лола гола на пода на душкабината. Според показанията на доброволката, Лола била уплашена и възбудена и перяла с шампоан дрехи, които били много изцапани с кръв. Жената попитала Лола дали се е наранила по някакъв начин, но тя отговорила отрицателно и настояла да я оставят на мира. Твърдяла, че пере, защото нямала достъп до пералня. После добавила: „Просто остави чашката на мивката, и след малко ще се изпикая в нея“.

Тогава доброволката спряла горещата вода и наредила на Лола да излезе от кабината. На покрития с плочки под имало „бежов панталон от рипсено кадифе, четвърти размер, и тъмночервено яке с емблемата на «Атланта Брейвс». Всички дрехи бяха страшно окървавени, а водата на пода на кабината беше порозовяла от кръвта“. Това бяха

показанията на доброволката. Когато попитала Лола чии са дрехите, тя ѝ отговорила, че била облечена с тях преди месец и половина, когато дошла в центъра, а после ѝ дали униформа. „Носех ги навън, а откакто облякох униформата, стоят в гардероба ми“, обяснила Лола.

При разпита как е попаднала кръвта върху дрехите, отначало тя отговорила, че не знае. После казала, че ѝ дошъл мензисът и станало случайно, докато спяла. Показанията на доброволката бяха доста подробни.

„Останах с впечатлението, че Лола си измисля, а и тя бе прочута с това в центъра. Вечно се хвалеше с нещо и дрънкаше какви ли не измислици, за да впечатли хората или да се отърве от проблеми. Беше готова на всичко, за да привлече вниманието или да получи услуга. Но никога не осъзнаваше как се приемат думите ѝ, нито какви последици могат да имат. За съжаление, тя е като лъжливото овчарче, което викало «Вълк!». А и беше очевидно, че кръвта не може да е от мензиса ѝ. Няма логика да има менструална кръв по крачолите и маншетите на панталон, нито по предницата и ръкавите на пуловер и яке. Голяма част от нея още не беше изпрана. Първата ми мисъл бе откъде се е появила кръвта, и че нещастният човек сигурно е получил кръвоизлив — ако кръвта е човешка, разбира се. Също така няма причина Лола да спи с тези дрехи, които не трябва да носи в центъра. Момичетата идват с тях и ги обличат отново, когато ги освободим. През останалото време носят униформи. А и не звучи логично да спиш с дрехите. Думите на Лола изобщо не звучаха логично. Когато ѝ го казах, тя отново смени версията си. Каза, че намерила окървавените дрехи в найлонов чувал в стаята си. Поисках да видя чувала, но тогава тя каза, че нямало чувал. Станала, за да отиде до тоалетната, и дрехите били там, на пода, вляво до вратата. Попитах я дали кръвта е била засъхнала, или още влажна. Тя отговори, че на места била лепкава, но други петна били сухи. Твърдеше, че не знае как са се появили там

окървавените дрехи, но се уплашила и се опитала да ги изпере, защото не искала да я обвинят в нещо.“

Доброволката обяснила на Лола, че разказът ѝ означава, че някой е бръкнал в гардероба ѝ, извадил е дрехите, окървавил ги е по някакъв начин, после е проникнал в стаята ѝ, докато тя спи, и ги е оставил в банята. Кой би направил нещо подобно и защо Лола не се е събудила? „Човекът, който го направи, е тих като мишка — това е дяволът“, обяснила Лола на жената. „Това е възмездие за нещо, което направих, преди да дойда тук. Може би от някого, от когото съм купувала дрога, не знам“, добавила тя. После се ядосала и започнала да крещи.

„Няма да казваш на никого! Просто изхвърли шибаните дрехи, но не казвай на никого! Не искам да отида в затвора! Кълна се, че не съм направила нищо! Кълна се в Бога, че не съм!“

Колкото повече чета, толкова по-добре разбирам защо по онова време никой дори не е помислил за друг заподозрян, освен Лола.

---

[1] Mercurial (англ.) означава живачен препарат и непостоянен човек. — Б.пр. ↑

18.

Марино хвърля бегъл поглед на страниците, като ги прелиства небрежно, което ме кара да подозирам, че вече ги е чел.

— Запознат ли си с тях? — питам.

— Джейми има копия, но не ги е получила от него — отговаря той. Има предвид Колин Дънгейт.

— Не бих очаквала той да ѝ ги предаде, тъй като не са обработени от него. Сигурно ги е взела от съда.

— Тя знаеше, че Колин ще ти позволи да прегледаш всичко.

— Очевидно е била права. Но това, което виждам досега, не ѝ помага в работата по случая.

— Наистина. Така Лола Дагет изглежда виновна. Нищо чудно, че са я осъдили. Разбирам как е станало.

— Не съм съвсем наясно с униформите — казвам. — Джейми спомена, че Лола ходела на интервюта за работа, посещавала баба си в старческия дом и можела да излиза от центъра за наркомани, когато си поиска, стига да е получила разрешение и да се върне за вечерната проверка преди лягане. Как е била облечена, когато е излизала?

— Доколкото знам, униформите са били обикновени дрехи, например джинси и дънкови ризи. Надзирателките били облечени със същите дрехи.

— Говориш в минало време — отбелязвам. Отпивам от водата, която Колин ми даде в кабинета си, и усещам, че черните ми работни дрехи са мокри от пот, а хладът от климатика ме кара да потръпвам.

— Случаят с Лола Дагет се отразил зле на тази организация, която се издържала от частни дарения — отговаря Марино. — Богатите хора в Савана вече не били склонни да пишат чекове за центъра, след като Лола била осъдена за убийствата на доктор Кларънс Джордан и семейството му. Особено след като той бил прочут с помощта си за приюти, клиники, хора с проблеми и бедняци, които не могат да си позволят да отидат на лекар.

— Той помагал ли е някога в центъра? — питам и ставам да настроя климатика.

— Доколкото знам, не.

— Предполагам, че центърът вече не съществува. Кажете ми, ако ти стане прекалено топло.

Връщам се на стола си и забелязвам, че Манди О'Тул не ни обръща внимание, или поне така изглежда.

— На това място в момента има приют за бездомни жени, управляван от Армията на спасението. Хората са съвсем други, а и изглеждат различно — казва Марино. — Когато четеш тези неща, първото, което ти идва наум, е, че Лола Дагет не е достатъчно умна, за да убие някого и да се измъкне.

— Не се е измъкнала. Но не знаем дали е убила някого.

— Дяволът носил дрехите ѝ, а после ги оставил в банята — казва Марино. — И не иска да каже на никого кой, по дяволите, е Възмездие.

— Изглежда, е започнала да мисли за Възмездие, когато била заловена в банята си буквално с окървавени ръце — отговарям и вземам още няколко документа. — Някой ѝ откъсвал за нещо. Някой от наркоманските ѝ времена на улицата. Струва ми се, тя е мислела, че някой я е натопил, и може би е нарекла Възмездие човека, отговорен за това.

— Наистина ли мислиш, че тя не е извършила убийствата и не знае кой е виновен?

— Не знам какво да мисля. Поне засега.

— Е, аз пък знам как звучи, по дяволите — казва Марино. — Абсолютно по същия начин, както на времето. Няма никаква логика. А и ще видиш, когато стигнеш до ДНК, че тя принадлежи на всички. По дрехите на Лола има кръв от цялото семейство Джордан. Още от първия ден заявих на Джейми, че не знам как би могло да се обясни това.

— Джейми го обяснява по същия начин като първите адвокати на Лола. Нейната ДНК не била открита в къщата на Джордан, нито по трупите, нито по дрехите, с които били облечени. Нейната ДНК била намерена по дрехите, които перяла под душа, и никъде другаде. Само по джинсите от рипсено кадифе, пуловера и якето. Но там била намерена и ДНК на убитите. За съдебните заседатели това е

достатъчно, макар че повдига доста въпроси в научно отношение — казвам, без да обяснявам за какви въпроси точно става дума.

Не и пред Манди О'Тул, която не дава вид, че ни чува, нито че се интересува от нас — занимава се с блекбърито си и слуша музика.

— Била е гола под душа, докато перяла дрехите — казва Марино. — Струва ми се, че би оставила своята ДНК по дрехите точно по този начин. Докосва абсолютно всичко. А и нейната ДНК сигурно си е била по дрехите, тъй като са били лично нейни — пристигнала е с тях в центъра.

— Правилно — съгласявам се. — Независимо откъде са дошли дрехите, нейната ДНК вече е била по тях, когато са ѝ наредили да излезе от душкабината. Фактът, че нейната ДНК е по собствените ѝ дрехи, не е непременно важен. Но ако бе открита и ДНК на друг човек, това щеше да е различно — добавям, като си мисля за Дон Кинкейд, която не смятам да споменавам. — Ами ако друг човек е носил дрехите ѝ и неговата ДНК е намерена по панталона, пуловера и якето, оставени на пода в банята? — Внимавам какво говоря, докато се опитвам да изкопча информация.

Няма да рискувам Манди О'Тул да дочуе случайно нещо за новите резултати от ДНК пробите. Джейми смята, че Колин Дънгейт не знае. Почти никой не знае, макар да не разбирам как може да е толкова сигурна в това. Или пък просто ѝ се иска да вярва, че е така. Според мен, тя отдавна трябваше да подаде молба за отмяна на присъдата на Лола. Тогава истината щеше да се знае и нямаше да има риск от изтичане на информация. И Джейми нямаше да ме подмами да дойда в Савана, ако знаех за новата ѝ работа и важния ѝ случай тук.

Джейми беше права снощи, когато се усъмни, че бих си предложила услугите като неин експерт по криминология, ако имах време да размисля и ако тя бе откровена с мен, вместо да ме манипулира и лъже. Колкото повече размишлявам върху всичко, което се случи досега, толкова по-убедена съм, че щях да откажа. Щях да я пратя при някой друг, но не защото се притеснявам за реакцията на Колин на това, че преглеждам работата му. Щях да се тревожа за реакцията на Луси. Щях да мисля, че работата ми с Джейми ще бъде неприятно повлияна от миналото и не е добра идея по ред причини.

— Е, ако някой е взел дрехите на Лола, за да извърши убийствата, защо ДНК на този човек не е намерена по панталона,

пуловера и якето?

Това е начинът на Марино да потвърди, че ДНК на Дон Кинкейд или някой друг не е била открита по дрехите на Лола Дагет.

— Прането с гореща сапунена вода може да е заличило ДНК на друг донор, ако говорим за пот и кожни клетки. Може би не и кръв, но зависи колко е кръвта. А ако е била съвсем малко количество, например от одрасване от дете, може да е била отмита от душа — размишлявам на глас. — Особено в началото на 2002 година, когато пробите не бяха толкова добри като съвременните. Някой оглеждал ли е обувките на Лола Дагет?

— За кои обувки говориш?

— Сигурно е имала обувки. И те ли са ѝ били дадени от центъра?

— Мисля, че не са им давали обувки, а само джинси и ризи. Но наистина не знам — отговаря Марино и продължава да наблюдава Манди О’Тул, но тя не го гледа. — Някой не е споменавал нищо за обувки. Поне доколкото знам.

— Някой е трябвало да потърси кръв и по обувките ѝ. Нищо тук не показва, че е почиствала и обувки под душа. Нито пък бельо. Ако дрехите са прогизнали, кръвта се просмуква и в бикини, сутиени и чорапи. Но тя е перяла само пуловер, панталон и яке.

— Ти пък, с тия обувки — ухилва се Марино.

— Наистина са важни.

Обувките ми показват къде са били краката на даден човек по време на убийство. Върху педала на спирачката или газта. На пращен перваз на прозорец или балкон, преди човекът да скочи или да го бутнат. По тялото на жертва, която е била ритана жестоко. А при един стар случай — във влажен цимент, когато убиецът бягал от местопрестъплението през строеж. Обувките, ботушите и сандалите имат уникални белези, които оставят следи.

— Този, който е убил семейство Джордан, е имал кръв по обувките си — казвам. — Дори да е била съвсем малко, все пак я е имало.

— Казах ти, че не съм чувал нищо за обувки.

— Сигурно вече е твърде късно, освен ако не са в лабораторията на Колин, съхранявани заедно с другите улики — отговарям, като разглеждам документите, включени в делото за обжалване на Лола Дагет миналата есен.

Първите няколко страници съдържат снимки, предназначени да предизвикат съчувствие към жертвите и да убедят губернатора на Джорджия, Зебулон Манфред, да отхвърли решително молбата на Лола Дагет. В статия от вестник, включена в документацията, се цитира негово изказване, че усилията за спасяването на живота ѝ са основани върху доказателства, вече изслушани в съда и отхвърлени от съдебните заседатели и Върховния съд.

„Можем да размишляваме до безкрайност за този безсърдечен акт на човешка жестокост. Но отново се връщаме към злоещото престъпление, извършено от Лола Дагет, която е избила цяло семейство в ранната неделна утрин на шести януари 2002 година. При това, тя е извършила зверствата без никакъв мотив, освен че просто така ѝ се е искало.“

Представям си възмущението на губернатора, когато е гледал портрета на семейство Джордан, направен на последната Коледа в живота им, съвсем малко преди жестоката им смърт. Кларънс Джордан, със свенлива усмивка и добродушни сиви очи, е облечен празнично, с тъмнозелен костюм и карирана жилетка. Съпругата му, Глория, седнала до него, е обикновена жена с тъмнокастена коса, разделена на път, скромно облечена в зелено кадифе. Петгодишните им близнаци седят от двете страни на родителите си — ухилени розовобузи хлапета с големи сини очи. Джош е издокаран точно като баща си, а Бренда — като майка си. Разглеждам още няколко снимки. Да, несъмнено всички те карат човека, който ги види, да навлезе още по-дълбоко в кошмара, започващ на седемнайсети страница.

Окървавена детска ръка виси от подгизналото в кръв легло. Тапетите са украсени с Мечо Пух и приятелите му, а чаршафите са с картинки — каубойски шапки, кактуси, ласа, и всичко това е оплескано със засъхнала кръв. Някои от петната изглеждат така, сякаш престъпникът се е бърсал в чаршафите. Дон Кинкейд се появява в мислите ми без покана. Представям си я в тъмната стая. Спира да си почине от свирепото нападение и използва чаршафите, за да избърше ръцете и ножа си. Усещам яростта ѝ, чувам тежкото ѝ дишане,

ускорено като лудешкото биене на сърцето ѝ. Тя замахва диво, намушква и коли, а аз се чудя защо би убила две петгодишни деца.

Близнаци, момче и момиче, които изглеждат почти еднакви на тази възраст, красиви, руси и синеоки. Дали ги е виждала преди това? Дали ги е наблюдавала, докато е проучвала къщата и навиците на семейството? Откъде е знаела за Джош и Бренда и в коя стая са били? И знаела ли го е въобще? Какво я е накарало да ги нападне с такава ярост? Кого всъщност е убивала, когато се е втурнала в спалнята им?

Не е било необходимо. Нито пък мотивирано от определена цел, например кражба. Може би родителите, но не и малките деца, които не биха могли да идентифицират никого. Не е имало логична причина, а само дива злоба и жестокост. Чувствам омразата на Дон Кинкейд. Кръвта на жертвите ѝ е езикът на яростта, която я изпълва. Смятам, че не ги е нападнала импулсивно или случайно. Възнамерявала е да избие цялото семейство Джордан. Включително и децата. Защо?

Сецам се, че може би взема от тях онова, което никога не е имала. Лишава ги от безопасния им дом и родителите, които са ги обичали, грижели са се за тях, а не са ги дали за осиновяване. Опитвам се да прогоня от мозъка си образа на жената, която нападна и мен години по-късно. Кръвта по пода на спалнята се превръща в кръвта в гаража ми. Чувствам топлата мъгла по лицето си. Усещам миризмата на желязо в устата си, заедно със соления ѝ вкус. Насилвам се да пропъдя Дон Кинкейд от мислите си, докато проследявам кървавата пътека в коридора.

Частични отпечатъци от обувки, капки, петна и пръски по дървеното дюшеме. Малки отпечатъци от ръце и петна, направени от кървави дрехи и коси по бялата гипсова стена на нивото на парапета, после съзвездие от кървави петна, сякаш жертвата е била ударена, и по-едри капки по бялата стена — фатално нараняване, след което никой не би могъл да преживее повече от няколко минути. Каротидната артерия е била прерязана или поне частично прерязана, вероятно изотзад. По стълбите има още капки, водещи към голяма локва, започваща да се съсирва под малкото телце, свито близо до входната врата. Рошава руса коса и розова пижама.

Подът в кухнята е от черни и бели плочки, подредени шахматно, по които се виждат частични кървави отпечатъци от обувки. В бялата мивка са захвърлени две окървавени кърпи за чинии. На плота се

вижда красива порцеланова чиния с полуизяден сандвич. Навсякъде има кървави петна, а наблизо — парче кашкавал и пакет с шунка. Усещам, че Марино се надига от стола си. Чувам пронизително пулсиране.

Бял хляб, бурканчета с горчица и майонеза и две празни бутилки бира „Сам Адамс“. После — банята за гости. Капки кръв и отпечатъци от обувки по сивия мрамор. Елегантни ленени кърпи в прасковен цвят окървавени, струпани до мивката, шише лавандулов течен сапун с кървави отпечатъци. Калъп сапун в локва кървава вода в сапуниера с формата на раковина. Клозет, в който водата не е пусната. Прелиствам документите в търсене на резултатите от отпечатъците. Къде са лабораторните резултати? Колин включил ли ги е?

Намирам ги. Анализ на отпечатъци, извършен от ФБР. Кървавите отпечатъци по шишето със сапун и кухненския нож били от едно и също лице, но така и не били идентифицирани. В централната система за отпечатъци нямало съвпадение, но е трябвало да се получи девет години по-късно, след ареста на Дон Кинкейд миналия февруари. Неидентифицираните отпечатъци от сапуна и дръжката на ножа все още би трябвало да са в базата данни. Защо тогава не е била вдигната тревога, когато са вкарали отпечатъците на Дон Кинкейд? Две различни лаборатории за ДНК са я свързали с убийствата, но отпечатъците не са нейни?

— Тук нещо не е наред — промърморвам.

Прелиствам следващите страници и виждам още снимки. Тясно стълбище в задната част на къщата и под с теракотени плочки на остъклената веранда. Капки кръв, а до тях — бяла метална линия, за да се видят размерите. Седем кадъра в близък план на капки по пода, всяка с диаметър малко повече от милиметър. Паднали са със средно висока скорост под ъгъл приблизително деветдесет градуса и всяка е заобиколена от няколко по-дребни. Кръвта е пръскала при падането, защото повърхността на пода е гладка, равна и твърда.

Проследявам кръвта навън, в двора, в градината, засадена в развалините на стара постройка — между порутените каменни стени са засадени декоративни растения. Предполагам, че това е била стара изба. Има и статуи — посивели, а някои позеленели от плесен. Аполон, ангел, хванал букет, момченце с фенер и момиченце с птица. Засъхнали капки кръв изпъстрят стръкчетата трева и листата на

камелиите и чемширите. Внимавам да не правя прибързани заключения.

Повече от няколко кървави петна са нужни, за да се установи даден модел, но тук няма нищо категорично. Не са пръски напред или назад. Не са пренесени на верандата или в двора от окървавени обувки. Не вярвам да са капали от дрехи или кървав нож, нито пък че убиец, издраскан от детски нокти, може да кърви толкова. Седемте капки кръв на пода от теракота са кръгли, на около четирийсет сантиметра разстояние. Една от тях е размазана, сякаш някой е стъпил върху нея.

Представям си как от убиеца капе кръв, когато минава по верандата и се отправя към задната врата, която води към двора и градината. Или пък тръгва в обратната посока. Може би кръвта е от човек, който е влязъл в къщата, а не е излязъл от нея. Но никъде досега не видях да се споменава тази важна улика. Джейми не каза нищо за нея снощи. Марино също не я спомена.

Внезапно чувам разговор. Вдигам очи и виждам Марино, застанал до отворената врата с Манди О'Тул. Зад тях стои Колин Дънгейт. Държи телефон до ухото си, а на лицето му е изписано странно изражение.

— ... Чуват ли те? Защото не искам пак да ми се обаждаш за това и да се налага да повтарям. Кажим им, че не ми пука какво искат да правят. Да не докосват абсолютно нищо! Ало? Точно така. Не се знае дали един от тях или надзирателите не е... Винаги трябва да включваме това в уравнението — да не говорим, че те нямат представа как се обработва местопрестъпление — казва Колин. Сигурно говори със следователя от ФБР, Сами Чанг, чиято мелодия е от „Стар Трек“ — странното пронизително пулсиране, което чух преди минути. — Да, добре. Разбира се. В рамките на час... Да, тя ми каза. — Колин приковава очи в мен, сякаш аз съм му казала онова, за което говори. — Разбирам. Ще я попитам... Не, не и за трети път. Директорката да не влиза там — нарежда той. После затваря телефона и се обръща към мен. — Катлийн Лоулър. Мисля, че трябва да дойдеш. Тъй като си била там, това може да се окаже полезно.

— Къде съм била?

Той се обръща към Манди О'Тул.

— Пригответи ми оборудването и повикай доктор Гилън да се погрижи за трупа от катастрофата. И ти може да му помогнеш. Горката

майка на жертвата чака цяла сутрин във фойето. Иди при нея. Щях да го направя лично, но сега не мога. Виж дали има нужда от вода или нещо друго. Проклетият полицай й казал да дойде направо тук, за да идентифицира трупа. Но ако се съди по това, което ми казаха, май не става много за гледане.

19.

Колин Дънгейт подкарва вехтия си ландроувър на четвърта скорост и мощният двигател заръмжава като гладен звяр. Фучим по тесен път, обграден от непроходими гори. Криминалната лаборатория е скрита от цивилизацията като пещерата на Батман.

Горещ вятър издува зеления брезентов покрив и издава силен шум. Колин ми предава информация, подозрително подробна, като се има предвид, че Катлийн Лоулър е била сама през последните часове от живота си. Другите затворнички са я чували, но не са я виждали, когато умряла в килията си, най-вероятно от инфаркт. М. П. Мейкън уведомил за това Сами Чанг още преди следователят да стигне до затвора. Когато се обадили на Чанг, в затвора вече имали мнение относно смъртта на Катлийн Лоулър — тъжна случайност, вероятно свързана с кошмарния климат в областта. Топлинен удар. Инфаркт. Висок холестерол. Казали на Чанг, че Катлийн не се грижела добре за себе си.

Според Мейкън, Катлийн не съобщила нищо необичайно през деня. Не изглеждала болна, когато ѝ подали таблата със закуската — яйца, препечени филийки, портокал и мляко, в шест без двайсет сутринта. Всъщност, била жизнерадостна и приказлива, докладвал надзирателят, който ѝ донесъл закуската, а по-късно бил разпитан от Мейкън.

— Казал на Сами, че Катлийн попитала какво трябва да направи, за да получи тексаски омлет с пържени картофи — съобщава ми Колин. — Очевидно, напоследък храната я интересувала повече от обичайното. Сами останал с впечатлението, че Катлийн не очаква да остане в затвора още дълго. Може би си е мечтаела за любимите си ястия, защото е очаквала да ги получи скоро. Това се случва често. Хората блокират онова, от което са били лишени, до момента, когато отново се доближат до него. И после мислят само за него. Храна. Секс. Алкохол. Наркотици.

— Вероятно в нейния случай става дума за всички тези неща — прогърмява гласът на Марино от задната седалка.

— Според мен Катлийн е смятала, че може да сключи изгодна сделка, ако сътрудничи — казвам на Колин, докато пиша съобщение на Бентън. — Вярвала е, че присъдата ѝ ще бъде намалена и скоро ще се върне в свободния свят.

Обяснявам на Бентън, че двамата с Луси може да не успеят да ме открият, когато кацнат в Савана, защото съм на път да установя причините за някой смъртен случай. Добавям за чия смърт става дума. Моля го да ме уведоми възможно най-скоро, ако има нещо ново за Дон Кинкейд и астматичния ѝ пристъп.

— Някой направи ли си труда да обясни на Джейми Бъргър, че няма никакво влияние върху съдиите и прокурорите тук? — питам, поглеждайки Марино в огледалото за обратно виждане.

— Не чувам добре от този вятър — отговаря Марино на висок глас.

— Едва ли би искал да затворим прозорците в тая жега — изкрещява Колин.

— Независимо дали Джейми има влияние тук или не, не бих подценила силата на организирания протест, особено в днешно време, заради интернет. — Припомням на Колин за щетите, които може да причини Джейми. — Тя е напълно способна да организира кампания за социален и политически натиск. Нещо подобно се случи наскоро в Мисисипи, когато групи за граждански и човешки права притиснаха губернатора да намали присъдите на две сестри, получили доживотни присъди за грабеж.

— Абсурдна тъпотия — изсумтява Колин отвратено. — Кой, по дяволите, получава доживотна присъда за грабеж?

— Нищо не чувам тук отзад — оплаква се Марино, навежда се напред и се обляга на предната седалка.

— Трябва да си закопчаеш предпазния колан — нареждам му, надвиквайки шума от горещия вятър, нахлуващ през отворените прозорци.

Двигателят на ландроувъра ръмжи страховито, сякаш джипът иска да профучи през пустинята или да изкачи каменист връх и е отегчен от спокойствието на асфалтирания път.

Движим се с добра скорост. Вече сме на магистрала 204. Минаваме покрай мола на Савана и се отправяме към река Форест, блатата и безкрайните километри шубраци. Слънцето е точно над нас и блести ослепително върху бялата квадратна предница на джипа и стъклата на другите коли.

— Имам предвид — казвам на Колин, — че Джейми е напълно способна да се обърне към медиите и да превърне Джорджия в крепост, пълна с предубедени варвари. Всъщност, страхотно би се зарадвала, ако го постигне. А се съмнявам, че Тъкър Ридли или губернатор Манфред искат това.

— Вече няма значение — отговаря Колин.

Прав е, поне що се отнася до Катлийн Лоулър. Тя няма да получи намалена присъда и никога вече няма да опита храната на свободния свят.

— В осем сутринта била заведена на мястото за тренировки — казва Колин и обяснява, че през лятото часът за упражнения е рано сутринта.

Катлийн вървяла по-бавно от обикновено и си почивала често, оплаквала се от жегата. Била изморена, а влагата затруднявала дишането ѝ. Когато се върнала в килията си, няколко минути след девет часа, се оплакала на другите затворнички, че жегата я скапала и трябвало да си остане вътре. През следващите два часа Катлийн продължила да се оплаква, че не се чувства добре. Била изтощена, било ѝ трудно да се движи и едва си поемала дъх.

Притеснявала се, че закуската не ѝ се отразила добре и не е трябвало да се разхожда в жегата и влагата, които можели да убият и кон. Около обяд казала, че има болки в гърдите и се надява, че не получава инфаркт. После спряла да говори и затворничките в другите килии завикали за помощ. Вратата на килията на Катлийн била отключена в дванайсет и петнайсет и тя била открита просната на леглото. Не могли да я спасят.

— Съгласен съм, че това, което ти е казала, звучи доста странно — отбелязва Колин, фучейки между колите, сякаш бърза към местопрестъпление, където все още може да спаси някого. — Но няма начин някоя от затворничките, осъдени на смърт, да се е добрала до нея.

Колин има предвид думите на Катлийн Лоулър, че била преместена в „Браво“ заради Лола Дагет и се страхувала от нея.

— Просто повтарям онова, което ми каза тя — отговарям. — Не го приех сериозно в онзи момент. Не смятам, че е било възможно Лола да се добере до нея, но Катлийн очевидно вярваше, че Лола иска да ѝ навреди.

— Странно съвпадение във времето — казва Колин, — макар да съм виждал доста такива случаи. Починалият имал предчувствие, в което никой друг не открива логика. А после изведнъж — бум! Човекът си умира.

И аз съм чувала роднини на починали да разказват как близките им хора сънували нещо или пък имали предчувствие, което предхождало смъртта им. Някакъв вътрешен глас казвал на човека да не се качва в самолета или колата, да не потегля по даден път, да не ходи на лов в този ден, или пък да потича. Подобни истории не са новост, нито пък случаите, в които жертвата е предупреждавала за предстоящия си насилствен край и кой е виновникът за него. Но не мога да си избия от главата думите на Катлийн Лоулър, нито пък да отпъдя подозрението, че не съм единствената, която ги е чула.

Ако разговорът ни е бил записан тайно, значи има и други хора, които са наясно с оплакванията на Катлийн за това колко несправедливо и възмутително било преместването ѝ в „Браво“, в килия, където опасността била точно над нея, както я описа тя преди по-малко от двацет и четири часа.

— Тя спомена и за изолираността на „Браво“ и каза, че пазачите можело да ѝ направят нещо, за което да няма никакви свидетели — разказвам на Колин. — Тревожеше се, че с преместването е станала уязвима. Изглеждаше искрена — не съвсем разумна, но сякаш си вярваше. С други думи, не ми се стори, че го казва само за да ме впечатли.

— Това е проблемът при затворниците, особено онези, които са прекарвали по-голямата част от живота си в затвора. Може да им повярваш. Така са се усъвършенствали в манипулациите, че вече дори не осъзнават, че манипулират някого — отвръща Колин. — Вечно твърдят, че някой иска да ги нарани или убие. И, естествено, те самите не са виновни и не заслужават да са в затвора.

Завиваме по улица „Дийн Форест“ и минаваме покрай оръжейния магазин, където се обадох от обществения телефон онзи ден. Питам двамата си спътници за капките кръв на снимките, които разглеждах, когато се обади Сами Чанг. Дали Колин или Марино знаят, че е имало кръв по остъклената веранда на семейство Джордан, в задния им двор и градината. От някого е текла кръв и е възможно този човек да е напуснал къщата през градината и горичката по посока към улица „Ийст Либърти“. Или пък човекът е бил ранен в задния двор и е кръвял, докато се е връщал в къщата. Кръв, която не е била почистена, а това ме кара да се чудя дали е била оставена по времето на убийствата.

— Някой е кръвял, докато се е движел изправен и вероятно е влизал или излизал от къщата — обяснявам. — Например, ако някой си е порязал ръката и я държи вдигната нагоре. Или пък рана на главата, или кръв от носа.

— Интересно е, че споменавах порязана ръка — отбелязва Колин.

— Аз не знам за това — извиква Марино силно в ухото ми.

— Предполагам, че петната от кръв, за които говоря, са били тествани за ДНК — добавям.

— Не знам за кръвта по верандата и в двора — казва Марино. — Според мен Джейми не е получила тези снимки.

— Неофициално ли? — пита Колин. — Причината е, че това трябва да се получи от ДНК докладите. Но никой не е смятал, че тези кръвави петна имат нещо общо с убийствата. Ти постъпваш по същия начин като мен навремето — залавяш се с нещо, за което накрая се оказва, че не означава абсолютно нищо.

— Снимките са били направени, когато са обработвали местопрестъплението — напомням му.

— Да, от следовател Лонг, и са част от документацията по случая, но не бяха представени като доказателства на делото — обяснява Колин. — Бяха отхвърлени като несъществени. Не знам дали си видяла снимките на Глория Джордан.

— Още не.

— Когато ги разгледаш, ще забележиш, че има порязване на левия палец, между първата и втората фаланга. Прясно порязване, което прилича на отбранителна рана. А това определено ме озадачи,

тъй като нямаше никакви други отбранителни рани. Тя беше намушкана в шията, гърдите и гърба двайсет и седем пъти, а и гърлото ѝ бе прерязано. Била е убита в леглото и нищо не показва, че се е борила или дори че е осъзнавала какво става. Оказа се, че ДНК от кървавите петна на верандата е нейната. Когато научих това, се сетих, че може би си е порязала палеца по-рано и това не е свързано с убийството ѝ. Подобни неща се случват доста често в наши дни. Стара кръв, пот, слюнка, които нямат нищо общо с разследваното престъпление. По дрехи, в коли, в бани и по стълбища, по компютърни клавиатури.

— Палецът ѝ беше ли порязан, когато ти прегледа трупа? — пита Марино, докато минаваме покрай гробището за коли.

— Господи! Навсякъде имаше кръв — отговаря Колин. — Ръцете ѝ бяха ей така — добавя той, сваля ръце от волана и ги кръстосва под врата си. — Може би ги е вдигнала по рефлекс, след като гърлото ѝ е било прерязано. Или пък са били разположени така от убиеца, който според мен е прекарал известно време, нагласяйки сценично труповете. Но важното е, че ръцете ѝ бяха покрити с кръв.

— Имаше ли нещо в банята, което да те навежда на мисълта, че може да се е порязала сама по-рано? — пита Марино.

— Не. Но един от съседите им даде показания, че госпожа Джордан работила в градината си през следобеда преди убийствата и подрязвала храстите — продължава Колин. Представям си градината зад къщата на семейство Джордан, непочистените корени и бурените, които видях на снимките.

Глория Джордан не е била опитна градинарка, или просто ѝ се е наложило да спре работа заради порязания си палец.

— Съседът с пудела ли? — пита Марино. — Лени Каспър, който се обадил в полицията в сутринта на убийствата, след като забелязал разбитото стъкло на кухненската врата?

— Да, май така се казваше. Доколкото си спомням, той виждал задния двор на семейство Джордан от прозорците си и забелязал госпожа Джордан да работи в градината. Теорията, която звучи най-разумно, е, че тя се е порязала, докато е подрязвала розите. Кървавите петна са били оставени от нея, когато се е прибрала от градината. Предполагам, че е държала ръката си вдигната, влязла е в къщата и

кръвта е капала по пода на верандата. Намерихме няколко капки и в коридора до банята за гости.

— Възможно е — промърморвам със съмнение в гласа.

— Порязването е станало, докато е била жива — добавя Колин.
— Личи от снимките и хистологията. Имало е кръвно налягане, реакция на тъканите.

— Може и така да е — повтарям, но се съмнявам. — Защо няма лепенка? Нито пък превръзка?

— Не знам. И на мен ми се стори странно. Но хората вършат странни неща. Всъщност, доста често.

— Може би е искала да остави раната да заздравее на въздуха — предлага Марино. — Според някои хора така е по-добре.

— Мъжът ѝ е лекар и вероятно е знаел, че инфекцията е най-обичайното усложнение при открити рани — възразявам. — Всъщност, ако не е била имунизирана наскоро против тетанус и се е порязала на градинарски инструмент, това също би трябвало да се вземе предвид.

— Няма друго логично обяснение за кръвта по верандата и в градината — казва Колин. — Със сигурност е нейната. Очевидно е станало нещо, при което ѝ е потекла кръв, но то не е свързано с убийството ѝ в собственото ѝ легло. В шкафчето в банята имаше успокоителни и приспивателни. Клоназепам. Използва се за успокояване на пристъпи на паника или за отпускане на мускулите. Някои хора го вземат като приспивателно — обяснява той заради Марино. — Може би семейство Джордан дори не са осъзнали какво става.

— Твоя ли беше теорията по онова време, че съпругът е бил убит първи? — питам.

— Не е възможно да знаем в какъв ред са били убити, но е логично, че убиецът първо би се справил с мъжа, после с жената и накрая с децата.

— Съпругът ѝ е убит в леглото до нея, а тя не се събужда? Трябва да е погълнала страхотно количество клоназепам — отбелязвам.

— Предполагам, че всичко е станало адски бързо. Светкавично нападение.

— Ами обувките ѝ? Ако е кървила, докато се е връщала в къщата по-рано през деня, би трябвало кръвта да е покапала по обувките, с

които е била в градината. Някой сети ли се да провери за окървавени обувки?

— Мисля, че си вманиачена на тема обувки — ухилва се Марино.

— Тъй като е била боса и по нощница в момента на убийството — отговаря Колин, — никой не се е интересувал от обувките.

— Значи в даден момент по-рано същия ден от нея е капала кръв на верандата и в коридора? — питам, докато минаваме покрай оранжерията с идеално оформени храсти и дървета в саксии отпред. — Кръвта е била там през целия ден, и никой не си е направил труда да я почисти?

— Вероятно не са използвали верандата през зимата, а плочките бяха тъмночервени. Подът в коридора е от тъмно дърво. Може да не е забелязала, или просто да е забравила — предполага Колин. — Знам със сигурност, че ДНК е нейната. Сигурно ще се съгласиш, че едва ли от нея е капала кръв по верандата и навън в ранните сутрешни часове, когато са станали убийствата. Няма причина да смятаме, че тя е ставала от леглото си.

— Съгласна съм, че не изглежда възможно кръвта ѝ да е капала по верандата и в задния двор, а после да се е върнала в леглото, за да я намушкат няколко пъти, докато престъпникът е бил в дома ѝ и е убивал семейството ѝ — отговарям.

Мисля си колко погрешно е да приключиш дадено разследване едва ли не преди да е започнало, защото всички замесени вярват, че убиецът е бил заловен.

Когато Лола Дагет била видяна да пере окървавените си дрехи под душа в центъра за наркомани, предположенията били лесна работа. И какво значение имало дали са погрешни? Кръвта по верандата, порезната рана на палеца на Глория Джордан, изключената аларма и неидентифицираните отпечатъци вече нямали значение. Глупавите лъжи на Лола и измисленото ѝ алиби убедили всички във вината ѝ. Делото приключило, убиецът бил осъден на смърт. Няма въпроси, когато хората разполагат с отговорите.

20.

Вземаме материалите за обработка на местопрестъпления и екипировката за лична безопасност от ландроувъра и тръгваме по циментовата пътека покрай цветните лехи. Мейкън и директорката ни чакат на контролно-пропускателния пункт.

Тара Грим ни поздравява.

Настроението ѝ днес подхожда на името ѝ. Не се усмихва, тъмните ѝ очи са недружелюбни, когато се спират върху мен, а устните ѝ са стиснати. В контраст с елегантната ѝ черна рокля от предишния ден, днес е облечена в пастелносиня пола и сако, ярка блуза на цветя и ниски обувки.

— Предполагам, че сте с доктор Дънгейт — казва ми тя.

Долавям разочарование и враждебност.

— Мислех, че сте се върнали в Бостън.

Предполагала е, че съм далеч на север, или поне съм тръгнала нататък. По изражението ѝ разбирам, че бързо обмисля положението, сякаш присъствието ми тук може да промени по някакъв начин това, което ще се случи после.

— Това е моят главен следовател — представям ѝ Марино.

— А вие по каква причина сте в Савана? — пита го тя, без дори да се опита да прояви любезност.

— Риболов.

— И какво ловите? — пита тя.

— Най-вече морски врани^[1] — отговаря Марино.

Дори да забелязва двусмислената шега, Тара не се издава.

— Е, благодарни сме ви за времето и вниманието — казва тя на Колин.

Мейкън и още двама униформени надзиратели проверяват екипировката и оборудването ни.

Когато се насочват към защитните ни костюми, Колин ги спира.

— Не, не може да ги докосвате — казва той. — Освен ако не искате вашата ДНК да е върху всичко. А предполагам, че не искате,

тъй като не знаем със сигурност от какво е починала тази жена.

— Просто ги пуснете да влязат — категорично нарежда Тара Грим с железния тон на военен командир. — Ела с мен — заповядва тя на Мейкън, — и ще ги придружим до „Браво“.

— Сами Чанг от ФБР би трябвало да е там — казва Колин.

— Да, мисля, че така се казва агентът от ФБР, който оглежда килията й. Е, как искате да действваме? — обръща се тя към Колин с напълно различен глас, сякаш аз въобще не присъствам там и мисията ни е незначителна работа.

— Какво имате предвид?

Първата стоманена врата се отваря и затваря шумно зад нас. После и втората. Мейкън е на три метра пред нас и говори по радиостанцията с контролната зала.

— Можем да уредим транспорта й до моргата — предлага Тара Грим.

— Предпочитам аз да се погрижа за това, за да опростим нещата — отговаря Колин. — Един от бусовете ни е на път насам.

Коридорът, по който ни води директорката, създава илюзията за лабиринт. Всеки ъгъл, заключена врата и свързващ коридор се отразяват в огромните кръгли огледала, монтирани високо на стените. Всичко е от сив бетон и зелена стомана. Излизаме пак навън в горещия следобед. Жените със сиви униформи се мотаят бавно и безмълвно из двора като сенки. Движат се на групи между сградите, скубят бурени от пътеките и се струпват край мимозите. На тревата лежат три хрътки и дишат тежко.

Затворничките ни наблюдават безизразно. Убедена съм, че новината за смъртта на Катлийн Лоулър вече се е разнесла из целия затвор. Известната жена от общността им, която била преместена в „Браво“, защото имало опасения, че една или повече от затворничките може да й навредят. И издържала в максимално обезопасеното отделение едва-две седмици.

— Не ги държим дълго на открито — казва Тара Грим. Мейкън отваря вратата към „Браво“ и разбирам, че говори за кучетата. — Заради времето стоят вътре през по-голямата част от деня, освен когато им се налага да отидат по нужда.

Представям си какво изпитание е в затвора, когато някоя от спасените хрътки даде сигнал, че се налага да излезе.

— Разбира се, те са свикнали с жегата и са приспособени към нея, с дългите си муцуни и слаби тела. Нямаат подкожна тлъстина, а и можете да си представите каква жегата е на пистата. Тук си живеят чудесно, но все пак трябва да внимаваме — продължава тя, сякаш се страхува да не я обвиня в малтретиране на животните.

Ключовете по дългата верига, закачена към колана на Мейкън, се залюляват, когато той отключва вратата към „Браво“ и влизаме в унилия сив свят. Почти усещам засиленото внимание, когато минаваме покрай стъклената кула на второ ниво, откъдето надзирателите наблюдават и контролират вътрешните врати. Вместо да завием наляво към стаята за посещения, където бях вчера, ни отвеждат надясно, покрай кухнята от неръждаема стомана, която е напълно безлюдна, а после покрай пералното помещение с редици гигантски перални.

През поредната тежка врата влизаме в открита празна зона с маси и столове, чиито крака са завинтени към бетонния под. На едно ниво нагоре има пътека за пазачите, а зад нея са килиите с подсилена охрана, със зелени метални врати с миниатюрни прозорчета, от които надничат лица. Затворничките ни наблюдават напрегнато и едновременно започват да ритат металните врати. Тръсъците отекуват зловещо, сякаш се затръшват вратите на ада.

— Мили боже — изсумтява Марино.

Тара Грим стои съвсем спокойно и гледа нагоре. Очите ѝ се отместват от пътеката и се спират на една килия точно над вратата, през която току-що минахме. Лицето, което гледа оттам, е бледо и не се вижда добре от мястото ми. Виждам дълга кестенява коса, див поглед и стиснати устни. Жената вдига ръка към стъклото и показва среден пръст на директорката.

— Лола — казва Тара Грим, приковала очи в тези на Лола Дагет, и добавя саркастично: — Милата, безобидна и невинна Лола. Е, вече се видяхте. Погрешно осъдената Лола, за която някой смята, че трябва да се завърне в обществото.

Продължаваме напред покрай една врата, чието прозорче е закрито, и количка с книги от библиотеката, паркирана до недовършен пъзел с изглед от Лас Вегас на метална маса. Мейкън отключва друга врата. В мига, когато влизаме вътре, ритането спира и се възцарява пълна тишина. Напред има по шест врати от двете страни, отделени от останалата част от „Браво“. От стоманените им брави висят бели

чували за боклук. Зад прозорците се виждат млади и стари лица. Напрегнатата енергия в тях ми напомня за животни, готови да нападнат, за нещо диво, обзето от страх. Искат да излязат. Искат да разберат какво е станало. Долавям страх и гняв.

Мейкън ни повежда към една килия в далечния край, единствената с празен прозорец и леко открената врата. Марино раздава защитните облекла, а ние разполагаме оборудването на пода. В килията на Катлийн Лоулър следователят от ФБР, Сами Чанг, разглежда тетрадка, която очевидно е взел измежду книгите и другите тетрадки, подредени на две сиви метални лавици. Облечените му в ръкавици пръсти прелистват страниците. Облечен е от глава до пети в бели предпазни дрехи „Тайвек“, които Марино презрително нарича „излишества“, тъй като е от ера, когато следователите си слагаха само гумени ръкавици и малко ментолов мехлем в носа.

Тъмните очи на Чанг се преместват от Марино към мен. После той поглежда Колин и казва:

— Снимах почти всичко тук. Не съм сигурен какво друго можем да направим заради достъпа.

Той намеква, че надзирателите и останалият персонал на затвора имат достъп до килията на Катлийн, а и безброй други затворнички са били задържани тук през годините. Вземането на отпечатъци и останалите рутинни криминологични процедури вероятно няма да бъдат полезни, защото мястото е замърсено. Смъртта в затвора прилича на битовите убийства. И двете са усложнени от отпечатъци и ДНК, които не означават нищо, ако убиецът е имал достъп до дома или мястото, където е настъпила смъртта.

Чанг внимава какво говори. Не иска да каже направо, че ако някой от затворническия персонал е виновен за смъртта на Катлийн Лоулър, вероятно няма да открием това, обработвайки килията ѝ. Няма да заяви пред Мейкън и Тара Грим, че основната му цел, откакто е дошъл тук, е била да обезопаси килията на Катлийн и да се увери, че никой, включително и те двамата, няма да подправи потенциалните улики. Разбира се, по времето, когато Чанг е пристигнал тук, вече е било прекалено късно да се запази каквото и да било. Не знаем със сигурност колко време Катлийн е била мъртва в килията си, преди ФБР и Колин да бъдат уведомени.

— Не съм докосвал трупа — съобщава Чанг на Колин. — Беше си така, когато пристигнах тук в един часа следобед. Според информацията, с която разполагам, е била мъртва около час преди да дойда тук. Но графикът на събитията, който ми дадоха, е доста неясен.

Катлийн Лоулър лежи върху смачкано сиво одеяло и мърляв чаршаф на тясно стоманено легло, закачено за стената като рафт, под прозорец, покрит с метална мрежа. Наполовина по гръб, наполовина настрани. Очите ѝ са полуотворени, устата ѝ е зейнала, а краката ѝ висят от тънкия дюшек. Крачолите на белия униформен панталон са вдигнати над коленете, а бялата ѝ риза е надиплена около гърдите, вероятно от усилията за реанимация. Или пък се е мятала в леглото, преди да умре, променяйки позата си в отчаян опит да облекчи болките.

— Правихте ли опити да я спасите? — питам Тара Грим.

— Разбира се. Положихме всички възможни усилия, но тя вече бе починала. Каквото и да е станало, било е адски бързо.

Тримата с Марино и Колин обличаме бели гащеризони. Забелязвам една затворничка, вторачена в нас през прозорчето на отсрещната килия. Жената има майчинско лице и къса посивяла къдрава коса. Тя отвръща на погледа ми и заговаря с висок, но приглушен глас иззад заключената стоманена врата:

— Бързо? Да бе, по дяволите! Крещях цели трийсет минути, преди да се появи някой! Трийсет шибани минути! Тя беше в килията си и се задушаваше. Чувах я. Крещях, но никой не дойде. А тя викаше: „Не мога да дишам, не мога да дишам! Ослепявам! Някой да ми помогне! Моля ви!“. Трийсет проклети минути! После утихна. Вече не ми отговаряше. Закрещях с пълна сила някой да дойде...

С три бързи крачки Тара Грим застава пред вратата на затворничката и почуква по стъклото.

— Успокой се, Елинора.

Тонът ѝ ме навежда на мисълта, че Елинора съобщава тази информация за първи път. Тара Грим изглежда искрено изненадана и ядосана.

— Остави тези хора да си вършат работата, а ние ще те пуснем, за да им разкажеш какво точно си видяла — казва тя на жената.

— Най-малко трийсет минути! Защо беше нужно толкова време? Предполагам, че ако някой тук умира, това си е негова работа. Ако има

пожар или наводнение, или се задавя с пилешка кост — толкова по-зле за мен — казва ми Елинора.

— Трябва да се успокоиш, Елинора. Скоро ще поговорим с теб и ще можеш да им кажеш какво си видяла.

— Да им кажа какво съм видяла? Не видях абсолютно нищо. Нямахме как да я видя. Вече казах и на теб и на всички тях, че не видях нищо.

— Точно така — снизходително потвърждава Тара Грим. — Първоначалните ти показания гласят, че не си видяла нищо. Да не искаш да ги промениш?

— Защото не можех! Не можех да видя нищо! Тя не стоеше до вратата, за да зяпа през прозореца. Не можех да я видя и беше ужасно да я слушам как се моли, страда и стене. Издаваше смразяващи звуци, като измъчвано животно. Човек може да си умира в килията, но кой ще дойде! Нямаме си паникбутони! Оставиха я да умре в килията си — казва ми тя. — Просто я оставиха да си умре там!

— Ще трябва да те преместим в обезопасена килия, ако не престанеш — предупреждава я Тара Грим.

Усещам, че не е съвсем сигурна как да действа. Не е очаквала този изблик. Сещам се, че Елинора е потайна като повечето затворнички. Държала се е добре, когато е била разпитвана първия път, за да ѝ дадат шанс да постъпи точно така — да направи сцена при пристигането ни. Ако беше избухнала по-рано, подозирам, че вече щеше да е преместена в обезопасена килия — несъмнено евфемизъм за карцер или килия, където държат психичноболните.

Найлоновите терлици на Колин прошумоляват леко, когато влиза в килията на Катлийн Лоулър. Марино отваря кутиите с материали на излъскания циментов под. Проверява камерите, а аз се облягам на стената, за да сложа терлиците върху огромните си черни боти. Докато си слагам ръкавиците, усещам втренчения поглед на затворничката. Долавям силния ѝ страх, почти истерия. Тара Грим отново почуква по прозорчето ѝ, за да я накара да замълчи. Уплашеното лице на Елинора зад стъклото се сгърчва стреснато.

— Защо мислиш, че не е можела да диша? — пита Тара Грим на висок глас, за да я чуем ясно.

— Сигурна съм, че не можеше, защото тя каза така — отговаря Елинора иззад вратата. — Болеше я и се чувстваше адски слаба.

Толкова бе изморена, че почти не можеше да помръдне. И извика: „Не мога да дишам! Не знам какво ми става!“.

— Обикновено, когато някой не може да диша, той не може и да говори. Чудя се дали не си я разбрала погрешно. Ако не можеш да дишаш, не можеш и да крещиш, особено през стоманена врата — казва ѝ Тара със същия висок глас.

— Каза, че не можела да говори! Трудно ѝ било! Гърлото ѝ било подуто! — възкликва Елинора.

— Е, ако кажеш на някого, че не можеш да говориш, значи си противоречиш, нали?

— Така каза! Кълна се в Бога!

— Да кажеш, че не можеш да говориш, е все едно да тичаш, за да намериш помощ, когато не можеш дори да се изправиш.

— Кълна се в Господ и Исус Христос, че тя каза така!

— Няма логика — казва Тара Грим. — Трябва да се успокоиш, Елинора, и да говориш по-тихо. Когато ти задавам въпроси, трябва да отговориш, а не да крещиш и да правиш сцени.

— Казвам истината. Не съм виновна, че е ужасна — отговаря Елинора, още по-възбудена. — Молеше за помощ! Най-ужасното нещо, което съм чувала някога! „Не виждам! Не мога да говоря! Умирам! Ох, мамка му! Господи! Не мога да изтърпя това!“

— Стига, Елинора.

— Тя каза точно това. Стенеше и молеше. „Моля ви, помогнете ми!“ Беше обзета от ужас. „Ох, мамка му, не знам какво става! Моля ви, помогнете ми!“

Тара отново почуква по стъклото.

— Стига, Елинора.

— Тя го каза, а не аз. Каза: „Мамка му, помогнете ми! Сигурно съм пипнала нещо!“.

— Чудя се дали може да е имала алергия към храна или насекоми — казва ми директорката. — Към оси, пчели — алергии, за които не е казвала на никого. Възможно ли е да е била ужилена, докато се е разхождала в двора? Наоколо има доста оси, когато е горещо и влажно като сега и всичко цъфти.

— Алергичните реакции към ужилвания от насекоми, към скариди, фъстъци или нещо друго, към което си алергичен, обикновено

са светкавични — отговарям. — А смъртта на Катлийн като че ли не е била бърза. Минали са повече от няколко минути.

— Беше й зле поне час и половина — вика Елинора.

— Защо се забавиха толкова?

— Вие чухте ли я да повръща? — поглеждам Елинора през дебелото стъкло. — Звучеше ли, все едно повръща или има разстройство?

— Не знам дали е повръщала, но каза, че я болял стомахът. Не я чух да повръща. Не чух да пуска водата в клозета. Крещеше, че била отровена!

— Сега пък била отровена — казва Тара и завърта очи към мен, сякаш за да ми напомни кой е източникът на информация.

Изражението на Елинора е раздразнено, а очите й блестят диво.

— Тя каза: „Отровиха ме! Лола го направи! Лола го направи! Оная гадост, която ядох!“.

— Стига, престани — казва Тара, а аз влизам в килията на Катлийн Лоулър. — Внимавай какви ги дрънкаш — чувам я да казва зад гърба ми. — Тук има важни хора.

---

[1] Croaker (англ.) означава едновременно „морска врана“ и „мърморко, черногледец“. — Б.пр. ↑

21.

В огледалото от полирана стомана, от което Катлийн Лоулър се оплакваше вчера следобед, когато бях при нея, отражението на следовател Сами Чанг се оттегля зад мен и спира до вратата на килията.

— Ще стоя тук, за да ви направя място — уведомява ме той.

Клозетът и мивката са комбинирани в отливка от неръждаема стомана. Няма подвижни части, освен бутоните за пускане на водата. Не виждам нищо, по което да личи, че Катлийн Лоулър е повръщала, преди да умре, но усещам лека електрическа миризма.

— Мирише ли ти на нещо странно? — питам Чанг.

— Май не.

— Нещо електрическо, но не точно. Неприятна и странна миризма.

— Не съм я усетил. Не е от телевизора — казва той и посочва малкия телевизор в прозрачна пластмасова кутия.

— Не вярвам да е от него — отговарям. Забелязвам в мивката петна от вода и някаква странна тебеширена утайка.

Навеждам се към мивката и миризмата се усилва.

— Остра миризма, като от късо съединение. Например прегрял сешоар — опитвам се да опиша мириса. — Нещо като батерия.

— Батерия? — намръщва се той. — Не видях батерии. Нито сешоар.

Той се приближава до мивката, навежда се и казва:

— Да, май има нещо. Обонянието ми не е много добро.

— Мисля, че е добра идея да вземем проба от онова, което е в мивката — казвам. — Във вашата лаборатория има всичко необходимо, нали? Трябва да разгледаме морфологията при силно увеличение, за да видим дали става дума за някакъв разтвор и да разберем какъв е. Метали или друг материал. Дали е химикал или медикамент, нещо, което не може да бъде открито чрез спектроскопия. Не знам какви други детектори има сканиращият микроскоп на ФБР, но ако е

възможно, бих искала да открием молекулярните отпечатъци от това, каквото и да е то.

— Обмисляме да се снабдим с един от онези мобилни инфрачервени спектроскопи, които се използват за откриване на опасни материали.

— Чудесна идея, особено в наши дни, когато съществува възможността да се сблъскаш с експлозиви, оръжия за масово поразяване, нервнопаралитични газове и опасни прахообразни вещества. Също така е добра идея да убедиш шефа на лабораторията ви да направи анализа колкото може по-бързо. Веднага. Могат да свършат работата за часове, ако я сложат начело на списъка си със задачи. Не ми харесват описаните симптоми.

Говоря тихо и подбирам думите внимателно, защото не знам кой ме слуша.

Но не се съмнявам, че някой ме слуша.

— Мога да бъда адски убедителен — ухилва се Чанг.

Той е дребен и слаб, с къса черна коса, безизразно лице и почти монотонен глас, но очите му са дружелюбни.

— Добре — отговарям. — Точно това ни трябва.

— Смяташ ли, че може да е повръщала там?

— Не усещам мирис на повръщано — отговарям. — Но това не означава, че не ѝ се е гадело, както казва съседката ѝ Елинора. Болки в стомаха.

Най-очевидното предположение за диференциалната диагноза ще бъде направено от хора, които не са квалифицирани и определено не са обективни. При Катлийн Лоулър съществувал риск от внезапен инфаркт, предизвикан от физически упражнения при условия, рисковани за жена на нейната възраст, която никога не се е грижила добре за себе си. Била облечена в униформа от изкуствен материал с дълъг панталон и дълги ръкави, а навън е около четирийсет градуса, с влажност поне шестдесет процента. Стресът влошава всичко, а Катлийн определено изглеждаше стресирана и разстроена от преместването ѝ в „Браво“. Не бих се учудила, ако открием, че е страдала от сърдечно заболяване поради нездравословно хранене и злоупотреба с наркотици и алкохол.

— Ами боклукът? — питам Чанг. — Забелязах бели чували за боклук пред някои от вратите, но не виждам такъв тук. Празен или

пълен.

— Добър въпрос — кимва той и ме поглежда в очите.

Ако тук е имало чувал или някакъв боклук, когато пристигнахме, вече го нямаше.

— Може ли да огледам наоколо? — питам го. — Няма да докосвам нищо без твое разрешение.

— Аз вече приключих тук, освен ако искаш да взема някакви проби, така че действай спокойно.

Той тръгва към мивката, а облечените му в ръкавици ръце отварят найлонов плик със стерилни апликатори.

— Ще те уведомя, когато стигна до нещо интересно — казвам, защото по закон местопрестъплението е негово.

Трупът и свързаните с него биологични улики принадлежат на Колин Дънгейт, а аз съм само гост, външен експерт, който се нуждае от разрешение. Освен ако даден случай не е в юрисдикцията на военните съдебни лекари, с други думи — Министерството на отбраната, нямам власт извън Масачузетс. Ще питам, преди да направя и най-дребното нещо.

В стената срещу клозета са вградени две сиви метални лавици, на които са подредени книги, тетрадки и няколко пластмасови кутии — прозрачни, за да предотвратят укриване или контрабанда. Отварям ги и усещам аромата на кокосово масло, шампоан, ментолова вода за уста и паста за зъби. Пластмасова сапуниера със сапун „Айвъри“ и пластмасово шише с нещо, което прилича на гел за коса. Малък гребен, четка за коса без дръжка и ролки, вероятно от времето, когато Катлийн Лоулър е била с по-дълга коса.

Има романи, поезия и книги за самоусъвършенстване, прозрачни пластмасови кошници, пълни с писма и бележки. Не виждам следи от обиск — по нищо не личи, че надзирателите са ровили из вещите на Катлийн, но пък и не бих очаквала видими следи от претърсване. Ако някой е преглеждал вещите ѝ преди идването на Чанг, целта не е била да се открие марихуана, нож или нещо друго, забранено в затвора. А нещо съвсем различно, което в момента не мога да схвана. Какво може да е търсил някой от персонала? Не знам, но няма логична причина някой да отнесе нейния чувал за боклук преди появата на ФБР. Лошото ми предчувствие се изостря.

— Ако нямаш нищо против, бих искала да огледам.

— Разбира се. — Чанг взема проба от мивката. — Да, права си, има някаква миризма. Веществото е сиво. Млечносиво.

Той прибира апликаторите в пластмасова туба и надписва етикета на синята капачка.

Тетрадките са с редове и картонени корици, вероятно купени от затворническият магазин, където не се продават тетрадки със спирали, тъй като телта може да се използва за оръжие. Страниците съдържат поезия и проза, драсканици и рисунки, но повечето са запълнени с датирани бележки. Очевидно Катлийн си е водила дневник много редовно и подробно, но незабавно ми прави впечатление липсата на скорошни записки. Прелиствам тетрадките и разбирам, че е писала в дневника си всеки ден. Започнала преди около три години, когато се върнала в затвора заради убийство в пияно състояние. Но нямаше нищо след трети юни, когато попълнила последната страница на тетрадката с характерния си почерк.

„Трети юни, петък

Силен дъжд шиба света, който изгубих. Снощи, когато вятърът удари стоманената мрежа на прозореца ми, звуците бяха като от електрически трион. Дразнещи, а после пронизителни като от опъването на стоманени кабели. Чудовище, направено от метал. Предупреждение. Лежах, слушах шумните метални стонове и си мислех, че нещо идва.

В трапезарията, по време на вечерята преди няколко часа, го усетих. Не мога да опиша какво беше. Не нещо осезаемо като поглед или забележка, просто чувство. Но определено си личи, че се готви нещо.

Всички ядяха яхния с някакво загадъчно месо и не ме погледнаха, сякаш ме няма. Не им проговорих. Знам кога да не обръщам внимание на някого. А те знаят, че го знам. Всички тук знаят всичко.

Продължавам да мисля, че става дума за храна и внимание. Хората убиват за храна, ядат лоша храна и убиват за внимание, дори незаслужено и глупаво внимание. Публикувах тези рецепти в «Намеци» и не дадох похвала,

защото въобще не бе заслужена. А и изборът не бе мой. Не аз вземам окончателното решение, но се тревожех, че ще ме обвинят. Обвиненията са голяма работа тук. Не знам какво друго да мисля. Списанието ми тъкмо излезе, и внезапно има промяна.

Микровълновата печка е само една, а ние сме шейсет. И всички правим едни и същи тъпотии в «Пробната кухня на мама». Другите затворнички разчитат на мен и кулинарните ми умения. Или поне разчитаха. Може би вече няма да е така, дори ако сладкишите са моя идея. Лакомствата винаги са били моя работа. Кой друг би се сетил за тях, когато няма никакви продукти, освен боклуци и още боклуци?

Боклуци, които купуваме от магазина. Боклуци, които получаваме в трапезарията. Пръчици от сирене и говеждо, тортили и маслени бисквити. И аз научих останалите да правят от тях печени хапки. Бисквитена торта с ванилия и ягодов сироп. Да, всички го правят, когато дойде време за лакомства, защото аз го направих първа.

Не ми пука кой какво е предал. Рецептите са мои! Кой кого научи на изкуството да изстъргваш ванилов крем от бисквитите и да го забъркваш с ягодов сироп? Кой им показва изкуството да размекваш натрошени бисквити във вода и да ги вариш в микровълновата?

Аз съм затворническата Джулия Чайлд^[1]. Аз! Не вие! Правила съм всичко, защото съм живяла тук по-дълго, отколкото някои от вас въобще са живели. А рецептите ми са толкова легендарни, че станаха нещо като цитат или поговорка с отдавна забравен произход. Следователно всеки може да си ги присвои, както разсъждават дребните ви неграмотни мозъчета. «Трудно е да намериш добър човек» не е идея на Фланъри О'Конър, а заглавие на песен. А «къща, в която царува разкол, не може да се задържи на основите си» не са думи на Линкълн, а на Христос. Никой не помни откъде е дошло нещо и си го взема. Краде.

Направих онова, което ми казаха: публикувах рецептите — моите рецепти — и не похвалих никого, включително и себе си. Това е шибаната ирония. Аз съм ощетената. Всички вие, нацупени, заядливи боклуци, ядете бълвочите си в ледено мълчание, когато съм наблизно, сякаш съм ви обидила. На масата ви няма място за мен.

Не мислете, че не знам източника. Леминги, поведени към морето.

Лампите угасват в пет. И отново настъпва мрак.“

Заради очите и ушите отвъд отворената врата на килията, не казвам нищо за това, което прочетох. Не отбелязвам, че липсва поне една тетрадка, вероятно дневник, може би дори повече от една, в която Катлийн е писала след трети юни, а най-важното — след преместването си в „Браво“. Не вярвам, че просто е спряла да пише, особено след като са я преместили в изолация.

Предполагам, че през последните две седмици е писала повече от преди, тъй като не е имала друго занимание двацет и три часа в денонощието, освен да седи в миниатюрната си килия без гледка и с ужасен телевизионен образ, откъсната от останалите затворнички и от работата си в библиотеката, изгубила достъп до списанието и имейла си. Какво ли може да е писала, че някой да не иска ние да го прочетем? Но не питам. И не споменавам какво впечатление ми направи метафората за лемингите, поведени към морето.

Дали лемингите са останалите затворнички, и ако е така, кой ги е повел? Припомням си как Лола Дагет показва среден пръст на Тара Грим преди няколко минути. Може Лола да е подбудила затворничките да ритат по вратите. Изпълнена с враждебност и желание да се перчи, лишена от самоконтрол и с нисък коефициент на интелигентност, тя бе човек, от когото Катлийн се страхуваше. Но не Лола Дагет е причината за смъртта на Катлийн. Не Лола е причината затворничките в отделенията с по-лека охрана да започнат да отбягват Катлийн в трапезарията. Откъде затворничките в другите отделения биха могли да знаят какво мисли и казва Лола Дагет? Или че има проблем с някого? Тя е изолирана и заключена в килията си горе, както Катлийн е била в тази.

Подозирам, че Катлийн е имала предвид някой друг. Спомням си обяснението на Тара Грим за преместването ѝ в изолация. Разчуло се, че Катлийн е изнасила дете, и затова можела да пострада. Как се е разчуло? Кой е пуснал слуха? Информация, за която директорката може да обвини другите. Нещо по телевизията, което видяла друга затворничка. Не ѝ повярвах, когато ми даде това обяснение вчера в кабинета си; не вярвам и сега.

Подозирам кой е провокирал затворничките да побеснеят за нещо толкова незначително като похвала в списание. В „Намеци“ не е било публикувано нищо, което да не е било одобрено от Тара Грим.

Тя е имала последната дума за рецептите без име, а затворничките се почувствали обидени и Катлийн била преместена. Може би в раздразненото си и параноично състояние тя е решила, че Лола Дагет стои зад загубата ѝ на свобода, която сигурно ѝ се е струвала като наказание. Или пък някой е внушил това на Катлийн. Някой надзирател, например Мейкън, може да я е уведомил и подвел да смята, че Лола отправя заплахи. А Лола може наистина да е отправяла заплахи. Но това няма значение. Не тя е убила Катлийн Лоулър.

Не уведомявам Марино, че има нещо необичайно, когато той профучава покрай мен с белия си гащеризон и поставя до леглото дигитален термометър, за да измери температурата в килията. Подава втория термометър на Колин за температурата на трупа. Въпреки показанията на свидетелката, които определят времето на смъртта около дванайсет и петнайсет, ние ще я изчислим въз основа на следсмъртните промени. Хората допускат грешки. Объркват подробностите, когато са шокирани и травмирани. Някои хора лъжат. Може би всички в женския затвор лъжат.

Продължавам да се оглеждам, без да се надявам особено, че тетрадката за юни ще се появи отнякъде. По сивите стени са залепени стихотворенията и разказите, за които Катлийн споменаваше в имейлите си. Стихотворението, озаглавено „Съдба“, което ми изпрати, е сложено над малкото стоманено бюро, завинтено за пода. Близко до стоманения стол, също завинтен за пода, има друга голяма прозрачна пластмасова кутия, пълна с бельо, спретнатото сгъната униформа, пакетчета спагети и две меденки, които Катлийн сигурно си е купила от затворническия магазин. Тя ми каза, че не разполагала с пари,

защото изгубила работата в библиотеката, но пък очевидно е купувала разни неща. Или пък просто не са купени наскоро. Сещам се, че е изолирана в „Браво“ само от две седмици. Натискам меденките с пръст. Не изглеждат засъхнали и твърди.

На дъното на пластмасовата кутия има екземпляри от „Намеци“, включително един от юнския брой, за който Катлийн споменава в дневника си. На корицата на списанието са представени включените в броя автори. Портрети в стила на Анди Уорхол на всяка жена, която е прочута за около месец, защото нещо, написано от нея, ще бъде прочетено от останалите затворнички и всеки друг, който види списанието. На задната корица има благодарности към персонала: художествения директор, дизайнерския екип и, разбира се, Катлийн Лоулър, а също и специални благодарности към Тара Грим за подкрепата, „човечността и знанията й“.

— Тя е още топла — съобщава ми Колин, клекнал до стоманеното легло, и вдига термометъра. — Температурата ѝ е 34,7.

— Тук е 22,7 — обаждат се Марино и си поглежда часовника. — В два и деветнайсет.

— Предполага се, че е мъртва от два часа и се е охладила с два градуса — отбелязвам. — Малко е бързо, но е в нормалните граници.

— Ами, облечена е, а тук е сравнително топло — съгласява се Колин. — Ще определим само приблизително.

Той намеква, че Катлийн е мъртва от поне трийсет минути или дори час повече, в сравнение с информацията, която ни дадоха.

— Вкочаняването на пръстите едва е започнало — добавя Колин и раздвижва пръстите на лявата ръка на Катлийн. — Посиняването още не е настъпило.

— Чудя се дали може да е прегряла навън, на мястото за разходка — казва Марино и оглежда писанията, залепени по стените. — Може да се е изтощила от жегата. Случва се, нали? Прибираш се на закрито, но вече имаш проблем.

— Ако е умряла от хипертермия, температурата ѝ трябва да е по-висока — отговаря Колин и се изправя. — Щеше да е по-висока от нормалното дори след няколко часа, а вкочаняването щеше да се ускори и да не е пропорционално на посиняването. Освен това симптомите, описани от затворничката в отсрещната килия, не отговарят на продължително излагане на силна горещина. Инфаркт? Е,

това е възможно. И определено може да се случи след изморителни упражнения в горещ ден.

— Тя само се е разхождала в клетката. А и си е почивала на всяка обиколка. — Марино повтаря онова, което вече ни казаха.

— Значението на думата „изморителен“ е различно за различните хора — казва Колин. — Човек, който води застоял живот в килия през повечето време? Излиза навън, адски горещо и влажно е и тя губи прекалено много течности. Количеството на кръвта намалява, а това причинява стрес на сърцето.

— Пила е вода, докато е била навън — напомня Марино.

— Но дали е пила достатъчно? Дали е пила достатъчно и в килията си? Съмнявам се. В обикновен ден човек губи около десет чаши вода. В изключително горещ и влажен ден може да изгубиш девет литра, ако се потиш достатъчно — казва Колин.

Той излиза от килията, а аз питам Чанг може ли да продължи да разглеждам нещата по рафтовете и бюрото. Той ми отговаря, че няма нищо против. Вземам една прозрачна кутия с писма и се сецам за писмата, които е писал Джек Филдинг, описвайки колко съм проклета и колко е ужасно да се работи с мен. Търся писма от него и Дон Кинкейд, но не намирам нищо.

Не намирам нищо от никого, който може да е важен, с изключение на едно писмо от мен. Вторачвам се невярващо в адреса на подателя и логото на центъра, отпечатано на един от белите пликове, които Брайс поръчва в огромни количества.

„Д-р Кей Скарпета,
Главен съдебен лекар и директор
Криминологичен център Кеймбридж“

Пликът е отворен с нож, вероятно от пазач, преглеждащ всички входящи писма. Вътре е сгъната една от служебните ми бланки. Писмото е отпечатано на принтер и подписано уж от мен с черно мастило.

„26 юни

Скъпа Катлийн,

Благодаря ти за имейлите за Джак. Мога само да си представя болката ти и въздействието и по време на потискащите ограничения, откакто те преместиха в изолация. Очаквам с нетърпение да си поговорим на 30 юни и да споделим чувствата си за специалния човек, който ни свързваше. Той определено оказва огромно влияние върху живота и на двете ни и за мен е важно да повярваш, че исках само най-доброто за него и никога не бих му навредила нарочно.

Очаквам най-после да се запознаем лично след всички тези години, а и да продължим комуникацията си. Уведоми ме, ако имаш нужда от нещо.

Поздрави, Кей“

---

[1] Прочута американска готвачка, авторка на готварски книги и водеща на кулинарно предаване. (1912–2004). — Б.пр. ↑

22.

Усещам присъствието на Марино. Той застава до мен и се вторачва в писмото, което държа с лилавата си гумена ръкавица, опитвайки се да го прочете. Срещам погледа му и едва поклащам глава.

— Какво е това, по дяволите? — промърморва той тихо.

Отговарям, като му посочвам думите „въздействието и“. Няма ударение върху „и“, което е неправилно. Но Марино не разбира, а в момента не възнамерявам да му обяснявам грешката, нито че думите не са в мой стил и че не бих подписала писмото с „Поздрави, Кей“, сякаш с Катлийн Лоулър сме приятелки.

Невъзможно ми е да си представя как казвам, че „никога не бих навредила на Джак нарочно“, сякаш намеквам, че може да съм му навредила неволно. Сещам се за думите на Джейми снощи. Дъщерята на Катлийн, Дон Кинкейд, се опитва да ме представи като нестабилна и склонна към насилие личност. Но Дон Кинкейд не може да е сътворила това фалшиво писмо. Невъзможно е да го направи от психиатрията „Бътлър“, където е била затворена по времето, когато писмото е било изпратено.

Вдигам листа към светлината и показвам на Марино, че липсва водният знак на центъра. Искам да се увери, че документът е фалшив. После оставям листа на бюрото и правя нещо, което той не вижда често. Свалям си ръкавиците, пъхам ги в джоба на белия гащеризон и започвам да правя снимки с любимия си телефон.

— Искаш ли никона? — пита ме той объркано. — А линия...

— Не — прекъсвам го.

Не искам трийсетмилиметровия апарат, нито пък специално осветление. Не искам мащабна линия. Правя снимките по друга причина. Не му казвам нищо друго, но се чувствам задължена да кажа нещо на Чанг, който наблюдава всичко напрегнато, застанал до вратата.

— Предполагам, че имате лаборатория за съмнителни писма, нали?

— Да — отговаря той и ме гледа, докато пиша бързо съобщение до офис мениджъра си, Брайс.

— Мостри от служебните ми бланки ще бъдат изпратени с „Федекс“ до лабораторията ви. Кой ще се подпише при получаването им?

— Предполагам, че аз.

— Добре. Сами Чанг, отдел „Разследвания“, ФБР — въвеждам, докато говоря. — Готова съм да се обзаложа, че пробата ще покаже значителни разлики между автентичната хартия на центъра ни и това — посочвам листа на бюрото. — Например, липсата на воден знак. Ще възложа на офис мениджъра си да изпрати същите бланки и пликове. Ще можеш да ги сравниш лично, за да имаш неопровержимо доказателство за това, което описвам.

— Воден знак?

— Няма такъв. Вероятно и хартията е различна, което може да се установи под микроскоп или чрез химически анализ. Може би дори шрифтът е леко различен. Не знам. Е, голяма изненада. Тук няма сигнал. Ще го изпратя по-късно.

Съобщението и прикачените към него снимки са съхранени като чернова. Поглеждам покрай Чанг и забелязвам, че стъкленото прозорче на отсрещната килия е празно. Елинора вече не гледа към нас и мълчи.

— Затворът очевидно проверява пощата, когато я доставят — казвам на Чанг. — Някой е проверил и този плик. Сканирал го е или го е отворил пред Катлийн. Вероятно ти би могъл да откриеш какво друго е имало в плика. Марката от долар и седемдесет и шест цента е повече от нужното за един лист. Вътре сигурно е имало още нещо. Разбира се, възможно е човекът, който го е изпратил, просто да е надплатил.

— Значи ти не си... — започва той, като хвърля поглед зад себе си.

— Абсолютно — поклащам глава отрицателно.

Не съм писала писмото. Не съм изпращала нито него, нито другото, което е било в плика, каквото и да е то.

— Къде са всички останали?

— Отведоха затворничката на друго място, където доктор Дънгейт може да я разпита за онова, което е видяла и чула. Разбира се, историята ѝ става все по-заплетена при всеки нов разказ — отговаря

ми той; има предвид Елинора. — Но Мейкън е тук — добавя той достатъчно високо, за да го чуе Мейкън.

— Вероятно би могъл да го разпиташ за пощата, която Катлийн Лоулър е получила през последните няколко дни.

Въздържам се да не добавя, че Чанг не би трябвало да разчита да чуе истината за писмото, или каквото и да било друго, което се случва тук.

Слагам си нови ръкавици и вземам писмото, отпечатано на лист, който прилича на собствените ми бланки. Вдигам го отново към светлината, облекчена, че липсва воден знак. В същото време подозирам обаче, че този, който е фалшифицирал писмото от мен, не знае, че центърът ни използва евтина рециклирана хартия със специален воден знак, предназначен да предпазва кореспонденцията и документацията ни точно от подобни заплахи. Не е трудно да изработиш сравнително добър фалшификат на бланките ми, но е невъзможно да подправиш подобно нещо и да се отървеш безнаказано, освен ако имаш достъп до автентична хартия от центъра. Сещам се, че този, който е изпратил писмото, не се интересува дали полицията, учените или дори аз ще бъдем заблудени. Вероятно единствената цел на фалшивото писмо е била да заблуди Катлийн Лоулър, че писмото е от мен.

Сгъвам го наполовина, както го намерих, и го връщам в големия плик. Все още съм озадачена от размера му и се чудя дали вътре е имало още нещо. И ако е така, какво друго уж съм изпратила на Катлийн Лоулър? Какво друго е получила, за което е смятала, че е от мен? Кой се представя за мен и каква е целта му? Спомням си намеците на Тара Грим за лесния достъп до мен, а после пък Катлийн спомена щедростта ми. Сметнах думите им за странни и се опитвам да си припомня какво точно ми каза Катлийн. Нещо за хора като мен, които се интересуват от такива като нея. За предполагаемото ми внимание към нея. Тогава реших, че има предвид посещението ми при нея.

Но това, което тя всъщност ми казваше, бе, че е благодарна за писмото ми и вероятно за нещо, изпратено от мен. Получила е фалшивото писмо, преди да се види с мен вчера. Пощенското клеймо в Савана бе от 26 юни, в четири и петдесет и пет следобед, изпратено от място с пощенски код 31401. В неделя, преди пет дни, си бях у дома, а

Луси ни заведе двамата с Бентън в текила бар „Лолита Кочина“, който й беше любим. Персоналът там със сигурност може да потвърди, че съм била в бара онази нощ. Не е възможно да съм била на хиляда и шестстотин километра на юг в Савана в четири и петдесет и пет следобед и да съм се върнала в Бостън в седем часа за вечеря.

— Отивам да взема някои неща и да се отбия в тоалетната — съобщава ми Марино, когато минава покрай мен.

— Аз ще трябва да ви заведе — чувам гласа на Мейкън.

Внезапно ми идва наум нещо интересно. Някой би могъл да твърди, че Марино е изпратил писмото вместо мен. Бил е тук на двайсет и шести юни. Или поне е бил наблизо, в Южна Каролина.

Вниманието ми се насочва пак към Чанг, който стои до вратата и ме наблюдава.

— Само да проверя още няколко неща. Скоро ще приключа и ще ти покажа какво искам да се прибере — казвам му.

Той поглежда часовника си.

Мейкън придружава Марино до тоалетната.

— Бусът пристигна ли? — питам.

— Да. Готови сме, когато приключиш.

— Ами Колин?

— Мисля, че очаква ти да завършиш тук. Не иска нищо друго, докато я откарваме в моргата.

— Добре. Ще сложа найлонови пликосе на ръцете й и ще я снимам.

— Направих доста снимки.

— Сигурна съм. Но както виждаш, аз обичам да се презастраховам — отговарям му.

— Какво ще кажеш за истински фотоапарат? А щом ще се презастраховаш, трябва да видиш и металната кутия.

— Метална кутия ли? — питам и оглеждам килията, за да видя за какво говори.

— Прикрепена е към крака на леглото — посочва ми той. — Скрита е под завивките.

— Ще я разгледам.

— Действай.

— Ще побързам, за да можеш да влезеш и да събереш няколко неща, които трябва да отидат в лабораторията. Сигурна съм, че вече си

готов да се измъкнеш оттук.

— Не. Обичам затворите. Напомнят ми за първия ми брак.

Продължавам с огледа на предметите върху бюрото на Катлийн. Тънка купчинка евтина бяла хартия и прости пликове, прозрачна химикалка, картонче с пощенски марки и малко тефтерче, което прилича на бележник с адреси. Не разпознавам никое от имената вътре, но прелиствам страниците, търсейки Дон Кинкейд и Джек Филдинг. Не ги намирам. Всъщност, срещу повечето имена има адреси в Джорджия, а когато стигам до ранчо „Трипъл Кю“ близо до Атланта, осъзнавам колко е старо тефтерчето. „Трипъл Кю“ е името на ранчото, където работела Катлийн, по време на връзката ѝ с Джек в края на седемдесетте години. Повече от трийсет години оттогава. С когото и да си е писала напоследък, нямаше да видя името и адреса му тук. Ако е имала тефтерче в скоро време, то очевидно е изчезнало.

— Това също трябва да се прибере — казвам на Чанг.

— Да, забелязах го.

— Старо е.

— Точно така — кимва той многозначително, защото знае какво имам предвид. — Разбира се, може да не е имала никакви приятели — никой, на когото да пише или да се обади.

— Казаха ми, че обичала да пише писма. — Преглеждам марките и забелязвам, че шест от двайсетте липсват. — Работела е в библиотеката, за да охранява сметката си в магазина. И може от време на време да е получавала пари от семейството си.

Имам предвид Дон Кинкейд.

— Но не и през последните пет месеца, или след като е била преместена тук в изолация.

— Така е.

Съгласна съм, че Катлийн не е имала възможност да охранява сметката си след преместването си в „Браво“, а Дон определено не би могла да го прави от „Бътлър“ и преди това от затвора в Кеймбридж.

— Интересно е да видим колко пари има в сметката ѝ и какво е купувала напоследък — предлагам.

— Добра идея.

На бюрото виждам и джобен речник и две книги от библиотеката. Уърдсуърт и Кийтс. Остава ми само леглото. Клякам до него, отмествам одеялото и чаршафа, като внимавам да не докосвам

краката на Катлийн Лоулър. Лявото ми рамо се допира леко до бедрото ѝ, което е топло, но не така топло, както на жив човек. Тя изстива с всяка изминала минута.

Отварям металната кутия, пълна с различни лични вещи. Рисунки и поезия, семейни снимки, включително няколко на изключително сладко русо момиченце, което става все по-красиво с течение на годините. После внезапно се превръща в изкусителка с прекалено тежък грим, съблазнително тяло и мъртви очи. Намирам снимката на Джек Филдинг, която дадох на Катлийн вчера. Сложена е при останалите, сякаш и той е от семейството ѝ. Има и няколко негови младежки снимки, които са овехтели и орфани по краищата, сякаш са били докосвани прекалено често.

Не намирам други дневници, но виждам марки от петнайсет цента и листове, украсени с балони и цветя. Странен избор за затворничка. Вероятно са ѝ оставени от някого, който ги е използвал за покани за рожден ден или друго празнично събитие. Едва ли ги продават в затворническия магазин, но е възможно Катлийн да ги е запазила от минали времена, преди да я арестуват за убийство в пияно състояние. Може би това е обяснението и за марките от петнайсет цента, на които е изобразен плаж с бял пясък, чадър в жълто и червено под яркосиньо небе и чайка, летяща нависоко.

Последният път, когато платих петнайсет цента за марка, бе поне преди двайсет години, а от това следва, че Катлийн ги е пазила по специална причина или някой ѝ ги е изпратил. Спомням си думите ѝ, че не ѝ било лесно да си плати марките. Първоначално картончето е съдържало двайсет марки, но горните десет липсват. Вземам тънката купчина листове от бюрото и ги вдигам към светлината. Не откривам по тях следи, оставени от писане по лист, който е бил отгоре. Опитвам и с листовите с балони. Накланям ги в различни посоки, докато разчитам вдлъбнатините, които са сравнително дълбоки и ясни: датата, 27 юни, и поздрава „Скъпа дъще“.

— ... да, защото бих искал да попитам какво точно е правила — чувам Колин да казва на Тара Грим пред отворената врата на килията. — Обяснили са ви, че тя се е разхождала навън в продължение на един час. Цял час. Добре. Благодарен съм за информацията, но държа да я чуя и от надзирателката, която е присъствала там. Пила ли е вода? Колко? Колко често си е почивала? Оплаквала ли се е от виене на свят,

слабост в мускулите, главоболие или гадене? И въобще оплаквала ли се е?

— Попитях за всичко това и ви го предадох дума по дума — отговаря Тара Грим с кроткия си мелодичен глас.

— Съжалявам, но това не е достатъчно. Настоявам да доведете надзирателката тук или да ни заведете при нея. Трябва да говоря с нея лично. Бих искал да видя и клетката за разходки. Ще бъде чудесно, ако можем да свършим работата сега, за да откараме трупа в моргата без повече отлагане.

Разчитам някои от думите, оставили следи по листа. Няма да мога да определя какво точно е писала Катлийн в писмото си, докато не го прегледам при по-добри условия, а не на приглушената светлина от покрития с мрежа прозорец и лампата на тавана, която вероятно се включва и изключва от контролната стая, за да попречи на затворничките да загасят и да устроят засада на пазачите.

„знам... майтап, нали?... затова си мислех да споделя... от ПНГ... съпада с всичко останало... опита се да ме подкупи и да ме спечели... как се чувстваш...“

ПНГ? „Персона нон грата?“ Човек, когото не приветстват с добре дошъл, или според правните термини — чуждестранен дипломат, който вече не е допускан да влезе в дадена страна. Чудя се кого ли е имала предвид Катлийн.

Марино влиза в килията и оставя до леглото голяма водоустойчива кутия.

— Сигурен съм, че тук някъде има лупа със светодиод — казва той, като отваря кутията. — Осветлението не е много добро.

Той намира лупата и ми я подава. Оглеждам бавно бледите ръце на Катлийн Лоулър. Гладките розови длани, пръстите, бръчките по кожата и тънките сини вени изглеждат десет пъти по-големи под осветената лупа. Нелакираните ѝ нокти са чисти и леко набраздени. Под тях има няколко белезникави влакна, които може да са от униформата ѝ или от чаршафите, а под нокътя на десния ѝ палец — нещо оранжево.

— Ако има форцепс и комплект за вземане на проби, ще бъде чудесно. Ако Колин няма такъв, сигурна съм, че следовател Чанг има — казвам на Марино и повдигам дясната ръка на Катлийн.

Марино заравя из кутията и казва.

— Намерих го.

Като помощник-хирург той слага пинсетата в облечената ми в ръкавица ръка и после ми подава малък метален инструмент с кръгъл диск с лепенки, използван за вземане на пръстови отпечатащи. Казвам му да държи осветената лупа над нокътя на палеца, докато измъквам с пинсетите белите влакна и миниатюрните частици от някакво оранжево вещество, като ги улавям с лепенките. После ги запечатвам в малко пликче за улики, на което слагам етикет с инициалите си.

Клякам до леглото и оглеждам голата кожа на краката на Катлийн. Задържам лупата над левия ѝ крак, където има съзвездие от яркочервени белези.

— Може да я е ухапало нещо — предполага Марино.

— Мисля, че може би се е изгорила с нещо — отговарям. — Изгаряне първа степен. Получава се, ако върху кожата се излее гореща течност.

— Не виждам как би могла да затопли нещо тук — отбелязва той, като се навежда към трупа и оглежда мястото, за което говоря. — Възможно ли е вода от мивката да причини това?

— Може да източиш водата, за да провериш дали ще се загрее достатъчно, но се съмнявам.

— Може ли да пусна водата?

— Вече взех проби от мивката — обажда се Чанг откъм вратата. — Пусни да видим дали ще се загрее. Може ли да е имала нещо електрическо тук? — пита той. — Възможно ли е да е била убита от електрически ток?

— В момента доста неща изглеждат възможни — отговарям.

— Сешоар, машина за коса — предполага Чанг. — Не са разрешени, разбира се, но пък биха обяснили електрическата миризма.

— Къде би могла да включи нещо? — питам, тъй като не виждам контакти в килията.

— Може да е избухнало нещо с батерии — казва Марино и пуска водата в мивката. — Ако уред с батерия се нагорещи достатъчно, той може да избухне. Но ако се е случило подобно нещо, щеше да има

повече следи, а не само малките петънца по крака ѝ. Сигурна ли си, че не са ухапвания от насекоми?

Марино задържа ръката си под течащата вода, за да види колко ще се сгорещи.

— Това ми се вижда по-логично, след като е била навън, а после се е почувствала зле — добавя той. — И на мен ми се е случвало. Шибана оса влиза в обувката или чорапа ми и продължава да жили, докато умре. Веднъж карах мотора с деветдесет километра в час и минах през рояк пчели. Да те ужилят под каската никак не е забавно.

— Слаб оток и лека подутина. Приличат на изгаряния. При това съвсем скорошни. Ограничени са само до външния слой на кожата. Сигурно е било болезнено — отбелязвам.

— Няма начин да е причинено от водата — казва Марино и завърта кранчето. — Невъзможно е. Водата едва се затопля.

— Би ли попитал дали си е изгорила крака по някакъв начин?

Марино минава покрай Чанг и изчезва.

— Докторката иска да разбере дали тя може да се е изгорила — чувам гласа му навън.

— Кой да се е изгорил? — чува се гласът на Колин.

— Катлийн Лоулър. Например някой да ѝ е дал чаша вряло кафе или чай и тя да я е разляла по крака си.

— Защо? — пита Колин.

— Невъзможно е — обажда се Тара Грим. — Затворничките в изолация нямат достъп до микровълнови печки. Само в кухнята има такива, а Катлийн определено не е имала достъп до там. Невъзможно е да се е добрала до нещо достатъчно горещо, за да се изгори.

— Защо питаш? — любопитства Колин, който вече е свалил белия гащеризон, но е изпотен и не изглежда доволен.

— Има изгаряния по левия крак — обяснявам. — Като че ли нещо я е опръскало или е капнало върху нея.

— Ще огледаме внимателно, когато я закараме в службата.

— Тя беше ли с обувки и чорапи, когато я намерихте? — питам.

Тара Грим застава до вратата на килията.

— Разбира се, че не — отговаря тя. — Ние не бихме ѝ свалили обувките и чорапите. Сигурно се е събула, когато се е прибрала от разходката. Не сме я пипали.

— Мисля си, че да обуеш чорап или обувка върху изгореното не е много приятно — отбелязвам. — Куцала ли е по време на разходката? Споменала ли е за болки?

— Оплаквала се от жегата и че е изморена.

— Чудя се дали се е изгорила, след като се е върнала в килията. Взела ли е душ след разходката?

— Ще повторя: не, не е възможно — заявява Тара Грим бавно, решително и с неприкрита враждебност. — Не е имало с какво да се изгори.

— Някакъв шанс да е имала нещо електрическо в килията си?

— Абсолютно никакъв. В никоя от килиите в „Браво“ няма контакти. Няма как да се е изгорила. Можете да питате сто пъти, но ще ви дам все същия отговор.

— Е, все пак изглежда, че има изгаряне. На левия крак — отговарям.

— Не знам нищо за изгаряния. И не са възможни. Сигурно грешите — вторачва се в мен директорката.

— Тук няма нищо, с което би могла да се изгори — повтаря тя. — Вероятно става дума за ужилване от комар или друго насекомо.

— Не е ужилване.

Опипвам главата на Катлийн. Пръстите ми докосват очертанията на черепа ѝ и се спускат надолу по врата ѝ. Търся и най-дребното нараняване, като фрактура или мека гъбеста зона, която да показва кръвоизлив в меките тъкани, скрити от косата ѝ. Катлийн е топла, а устните ѝ — леко отворени, сякаш спи и всеки момент може да отвори очи и да каже нещо. Не откривам рани, нито пък нещо необичайно. Казвам на Марино да ми даде фотоапарата и една прозрачна петнайсетсантиметрова линия.

Правя снимки на трупа, като се съсредоточавам върху ръката, откъдето взех оранжевото вещество и белите влакна изпод ноктите. Снимам изгарянията по левия крак и слагам пликосе върху краката и ръцете, които обезопасявам с гумени ластиси, за да се уверя, че нищо няма да се изгуби или да бъде добавено по време на транспорта до моргата. Тара Грим наблюдава всичко, което правя. Стои до вратата с ръце на кръста. Правя още снимки. Правя повече, отколкото са нужни. Действам бавно и все повече се ядосвам.

23.

Колин отваря задната врата на лабораторията и влизаме вътре. Небето се покрива с тъмни облаци и прогърмява. Малко след четири следобед е, вятърът от югозапад е около трийсет възела и упорито тласка назад хеликоптера на Луси.

— Наложил се да кацнем в Лъмбъртън, за да заредим за трети път, след като изчакахме да отmine дъждът и лошата видимост в Роки Маунт — казва ми тя по телефона. — Безкрайна скука над борови гори и ферми с прасета. И навсякъде дим от контролирани огньове. Страхувам се, че следващия път Бентън ще предпочете да се качи на автобус.

— Марино тръгна за летището преди няколко минути, но изглежда, че наближава страхотна буря — казвам на племенницата си, докато вървя с Колин по асфалтирания паркинг, предназначен за доставки.

Въздухът е толкова влажен, че почти се вижда.

— Ще се оправим — казва Луси. — Ще летим по уреди през цялото време и трябва да стигнем там след около час, час и петнайсет минути. Освен ако не ми се наложи да мина покрай Геймкок Чарли и да летя по крайбрежието от Мъртъл Бийч. Красив маршрут, но побавен.

Геймкок Чарли е военновъздушно пространство, използвано за тренировки и маневри, които не са безопасни за цивилните самолети наоколо. Ако военната база е активна, е разумно да стоиш далеч оттам.

— Знаеш какво ти повтарям винаги. Никога не бързай да си навлечеш проблеми — казвам.

— Е, ако се съди по онова, което чух по военното радио, мисля, че тренират — съобщава ми Луси. — Нямам желание да попадна в акробатичните им номера.

— Ще се зарадвам, ако не го направиш.

— Да не споменаваме и избягването на самолетчетата, управлявани дистанционно от компютър в Калифорния. Забелязвала

ли си някога колко военни бази и забранени райони има тук? Предполагам, че още не знаеш какво е станало. — Луси има предвид случилото се с Катлийн Лоулър. — Не звучиш много доволно.

— Надявам се, че ще разберем какво е станало.

— Обикновено си по-оптимистично настроена.

— Сега не е както обикновено. В затвора ни създадоха затруднения и не звуча доволно, защото не съм доволна.

Припомням си мрачното лице на Тара Грим, застанала до вратата на килията и вторачена в мен, а после и какво се случи с надзирателката, която пазела Катлийн Лоулър по време на разходката ѝ.

Според надзирателката Слейтър, едра жена с предизвикателен и враждебен поглед, нищо необичайно не се случило сутринта между осем и девет часа, когато Катлийн се разхождала, както всяка сутрин, откакто я преместили в „Браво“. Попитах я дали Катлийн се е чувствала зле или некомфортно.

Дали се е оплаквала, че е изморена и ѝ се вие свят, или от затруднено дишане? Възможно ли е да е била ужилена от насекомо? Куцала ли е? Изглеждала ли е, като че ли я измъчват болки? Споменала ли е как се чувства? Слейтър докладва, че Катлийн се оплаквала от жегата, и нищо друго. Чухме същата информация, която вече ни дадоха безброй пъти.

Катлийн се разхождала из клетката и от време на време се облягала на телената ограда. Няколко пъти се навела да завърже връзките на гуменките си. Възможно е да е имала проблеми с единия крак, но не споменала нищо за изгаряне. Не било възможно да се изгори в „Браво“, заяви Слейтър с ненужна враждебност, повтаряйки думите на Тара Грим.

— Не знам как изобщо ви е хрумнало — казва ми Слейтър и поглежда директорката.

Затворничките в „Браво“ не използвали микровълнови печки, а водата от крановете не била достатъчно гореща, за да причини изгаряния. Докато била в клетката, Катлийн от време на време искала вода. Казала, че гърлото ѝ е раздразнено, може би от полени или прах, или пък се разболявала от грип. Също така споменала, че се чувства сънлива.

— Какво може да е имала предвид с това „сънлива“? — попитах, а надзирателката очевидно се подразни и повтори:

— Ами, сънлива. — Сякаш съжaliaваше, че се е изпуснала, и искаше да си вземе думите назад.

Обясних ѝ, че има разлика между „сънлив“ и „изтощен“. Физическата активност може да изтощи човек, както и болестта. Но сънливост означава да си замаян, да ти е трудно да си държиш очите отворени. Това може да се случи, когато човек е недоспал, но също и при други условия, например ниска кръвна захар.

Вместо отговор Слейтър погледна Тара Грим и ни каза, че Катлийн съжалила, че е яла малко преди да излезе в жегата и влажния въздух. Било възможно солидната закуска да е причинила стомашно разстройство и киселини, но Катлийн вечно се оплаквала от храната в затвора. Мрънкала, когато ѝ носят храната в килията или когато се храни в трапезарията. Непрестанно говорела за храна — обикновено се оплаквала, че не е хубава или не е достатъчна. „Вечно хленчеше за нещо“, каза Слейтър, а тонът ѝ и изражението ѝ, докато говореше, ми направиха същото впечатление като Катлийн вчера. Слейтър беше загрижена за директорката, а не за истината.

— Какво прави Бентън? — питам Луси.

— Говори с офиса в Бостън.

— Нещо ново?

Имам предвид случилото се с Дон Кинкейд.

— Доколкото знам, не, но той изглежда напрегнат. Стои на рампата, където никой не го чува. Искаш ли да говориш с него?

— Не искам да ви задържам. Ще говорим, когато се видим. Не знам кой може да е тук.

Намеквам ѝ, че може да се сблъска с Джейми Бъргър, която още не си е направила труда да отговори на телефонното ми обаждане.

— Тя може би ще има проблем — отговаря Луси.

— Предпочитам никой да няма проблеми. Не искам да се разправяте.

— Трябва да отида да платя горивото.

С Колин стигаме до моргата — бледожълта бетонна постройка без прозорци. От едната ѝ страна има гигантски климатици и промишлен генератор, а от другата — товарна рампа. Зад оградата високи борове се полюляват от вятъра, а в далечината светкавици

пробиват черните облаци. Виждам пелени от дъжд далеч на югозапад — страховита буря, която идва откъм Флорида.

Голямата метална врата е вдигната. Минаваме по голия циментов под към друга врата, която Колин отключва.

— Правим по две аутопсии годишно и пет-шест други, които приемаме след оглед — казва той; има предвид случаите, които обикновено му стоварват от женския затвор.

— Ако бях на твое място, щях да разгледам всички случаи внимателно. Поне откакто Тара Грим е директорка на затвора.

— Става въпрос най-вече за рак, хронични сърдечни заболявания, инфаркти и чернодробни проблеми — казва Колин. — Джорджия не е прочута с освобождаване по здравословни причини, ако затворникът е фатално болен. Не се нуждаем от проблеми. Осъденият излиза по-рано, защото умира от рак, а после обира банка или застрелва някого.

— Бих разгледала случая отново, освен ако затворничката е умряла в хоспис, тоест — смърт, в която няма съмнение — отбелязвам.

— Мисля по въпроса.

— Бих разгледала повторно всеки случай, който може да те е притеснил дори съвсем леко.

— Честно казано, по онова време нямах притеснения, но сега ме караш да се замисля. Шаная Плеймс — промърморва той. — Тъжна история. Страдала от следродилна депресия. Убила и трите си деца. Обесила ги на перилата на балкона. Съпругът ѝ, който притежавал ипотечна компания в Лудоуици, бил на риболов. Представяш ли да се прибереш у дома и да завариш подобно нещо?

Колин проверява големия черен дневник в приемната, където има кантар, огромен хладилник и малък кабинет.

— Добре, тук е. — Има предвид Катлийн Лоулър.

— Шаная Плеймс е починала внезапно в затвора — предполагам.

— Осъдена на смърт — отговаря той. — Преди близо четири години. Удушила се, след като се прибрала от разходка една сутрин. Използвала униформения си панталон. Усукала единия крачол около врата си, а другия — около глезените си, и се проснала по корем. Тежестта на краката ѝ, увиснали от леглото, била достатъчна да прекъсне достъпа на кислород до мозъка ѝ.

Тръгваме по коридор, застлан с бели плочки, покрай съблекални, бани, складове и зала за аутопсии. Колин споменава, че това било необичайно хитър начин да се самоубиеш в среда, която е напълно обезопасена срещу самоубийства. Не бил сигурен, че онова, което е направила Шаная Плеймс с панталона си, върши работа, но не възнамерявал да го изпробва. Той ми разказва всяка подробност за нея и другия случай — Рия Абърнати, която била намерена миналата година с глава в клозета. Стоманеният му ръб притискал врата ѝ, а причината за смъртта била задушаване.

— Нямаше следи по врата, но това може да се очаква, след като се е задушила с широко парче мек плат — казва Колин за Шаная Плеймс. — Нямаше наранявания по вътрешната структура на врата — това също не е необичайно при самоубийство със задушаване. При Рия Абърнати също нямаше рани и следи.

Както в случая с Бари Лу Ривърс, диагнозите му се базираха основно на историята и на процеса на елиминация.

— Това въобще не е патологията, по която искам да работя — мрачно заявява Колин, когато влизаме в стая с дълбоки стоманени мивки, червени кофи за биологични отпадъци, кошове и рафтове с предпазни дрехи. — Адски вбесяващо.

— Защо е била в затвора Рия Абърнати? — питам.

— Платила на някого, за да удави мъжа ѝ в басейна. Трябвало да прилича на инцидент, но не се получило. Човекът имал огромен оток на тила и вътрешен кръвоизлив. Умрял, преди да падне във водата. А и убиецът бил любовникът ѝ.

— Ами тя? Дали не се е удавила в клозета?

— Невъзможно. Затворническите клозети са плитки и дълги, водата е под нивото на чинията. Проектирани са така, че да предотвратяват самоубийствата, както и всичко друго в килиите. Можеш да се удавиш само ако някой те натиска надолу, но нямаше никакви следи, нито пък наранявания. Тя повръщала и се давела. Или пък се опитвала да повърне. Намекнаха, че страдала от булимия. И припаднала, или получила аритмия.

— При положение че е била жива, когато се е озовала в тази поза.

— Не ми е работа да предполагам — отговаря нещастно Колин. — Но нямаше нищо друго. Отрицателна токсикологична проба. Друга

диагноза, основана на изключване.

— Символично — отбелязвам аз. — Съпругът ѝ уж се удавил, а после тя умира с глава в клозета и на пръв поглед изглежда удавена. Шаная Плеймс обесва децата си, а после и себе си.

Припомням си как Тара Грим ми каза, че не можела да прости на никого, който е наранил дете или животно. А после добави, че животът е дар, който може да бъде даден или отнет.

— Бари Лу Ривърс е тровила хората със сандвичи с риба тон и е яла точно такъв на последната си вечеря — напомням му.

Нахлузваме непромокаеми престилки и ръкавели, терлици, хирургически шапки и маски.

— Харесваше ми повече едно време, когато не трябваше да си правим труда да обличаме всичко това — отбелязва Колин.

Звучи раздражено.

— Не че не е трябвало — възразявам, като покривам носа и устата си с хирургическата маска. — Просто не знаехме, че се налага.

— Е, сега се тревожим за доста повече неща — казва той и усещам, че се чувства ужасно. — Вечно очаквам някакво кошмарно бедствие, за което не сме чували преди. Биологични оръжия. Нови болести. Не ми пука какво твърдят властите. Никой не е подготвен за голям брой заразни трупове.

— Технологията не може да поправи унищоженото от самата нея. Ако се случи най-лошото, никой няма да се справи добре — съгласявам се.

— Звучи страховито от твоята уста, като се имат предвид ресурсите, с които разполагаш. Но е факт, че няма лек за човешката природа — казва Колин. — Не можеш да върнеш духа в бутилката, когато става дума за кошмарите, които хората си причиняват един на друг.

— Духът никога не е бил в бутилката, Колин. Дори не съм сигурна, че има бутилка.

Минаваме покрай отворената врата на рентгеновия кабинет и забелязвам флуороскоп с подвижна рамка, какъвто вече не използвам. Но новите технологии, като компютърна томография и магнитен резонанс с триизмерен софтуер, нямаше да ни помогнат, дори ако разполагахме с тях. Каквото и да е убило Катлийн Лоулър, то вероятно

няма да се види на скенер. Надявам се, че Сами Чанг вече е предал документите и пробите в лабораторията.

В главната зала за аутопсии мускулест млад мъж с изцапани хирургически дрехи и окървавена престилка зашива трупа на жертвата от днешната катастрофа. Главата е обезформена като смачкана консервна кутия, лицето е размазано до неузнаваемост.

Не мога да определя възрастта на жертвата. Но косата му е черна и е слаб и стегнат, сякаш е полагал сериозни усилия да поддържа добра форма. Усещам началната миризма при разпадане на клетки и кръв, на тяло, което започва да се разлага. Дългата хирургическа игла проблясва на светлината от лампата, а водата капе в металната мивка. В дъното на залата Катлийн Лоулър лежи на носилка, покрита с чаршаф.

— Защо му правим аутопсия, вместо само да го огледаме? — обръща се Колин към помощника си, който има на врата си татуировка с булдога на морските пехотинци. — Не е останало много от главата му. Изглежда все едно е прострелян с пушка помпа. Според мен и огледът щеше да е достатъчен. Какво точно е съмнителното, което струва доста пари на данъкоплатците в Джорджия?

— Дали първо е получил инфаркт и това го е накарало да отбие в отсрещното платно по време на пиковото движение — отговаря помощникът, продължавайки да зашива разреза на гърдите. — Бил в болница миналата седмица с оплаквания от болки в гърдите.

— И какво е решението?

— Хей, аз не решавам. Не ми плащат достатъчно.

— На никого тук не плащат достатъчно — съгласява се Колин.

— Камионът го направил на парчета и умрял от инфаркт, защото сърцето му отказало да работи.

— Ами респираторен блокаж? Джордж, мисля, че не познаваш доктор Кей Скарпета — представя ме Колин.

— Да, определено е спрял да диша. Приятно ми е да се запознаем, доктор Скарпета. Просто го дразня. Някой трябва да го прави — намига ми Джордж. — Колко пъти седмично казваш на студентите по медицина, които идват тук, че сърдечният и респираторен блокаж не са причина за смъртта? — казва той, имитирайки шефа си. — Прострелват те десет пъти и сърцето и дишането ти спират, но не те убиват — подкача той Колин, който не

се смее, дори не се усмихва. — Ще приключа след няколко минути — добавя той по-сериозно. — Имаш ли нужда от мен за следващата аутопсия?

Той срязва сърчно дебелия конец и забучва иглата в блокче стиропор.

— Тази сутрин пристигнаха доста припаси, които трябва да прибера, а и искам да измия добре товарната рампа. Тия дни ще ни се наложи да се заемем с бурканите за препарати. Неприятно ми е да ти го напомням. Не искам проклетите рафтове да се срутят и всичко да бъде залято с формалин и парчета. Натясно и без пари. Това е песента, която ще напиша за това място — казва ми той.

— Знаеш какво е отношението ми към изхвърлянето на разни неща. Задръж известно време. С доктор Скарпета ще започнем аутопсията, и после ще видим.

Лицето на Колин все още е мрачно. Забелязвам, че мисли усилено.

Чуди се какво може да е пропуснал. Размишлява върху онова, от което се страхуваме всички ние, работещите с мъртъвци. Ако поставим погрешна диагноза на пациент, още някой може да умре. Отравяне с въглероден окис или убийство — ако определим правилно причината за смъртта, можем да предотвратим следващата. Рядко можем да спасим някого, но трябва да обработваме всеки случай, сякаш това е възможно.

— Пазиш ли бурканите от онези стари случаи? — Питам за Бари Лу Ривърс, Шаная Плеймс и Рия Абърнати.

— Не запазих стомашното им съдържание, мамка му. Трябваше да го замразя.

— Защо?

— Не го направих. Нямах причина, но ми се иска да го бях направил.

— И колко пъти хора като нас са казвали това? — Опитвам се да го поразведря и добавям: — Има известни успехи при тестването на запазени във формалин тъкани. Зависи какво търсиш.

— Точно това е проблемът. Какво търся?

Прекосяваме залата, където още три маси са монтирани на колони и прикрепени към мивки, разположени под осветените капаци на климатиците, които вкарват свеж въздух. До всяка маса е поставена

количка с хирургически инструменти, кутии и туби за проби, електрически трион и яркочервен контейнер за остри прибори. По стените са закачени шкафове, лампи и ултравиолетови пречистватели за въздуха. Има и метални плотове и столове за изготвяне на документацията.

— Не че аз отговарям за случая, но на първо място в списъка ми на какво е била изложена тя — казвам на Колин. — Сива тебеширена утайка, която мирише на прегоряла електрическа изолация. Определено би ни помогнало, ако можем да получим анализа на веществото в мивката, колкото може по-бързо. Със сигурност не миришеше на нещо типично за килиите. Не се опитвам да ти давам акъл, но ако имаш някакво влияние...

— Сами има достатъчно влияние и за двама ни. А и всички в лабораторията обичат предизвикателствата. В днешно време всичко е ДНК, но не всичко може да се реши от проклетото ДНК. Обаче само се опитай да го кажеш на прокурорите, и особено на ченгетата. Предполагам, че хората в лабораторията ще се заемат веднага с уликите. Не усетих никаква миризма, но ти вярвам, а и можеш да ми даваш акъл. Не се сещам за отрова, която да мирише на прегорена електроизолация.

— Какво е било тогава? — питам. — До какво се е добрала и как? Била е изолирана. Не е можела да се мотае наоколо, да се среща с другите затворнички и да получи нещо, което не би трябвало да притежава.

— Очевидно трябва да се тревожим за хората, които са имали достъп до килията ѝ. Това винаги ме притеснява, когато някой умре в затвора. Дори когато обстоятелствата изглеждат напълно нормални. А сега определено не става дума за нещо нормално.

24.

Вземам два чифта ръкавици от кутията на плота, а Колин отваря чувала за трупове. Помагам му да преместим Катлийн Лоулър на стоманената маса. После той започва да събира празни формуляри и да ги защипва на металната рамка. Аз свалям гумените ластици от китките и глезените на Катлийн. Издърпвам пликите, които бях поставила върху ръцете и левия ѝ крак, сгъвам ги и ги прибирам за лабораторията. Откъсвам голямо парче бяла касапска хартия от рулото на плота и покривам масата за аутопсии до нашата.

Трупът на Катлийн е значително по-студен, но все още гъвкав и лесен за работа. Събличаме я и поставяме дрехите ѝ на покритата с хартия маса. Бяла униформена риза с голям тъмносин печат „Затворничка“ на гърба. Бял панталон с копчета и сини инициали ЗЖД (Затвор за жени Джорджия) отстрани. Сутиен. Бикини. Намирам лупа на количката и включвам хирургическата лампа. Откривам място, изцапано с оранжево, сякаш Катлийн си е избърсала ръката в десния крачол на панталона. Вземам фотоапарат от рафта и поставям линия до петното.

— Не знам къде правят хранителните ви проби — казвам на Колин. — Това прилича на сирене, но трябва да сме сигурни. Имаше нещо оранжево и под нокътя на десния ѝ палец. Може да е същото нещо, което е докоснала или яла, малко преди да умре.

— ФБР използва една частна лаборатория в Атланта, която анализира хранителни и козметични продукти — отговаря той. — Чудя се дали затворничките могат да си купуват от магазина топено сирене.

— Определено е с жълто-оранжевия цвят на сирене чедър. Не видях в килията нищо за ядене, но това не означава, че не е имала нещо по-рано. Разбира се, щяхме да знаем повече, ако боклукът ѝ не бе изчезнал. При Шаная Плеймс имаше ли лилави петна по лицето и очите, които да говорят за кръвоизливи?

— Не. Но това също не се среща винаги при самоубийствата със задушаване с пълна съдова компресия.

— Ако се съди по това как панталонът ѝ е бил завързан около врата и краката, не съм сигурна, че бих очаквала пълната съдова компресия, свързана с увисване.

— Беше необичайно — съгласява се той.

— Вероятно инсценирано?

— Въобще не ми мина през ума тогава.

— И защо да ти мине? Съмнявам се, че и аз бих помислила подобно нещо.

— Няма да твърдя, че не може да е било инсценирано — продължава той. — Но бих очаквал следи от борба, от нещо, с което е била обездвижена. А нямаше дори една синина или драскотина.

— Чудя се дали е възможно вече да е била мъртва, когато е била завързана и поставена в позата, в която са я намерили.

— В момента и аз се чудя за безброй неща — мрачно признава Колин.

Измервам татуировката в долната дясна част на корема — фея с разперени крилца с размер петнайсет сантиметра. Ако се съди по силно изпънатия образ, Катлийн си е направила татуировката, когато е била доста по-слаба.

— А ако вече е била мъртва, когато са я положили на леглото — добавям, като продължавам да мисля за Шаная Плеймс, — въпросът е, от какво е умряла?

— От какво е умряла и защо няма следи от насилие или нещо необичайно? — пита Колин и наглася маската си, която покрива носа и устата му. — Нещо, което не е разкрито при аутопсията и токсикологичната проба.

— Има безброй отрови, които не се появяват при стандартна проба — промълвявам замислено. Обръщаме трупа настрани и оглеждаме гърба. — Нещо бързодействащо, причиняващо симптоми, които остават без внимание, защото свидетелите не са надеждни, или жертвата е изолирана и никой не я вижда, или пък всичко това накуп — казвам и измервам друга татуировка, този път — еднорог. — И най-важното — нещо, при което не можеш да оцелееш. Човекът не остава жив, за да разкаже. Няма провалени опити, които някой да докладва.

— Поне не са ни известни такива — съгласява се Колин. — Но няма откъде да знаем. Ако някой се разболеете тежко в затвора и оцелее, няма да научим. Не ни съобщават за почти настъпили смъртни случаи.

Той притиска пръсти към ръката и долната част на крака и си отбелязва лекото обезцветяване. Отваря клепачите, измерва зениците с линия и заявява:

— Еднакво разширени, шест милиметра. На теория при опиатите стеснените зеници се виждат и след смъртта. Никога не ми се е случвало. Други наркотици причиняват разширение, но мъртвите зеници и без друго са разширени.

Той прави бърз разрез със скалпела от ключица до ключица и надолу по дължината на тялото.

— Ще ѝ направим проба за изнасилване. Ще я обработим за всяко проклето нещо, за което се сетим — решително казва Колин и започва да дърпа кожата назад, като натиска скалпела с десния си показалец.

— Кой шкаф? — питам.

Той ми посочва с окървавения си пръст.

Намирам комплекта за вземане на физически улики и преглеждам трупа за изнасилване, вземам проба от всички отверстия, снимам и слагам етикети на всеки плик.

— Ще взема натривка от вътрешността на носа и устата ѝ за токсикологичните проби — казвам на Колин. — Ще предам и коса.

Той сваля ребрата и ги пуска в пластмасова кофа до краката си. Помощникът му, Джордж, влиза и донася филмите. Закрепва ги към осветените рамки, а аз се приближавам да погледна.

— Стара фрактура на дясната тибия. Нищо ново. Типични артритни промени.

Местя се от кутия на кутия, оглеждайки яркобелите кости и сенчестите форми на вътрешните органи.

— Има солидно количество храна в стомаха. Не бих очаквала подобно нещо, ако е закусила в пет и четирийсет сутринта и е умряла по обед, около шест часа по-късно.

Връщам се до масата и вземам скалпел.

— Нещо, което кара храносмилането да спре. Последната вечеря на Бари Лу Ривърс била несмляна. А другите две? — Имам предвид Шаная Плеймс и Рия Абърнати.

— Имам само смътни спомени, но, да — несмляна храна. Със сигурност, в случая с Бари Лу Ривърс. Реших, че причината е стрес — отговаря Колин. — Виждам съм го и преди при екзекуциите.

Затворникът изяжда последната си вечеря, която остава несмляна заради страха и паниката. Не разбирам как въобще ядат. Ако ме очаква екзекуция, мисля, че не бих могъл да хапна нищо. Ще искам само бутилка бърбън и кутия с кубински пури.

Правя разрез в стомаха и изсипвам съдържанието му в една кутия.

— Е, определено не е яла онова, което ни казаха, че е било донесено в килията й рано сутринта.

— Няма яйца и овесени ядки? — пита Колин и поглежда съдържанието на стомаха, докато вдига черния дроб от купата на кантара и взема дълъг нож за аутопсии.

— Двеста и осемдесет милилитра, с парченца от нещо, което прилича на пиле, спагети и някакво оранжево вещество.

— Оранжев плод? Може би е имало портокал на таблата със закуската.

— Не е такова оранжево — отговарям. — Не виждам следи от плод. Прилича на сирене и е същия цвят като оранжевото вещество, което намерих под нокътя й и по панталона й. Откъде може да е взела пиле, спагети и сирене тази сутрин?

— Леко увеличение на черния дроб, но не е зле за човек като нея. Средно при една трета от алкохолиците черният дроб е нормален — отбелязва Колин и се захваща с белите дробове. — Знаеш ли какво те прави алкохолик? Пиеш повече от лекаря си. Значи са ни излъгали за това, което е яла тази сутрин. Пиле и спагети, а? Нямам представа.

Той сваля дроба от кантара и избърсва окървавените си ръце с кърпа.

— Ако са я убили по някакъв начин, не мислиш ли, че щяха да проявят достатъчно здрав разум, за да осъзнаят, че тя ще се озове тук и ще разберем какво е яла? — пита Колин и си записва теглото на дробовете.

— Не всички са толкова умни, особено ако тя наистина е яла между пет и половина и шест сутринта, когато поднасят закуската в „Браво“. — Поставям етикет на кутията за токсикологията. — Предположението може да е било, че храната е била смляна по времето на смъртта й. И при нормални обстоятелства щеше да бъде.

— Има леко запушване и оток — съобщава ми Колин, докато разрязва дроба. — Увеличение на алвеолните капиляри, пенеста розова

течност в алвеолните пространства. Типично за респираторен блокаж.

— Типично и за сърдечен блокаж. Но нейното сърце е в учудващо добро състояние — отбелязвам и започвам да режа парчета от сърцето ѝ на голямата дъска. — Изглежда малко бледо. Няма белези. Клапите, сърдечните връзки и папилярните мускули са без промяна — диктувам, докато режа. — Дебелината на вентрикуларната стена и диаметрите на камерите са нормални. Няма увреждания на миокарда.

— Определено не бих се сетил — усмихва се Колин, отново избърсва ръцете си и записва всичко. — Нищо, което да ни накара да мислим за инфаркт. Всички пътища водят към токсикологията.

— Не виждам нищо, което да говори за инфаркт. Можеш да провериш за хистологични следи — теорията, че сърдечните миоцити се разделят след инфаркт. Но ако не видя анатомични белези, винаги съм скептично настроена. А не виждам абсолютно нищо. Аортата има минимална атеросклероза — казвам и виждам, че вратите на залата се отварят. — Абсолютно нищо не показва, че е умряла от нещо, свързано със сърцето.

Чувам познати гласове, когато Джордж влиза вътре. Разпознавам спокойния баритон на Бентън и настроението ми се оправя при вида му. Облечен е в измачкан бежов панталон и зелена фланелка — слаб, стегнат и хубав. Сребрилата му коса е пригладена назад, вероятно се е изпотил в буса без климатик. Няма значение, че сме в зала за аутопсии, която мирише на смърт, нито че престилката и ръкавиците ми са окървавени, а Катлийн Лоулър лежи с разрязано тяло и органите ѝ са в кофа под масата.

Радвам се да видя Бентън, но причината да искам да е толкова близо не е присъствието ни в моргата по време на аутопсия. После се появява и Луси — слаба и елегантна, с черен авиаторски костюм. Рижата ѝ коса е пусната, пада по раменете ѝ и проблясва в златисто на светлината на лампите. И двамата остават там, където са в другия край на залата.

— Трябва да останете там — казвам им за всеки случай и усещам по поведението на Бентън, че нещо не е наред. — Не знаем от какво е пострадала, но отравянето е на първо място в списъка ни. Къде е Марино?

— Не искаше да влезе. Вероятно по същата причина, поради която не искаш ние да се приближим — отговаря Бентън.

Да, със сигурност нещо не е наред.

Разбирам по лицето му и напрегнатата му поза. Очите му са приковани в моите и изглежда леко раздразнен, както е винаги, когато е много разтревожен.

— Дон Кинкейд е в кома — съобщава ми той.

В главата ми зазвучават тревожни камбани.

— Разбрах, когато кацнахме. Казват, че мозъкът ѝ е вече мъртъв, но не са напълно сигурни. Знаеш как е. Никога не са сигурни, дори когато са. И независимо каква е причината, е доста подозрителна — добавя той.

Представям си лицето на Джейми Бъргър снощи, точно преди да си тръгна от апартамента ѝ. Изглеждаше сънлива, а зениците ѝ бяха разширени.

— Но всичко показва, че мозъкът ѝ е останал без кислород прекалено дълго — продължава Бентън, а аз чувам затруднения и завален говор на Джейми от снощи. — Когато влезли в килията ѝ, вече не дишала. Запазили я жива, но всъщност вече е мъртва.

Спомням си плика с храна, която занесох в апартамента на Джейми — даде ми я непознат човек, а аз я приех, без да мисля.

— Мислех, че е добре. Само астматичен пристъп — казвам.

— Тогава информацията беше ограничена, а и е поверителна — прекъсва ме Бентън. — Първата хипотеза била астматичен пристъп, но симптомите ѝ бързо се засилили. Хората от персонала в „Бътлър“ ѝ направили инжекция с епинефрин, защото подозирали, че има алергичен пристъп, но нещата не се подобрили. Не можела да говори и да диша. Смятат, че може би е била отровена.

Припомням си жената с каската, която подпираше колелото си на уличната лампа.

— Никой не може да си представи как е успяла да се добере до нещо отровно в „Бътлър“ — продължава Бентън.

Непознатата жена ми подаде плика със суши и си спомням смътно, че нещо ми се стори странно, но не му обърнах внимание, защото вчера много неща ми се струваха странни. Всичко, което се случи от мига, когато Бентън ме закара до летището в Бостън, до края на вечерта. Припомням си внимателно всичко. Джейми се прибра в апартамента си, след като с Марино бяхме говорили повече от час.

Като че ли не беше сигурна, че е поръчала суши, но аз не се усъмних в нищо.

Оставям скалпела.

— Някой говорил ли е с Джейми днес? Защото аз не съм, а и не е звъняла тук.

Никой не отговаря.

— Трябваше да дойде в лабораторията. Оставих ѝ съобщение, но тя не ми се обади — казвам, докато свалям престилката и шапката си.

— Ами Марино? Някой знае ли дали е говорил с нея? Щеше да ѝ се обажда.

— Опита се да ѝ звънне, докато идвахме насам, но не му отговори — казва Луси и погледът ѝ показва, че разбира защо питам.

Хвърлям мръсните дрехи в боклука и свалям ръкавиците.

— Обади се на 911 и се опитай да откриеш Сами Чанг. Кажи му къде да се срещне с нас — казвам на Колин. — Да изпратят линейка — добавям и му давам адреса.

25.

Две патрулни коли и белият джип на Сами Чанг са паркирани пред осеметажната тухлена кооперация, но няма проблясващи полицейски лампи, нито следи от трагедия или бедствие. Не чувам сирени — само звука от двигателя на буса и новите му чистачки. Вътре е горещо и задушно, прозорците са затворени, а дъждът е адски силен и се чувствам, все едно съм в кола, която минава през автомивка. Трещят гръмотевици, а старият град е потънал в мъгла.

Чанг и двамата полицаи са се скрили от дъжда под навеса на кооперацията, пред същата врата, която се отвори вчера пред мен, когато жената с колелото се появи като фантом от нищото. С Луси, Бентън и Марино изскачаме от буса. Оглеждам се наоколо за линейка, но не виждам и не чувам такава. Не съм доволна, защото настоявах. Исках спасителен екип за всеки случай. За да спестим време, ако въобще е останало време, а и какво да се спасява. Дъждът плющи по тухлената пътека. Звучи като въодушевено ръкопляскане.

— Полиция! Има ли някой? Полиция! — извиква един от полицаите и натиска бутона на домофона. — Не отговаря.

Той отстъпва назад и се оглежда.

— Трябва да открием друг вход — добавя той и поглежда тъмното небе и плътната завеса от дъжд. — И както винаги, си забравих дъждобрана в колата.

— Няма да продължи дълго. Ще е спрял, когато пак излезем навън — обажда се другото ченге.

— Е, надявам се поне да няма градушка. Едната ми кола вече е съсипана. Изглежда, сякаш са я удряли с остро дамско токче.

— Какво прави тук прокурорка от Ню Йорк? На почивка ли е? В тази кооперация има доста постоянни жители, но заминават през лятото и дават жилищата си под наем. Тя с краткосрочен договор ли е?

— Някой повика ли линейка? — питам високо. Вятърът разлюлява гигантските дъбове, а мъхът по тях се мята като мръсни парцали. — Добре е линейката да е тук — добавям.

Двамата полицаи и Чанг наблюдават как се приближаваме към тях със скоростта на бурята, която вече е почти над нас.

— Чудя се дали тук има офис, който се дава под наем — обажда се един от полицаите. — Те ще имат ключ.

— Не мисля, че в тази кооперация има подобен офис.

— В повечето стари сгради няма — намесва се Чанг.

— Можем да опитаме при някои от съседите...

Марино си проправя път към вратата, като едва не избутва ченгетата, и изважда ключ.

— Хей, по-спокойно! Ти пък кой си?

Разсеяно осъзнавам, че Чанг обяснява кои сме и защо сме тук. Марино отключва вратата. Аз пригладвам мократа си коса и дочувам: „... ФБР... Бостън... главен съдебен лекар... доктор Дънгейт...“. Отправляме се към асансьора. Луси върви плътно зад мен, ръката ѝ е на гърба ми. Усещам какво се крие в докосването ѝ. Чувствам отчаянието и страха ѝ. Притискаше се към мен по същия начин, когато беше малка и се страхуваше да се отдели от мен в тълпата, да не би да я изоставя.

Казах ѝ, че всичко ще е наред, но не го вярвам. Напомням ѝ, че все още не знаем нищо, но не храня надежди. Джейми не отговаря на мобилния си, нито на домашния телефон, на имейлите и съобщенията си. Не сме я чували, откакто с Марино си тръгнахме към един сутринта. Но пък може и да има логично обяснение. Уверявам я, че макар да вземаме всички предпазни мерки, не е нужно да предполагаме най-лошото.

Но аз вече съм приела най-лошото. Чувството ми е болезнено познато като стар приятел, мрачен другар, който ме съпътства като потискащ припев през целия ми живот. А реакцията ми е злоещо предчувствие за нещо, настаняващо се тежко в тъмнината, в бездънната черна бездна. Така се чувствам точно преди да вляза някъде, където смъртта ме очаква тихо и спокойно. Не знам какво се върти в главата на Луси. Не е същото предчувствие като моето, а нещо объркващо, противоречиво и опасно.

През двайсетте минути, докато пътувахме насам, тя беше логична и овладяна, но сега е бледа като тежко болна и изглежда едновременно ужасена и ядосана. Забелязвам емоциите в зелените ѝ очи и долавям терзанията ѝ в забележката, която направи по време на пътуването. Каза, че за последен път говорила с Джейми преди шест

месеца и я обвинила, че я е въвлякла в нещо нередно по егоистични причини. Попитах в какво я е въвлякла Джейми.

— В защитаването на хора и спасяването им чрез превръщането на лъжите в истини, защото самата тя го прави със себе си. Само така се чувства удобно — каза Луси. — Имам чувството, че Джейми е успяла да се изкатери на висока планина от истина, само за да падне от другата ѝ страна. Предупредих я, защото беше повече от очевидно. Казах ѝ, че прави точно това, но тя продължи.

Чувам как Бентън казва на Марино:

— Давай напред.

— Продължи до следващото опасно ниво — каза Луси, докато вървахме през бурята и гласът ѝ потрепери леко. — Защо трябваше да го прави? Защо!

— Имала ли е някакви проблеми? — пита Марино един от полицаите. — Лични проблеми, финансови затруднения, нещо подобно?

— Не.

— Обзалагам се, че просто е отишла някъде, може би да разгледа забележителностите, и не е споделила с никого.

— Не е типично за нея — намесва се Луси. — В никакъв случай.

— Може би си е забравила телефона или батерията ѝ се е изтощила. Знаеш ли колко често се случва това?

— Джейми не ходи да зяпа шибани забележителности — изсумтява Луси.

Марино избърсва мокрото си лице с ръкава си. Очите му се стрелкат нервно наоколо. Личи си, че е изключително разстроен, макар да го крие с нетърпението и грубостта си. Вратата на асансьора се отваря и всички се натъпкваме вътре, с изключение на Бентън и Луси. Ченгетата продължават да ни предлагат различни сценарии, за да заличат нарастващата ни тревога.

— Вероятно е добре. Постоянно се случва. Някой, който не живее в града, ти идва на гости, а после не го чуваш известно време и започваш да се тревожиш.

Ченгетата са патрулни полицаи и за тях това е обикновена проверка — може би по-драматична от обичайното, с повече хора, при това официални лица, но все пак проверка. Много често се случва, особено по това време на годината — в разгара на туристическия

сезон. Някой се обажда на 911 и настоява да проверят негов приятел или роднина, който не си вдига телефона и не се е обаждал от известно време. В деветдесет и девет процента от случаите няма абсолютно никакво основание за тревога. А и в другия един процент няма нищо трагично. Рядко се оказва, че човекът е мъртъв.

— Влизам с теб — казва ми Луси.

— Трябва да вляза първа.

— И аз идвам.

— Не веднага.

— Трябва — настоява Луси.

Бентън я прегръща. Той ще попречи на Луси да се втурне нагоре по стълбите и да се опита да нахлуе в апартамента.

— Ще ти се обадя веднага щом вляза — обещавам на племенницата си.

Вратата на асансьора се затваря.

Асансьорът от излъскано старо дърво и полиран месинг се понася нагоре. Обяснявам на полицаите, че никой не се е чувал с Джейми Бъргър, а тя не е дошла в Савана, за да гледа забележителности. Не е тук на почивка. Може да няма нищо сериозно и се надявам да е така. Но е нетипично за нея, а и я очаквахме в службата на доктор Дънгейт днес, но тя не се появи и не се обади. Добавям, че е трябвало да повикат линейка и е най-добре да го направят сега. Още докато говоря, осъзнавам, че се повтарям, а двамата полицаи, доста млади, си имат собствена теория за това какво става.

Очевидно смятат, че Марино живее с жената, която не си вдига телефона и не се обажда на никого. Защо иначе да има ключ оттук? Вероятно става дума за семейна разправа, за която никой не желае да говори. Обяснявам им, че Джейми е известна прокурорка от Ню Йорк, макар и бивша, и че имаме причини да се тревожим за безопасността ѝ.

— Кога я видяхте за последен път? — пита Марино едно от ченгетата.

— Снощи.

— И нямаше нищо необичайно?

— Да.

— Всички се разбираха чудесно?

— Да.

— Не сте се карали?

— Не.

— Може би дребен спор?

— Не.

— Незначителна разправия?

— Нищо подобно.

— Има необичайни обстоятелства — намесва се Чанг в мига, когато асансьорът спира, и не му остава достатъчно време за обяснения.

Няма да споменаваме Катлийн Лоулър, нито да съобщаваме, че може би е била отровена. Не възнамерявам да давам информация за Лола Дагет или убийствата „Менса“, нито да споделям, че Дон Кинкейд, която беше в държавна болница за психичноболни, е практически мъртва и сигурно също е била отровена. Няма да коментирам, че снощи една жена на колело се появи и достави суши, което Джейми май не беше поръчвала. Не искам да говоря и да обяснявам, нито да размишлявам и да си представям. Нервна съм, и в същото време вече знам какво ни очаква. Излизаме от асансьора и забързваме по коридора. Марино отключва тежката дъбова врата.

— Джейми? — прогърмява мощният му глас. Веднага забелязвам, че алармата ѝ не е включена. — Мамка му! — изръмжава той, когато вижда същата зловеща подробност. Загорялото му лице се зачервява и изпотява. — Тя винаги включва алармата. Дори когато е тук. Хей! Джейми! Тук ли си? Мамка му!

Кухнята изглежда точно като снощи, с изключение на един флакон с хапчета против киселини, който го нямаше, когато миех чиниите и прибирах храната. Голямата кафява чанта на Джейми не е на облегалката на стола, където я закачи, когато се появи с храната от „Броутън и Бул“. Чантата ѝ е на коженото канапе във всекидневната, а съдържанието ѝ е разпиляно по масичката за кафе. Не спираме да погледнем дали нещо липсва и какво е търсила. С Чанг следваме Марино по коридора, който води към спалнята.

През отворената врата виждам широко легло с табли и смачкани зелено-кафяви завивки. Джейми е с виненочервен халат, който е разтворен и усукан. Лежи по корем. Краката ѝ са обърнати настрани, ръцете и главата ѝ висят от леглото. Позата ѝ не говори за човек, който

е умрял насън, а е сходна с тази на Катлийн Лоулър, сякаш последният им миг е бил болезнена агония. Лампите до леглото светят, а завесите са спуснати.

— Мамка му — изругава Марино. После промълвява: — Господи!

Приближавам се до нея и усещам миризмата на прегорели плодове и торф.

По нощното шкафче е разлято уиски. До локвичката има празна чаша, а наблизко — празна поставка за безжичен телефон.

Докосвам шията на Джейми, за да проверя за пулс. Но тя е студена и вкочаняването е напреднало. Вдигам очи към Чанг, а после — към едно от ченгетата, което влиза в стаята.

— Веднага ще се върна — казва Чанг. — Трябва да взема някои неща от колата.

Ченгето се вторачва в увисналия от леглото труп. Приближава се и изважда радиостанцията от колана си.

— Стой там и не докосвай нищо — нарежда му Марино с предупредителен поглед.

— Хей, успокой се.

— Нищо не разбираш — избухва Марино. — Няма никаква шибана причина за присъствието ти тук. Не знаеш нищо, така че се разкарай.

— Господине, трябва да се успокоите.

— „Господине“? Да не съм някой шибан рицар? Не ме наричай „господине“!

— По-кратко — казвам му. — Моля те.

— По дяволите! Не мога да повярвам. Мили боже! Какво е станало, по дяволите?

— Трябва да ограничим достъпа до нея колкото е възможно повече — казвам на полицаия. — Не знаем с какво точно си имаме работа.

Той се отдръпва с няколко крачки и застава до вратата.

Марино се вторачва в трупа, после отмества очи. Лицето му е силно зачервено.

— Имате предвид, че може да е нещо заразно? — пита полицаият.

— Не знам, но е по-разумно да не се приближавате и да не докосвате нищо.

Оглеждам внимателно трупа, но не виждам нищо, което да ми подсказва нещо. А липсата на каквото и да било определено ми говори.

— Луси и Бентън не трябва да влизат тук — казвам на Марино.
— Луси не трябва да вижда това.

— Мамка му! По дяволите!

— Можеш ли да излезеш навън и да се увериш, че тя няма да се опита да влезе? Вратата на апартамента трябва да е затворена и заключена.

— Господи! Какво може да е станало, по дяволите? — повтаря той с разтреперан глас, а очите му са зачервени и блестят диво.

— Моля те, иди да заключиш вратата — нареждам му отново. После се обръщам към полицаия, който е с къса червена коса и тъмносини очи. — А вие кажете на партньора си да остане навън. Не можем да направим нищо и не трябва да докосваме нищо. Смъртта е подозрителна, и това е местопрестъпление. Мисля, че става въпрос за отрова, и трябва да спрем веднага, докато нищо друго не е пипано. Предпочитам да не сте тук, защото не знам с какво си имаме работа — повтарям. — Но вие трябва да останете тук с мен.

Марино излиза от стаята и стъпките му отекуват по дюшемето.

— Защо мислите, че това е местопрестъпление? — пита червенокосият полицаи и се оглежда наоколо, но не помръдва от прага.

Няма желание да се доближи до трупа след всичко, което казах. А и никак не му се иска да стои в стаята.

— Освен чантата ѝ в другата стая — добавя той. — Ако е пуснала в апартамента някого, който я е обрал, сигурно го е познавала. Как иначе би могъл да проникне в кооперацията?

— Не знаем дали някой е бил тук.

— Значи нещо в апартамента може да е отровно.

— Да.

— Или пък е свръхдоза и е търсела хапчета в чантата си — замислено казва ченгето, без да помръдне от вратата. — Може би трябва да огледам банята. — Той поглежда към откритата врата вляво от леглото, но не тръгва нататък.

— Най-разумно е да не го правите, а и трябва да останете с мен — казвам и намирам номера на Бентън.

— Имахме един смъртен случай миналата година. Жена, която взела свръхдоза силни болкоуспокояващи. Приличаше доста на това.

Нищо не липсваше, само беше разхвърляно, защото е търсила хапчета в чантата си и чекмеджетата. Лежеше мъртва на леглото, напрако върху завивките. Красиво момиче. Опитвала се да стане танцьорка, но се пристрастила към хапчетата.

Натискам бутона за обаждане и се втренчвам в банята, но не тръгвам към нея. През откренатата врата нахлува светлина. Лампите до леглото светят, както и тази в банята. Джейми въобще не си е лягала снощи. Или пък е станала в някакъв момент.

— Казаха, че било нещастен случай, но според мен ставаше дума за самоубийство. Приятелят ѝ тъкмо я зарязал. Имала си проблеми — продължава да дрънка ченгето.

— Луси не бива да влиза тук — казвам на Бентън в мига, когато отговаря, а той знае какво означава това и мълчи. Нямам представа какво би могъл да каже на Луси сега.

Тя ще научи истината, ако вече не я знае. Въпросът има само два възможни отговора. Джейми или е мъртва в дома си, или не е, а Луси вече е наясно. Сигурно се досеща още в този миг, докато Бентън слуша онова, което му разказвам. А той няма да направи нищо, за да разсея страховете ѝ. Поглед, усмивка, жест, които да разсеят напрежението и да я успокоят. Убедена съм, че той не ѝ предлага нищо, а стои неподвижно, вторачен в една точка, и ме слуша внимателно. Луси осъзнава най-страшното, но не знам какво да направя по въпроса, а и не мога да изляза навън при нея. Трябва да се занимавам със случилото се тук. Трябва да се занимавам с Джейми. А и с това, което предстои.

Поглеждам тялото ѝ на леглото, разтворения халат, усукан около краката ѝ. Под него е гола, а не мога да понеса мисълта, че червенокосият полицаи до вратата или някой друг ще я види така. Но не трябва да я пипам. Не трябва да пипам абсолютно нищо. Стоя близо до прозореца. Не обикалям из стаята и не се приближавам до леглото.

— Моля те, остани с Луси, а аз ще се върна при вас веднага щом мога — казвам на Бентън. — Ако намериш начин да я върнеш в хотела, ще се видим там. Това може би е най-добрият план. За нея не е добре да стои тук, а ти не можеш да направиш абсолютно нищо. Не тук и не сега. Моля те, просто се погрижи за нея.

— Разбира се.

— Ще се видим в хотела.

— Добре.

Казвам му, че няма да е лошо да смени стаите. Искам апартамент с кухня, ако е възможно. Искам свързани стаи, защото имам чувството, че знам какво ще стане. Сигурна съм какво ще се наложи да правим, а най-вече, че трябва да сме заедно.

— Ще се оправя — обещава Бентън.

— Всички да сме заедно — повтарям. — Не подлежи на обсъждане. Може би ще успееш да вземеш кола под наем или служебна кола от ФБР. Имаме нужда от кола. Не можем да се возим в буса на Марино. Не знам колко време ще останем тук.

— Не съм сигурен за него — казва Бентън тихо, а тонът му не издава нищо.

Намеква ми, че ако Джейми е била убита, Марино може да си има проблеми с полицията. Може да го сметнат за заподозрян. Има ключове от външния вход и от апартамента ѝ. Вероятно знае кода на алармената ѝ система. Бил е близък с нея, а ченгетата вече го питаха дали двамата са се карали снощи. С други думи, всички предполагат, че е бил неин любовник.

— Очевидно, нямам представа какво се е случило — казвам на Бентън. — Имам подозрения, и то сериозни. Ще положа всички възможни усилия по случая.

Сега е мой ред да намеквам. Казвам заобиколно на Бентън, че според мен Джейми е била убита.

— Но не съм сигурна за него, нито за нас. — Намеквам, че и аз може да имам същите проблеми като Марино.

Той няма да е единственият заподозрян. Аз занесох сушито в апартамента снощи. Възможно е да съм доставила смъртта на Джейми в бял хартиен плик.

— Тук съм — добавям. — Ще направя всичко възможно да помогна.

— Добре — лаконично отговаря Бентън, защото Луси е с него и не може да каже нищо повече.

Затварям телефона. Не мога да изляза от спалнята, където са трупът на Джейми и полицаят от Савана, на чиято значка пише „Т. Дж. Харли“. Той си стои до вратата и оглежда безнадеждно трупа и стаята. Няма представа какво да търси и дали да остане с мен, както го помолих, или да се присъедини към партньора си и да повика детектив от отдел „Убийства“. Виждам в очите му хиляди трескави мисли.

— Какво ви кара да мислите, че смъртта е подозрителна, освен че някой е ровил в чантата ѝ? — пита ме той.

— Не знаем дали друг човек е ровил в чантата ѝ — отговарям. — Може би самата тя е търсила нещо.

— Какво друго, освен хапчета?

— Не знаем дали това е свръхдоза.

— Имала ли е навика да носи много пари в брой в портфейла си?

— Нямам представа какво има в портфейла ѝ и колко пари в брой носи обикновено.

— Ако носи много, това може да е мотив.

— Не знаем дали нещо е било откраднато.

— Възможно ли е да е била удушена?

— Няма белези по врата, нито кръвоизливи по лицето — отговарям. — Нищо, което да ме навежда на тази мисъл. Но трябва да бъде прегледана внимателно. В този момент не знаем защо е мъртва.

— Какво знаете за отношенията ѝ с приятеля ѝ? — Ченгето има предвид Марино.

— Той работеше при нея, когато беше полицай в Ню Йорк, а напоследък ѝ помагаше като консултант. Разбирам защо е разстроен.

— Нюйоркската полиция?

— Да, в следствения отдел. Марино беше в екипа по сексуалните престъпления заедно с нея.

— Значи може би е имало нещо между тях — решава ченгето.

— Първата ни задача е да разберем дали тя е поръчвала суши снощи — отговарям. — Вместо да приемаме очевидното, че вероятно е виновен човек, близък с нея, който е извършил нещо ужасно.

— Обикновено е така.

— Бих казала — често, но не и винаги.

— Наистина — убедено заявява той, — първо трябва да погледнеш в задния си двор.

— Гледаш там, накъдето те отведаат уликите.

— Шегувате се за сушието, нали?

— Не.

— Аз пък си помислих, че според вас е виновна суровата риба. Аз лично не докосвам суши. Особено сега. Нефтени петна, радиоактивна вода. Може би ще спра да ям риба. Дори сготвена.

— В боклука има кутии, плик и разписка от ресторанта. Остатъците са в хладилника — уведомявам го. — Моля вие и партньорът ви да не докосвате абсолютно нищо. Съветвам ви да не влизате в кухнята и да оставите следовател Чанг или доктор Дънгейт да се занимават с нея.

— Да, Сами е следователят, а не аз. Няма начин да се меся в работата на местопрестъплението. Не че не бих могъл да се справя. Дори смятам да кандидатствам във ФБР. Обръщам внимание на подробностите, а това е най-важното. Вече съм работил със Сами — свръхдозата, за която ви разказах — хвали се полицай Харли. После съобщава по радиостанцията си: — Може би има зараза. Не докосвай нищо в кухнята и боклука. Или където и да било другаде.

— Какво? — чува се гласът на партньора му.

— Не докосвай абсолютно нищо.

— Ясно.

Решавам да не казвам нищо повече за сушито и подозренията си. Няма да описвам времето, което прекарах с Джейми снощи. Ще го запазя за Чанг, Колин или някой друг. Познавам Марино и ще ми се наложи да давам показания пред детектив от саванския отдел „Убийства“, но не и пред полицай Т. Дж. Харли, който е симпатичен, но доста наивен и твърдо решен да си играе на детектив. Чанг ще уреди двамата с Марино да бъдем разпитани от подходящия човек, в зависимост от това кой ще поеме юрисдикцията, но вероятно ще е съвместно разследване. ФБР — Джорджия и местната полиция ще работят заедно. Ако смъртта на Джейми е свързана със случилото се в Масачузетс, особено предполагаемото отравяне на Дон Кинкейд, тогава случаите са прекосили щатските граници, ФБР ще се намеси в ставащото в Савана и вероятно ще поеме случая, както стана на север.

Дръпвам пердето и поглеждам надолу към улицата, където Чанг изважда оборудването от джипа си. Дъждът плющи неуморно по покрива, светкавици проблясват над ниските къщи и историческите сгради. Гръмотевиците звучат като далечна артилерийска канонада.

Знам какво щях да направя, ако Кеймбридж не беше на почти две хиляди километра оттук.

Щях да наредя да докарат камиона с мобилната ни апаратура за аутопсии в Савана още в този миг. Но разстоянието прави подобен план непрактичен, ако не е и невъзможен, защото Колин Дънгейт няма

да чака два дни, за да направи аутопсията, а и не би трябвало да чака. Не искаме да чакаме. Не бива да чакаме. Трябва ни серум. Трябват ни проби от тъканите. Трябва ни стомашното съдържание. Разбира се, Центърът за контрол и превенция на заболяванията се намира в близката Атланта, но Колин вероятно няма да чака и техния камион. А и ние бяхме изложени на опасността и сме добре. Бях в затворническата килия на Катлийн Лоулър. Докосвах я, дишах въздуха и усещах миризмата на онова, което беше в мивката. Имах досег и с кръвта ѝ и стомашното ѝ съдържание, но не се чувствам зле. Марино, Колин и Чанг също са добре. Няма предупредителни знаци, че може да сме в опасност.

Каквото и да е убило Катлийн и Джейми и да е отровило Дон Кинкейд — ако предположим, че е същата отрова — то действа сравнително бързо. Спира храносмилането и възпрепятства дишането. Нещо, което парализира. В храна или напитка. Спомням си как изглеждаше Джейми, преди да си тръгна в един сутринта. Клепачите ѝ бяха натезжали. Говореше завалено, със затруднение. Зениците ѝ бяха разширени. Предположих, че е изморена и пияна, но хапчетата против киселини на плота показват, че е имала проблеми със стомаха, както и Катлийн Лоулър, ако жената в отсрещната килия казваше истината.

— Те вече обработват всичките ни местопрестъпления, защото ги обучиха в центъра по антропология в Ноксвил, където е моргата за студенти... — казва полицаи Харли.

Младежът говори неуморно, но аз почти не го слушам. Продължавам да гледам навън към разлюлените от вятъра дървета и фаровете на колите по улицата. После се появява ландроувърът.

— Всички следователи от ФБР — Джорджия са обучени там, което означава, че вероятно разполагаме с най-способните хора в целите Съединени щати — хвали се полицаи Харли, сякаш изобщо не се притеснява от трупа на леглото и не осъзнава чудовищността на случилото се.

Полицаят не е познавал Джейми Бъргър. Няма представа коя е, кои сме ние и какво ни свързва. Усещам, че нещо се променя у мен, докато Колин паркира и загася фаровете. Обзема ме спокойствие и чувство за отдалеченост, както става винаги, когато ми се струват много неприятности, но трябва да се справя делово с тях. Знам какво

предстои и пъхвам ръце в джобовете на панталона си. Представям си силуета на Джейми зад прозореца на тази стая снощи.

С Марино седяхме в буса на улицата, а сянката ѝ се движеше напред-назад, сякаш Джейми се разхождаше нервно. После се е съблякла. Дрехите ѝ от снощи са на стола до скрина, като че ли ги е метнала там небрежно — типично за човек, който е пиан, разстроен, бърза или не се чувства добре. Облякла е виненочервения халат, с който е щяла да умре, и ни е гледала през прозореца на всекидневната. Но ние не знаехме. Нямах представа какво е станало, както и за ролята, която вероятно бях изиграла.

26.

Отдръпвам се от прозореца. Скованата, неестествена поза на Джейми не се е променила.

Биологичното ѝ съществуване приключи, а плътта и кръвта ѝ са започнали да се разпадат като декори, съборени след представлението. Няма я. И нищо не може да поправи това. Сега трябва да се занимаваме с останалото, а аз знам как да се справя и съм силно мотивирана да помогна. Но има сериозни усложнения.

— Няма да докосвам нищо, освен ако не ми бъде наредено — казвам на полицай Харли. — Доктор Дънгейт тъкмо пристигна, но вие трябва да останете тук. А ако отида в друга част на апартамента, ще трябва да сте с мен — напомням му отново. — Налага се през цялото време да бъда придружавана от вас или следовател Чанг, а вие трябва да можете да се закълнете в това.

— Да, госпожо — отговаря той, вторачен в мен, сякаш не може да разбере напълно какво бих могла да направя, което да изисква от него да ме наблюдава или пък да се заклева.

— Бях тук снощи. Не в тази стая, но в апартамента. Вероятно аз съм последният човек, който я е видял жива.

— Това е проблемът при нашата работа — отговаря той и се обляга на вратата, а коланът му изстъргова по дървото. — Никога не знаеш с кого ще се сблъскаш. Случвало ми се е да пристигна на местопрестъпление и да се окаже, че познавам жертвата. Наскоро се оказа, че един тип, убит на мотора си, е мой бивш съученик. Странна работа.

Импулсът ми е да разместя трупа, да го покрия, да наглася Джейми в поза, в която да не е изкривена неудобно, а ръцете и главата ѝ да не висят от леглото. Лицето и вратът ѝ са тъмночервени, горните ѝ зъби са оголени, едното ѝ око е затворено, а другото прилича на цепка. Смъртта се подиграва с красотата на Джейми Бъргър, изкривявайки я гротескно, и не искам Луси да я види дори на снимка. Забелязвам отново преобърнатата чаша и празното зарядно устройство на

телефона. Смъквам се на пода, за да огледам, и откривам слушалката на няколко сантиметра под леглото, сякаш Джейми се е опитвала да я вземе и я е съборила от шкафчето. Не я вземам. Не докосвам нищо.

— Бях във всекидневната и кухнята от девет часа снощи до около един сутринта — казвам на полицаѝ Харли. — Ходих веднъж и в тоалетната за гости. Докоснах доста неща, докато бях тук. Документи, предмети в кухнята. Ще уведомя следовател Чанг.

— Значи дойдохте от Бостън, за да се видите с нея?

— Не. Дойдох в Савана по друга причина. Тя поиска да се видим, докато съм тук.

Не възнамерявам да навлизам в подробности и да давам повече обяснение на униформения полицаѝ, който няма да разследва случая.

— Историята е дълга и сложна. Ще я разкажа подробно на следователя по случая. А междувременно вие трябва да останете тук, за да има свидетел на това, което правя или не правя тук.

— Разбира се. Или може да изчакате отвън, ако предпо...

— Вече съм в апартамента и възнамерявам да помогна, ако мога — отговарям решително.

При обичайни обстоятелства вече щях да съм си тръгнала, но отказвам дори да помисля за онова, което човек с моята професия би направил, за да се предпази. Пренебрегвам мисълта, че не бива да се компрометирам още повече. Никой съдебен лекар не би искал да е в моето положение, но ако мога да помогна да се разбере какво се е случило с Джейми, ще го направя. Морално задължена съм. А и не става дума само за нея. Вече не мога да я спася. Тревожа се и за други хора.

Убийствата с отрова са редки и страшни, защото жертвата невинаги е строго определена и може да не е човекът, който умира. Бари Лу Ривърс очевидно не се е интересувала кой е ял поръсените ѝ с арсеник сандвичи. Каквато и да е била жестоката ѝ цел, не е имала определена жертва и всеки може да си е купил сандвич от нея. Отровата не оставя отпечатъци и ДНК. Няма форма и размер като куршума или ножа и рядко оставя следа, която може да се измери, като рана. Работила съм само по няколко убийства с отрова и те бяха изтощителни и ужасяващи. Да спреш престъпника бе състезание с времето.

Чанг се връща и разполага куфарчето си с материали на пода. Дава ми ръкавици, сякаш сме партньори. Вземам два чифта. Пъхвам ръце в джобовете си, когато чувам стъпки в коридора.

— Телефонът е под леглото — посочвам на Чанг.

В този момент влиза Колин, облечен с карирана риза и светлосив панталон. Тъмносиньото му яке и очилата са мокри от дъжда. Носи същата кутия, която беше донесъл и в затвора. Оставя я на пода и ме пита:

— Какво знаем?

— Няма очевидни рани, но не съм я преглеждала и не трябва да го правя. Изглежда, че се е опитвала да вземе телефона и е съборила чашата си — отговарям. — Уиски. Пиеше уиски, когато си тръгнах оттук снощи. Телефонът е под леглото.

— Тя сама ли си наля уискито? — пита Чанг, навежда се и дръпва завивките с облечената си в ръкавица ръка.

— Да. Както и виното.

— Просто искам да знам чи и отпечатащи и ДНК може да са по различните предмети.

— Момчета, няма нужда да стоите вече тук — казва Колин на полицай Харли. — Благодаря ви за помощта, но колкото по-малко хора има тук, толкова по-добре. Не яжте и не пийте нищо тук и внимавайте какво докосвате. Имаме няколко жертви, вероятната причина е някаква отрова, но не знаем каква.

Полицай Харли отговаря:

— Значи не смятате, че става дума за наркотици? Не забелязах хапчета или нещо друго, но не съм отварял шкафове и чекмеджета. Не огледах наоколо, защото бях с нея през цялото време. — Уведомява ги, че ме е държал под око. — Мога да проверя банята, например. Мога да погледна в шкафчето.

— Както казах, не знаем с какво си имаме работа — отговаря Колин. — Може да са наркотици. Може да е нещо друго. Може да е проклет куршум от лед. Наистина не знаем какво е — повтаря Колин и оглежда стаята. — И колкото по-малко хора, толкова по-добре.

— Не съществуват куршуми от лед...

— Особено пък в тази жега — отбелязва Колин.

— Можем да се справим от тук нататък — казва Чанг на полицая. — Но ще е добре да останете отвън и да обезопасите района.

Не искаме никой да влиза тук. Не знаем кой още има ключ.

— Когато с Марино вечеряхме с нея снощи, имаше доставка на суши — започвам да разказвам на Колин и Чанг. Оставам до прозореца, за да не преча на снимките и на Колин, който отваря пластмасовата си кутия и се подготвя да прегледа трупа. — Няма да е зле да проверим в ресторант „Савана Суши“. Ако ви притеснява присъствието ми тук... Причината е очевидна. Бях с Катлийн Лоулър вчера следобед, а тази сутрин са я открили мъртва. Бях с Джейми снощи до един часа, а сега и тя е мъртва.

— Е, освен ако не си готова да признаеш нещо — казва Колин, докато си слага ръкавиците, — дори не ми е минало през ума, че ти си причината хората да умрат. И определено се радвам, че ти си добре. Както и Сами, Марино и аз самият. По принцип бих предположил, че след като я познаваш и си била с нея снощи, не е добра идея да присъстваш на огледа. Но си тук. И можеш да помогнеш. От теб зависи дали предпочиташ да си тръгнеш.

— Най-голямата ми тревога е, да не би да има и други жертви — отговарям. — Особено ако си имаме работа с отрова. Знаеш, че за това се тревожа.

— Аз също.

— И ти може да забележиш нещо необичайно — обажда се Чанг. — Ще ни помогнеш, ако огледаш заедно с мен.

Светкавицата на фотоапарата му проблясва, когато снима телефона под леглото.

Помощта, която иска от мен, е нещо съвсем различно, и знам какво прави. Действа правилно. Сами Чанг си спечели уважението ми и не го подценявам, нито пък мнението му, а и не го обвинявам. Всъщност, очаквах го. Той е добър следовател, умен, наблюдателен и идеално обучен, а работата му е да е обективен и непреклонен. Независимо какво мисли за мен, ще бъде глупаво от негова страна да не получи всяка възможна трошица информация. Ще прояви небрежност, ако не ме наблюдава внимателно, и няма друг избор, освен да е подозрително настроен, макар това въобще да не личи в отношението му към мен.

— Засега не забелязвам нищо, което да показва, че някой друг, освен Джейми е бил тук, след като с Марино си тръгнахме — казвам.

— Има ли нещо между тях двамата? — пита Чанг.

— Освен работата? Доколкото знам, не, а и ми е трудно да си го представя. Той си взе две седмици отпуск от центъра, за да дойде тук и да ѝ помогне със случая на Джордан. Двамата работеха заедно в апартамента ѝ.

— А по-рано? Дали са имали някакви отношения извън чисто професионалните?

— Никак не ми се вярва — отговарям.

Колин наглася дигиталния термометър на нощното шкафче. Раздвижва скованата дясна ръка на трупа и пъхва под мишницата втори термометър.

— Защо е толкова трудно да си го представиш? — пита Чанг.

Разпитът започва. Мога да го спра. Мога да кажа, че няма да говоря без присъствието на адвоката си, Ленард Бразо. Но не го правя.

— Никога не е имало признаци, че отношенията на Джейми и Марино са били нещо повече от строго професионални — казвам на Чанг. — И определено не мога да си представя, че той има каквито и да било мотиви да ѝ навреди.

— Да, но ти го познаваш. Трудно е да си обективен, когато познаваш хората. Сигурно не ти е лесно да помислиш нещо лошо за него.

Чанг е на моя страна. Играта на добро и лошо ченге, стара като света.

— Ако имах причина да мисля нещо лошо за него, щях да ти отговоря честно.

— Но не знаеш какво е ставало между тях двамата, когато са били насаме.

Той поглежда телефона, който извади изпод леглото, като докосва повърхността му колкото може по-малко.

— Това май ще е загуба на време — казва Чанг. — Вероятно единствено тя е пипала телефона. Но няма да е лошо да го прибера, просто за да сме сигурни. Съгласна ли си? Ти как би постъпила? — поглежда ме той.

— Бих го проверила за отпечатьци и ДНК. Бих взела допълнителни проби за химически анализ.

— Смяташ, че някой може да е отровил телефона ѝ? — пита той с безизразно лице.

— Попита ме как бих постъпила аз. Химическите и биологически отрови могат да се предават трансдермално, през лигавиците и кожата. Но се съмнявам, че си имаме работа с подобно нещо. В противен случай щеше да има повече жертви. Включително и ние.

— Не си използвала този телефон в някакъв момент снощи, нали? — пита той, а пръстите му натискат бутона за менюто.

— Изобщо не съм влизала в тази част на апартамента.

Чанг проверява последния номер, набран от Джейми, и казва:

— Номер, започващ с 917, в един и половина през нощта.

— Ню Йорк — отговарям и отново усещам мириса на прегорели плодове от уискито.

— Изглежда, че това е било последното ѝ обаждане, поне от този телефон — казва той и записва номера в бележника си.

Номерът е познат, и внезапно разбирам защо.

— Луси. Племенницата ми. Това беше номерът на мобилния ѝ телефон, докато живееше в Ню Йорк — обяснявам, без да издавам чувствата си. — Когато се премести в Бостън, го смени. В началото на годината, може би беше през януари. Не съм сигурна, но този номер вече не е неин.

Джейми сигурно не е знаела, че Луси има нов телефон. Когато ѝ е казала, че не иска да поддържат връзка, очевидно е говорела сериозно. До снощи.

— Имаш ли представа защо може да се е опитвала да се обади на Луси в един и половина през нощта?

— С Джейми говорихме за нея — отговарям. — За връзката им, и защо приключи. Вероятно се е настроила сантиментално. Не знам.

— Каква връзка?

— Бяха заедно няколко години.

— В какъв смисъл заедно?

— Партньори. Двойка.

Чанг прибира телефона в плик за улики.

— И в колко часа си тръгна снощи?

— Около един.

— Значи половин час по-късно тя звъни на стария номер на Луси, а после изпуска телефона и той се озовава под леглото ѝ.

— Не знам.

— Това ме навежда на мисълта, че в този момент вече е имало някакъв проблем. Или е била доста пияна.

— Не знам — повтарям.

— Кога си идвала в този апартамент преди снощи?

— Казах ти, че снощи дойдох тук за пръв път — напомням му.

— Никога преди не си била тук. И никога досега не си влизала в тази стая, спалнята. Не си влизала тук вечерта или през нощта, преди да си тръгнеш, за да се обадиш по телефона или да отидеш в банята.

— Не съм.

— Ами Марино?

Чанг кляка до леглото и поглежда нагоре към мен, сякаш иска да ми вдъхне фалшиво чувство за надмощие.

— Не знам да е влизал тук снощи — отговарям. — Но не бях с него през цялото време. Вече беше тук, когато пристигнах.

— Интересно е, че той има ключ от апартамента — отбелязва Чанг, става и слага етикет на плика за улики.

— Вероятно защото и двамата са използвали апартамента за офис. Но ще трябва да попиташ него за ключа.

Очаквам, че всеки момент Чанг може да ме изведе навън и да ме арестува.

— Струва ми се малко необичайно. Ти би ли му дала ключа от апартамента си? — пита той.

— Ако се налага, бих му поверила ключовете си. Разбирам, че моето мнение е без значение, затова ще се придържам към фактите — казвам, отговаряйки на предположението му, че не мога да съм обективна спрямо Марино. — Фактите са, че с изключение на сушиито, Джейми донесе храната. Поднесе вечерята и напитките във всекидневната. После, около десет и половина — единайсет, Марино ни остави насаме за известно време. Върна се и ме взе от улицата пред сградата към един часа. В този момент Джейми изглеждаше добре, макар и пийнала. Тя пи вино и уиски и говореше завалено. Възможно е да е имала симптоми, свързани с нещо друго, освен алкохола. Разширени зеници. Затруднен говор. Клепачите ѝ бяха отпуснати. Това стана около два и половина или три часа, след като изяде сушиито.

— Разширените зеници не са в резултат на опиати, но може да са от друг наркотик — казва Колин и притиска пръсти към ръката и крака на Джейми, за да види обезцветяването. — Амфетамини, кокаин,

успокоителни. И алкохол, разбира се. Случайно да си забелязала да взема нещо, докато беше с нея?

— Не я видях да взема нищо и нямам причина да мисля, че може да го е направила. Пиеше, докато бях тук. Няколко чаши вино и няколко чаши уиски.

— Какво стана, след като си тръгна? Какво прави? Къде беше?
— пита Чанг.

Не съм задължена да отговарям. Би трябвало да му кажа, че с радост ще сътруднича при определени обстоятелства, по-точно в присъствието на адвокатата ми. Но не съм такъв човек. Нямам какво да крия. Знам, че Марино не е извършил нищо лошо. Всички ние сме на една и съща страна. Обяснявам, че сме се отбили до квартала, където е живяло семейство Джордан и сме обсъждали случая, а после сме се върнали в хотела около два през нощта.

— Видя ли го да влиза в стаята си?

— Беше забравил нещо в буса и се върна да го вземе. Аз се качих горе сама.

— Е, това е любопитно. Той те изпраща до асансьора, а после се връща в буса.

— Имаше дежурен портиер, който ще може да каже дали Марино просто е взел продуктите от задната седалка, или е тръгнал нанякъде — отговарям решително. — А и бусът имаше сериозни повреди, заради които Марино го закара на сервиз тази сутрин.

— Може да е отишъл пеш. Хотелът е на около двацет минути пеш оттук.

— Трябва да попитате него.

— Околната температура е 21,6 градуса. Температурата на трупа е 22,7 — заявява Колин и полага трупа на Джейми на леглото.

Ръцете и главата ѝ не се подчиняват и той трябва да се потруди сериозно. Не е лесно да гледаш подобно нещо. Налагало ми се е да работя с вкочанени мъртъвци безброй пъти и дори не се замислям, когато ги принуждавам да променят странните си пози. Но сега не искам да гледам. Спомням си плика с храна, който предложих да отнеса в апартамента, и изпитвам вина.

Защо не разпитах жената, която се появи от сенките на тъмната улица снощи? Защо не се разтревожих, когато Джейми спомена, че не е поръчвала суши?

— Има ли нещо друго тук, което трябва да огледам? — пита ме Чанг.

Следователят продължава да ми задава въпроси, които нямат нищо общо с онова, което всъщност иска да научи.

— Преобърнатата чаша. И бих взела проба от онова на нощното шкафче, което прилича на разляно уиски. Но може да изчакаш, докато се занимаваме с останалата храна и това, което е в боклука. Всичко трябва да се обработи по един и същ начин. Всичко, което може да е яла и пила.

Държа ръцете си в джобовете. Започваме да обикаляме жилището. Казвам на Сами Чанг същото, което му казах и в затвора. Ще гледам и ще проучвам, стига той да одобри това, и няма да докосвам нищо без негово разрешение.

Започваме с банята.

27.

Шкафчетата с огледални врати са отворени, а съдържанието им — разпиляно по рафтовете и гранитния плот, в мивката и по пода, сякаш е вилняла буря или неканен гост е ровил из банята.

Навсякъде са разпръснати ножички за маникюр, пинсети, пили за нокти, капки за очи, паста за зъби, слънцезащитен крем, болкоуспокояващи, маски за лице. Има и лекарства с рецепта, включително амбиен^[1] и лоразепам, по-известен като ативан. Джейми е страдала от безсъние. Беше нервна, суетна и не можеше да се примири с годините. Но никое от лекарствата, предназначени да облекчат обичайните неудобства, не е могло да се справи с врага, който я е нападнал в последните минути от живота ѝ — жесток садист, прекалено силен и невидим.

Докато тълкувам смъртта ѝ по настъпилите промени и хаоса, осъзнавам, че в някакъв момент през нощта тя е страдала от симптоми, които са я накарали отчаяно да търси нещо, което да ги облекчи.

Не е имало никакъв нападател. Хаосът се дължи само на действията на Джейми. Представям си как изсипва всичко от чантата си, вероятно търсейки лекарство, което да облекчи страданията ѝ. Представям си как се втурва в банята и събаря предмети от рафтовете, подлудена от болки. Смятам, че става дума за силна отрова, превърнала тялото на Джейми в най-лошия ѝ враг. А аз не бях тук.

Не останах. Тръгнах си рано и изпитах такова облекчение, че предпочетох да стоя навън и да чакам Марино. Постоянно мисля, че ако не бях засегната и ядосана, можеше да забележа предупредителните знаци. Можеше да усетя, че нещо не е наред и Джейми не е просто пияна. Бях ядосана заради Луси, която винаги е била моята слабост. А сега жена, която тя обича, може би любовта на живота ѝ, е мъртва.

Питам Чанг дали е съгласен да огледам наоколо, докато той прави снимки.

Ако бях тук по време на кризата на Джейми, можеше да я спася. Имаше симптоми и признаци, но аз ги пренебрегнах. Не знам как ще обясня това на племенницата си.

— Разбира се, давай — отговаря ми той. — Имаш ли причина да подозираш, че в апартамента ѝ може да е имало нещо, до което някой друг да иска да се добере? Забелязах няколко компютъра и поверителни на вид документи във всекидневната. Има ли и в компютрите ѝ поверителна информация?

— Нямам представа какво има в компютрите ѝ. Нито дори дали са нейни.

Можех да повикам линейка. Можех да ѝ окажа първа помощ, докато пристигнат санитарите. Сега Джейми трябваше да е в болница и да е добре. А не да е мъртва и студена на леглото. Ще трябва да кажа на Луси, че съм разочаровала и Джейми, и нея. Не съм убедена, че Луси ще ми прости. Не бих я обвинила, ако не може. През всички изминали години тя ми повтаряше едно и също, защото аз допусках едни и същи грешки. „Не води моите битки вместо мен. Не изпитвай моите чувства. Не се опитвай да поправиш всичко, защото само влошаваш нещата.“

Наистина, и този път влоших нещата.

— Предполагам, че си наясно какво правеше Джейми в Савана, а следователно и с естеството на документите, които имаш предвид — казвам на Чанг. — Но да отговоря на въпроса ти: не знам дали в апартамента ѝ е имало нещо, което някой друг може да е искал. Нямам представа какво има в компютрите във всекидневната.

— Когато беше с нея, тя спомена ли нещо, което да говори за тревогата ѝ, че някой иска да ѝ навреди?

— Само, че вече била наясно, че ѝ трябва охранителна система. Но не каза, че се страхува от нещо или някого.

— Не знам какви бижута или други ценни вещи може да е донесла от Ню Йорк, но часовникът ѝ е още тук — казва Чанг и ми го посочва — „Картие“, златен, с черна кожена каишка, оставен до чаша, в която има малко вода. — Смятам, че този часовник си струва да се открадне. Чудя се дали е преобърнала банята, за да търси лекарства, когато е била пияна.

Вземам кутийка бенадрил от мивката и забелязвам, че горната ѝ част е била съдрана, сякаш някой е бързал страхотно. На пода виждам

сребрист блистер с две липсващи таблетки.

— Вече не съм сигурна, че беше пияна. Поне не толкова пияна, колкото изглеждаше — отговарям и поглеждам етикета с цената на кутийката. — Аптека „Монк“. Намира се в търговския център, където е оръжейният магазин.

— Купила го е, след като е дошла тук и е започнала да разпитва хората в затвора. Може би е имала алергия — казва той. — Имаш ли представа кога е дошла в Савана и е наела апартамента?

— Спомена, че било преди няколко месеца.

— Може би април или май. Тази година полените бяха ужасни. Известно време и аз не можех да тичам навън, нито да карам колело. Вдишвах полените, а очите ми се подуваха и гърлото ми сякаш се запушваше.

Чанг се държи изключително дружелюбно. Доброто ченге си бъбри с мен. Познавам играта. Отпусни се, открий се, аз съм твой приятел. Аз също възнамерявам да се държа с него като с приятел, защото не ми е враг. Нямам какво да крия. Ще се подложя на детектор на лъжата. Ще изложа фактите под клетва. Не ме интересува, че не ми е прочел правата, не ме интересува и какво ме пита. Ще призная, че се чувствам виновна, защото наистина е така. Но не съм причинила смъртта на Джейми. Виновна съм, че не я предотвратих.

— Предполагам, че тя е взела бенадрил снощи, ако се съди по скъсаната кутийка и блистера на пода — казвам. — Ако е взела две таблетки, сигурно е страдала от сериозни симптоми. Вероятно дишането ѝ е било затруднено. Но няма как да сме сигурни, докато не бъде готова токсикологичната ѝ проба.

— Може да е имала силна алергична реакция към нещо, което е яла. Например сушито. Беше ли алергична към скариди?

— Или пък е смятала, че има алергична реакция, защото ѝ е било трудно да диша и да преглъща — казвам, като оглеждам тоалетните принадлежности, за да видя откъде ги е купила. — Както знаеш, в затвора ни съобщиха, че Катлийн Лоулър е имала затруднено дишане, когато се прибрала от разходка. Освен това ѝ било трудно да говори и да си държи очите отворени. Симптоми, които говорят за лека парализа.

— Какво представлява тя?

— Нервите вече не стимулират мускулите. Обикновено започва от главата. Отпуснати клепачи, замъглено или двойно виждане, затруднения в говора и преглъщането. Когато парализата се спуска надолу, дишането се затруднява. Следва спиране на дишането и смърт.

— Какво може да е причинило това, което описваш?

— Първото, което ми идва наум, е някакъв вид нервнопаралитична отрова.

Заговарям за Дон Кинкейд. Казвам му, че биологичната дъщеря на Катлийн Лоулър, обвинена в няколко жестоки престъпления в Масачузетс, включително и опита да ме убие, е имала затруднено дишане в килията си в „Бътлър“ тази сутрин и сега очевидно е в състояние на мозъчна смърт. Обяснявам му, че според властите е възможно да е била отровена.

— Не знам Джейми да е била алергична към скариди, освен ако не е развила алергията напоследък — продължавам. — Да, острата алергия може да причини парализа и смърт. Но и други видове отрова могат да свършат същата работа. Очевидно Джейми е пазарувала в една и съща аптека — „Монк“. Няма да е зле да обърнем внимание на всичко, закупено оттам, което се намира в апартамента. Продукти, лекарства със или без рецепти, включително такива, които може да е купувала преди, но не виждаме сега. Просто за да изключим варианта, че си е причинила това сама. И да проверим дали някой от закупените там продукти не е бил подправен.

— Имаш предвид, някой да е подправил някоя от готовите стоки в магазина.

— Трябва да разгледаме всяка възможност. Имаме нужда от подробна инвентаризация на всичко в този апартамент — отговарям. — За да не пропуснем потенциална отрова, която да навреди на някой друг или да го убие.

— Мислиш, че е възможно да е самоубийство?

— Не.

— Или че случайно е взела нещо?

— Струва ми се, че знам какво мислиш ти — казвам. — Някой я е отровил предумишлено. Първият ми въпрос обаче е: с какво я е отровил?

— Може нещо да е било сложено в храната ѝ — промърморва Чанг. — Имаш ли представа какво може да причини симптомите, които

описваш? Какво можеш да сложиш в храната на човек, за да го убиеш за няколко часа с лека парализа?

— Аз лично не бих сложила нищо в ничия храна.

— Нямах предвид теб лично.

Чанг продължава да снима всеки предмет в банята, цялата козметика — дори сапуните. Води си внимателно бележки. Знам какво прави.

Осигурява си достатъчно време и събира информация методично, старателно и търпеливо. Защото колкото повече време прекараме тук, толкова повече ще говорим. Не съм наивна, и той го знае. Играта продължава, защото аз предпочитам да не я приключвам.

— И каква нервнопаралитична отрова? Дай ми примери.

Той сондира за информация, която да му каже дали аз съм убила Джейми Бъргър и останалите, или пък знам кой го е направил.

— Всяка отрова, която разрушава нервните тъкани — отговарям.

— Списъкът е дълъг. Бензол, ацетон, етиленов гликол, кодеинов фосфат, арсеник.

Но аз не смятам, че е нещо подобно. Не вярвам Джейми да е поела бензол или антифриз, нито че някой препарат, например лакочистител или пестицид, е бил сложен в сушито или уискито ѝ. Тези видове отравяния обикновено са инциденти. А не ужасите от кошмарите ми. Има много по-лоши неща, от които се страхувам. Химични или биологични агенти. Оръжия за масово поразяване, изработени от вода, прах и газ, убиващи ни с онова, което прием, докосваме и дишаме. Или с храната. Споменавам рицин, сакситоксин, тетродотоксин от риба фугу и сигуаетера. Споделям със Сами Чанг, че трябва да помислим и за ботулинов токсин, най-силната отрова на света.

— Хората могат да получат ботулизъм и от суши, нали? — пита той, докато отваря вратата на душкабината.

— Клостридиум ботулиnum, анаеробният организъм, който произвежда отровата, е вездесъщ. Бактериите са в почвата и тинята в езерата. Практически всяка храна и течност може да е заразена. Ако е така в нейния случай, развитието е било необичайно бързо. Обикновено са нужни поне шест часа, за да се проявят симптомите, а по-често — дванайсет или трийсет и шест.

— Всички знаят, че ако някоя зеленчукова консерва е издута, не бива да се яде — казва Чанг. — Заради ботулизма.

— Хранителният ботулизъм обикновено е свързан с неправилно консервиране, лоша хигиена или масла, подправени с чесън и билки, които не са съхранявани в хладилник. Зле измити зеленчуци, картофи, печени в алуминиево фолио и оставени да изстинат преди поднасяне. Можеш да получиш ботулизъм от много неща.

— Мамка му, това току-що унищожи апетита ми за много храни. Значи, ако ти си лошият...

— Аз не съм лошият.

— Да речем, че си. Култивираш бактерията по някакъв начин, а после я слагаш в нечия храна, и хората умират от ботулизъм? — пита Чанг.

— Не знам как е било направено. Ако приемем, че става дума за ботулинова отрова.

— А ти смяташ, че може да е така, нали?

— Това е възможност, която трябва да разгледаме много сериозно. Изключително сериозно.

— Използва ли се често за убийства с отрова?

— Изобщо не е често — отговарям. — Дори не са ми известни никакви подобни случаи. Но ботулиновата отрова може да е трудна за откриване, ако няма причина за подозрение.

— Ако тя не е можела да диша и е имала всички тези кошмарни симптоми, които описваш, защо не се е обадила на 911?

Чанг снима солите за вана и свещите, поставени до нея. Лавандула и ванилия. Евкалипт и балсам.

— Ще се учудиш, ако разбереш колко хора не звънят на 911 — казвам и му посочвам, че бих искала да прегледам лекарствата с рецепта.

Той, разбира се, няма нищо против. Не го интересува какво правя, стига да може да продължи да ме води в желаната насока.

— Хората мислят, че ще се оправят с домашни лекове, а после става прекалено късно — добавям.

Отварям шишенцето с амбиен. Информацията на етикета сочи, че рецептата е била изпълнена преди десет дни в същата аптека близо до затвора, където спрях вчера, след като се обадох от обществения телефон. Трийсет таблетки по десет милиграма. Преброявам ги.

— Останали са двайсет и една — съобщавам и връщам таблетките в шишенцето. После поглеждам ативана. — Рецептата е изпълнена по същото време и в същата аптека като другата. Изглежда, че е купувала повечето неща оттам. „Монк“. И фармацевтът се казва Хърб Монк.

Вероятно той е и собственик на аптеката.

Припомням си мъжа с бялата престилка, от когото вчера си купих адвил. Сецам се, че аптеката прави доставки по домовете. Надписът вътре гласеше: „В същия ден, на прага ви“. Чудя се дали на Джейми са доставяли и друго, освен храна.

— Осемнайсет таблетки от един милиграм — уведомявам Чанг. — Карл Диего е лекарят, предписал и двете.

— Повечето хора, които искат да се самоубият, поглъщат целия флакон — отбелязва Чанг, сваля ръкавиците си и изважда телефона си. — Да видим кой е доктор Диего.

— Нищо не говори за самоубийствена доза — заявявам.

Отварям чекмеджета и шкафове. Намирам парфюми и козметични мостри, които Джейми сигурно е получила безплатно в магазина или при пазаруване по интернет. Доставени неща. Живот, донесен до вратата ѝ, а после смърт, подадена в плик от ресторант. Връчена на мен.

— Не бива да приемаме, че тя е причинила собствената си смърт, когато някъде има човек, който може да го направи отново — казвам на Чанг. — Вече има няколко смъртни случая. Не ни трябва повече.

Намеквам му не особено фино, че не трябва да допуска грешката да се съсредоточава върху Марино и мен. Ако се вторачи в нас, няма да търси никъде другаде.

— Лекар в Ню Йорк, на Източна осемдесет и първа улица. Може би е семейният ѝ лекар, който е изпратил рецептите ѝ тук.

Чанг се рови в интернет, но всъщност ми осигурява възможност да вляза в капана.

— Ако нещо е било сложено нарочно в храната ѝ, трябва да е било без мирис и вкус, нали? Особено в сушито.

— Да — съгласявам се. — Доколкото знаем, няма вкус.

— Какво искаш да кажеш?

— Кой яде отрова и после разказва за това?

— Примери за силни отрови, които нямат мирис и вкус? — пита той, сякаш е убеден, че крия нещо. — Кажи ми какво би използвала, ако ти беше убиец — продължава да ме притиска Чанг.

— Не бих използвала абсолютно нищо, защото никога не бих отровила никого, дори и да знам как. — Поглеждам го в очите. — Не бих помогнала на друг човек да отрови някого, дори ако смятам, че можем да се отървем безнаказано.

— Не го приемай буквално. Просто питам какво, според теб, би свършило работа. Нещо, което няма мирис и вкус и може да се сложи в сушито й. Освен бактерията, която причинява ботулизъм. Какъв друг пример ще ми дадеш?

Чанг прибира телефона в джоба си и слага нов чифт ръкавици, като прибира старите в плик, за да ги изхвърли на безопасно място.

— Трудно е да знаеш откъде да започнеш. А и в наши дни почти няма начин да знаеш какво има там, навън — отговарям. — Страховити химически и биологически агенти, създадени в лаборатории и превърнати в оръжие от собствената ни армия.

---

[1] Вид приспивателно. — Б.пр. ↑

28.

Връщаме се в спалнята, където Колин си събира нещата и говори по телефона, давайки инструкции на хората от моргата. Покрил е трупа на Джейми с хартиен чаршаф — жест на уважение и милост, който не беше необходим. Иронията определено ме впечатлява. Колин показва много повече загриженост за Джейми, отколкото тя някога бе проявила към него.

— Трябва да я поставите поне в два чувала за трупове — казва той по телефона, докато се разхожда покрай прозорците, чиито завеси са още спуснати.

Трудно е да разбереш кое време на деня е. Явно още вали силно. Чувам плющящия по покрива и стъклата дъжд.

— Точно така. Вземете всички предпазни мерки, необходими при работа с неизвестна зараза. А и винаги гледаме на всеки труп като на заразен, нали?

— Фентанил и рохипнол — използваното от изнасилвачите лекарство, нервни агенти като табун и зарин, антракс — обяснявам на Чанг. — Но някои от тях действат невероятно бързо. Ако някой е сложил рохипнол или фентанил в храната ѝ, тя нямаше да изкара вечерта. Мисля, че първо трябва да проверим за клостридиум ботулинум.

— Ботулизъм. Зловеща история. Защо мислиш най-вече за това?

— Заради описаните симптоми.

— Странно е да решиш да отровиш някого с бактерии.

— Не са виновни бактериите, а отровата, произведена от тях — обяснявам. — Точно с това се занимава армията. Не се превръщат в оръжие бактериите, а отровата, която няма мирис и вкус. При това е сравнително лесно да се сдобиеш с нея, което пък я прави трудна за проследяване — казвам, като добавям още подозрения към самата мен. — Нямаме време за проби от лос. Между другото, не е хубаво да причиняваш подобно нещо на горкия лос. Инжектираш го със серум и чакаш с дни да видиш дали ще умре.

Колин закрива мобилния си с ръка и ме пита:

— Какво за ботулизма?

Казвам му, че трябва да проверим за него.

— Имаш ли определено място предвид?

Отговарям му, че имам идея.

Той кимва и се връща към разговора си.

— Точно така. По обичайния начин — с носилка и непромокаеми чували. Знам, че всичките са некачествени, но използвайте два или три, а после ги изгорете заедно със защитните дрехи, ръкавиците и всичко друго, което може да е заразено. Представете си, че имате опасения за хепатит, СПИН или менингит. За бога, не използвайте чувалите повторно и измийте и дезинфекцирайте всичко с белина... Да, бих.

— А твоята идея? — пита ме Чанг.

— Агресивна отрова — отговарям. — Бързодействаща. Направете проби за всичко възможно, но ботулизмът трябва да е на първо място в списъка. И ги направете колкото се може по-скоро. Имам предвид, веднага. През последните двацет и четири часа умряха двама души, а трети е на системи и сигурно също ще умре. Нямаме време да чакаме за старомодни проби от лос, след като има нови и по-бързи методи. Моноклонални антитела или електрохимична луминесценция. Знам, че го правят във военния институт за медицински проучвания на заразните заболявания във Форт Детрик. Няма проблем да им се обадя, за да проверя дали могат да направят тестовете. Но мисля, че ще е по-бързо и практично да работим с центъра по инфекциозни заболявания. Гласувам за тях. По-малко бюрокрация, а и съм сигурна, че имат машина за анализи, която да направи проби за биологични агенти като ботулинови невротоксини, стафилококов ентеротоксин, рицин и антракс.

— Военният институт? — пита Колин и затваря мобилния. — Защо говорим за военните и какво, по дяволите, е това за клостридиум ботулинум? Наистина ли чух „антракс“?

— Просто говоря за различните възможности, ако се съди не само по този труп, но и по останалите — отговарям. — Три случая, а докладваните симптоми са едни и същи.

— Мислиш, че това е проблем на Министерството на отбраната или тероризъм? Защото военните няма да помогнат, освен ако не става

дума за това. Разбира се, знам, че вероятно познаваш доста хора там.

— Точният отговор в момента е, че не знаем с какво си имаме работа — отговарям. — Но това, което ми се върти в главата, са останалите случаи. Имам предвид онези, за които ти ми разказа. Бари Лу Ривърс и другите затворнички, умрели внезапно и подозрително в женския затвор. Неясен пристъп, и хората спират да дишат. Предполагам, че в онези случаи не си правил проба за ботулизъм.

— Нямахше причина да се сетя за това. Нито пък някой друг се сети — казва Колин.

— Добре, ще говоря направо. В момента се тревожа за сериен отровител. И никой не се надява повече от самата мен, че греша. — После разказвам за жената с колелото снощи, която достави храната в мига, когато се канех да вляза в кооперацията.

Добавям как останах с впечатлението, че Джейми не е поръчвала сушието, а жената, която го достави, спомена, че в ресторанта имали номера на кредитната карта на Джейми. Каза, че редовно ѝ доставяли храна.

— Като се замисля, разбирам, че жената ми даде доста информация. Прекалено много информация. Смътно си спомням, че нещо ми се стори странно.

— Може би се е опитвала да те убеди, че работи като доставчик, защото не е такъв — отбелязва Колин. — А човек, който поръчва храната, взема я, отравя я и се преструва на доставчик от ресторанта.

— Ако някой, който работи в ресторанта, е виновен за станалото, няма да е трудно да го открием — обажда се Чанг. — Това би било много рисковано. Всъщност, адски тъпо.

— Лошото е, че едва ли е била служителка на ресторанта — казва Колин. — А в такъв случай ще е невероятно трудно да се проследи. Ако жената върши това от известно време, значи в никакъв случай не е глупава.

— И явно определено познава навигите на починалата — добавя Чанг и поглежда трупа на леглото. — Откъде си поръчва храна, какво харесва, къде живее и така нататък. Марино споменавал ли е дали тя е имала други приятели или познати в района?

Отговарям, че не е, и повтарям, че сушието като че ли не беше включено в менюто за снощи. По всичко личеше, че Джейми не бе възнамерявала да яде суши или да го сервира на нас, а и със сигурност

е знаела, че и двамата с Марино не ядем суровата храна. Разказвам как пристигнах в апартамента и разбрах, че Джейми е отишла до близкия ресторант, за да вземе вечерята ни, а когато се върна, носеше предостатъчно и за трима ни. Но все пак, когато и се удаде случай да яде суши, се пошегува, че била пристрастена към него и го поръчвала поне три пъти седмично. Доставяли ѝ го у дома и май била единствената им клиентка, която не вечеряла в ресторанта.

— Катлийн Лоулър също е яла нещо, което не е било в менюто — напомням им. — Съдържанието на стомаха ѝ показваше, че е яла пиле и спагети, вероятно и сирене, а останалите затворнички получили обичайната си закуска от яйца на прах и овесени ядки.

— Не си е купила пилешко и спагети от затворническият магазин — казва Чанг. — Боклукът ѝ липсваше, а и в мивката имаше нещо странно. Ако е било отрова, то тя не беше безцветна и без мирис.

— Или са я извели за специално хранене, или очевидно някой ѝ е донесъл пилето и спагетите, а вероятно и сиренето, в килията — подчертавам. — Сигурно сте забелязали, че Джейми е монтирала охранителни камери от външната страна на кооперацията и пред вратата на апартамента си. Въпросът е дали те записват — Марино ще знае подробностите. Мисля, че той ѝ е помогнал, или поне я е посъветвал. Може да намерите и дигиталното устройство за запис, ако има такова.

— Камерите са нейни? Онази отвън е нейна, а не на кооперацията? — пита Колин.

— Да, нейни са.

— Идеално — кимва Чанг. — Помниш ли как изглеждаше жената?

— Беше тъмно и я видях съвсем за кратко — отговарям. — Имаше каска с лампички, колело и някаква чанта или раница, в която беше храната. Бяла жена. Сравнително млада. Черен панталон, светла риза. Връчи ми плика, изрецитира поръчката, а аз ѝ дадох десет долара бакшиш. После влязох вътре и взех асансьора до апартамента на Джейми.

— Имаше ли нещо необичайно в плика с храната? — пита Колин.

— Просто бял плик с името на ресторанта. Разписката беше закачена на него. Марино го отвори, сложи сушието в хладилника, а

Джейми го сервира и изяде по-голямата част. Различни видове рулца и салата с водорасли. Сигурно е останала една салата, която прибрах в хладилника, когато ѝ помагах да разчисти снощи. Трябва да извадим кутиите от боклука и да приберем всички остатъци.

— Включително плика и разписката — добавя Чанг. — Определено трябва да вземем отпечатъци от тях. И ДНК проби.

— Смятам, че е мъртва поне от дванайсет часа — казва Колин и затваря кутията си. — Станало е рано сутринта. Не мога да определя съвсем точно. Между четири и пет часа. Не виждам нищо, което да показва какво се е случило с нея, освен очевидното, а ако и останалите два случая са отравяния... — Има предвид Катлийн Лоулър и Дон Кинкейд. — Как е възможно това? Как се отравят затворнички, които се намират на хиляди километри една от друга, а после и тази жена? Добрата новина, ако въобще може да се говори за добра новина в този случай, е, че отровата вероятно е била погълната, а не вдъхната или поета чрез кожата. Надявам се, че ние, останалите, сме здрави.

— Това е добре — казва Чанг, — като се има предвид, че ровихме из килията на едната жертва, а сега се каним да ровим из боклука на другата.

Връщам се във всекидневната. Бъркотията по масичката за кафе е същата като тази в банята. Разпилени навсякъде предмети, сякаш Джейми е изсипала нервно чантата си. Флакон с болкоуспокояващи. Червила. Пудра. Четка за коса. Малко шишенце парфюм. Ментови бонбони. Носни кърпички. Хапчета против киселини и синусит. Чанг отваря портфейла от крокодилска кожа и намира кредитни карти и пари в брой. Докладва, че като че ли нищо не е откраднато, а аз му казвам, че трябва да провери и за скрито оръжие. Пистолетът, който вади от страничното отделение на голямата кафява кожена чанта, е „Смит енд Уесън“ трийсет и осми калибър. Той го насочва към тавана и изсипва шестте куршума в ръката си.

— Куршумите са „Златни точки“ — съобщава ни той. — Не се е шегувала. Само дето не е могла да застреля онова, което я е убило.

— Бих искала да се захванем с боклука — казвам и влизам в кухнята. — Мога да прибера всички кутии от ресторанта в чувал за боклук. Забелязах кутия с чували, докато ѝ помагах да почисти. Ще ни свършат работа временно.

От шкафа под мивката вадя няколко черни чувала и решавам да прибера по една кутия във всеки от тях. Докато се занимавам с кухненската кофа за боклук, Чанг отваря хладилника и оглежда съдържанието му, без да докосва нищо. Казвам му:

— Предполагам, че носиш непромокаеми лепенки.

От металната кофа се надига остра миризма на развалени морски дарове.

— Мамка му, това вони — изсумтява той.

— Джейми не изхвърли боклука снощи, а и аз не предложих да го направя вместо нея. Сега се радвам и благодаря на Бога за това. Трябва да направим всичко възможно най-непромокаемо, особено ако възнамеряваш да пренесеш уликите в собствената си кола.

— Може би има и по-добър начин — казва той, изважда няколко ролки лепенки и ги оставя на плота. — Май няма да е зле да повикаме хората, които работят с опасни химикали.

— Ако това беше необходимо, нямаше да съм още тук и да ти помагам.

Покривам плота с найлонови чували, без да си слагам маска. Носът ми е мой приятел, макар да не харесвам миризмата, която усещам.

— Докоснах всичко това, когато ѝ помагах да почисти. Не носех ръкавици и не знаех, че има причина за тревога — продължавам. — Сигурна съм, че Колин има връзки в центъра за инфекциозни заболявания; аз също имам. Предлагам да им се обадим и да ги оставим да решат как да се справят с превоза, тъй като има потенциална вероятност за наличие на патогени или отрови в телесните течности и тъкани, вземани при аутопсия, както и в храните и кутиите. Но първата стъпка е да опаковаме всичко това — колкото може по-старателно и да го документираме. Не знам дали разполагате с етикети за биологична опасност и инфекции, или друг вид водоустойчиви опаковки. Трябва да отнесем всичко това в лабораторията и незабавно да го приберем в хладилник.

— Обикновено не се занимаваме с подобни неща. Нямам специални кутии за биологично опасни материали.

— Ще направим най-доброто възможно. Ето така.

Вадя от хладилника кутията със салата от водорасли и проверявам дали е плътно затворена.

— Ще я сложим в единия чувал, ще го увием около нея и ще го запечатаме с лепенка. После ще го приберем в друг чувал и ще постъпим точно по същия начин. За всеки случай — и трети чувал — обяснявам. — Мога да се заема с това, а ти да ми помагаш, или просто да стоиш и да наблюдаваш. Или ако предпочиташ, може да го направи Колин.

— Кой предлага услугите ми и за какво? — обажда се Колин и се приближава към нас.

— Имаш ли представа как да отнесем тези неща до лабораторията? — пита го Чанг. — Тя твърди, че трябва да ги приберем в хладилник.

— А ти казваш, че не искаш отровен боклук в лъскавия си джип, който има дори и климатик.

— Предпочитам да не го вземам.

— Ще го метна в моя джип — казва Колин. — Ще проветря, а после просто ще го измия с маркуч. Няма да ми е за пръв път. Само че не мога да чистя с белина хубавата тапицерия.

Чанг отнася куфарчето си до бюрото близо до купчината папки и започва да обработва двата лаптопа. Взема внимателно проби от клавиатурите и мишките. Исква да се увери, че никой не се е опитвал да проникне в компютрите на Джейми.

— Ще ги взема — казва той, — но първо искам да погледна. Имам предвид онова, което не е защитено с парола — добавя той и раздвижва мишката. После се ухилва: — Бинго! Ако твоята жена доставчик е истинска, скоро ще я видим. Изглежда, това записва всичко от камерите.

Отварям още няколко чувала и с Колин прибираме грижливо кутиите, които хвърлих в боклука рано тази сутрин.

— Има дори и звукозапис — съобщава ни Чанг. — Външната камера е луксозна работа. Ще започнем с нея, да видим кой ще се появи. Широк обхват и завъртане на триста и шейсет градуса. И термално инфрачервено устройство, за да работи и при пълна тъмнина, мъгла или дим. В колко часа дойде тук снощи?

— Около девет — отговарям и вадя от боклука пръчиците за хранене.

— Вероятно трябва да приберем и чашата ѝ от уиски — решава Колин. — И да вземем проби от нощното шкафче, както ти предложи.

Не бива да забравяме.

— Уискито е тук — посочвам към шкафа, — но се съмнявам, че е отровено, защото бутилката беше запечатана, когато Джейми я взе. Ето и бутилката от виното. — Изваждам я от боклука и я слагам върху чувала, а споменът за пиенето на вино и бърбенето на канапето ме разстройва.

— Нищо не може да се сравнява с престоялите морски деликатеси — намръщва се Колин с погнуса.

— Супа от скариди. Миди.

— Предпочитам миризмата на удавник. Господи, това е кошмарно — изругава той и прибира празната кутия.

— Хм, това наистина е странно — обажда се Чанг откъм бюрото. — Какво, по дяволите, е станало с главата ѝ? Никога преди не съм виждал подобно нещо. Мамка му! Гадна работа.

Сваляме мръсните ръкавици и отиваме при него.

— Чакайте да върна до момента, когато камерата я улавя за пръв път — казва той.

Образите са черно-бели и забележително ясни. Входът на тухлената кооперация, железните перила и дърветата. Звукът от минаваща кола и проблясването на фарове. И после се появява тя, далечна фигура на улицата. Чанг спира записа.

— Добре. Тя е вляво, ето тук — той сочи улицата под нас пред кооперацията. — Едва се различава на колелото.

— А ето те и теб. Натискаш бутона на домофона, а тя се приближава. Но вече не е на колелото. Пресича улицата — отбелязва Колин. — Това е малко необичайно.

— И фаровете не работят — добавям, втръчена в екрана. — Сякаш жената не иска никой да я види.

— Предполагам, че точно това е целта — съгласява се Колин.

— Става и още по-добре — казва Чанг, като пуска записа отново. — Всъщност, по-зле.

Фигурата се раздвижва отново. Виждам очертанията ѝ, но не мога да различа лицето. Сянка, която бута колелото си напред. Виждам как дясната ѝ ръка се вдига нагоре, и внезапно — заслепяваща бяла светлина. Нещо, което прилича на бяла огнена топка, заличава главата ѝ.

— Каската — казвам. — Включва фаровете на каската си.

— Защо да включваш фаровете, ако не караш? — учудва се Колин. — Защо да чакаш, докато стигнеш до адреса?
— Не чака — отговаря Чанг. — А прави нещо съвсем друго.

29.

Почти девет вечерта е. С Марино пристигаме в хотела. Багажникът на буса е пълен с торби с покупки — кашони с бутилирана вода, тенджери, тигани и малка печка.

След като ме взе от кооперацията на Джейми, докато Чанг и Колин приключваха обработката на местопрестъплението, отидохме да свършим някои неща. Първо отидохме в „Уол март“ за домашните потреби, а после — на пазара за храна и в магазина за алкохол. Накрая се отбихме в специализирания магазин на улица „Дрейтън“, който Джейми препоръча снощи, за безалкохолна бира. Сетих се за онова, което някои хора смятат за съвпадение на близостта от една страна и безсмислеността — от друга.

Разбирам идеята за случайността — любимата теория на физиците, че вселената съществува заради Големия взрив и следователно можем да очакваме животът ни да се ръководи от безсмислен хаос, но не я приемам. Честно казано, не вярвам в нея. В природата има симетрия и закони, дори да не можем да ги разберем, и няма случайности, а само определения, с които се опитваме да осмислим дадени събития, особено кошмарните.

Пазарът „Чипеуа“ се намира само на няколко пресечки от кооперацията на Джейми и дома на семейство Джордан и близо до бившия център за наркомани на улица „Либърти“, където е живяла Лола Дагет, когато е била арестувана за убийството. Но ресторант „Савана Суши“ е почти на двайсет километра от апартамента на Джейми и всъщност е по-близо до женския затвор, отколкото до историческия квартал на Савана.

— Местоположенията ни говорят нещо. Има причина за тях, а и някакво послание — споделям с Марино, докато излизаме от буса в задушния нощен въздух, а водата капе от дърветата, излива се от улците и се събира в локви с размера на малки езерца. — Джейми е попаднала в някаква матрица, в задния двор на злото. Ресторантът за суши е далеч на северозапад, в посока към затвора или летището.

Може би го е открила на път нататък. Но защо не е използвала ресторант по-близо до дома си, след като е получавала доставки няколко пъти седмично?

— Това заведение се слави с най-доброто суши в Савана — отговаря Марино. — Тя ми го спомена веднъж, когато бях с нея и тя получи доставка. Попитах я как може да яде подобни гадости, а тя отговори, че това било най-хубавото суши в Савана, макар и не толкова добро като онова в Ню Йорк. Не че сушието изобщо може да е добро. Стръвта за риба си е стръв за риба, а червеите са си червеи.

— Как се доставя храна оттам с колело? Част от пътя е по магистралата. Да не говорим и за разстоянието, особено при такова време.

— Ей, имам нужда от една-две колички — извиква Марино на портиера. — Няма начин да позволя на никого да отнесе покупките ни горе — уведомява ме той. — Щом си правиш такъв труд да се увериш, че всички са в безопасност, няма да изпускате нищо от погледа си. Нулева възможност някой да се добере до нещата ни. Не искам да кажа, че си откачена, но съм убеден, че някой страничен наблюдател би си го помислил. Все едно семейство Брейди^[1] са на почивка и не могат да си позволят да изядат един хамбургер или да си поръчат пица.

Не се доверявам на нищо. Дори на чаша кафе или бутилка вода, ако не съм ги купила лично. Докато сме тук, в Савана, и докато не разберем какво точно става, няма да приемаме доставки на храна или напитки от ресторанти или румсървис. Няма да докосваме пакетирана храна или да се храним навън. Вече предупредих, че няма да се нуждаем и от почистване на стаите. Никой, освен нас няма право да влиза, освен ако е полицай или агент, на когото имаме доверие. А и някой постоянно трябва да е в хотела, за да е сигурно, че никой не влиза и не докосва нищо, защото не знаем срещу кого и какво сме изправени. Ще си оправяме леглата сами, ще си изхвърляме боклука и ще почистваме. Ще ядем само това, което аз стотвя, сякаш сме под карантина.

Марино закарва двете колички до задната част на буса и започваме да разтоварваме уреди, прибори, вода, безалкохолна бира, вино и кафе, пресни плодове и зеленчуци, месо, сирене и спагети, подправки и консерви.

— Не виждам как може да е съвпадение. — Продължавам да говоря за географията. — Искам да видя мястото от въздуха. Вероятно Луси ще може да ни покаже сателитна снимка на телевизора и да погледнем отблизо, защото това наистина означава нещо.

Бутаме претоварените колички през фоайето, покрай рецепцията и пълния бар. Хората гледат изумено двамата униформени, които изглеждат, все едно се нанасят тук завинаги.

— Но Джейми не е била тук, когато се е случило — казва Марино, докато бутаме количките към стъкления асансьор. — Не е живяла в този апартамент в средата на матрицата или в задния двор на злото. Не е била тук през 2002 година, когато са били убити семейство Джордан. Така че, каквото и да са означавали местоположенията тогава, сега не означават същото. Няма нищо общо. Просто си разтревожена. Но не знам за ресторанта за суши и колелото.

— Не съм сигурна, че няма нищо общо.

— Но пък ако ще тровиш храната ѝ, няма да е много трудно, ако тя е била редовен клиент и непрестанно е получавала доставки — казва той. — Това е единствената връзка, която виждам. Заведение, откъдето е поръчвала постоянно. Няма значение къде се намира.

— А откъде ще знаеш, че Джейми поръчва постоянно оттам и в ресторанта разполагат с номера на кредитната ѝ карта, ако не я наблюдаваш? Ако и двете не сте свързани по някакъв начин?

— Как, по дяволите, мислиш толкова много? В проклетата ми глава не е останала и една мисъл, а и признавам, че умирам за цигара. Виждаш ли? Не се крия. Не купих цигари, докато пазарувахме. Но се нуждая от цигара страшно много. Може и да изпия десетина бири.

— Не мога да ти опиша колко съжалявам — казвам му.

Вратите на асансьора се отварят и вкарваме количките вътре.

— Освен това съм ужасно гладен. Но ми се струва, че каквото и да направя, няма да се почувствам по-добре.

Марино става все по-раздразнителен, сякаш се кани да избухне всеки момент.

— Ще приготвя набързо спагети и салатата.

— Може пък да искам да си поръчам от румсървиса хамбургер с бекон, сирене и пържени картофи — изръмжава той и натиска ожесточено бутона.

— Ще стане бързо. Изпий няколко бири и вземи горещ душ. Ще ти стане по-добре.

— Шибаната цигара е това, което наистина искам. И спри да ми повтаряш, че ще ми стане по-добре. Ето защо хората ходят по събрания. Защото се чувстват гадно и искат да убият всеки, който ги убеждава, че ще им стане по-добре.

— Ако искаш да намерим събрание на анонимните алкохолици, сигурна съм, че ще успеем.

— В никакъв случай.

— Няма да си помогнеш, ако се върнеш към нещата, които ти навредиха.

— Не ме поучавай. Не мога да го понеса в момента.

— Не исках да те поучавам. Моля те, не пуши.

— Ако се наложи да отида до бара да си изпрося цигара, ще го направя. Не искаш да те лъжа, нали? Затова ти казвам, че искам една шибана цигара.

— Тогава ще дойда с теб. Или пък Бентън ще дойде.

— Не, по дяволите. Достатъчно се занимавах с Бентън за един ден.

— Имаш право да се чувстваш съсипан и разочарован — отговарям тихо.

— Това няма нищо общо с разочарованието — изсумтява той.

— Разбира се, че има.

— Глупости. Не ми казвай как се чувствам.

Едва се виждаме над всички торби и кутии, докато спорим как се чувства Марино. Знам, че е съсипан и гневът му е причинен от болка. Изпитваше към Джейми чувства, с които отчасти съм наясно, но вероятно никога няма да узная дали е бил влюбен в нея и до каква степен. Знам само, че бе свързал бъдещето си с нейното. Щеше да ѝ помага и се надяваше това да стане на това място, където му харесва начинът на живот. А сега всичко се промени завинаги.

— Слушай — казва Марино, когато асансьорът спира на последния етаж. — Понякога нищо не помага. Не мога да понеса мисълта за онова, което са ѝ причинили. Направо полудявам, защото ние бяхме с нея и ядохме в шибаната ѝ всекидневна, а нямахме представа. Господи! Тя яде отрова пред очите ни и ще умре, ние нямаме представа, а после си тръгваме. Дяволите да го вземат! А тя е

минала съвсем сама през този ад. Защо, по дяволите, не се е обадила на 911? — задава той същия въпрос като Сами Чанг.

Бутаме количките по балкона около хотелския атриум към редицата стаи, които образуват лагера ни. Апартамент за нас двамата с Бентън, свързан със стаите от двете страни — една за Луси и една за Марино.

— Джейми пиеше — отговарям. — А това определено не помагаше на преценките ѝ. Но по-важният фактор е човешката природа. Типично за хората е да отлагат нещо драстично като викането на линейка. Странното е, че са готови да се обадят в полицията по-бързо, отколкото да повикат пожарна или линейка. Просто защото сме склонни да изпитваме срам, когато се нараним сами или случайно подпалим къщата си. Много по-удобно ни е да изпратим полицията срещу някого.

— Да, като оня път, когато коминът ми се подпали. Помниш ли? Старата ми къща в Саутсайд? Отказах да се обадя. Изкатерих се на покрива с маркуч в ръка, което беше адски тъпо.

— Хората отлагат — повтарям.

Пълзящите растения по балконите на всеки етаж ми напомнят за Тара Грим и бръшляна в кабинета ѝ, който е оставила без контрол, за да даде на хората житейски урок.

Внимавай какво пуска корени, или един ден то ще заеме всичко наоколо. Нещо е пуснало корени в нея и е останало само зло.

— Продължават да се надяват, че ще им мине или ще оправят проблема сами, а после стигат до момента, от който няма връщане назад — казвам на Марино. — Като жената с кофата. Помниш ли? Умира от отравяне с въглероден окис, докато се прави на пожарникар. Къщата ѝ изгаря, а пожарникарите намират обгореното ѝ тяло до кофата. Още по-лошо е при онези, които имат професии като нашите. Ти, Джейми, Бентън, Луси и аз. Никой от нас няма да иска да повика полицията или спешна помощ. Знаем прекалено много. Ужасни пациенти сме и обикновено не спазваме собствените си правила.

— Не знам. Ако не можех да дишам, сигурно щях да повикам линейка — отговаря той.

— Или пък щеше да вземеш бенадрил или судафед^[2] или да търсиш инхалатор. А когато нито едното не свърши работа, вероятно вече няма да си в състояние да се обадиш на никого.

Бентън сигурно ни е чул да трополим по балкона и вратата на апартамента ни се отваря, преди да стигнем дотам. Той излиза навън и задържа вратата широко отворена. Косата му е мокра и се е преоблякъл, изкъпан и свеж е, но очите му са помътени от случилото се и онова, което го тревожи. Предполагам, че Луси е основната причина за тревогите му. Не съм говорила с нея, откакто се качих в асансьора в кооперацията на Джейми на път да открия отговор, който бих променила, ако можех.

— Какво е положението? — питам.

— Добре сме. Изглеждаш скапана.

— Напълно. Абсолютна развалина съм — отговарям.

Бентън помага да вкараме количките вътре, а аз си събувам ботите.

— Ще се изкъпя след минута, но нека първо да подредя нещата и да се захвана с вечерята. Наистина съм добре. Прекарах цял ден в коли без климатик, валя ме дъжд, изглеждам кошмарно и не мириша хубаво, но няма за какво да се тревожиш. Съжалявам, нямах достъп до съблекалня — продължавам да говоря и да се извинявам, защото не виждам и следа от Луси, а това не е добре.

Сигурно знае, че вече сме тук, но не излиза да ни види, а това е лош знак.

— Почти сме убедени, че е от нещо, което Джейми е яла — обяснявам. — Подозирам, че в храната ѝ е имало ботулинова отрова, а вероятно и в храната на Катлийн Лоулър. В Масачузетс би трябвало да прегледат и Дон Кинкейд за това, но сигурно вече са се сетили. Знам, че имат достъп до флуоресцентни тестове, които са бързи и добри. Няма да е лошо да го споменеш на някого в Бостън. На някой от агентите, които работят по случая ѝ — казвам на Бентън.

— Изглежда, че не е яла нищо, когато започнали страданията ѝ — отговаря той. — Май не смятат, че е отровена с храна, но им предадох подозренията ти за ботулизъм.

— Може би е пила нещо — предполагам.

— Може.

— Вероятно би могъл да се сдобиеш с подробно описание на всичко, което е било в килията ѝ и до което е имала достъп.

— Надали ще ти бъде разрешено да получиш тази информация — отговаря Бентън. — Сигурно и на мен няма да разрешат, по

очевидни причини. Имам предвид онова, в което Дон Кинкейд те обвини.

— Грешката ти е, че не я фрасна по-здраво с шибания фенер — намесва се Марино.

— Е, определено нямам вина за това, което ѝ се случва сега — казвам. — Ами ресторантът за суши? Знаем ли нещо повече за него?

— Кей, кой ще ми каже? — търпеливо пита Бентън.

— Да, всички са потайни, а единственото, което искам, е да попреча на престъпника да убие още някого.

— Всички го искаме — съгласява се той. — Но връзката ти с Дон Кинкейд, Катлийн Лоулър и Джейми е проблем, когато става дума за споделяне на информация. Не можеш да работиш по тези случаи, Кей. Просто не можеш.

— Факт е, че не мога да прехвърля невротоксин като ботулизма от дрехите или обувките си, разбира се, но все пак ще ги сваля — решавам. — За съжаление, не разполагаме с пералня и сушилня. Ако можеш, би ли намерил чувалите за боклук, които тъкмо купих — казвам на Бентън. — Ризата и панталонът ми отиват в един от тях и ще ги изпратя да ги изперат или ще ги изхвърля. Може да изхвърля и обувките. Всичко. Не знам. Сигурно можеш да ми намериш халат.

— Отивам да се изкъпя — съобщава Марино, грабва две безалкохолни бири и тръгва към вратата на стаята си.

Намирам дезинфекциращи салфетки в чантата си и почиствам лицето, шията и ръцете си, както вече правих безброй пъти днес, а Бентън ми намира халат и отваря чувал за боклук. Свалям униформата, която нося от зори — черната риза и панталона, донесени от Марино преди седмици, когато е съставен планът. Джейми подлъга всички ни. Не съм наясно с мотивите ѝ, нито с целта ѝ. Не постъпи правилно и справедливо, но не заслужаваше да умре по такъв жесток начин.

В кухненския бокс има шкафове с чинии и прибори, хладилник и микровълнова печка. Нагласям новата печка и тостера и започваме да прибираме продуктите. Няма и следа от Луси. Стаята ѝ е вдясно от всекидневната и вратата е затворена.

— Нямах възможност да се отбия до някоя аптека — казвам, като разопаковам тенджерите и свалям етикетите от приборите. — За някои неща, които трябва да имаме под ръка, но навсякъде работят до шест

часа. Ще дам списък на Марино, за да купи онова, което ни трябва, утре сутрин.

— Струва ми се, че си се погрижила за всичко — казва Бентън със спокойствие, което ме изнервя още повече, сякаш предвещава страховита буря.

— Трябва да имам поне кислороден апарат. Просто нещо, но понякога това е разликата между живота и смъртта. Навремето имах такъв в колата си. Не знам защо вече не е там. Самодоволството е ужасно нещо.

— Луси е в стаята си и работи по компютрите си — съобщава ми Бентън, тъй като не попитах направо за нея, а той знае защо. — Излезе да потича, а после двамата отидохме на фитнес. Мисля, че се къпе, или поне се къпеше преди няколко минути.

Измивам новата дъска за рязане и две нови тенджери.

— Кей, ще се наложи да се справиш — казва Бентън и прибира шишетата с вода в хладилника.

— Да се справя с Луси или със станалото с Джейми? С какво да се справям в това положение, където никой не иска да се справям с каквото и да било?

— Моля те, не започвай да се отбраняваш — отвърща той и намира тирбушон в едно от чекмеджетата.

— Не се отбранявам — казвам мрачно. Започвам да беля лука и да мия чушките, а Бентън решава да отвори бутилка „Кианти“. — Не се опитвам да правя нищо друго, освен да поема отговорност и да постъпя правилно. Признавам, неприятно ми е, че те въвлякох във всичко това, но не знам как да се извиня за подобно нещо.

— Не си ни въвлякла в нищо.

— Тук сте, нали? Заключени в хотелска стая в Савана, Джорджия, с жена, която смята за разумно да изхвърли дрехите си. Която е на хиляди километри от къщи и се страхува да пие вода.

Бентън отваря виното. Изглежда, започваме същата разправия като в Кеймбридж, преди да дойда в Савана въпреки желанието на съпруга си. В кухнята сме, готвим и режем зеленчуци, прием вино, спорим и забравяме да ядем.

— Не съм говорила с Луси цял ден заради местата, където бях, и нещата, които вършех — казвам най-после, а той ме наблюдава безмълвно, очаквайки да излея чувствата си. — Мислех си, че е най-

добре да говоря с нея лично, а не по телефона, докато се возя в буса на Марино.

Бентън ми подава чаша вино. Не съм в настроение да отпивам елегантно. Искане ми се да погълна чашата наведнъж. Една глътка, и веднага усещам ефекта.

— Не знам как да се справя с нея — промълвявам, внезапно натъжена до сълзи и толкова изморена, че едва стоя на краката си. — Не знам какво си мисли Луси за мен, Бентън. Какво знае за случилото се? Казаха ли й, че Джейми говореше завалено, а клепачите й бяха отпуснати, докато бях с нея снощи, но аз все пак я оставих? Знае ли, че бях ядосана и отвратена от Джейми и просто си тръгнах?

Започвам да изливам бутилка вода в една тенджерка, но Бентън ме спира и взема бутилката. Оставя я на плота и занася тенджерката до мивката.

— Стига — казва той. — Сериозно се съмнявам, че водата от крана е отровена. А ако е така, каквото и да правим, няма да спасим нито себе си, нито някой друг.

Той пълни тенджерката, слага я на котлона и го включва.

— Осъзнаваш ли прекомерната си бдителност, както и че част от нея е излишна? Имаш ли представа какво става с теб в момента? Защото според мен е повече от очевидно.

— Можех да се справя по-добре. Можех да направя нещо повече.

— Винаги се чувстваш така, и знам защо. Не искам да се връщаме към миналото, детството ти и какво са ти причинили дадени събития. Ще прозвучи прекалено просто сега, а и знам, че ти е писнало да ти го казвам.

Слагам сол във водата на печката и отварям консерва с домати.

— Грижила си се за умиращ родител и не си могла да го спасиш. Такова е било детството ти. — Бентън повтаря същото, което ми е казал и преди. — Децата приемат някои неща много по-тежко от възрастните. Запечатват се в мозъка им. Когато се случи нещо лошо, което не си успяла да предотвратиш, обвиняваш себе си.

Пускам малко пресен босилек и риган в соса. Ръцете ми треперят леко. Заливат ме вълни от тъга, а и съм разочарована от себе си, защото наистина можех да се справя по-добре. Независимо какво твърди Бентън, проявих небрежност. По дяволите детството ми. Не мога да го виня за небрежността си. Нямам оправдание.

— Трябваше да се обадя на Луси — казвам на Бентън. — Просто избягвах разговора. Избягвах го още от мига, когато ви видях пред кооперацията.

— Съвсем разбираемо.

— Но не е правилно. Ще отида да поговоря с нея, освен ако ми откаже. Не бих я обвинила, ако го направи.

— Тя не обвинява теб — казва той. — Не е доволна от мен, но не обвинява теб. Поговорих малко с нея, а сега е твой ред.

— Аз обвинявам себе си.

— Трябва да престанеш.

— Бях вбесена снощи, Бентън. Изфучах от апартамента й.

— Наистина трябва да престанеш, Кей.

— Почти мразех Джейми за онова, което причини на Луси.

— Имаш повече право да я мразиш заради онова, което причини на теб — казва той. — Онова, което причини на Луси, е достатъчно лошо, но не знаеш останалото.

— Останалото е това, което намерихме в апартамента й днес. Тя е мъртва.

— Останалото започва в Китайския квартал. И не преди два месеца, както те е убедила Джейми. Както е убедила и Марино, когато е хванал влака, за да се види с нея в Ню Йорк. Започнало през март. С други думи, скоро след като Дон Кинкейд се опита да те убие.

— Китайският квартал?

Нямам представа за какво говори Бентън.

— Джейми те манипулира, за да дойдеш тук в Савана и да й помогнеш. Манипулира и ФБР, и горкия Марино. Ресторант „Форлини“. Знаем, че го помниш, тъй като си ходила там с Джейми доста пъти.

Популярно заведение за адвокати, съдии, ченгета и ФБР, „Форлини“ е италиански ресторант, който кръщава сепаретата си на шефове от полицията и пожарната — същите хора, които Джейми твърди, че са я изгонили от работата й.

— Очевидно не знам всички подробности, които тя е споделила с теб снощи — продължава Бентън. — Но това, което ми разказа по-късно по телефона, бе достатъчно, за да ме накара да задам няколко въпроса и да проверя някои неща. И не на последно място — двамата агенти, които уж отишли в дома й и я разпитвали за теб. И двамата са

от нюйоркския клон на ФБР и никога не са ходили в дома ѝ. Говорила с тях една вечер във „Форлини“ в началото на март и размътила водата, както определено обичаше да прави.

— Размътила водата с информация за мен? Натам ли биеш? Значи ме е злепоставила, за да ми покаже колко се нуждае от помощта ѝ?

— Мисля, че схващаш.

Лицето на Бентън е мрачно, но и тъжно. Долавям разочарованието му по отпуснатите му рамене и сенките по лицето му. Той харесваше Джейми едно време, а знам какво мисли за нея сега, жива или мъртва.

— Постъпила е доста долно — казвам. — Клюки във ФБР, че може би има основание за защитата на Дон Кинкейд. Че съм нестабилна и потенциално склонна към насилие или мотивирана от ревност. Господ знае какви ги е надрънкала. Защо го е направила? Как е могла да го направи?

— Била е все по-отчаяна и нещастна. Убедена, че всички са против нея. Ревнива, завистлива и проклета. Можем да я анализираме до края на живота си и никога да не разберем. Но е постъпила ужасно. Непростимо е да те манипулира и изложи на опасност, за да направиш онова, което тя иска. А и не си единственият човек, с когото се е отнасяла така. Говорих с един-двама агенти, които са прекарвали известно време с нея, и чух разни истории.

— Имаш ли представа какво се случва в момента? Кой може да я е убил? Кой може да е извършил всичко това? ФБР знае ли нещо?

— Ще бъда съвсем откровен, Кей. Нямаме абсолютно никаква представа.

Счуквам пресен чесън и сипвам зехтин в соса, после започвам да търся кутията с настърган пармезан. Намира се в чекмеджето на хладилника, където я е оставил Марино. Навсякъде, където потърся храна или подправки, цари пълен хаос и нищо не е на мястото си. Имам чувството, че се въртя в кръг и не мога да мисля.

— Би ли ми помогнал да сервираме? — питам Бентън.

В същия момент вратата вдясно от трапезарията се отваря и застивам на място.

Косата на Луси е мокра и сресана назад. Боса, по долнище на пижама и сива тениска от ФБР, която носи още от академията.

Искам да ѝ кажа нещо, но не мога.

— Има нещо, което трябва да видиш. А и да чуеш — казва ми тя, сякаш нищо не е станало, но виждам подутите ѝ очи и устни.

Плакала е.

— Проникнах в охранителната камера — казва тя.

Поглеждам Бентън, чието лице е непроницаемо, но знам какво мисли за извършеното от племенницата ми. Не иска да има нищо общо с това. Започва да разбърква доматиения сос с гръб към нас.

— Ще го довърша — казва той. — Мисля, че помня как се правят спагети. Ще ви извикам, когато е готово. Поговорете си на спокойствие.

— Марино ли ти даде паролата? — питам Луси, докато отиваме към стаята ѝ.

— Не му казвай за това — отговаря ми тя.

---

[1] Герои от известен телевизионен сериал. — Б.пр. ↑

[2] Лекарство срещу синусит. — Б.пр. ↑

30.

Две червени пилотни лодки с буфери от черни автомобилни гуми бутат товарен кораб на запад по реката. Пъстри контейнери са подредени нависоко и ми напомнят за онова, което аз трябва да нося и върша. Струва ми се повече, отколкото мога да понеса. Не съм убедена, че мога, и се моля за сила.

„Мили Боже“, обръщах се към Господ навремето, когато бях дете. Но честно казано, не съм го правила от много години. Не знам кой или какво е Господ, тъй като всеки, когото попитам, го определя по различен начин. Всемогъща сила или вълшебно същество на златен трон. Обикновен човек, натоварен с какво ли не, който пътува по прашна пътека, ходи по вода и проявява милосърдие към жената до кладенеца, като приканва безгрешните да хвърлят първия камък. Или женски дух, намиращ се в природата, или всеобщата съвест на вселената. Не знам.

Не мога да определя точно в какво вярвам, но има нещо помогъщо от мен и си мисля: моля те, помогни ми. Не се чувствам силна. Не се чувствам сигурна в себе си. Може би ще се срина, ако Луси ме приближи към светлината като кристал или скъпоценен камък и ми посочи дефектите, които никога не е знаела, че имам. Ще го видя в очите ѝ, като щори, спуснати пред прозорец, или колебанието на човек, който иска да те уволни или замени и вече не те уважава и обича. Гледам смъртта на Джейми Бъргър в лицето и тя е огледало, от което бих искала да избягам. Не съм личността, за която ме мислеше Луси.

Хващам тапицирания в синьо стол и го завличам до бюрото, където Луси е подредила работното си място, което включва собствената ѝ обезопасена безжична мрежа. Племенницата ми може да проникне където си поиска, но другите нямат достъп до нейните файлове.

— Не се разстройвай — казва ми тя, когато сядам.

— Странно е, че ти го казваш на мен — отбелязвам. — Трябва да поговорим за снощи. Имам нужда да говоря за това.

— Не поисках паролата от Марино, защото не желая да го поставям в неудобно положение. А и бездруго нямаше нужда — заявява тя, сякаш не е схванала намеката ми за Джейми и факта, че я изоставих, защото бях ядосана, а сега тя е мъртва. — А Бентън ще трябва да оглушее и да получи амнезия. Ще му се наложи да превъзмогне задръжките си.

— Трябва да...

Започвам да казвам, че трябва да действаме правилно, но не мога да изрека думите. Не постъпих правилно снощи и нямам право да чета морал на Луси.

— Бентън не иска да се забърква в неприятности — добавям и знам, че звучи абсурдно.

— Нямаше начин да не разгледам записите от камерите. Бентън трябва да престане с шибаните си правила.

— Значи вече си ги видяла?

— Да седя и да чакам, да играя по правилата, докато онова лайно се опитва да те натопи — изсумтява Луси, вторачена в монитора. — Навън е като волна птичка, а ние сме заключени в хотела и се страхуваме да ядем и да пием. Тя ще убие още някого, може би още много хора, ако вече не го е направила. Не е нужно да съм анализатор на информация или експерт в профилирането, за да ти го кажа. Не е нужно да съм Бентън.

Тя му е ядосана, и знам защо.

— Какво лайно? Кой? — питам.

— Не знам. Но ще разбере — обещава ми тя.

— Бентън знае ли кой е? Каза ми, че от ФБР нямали представа.

— Ще узная и ще я пипна — зарича се Луси и въвежда паролата, която не успявам да видя.

— Не може да поемаш нещата в свои ръце.

Още докато го казвам, осъзнавам, че няма смисъл да си хабя думите. Луси вече е поела нещата в свои ръце, а аз нямам право да я поучавам.

Аз самата взех нещата в свои ръце, когато пристигнах в Савана, а после и снощи, и днес. Направих онова, което смятах за най-добро, а сега Джейми е мъртва и може да се каже, че съм компрометирала случая и особено местопрестъплението. И всичко това, защото бях твърдо решена да се отърва от вината и болката и да оправя това, което

не може да бъде оправено. Джак Филдинг е мъртъв и онова, което извърши, все още е ужасно, а сега изпитвам вина заради всички, и умряха още хора.

— Бентън направи онова, което смяташе за най-добро за теб — казвам на Луси. — Знам, че си му ядосана за това, че те задържа във от апартамента.

— Неслучайно си била пред кооперацията, когато тя се е появила с храната — казва Луси, която не възнамерява да обсъжда Джейми или Бентън.

Няма да ми позволи да призная, че съм била небрежна и съм нарушила клетвата си. Нанесох вреди, защото не направих нищо.

— Тя е искала да ти връчи плика — продължава Луси. — Искала е ти да го внесеш вътре, за да открият по него твоите отпечатъци и ДНК. Камерата показва ясно как влизаш в кооперацията с плика със суши, което си поръчала.

— Аз съм го поръчала? — възкликвам и се сещам за фалшифицираното писмо, изпратено уж от мен на Катлийн Лоулър.

— Обадих се в ресторант „Савана Суши“, преди някой друг да го направи.

— Това вероятно не е най-разумната идея.

— Марино ми разказа за доставката и аз се обадих и попитах. Доктор Скарпета направила поръчката няколко минути преди седем снощи. Шейсет и три долара и четирийсет и седем цента. Казала си, че ще я вземеш лично.

— Изобщо не съм го правила.

— И си взела поръчката в седем и четирийсет и пет.

— Не съм аз.

— Разбира се, че не си била ти. Плащането не е било с кредитна карта, а в брой. Макар че разполагали с номера на кредитната й карта. — Тя има предвид кредитната карта на Джейми.

— Жената, която донесе храната, знаеше, че в ресторанта имат номера на кредитната карта. Спомена ми го.

— Знам — кимва Луси. — Записано е на камерата. Платено в брой. Няма проверки и телефонни обаждания. Не се задават въпроси. Никой не разсъждава защо доктор Скарпета има право да плаща с кредитната карта на друг човек. Малък семеен ресторант, няма много маси, а повечето от бизнеса им са поръчките. Човекът, с когото

говорих, не помнеше как точно е изглеждала жената — онази, която се появила да вземе поръчката.

— С колело ли е била?

— Не помни. Ще стигнем до колелото след минута. Сравнително млада. Бяла. Обикновена фигура. Говорела английски.

— Това отговаря на описанието на жената пред кооперацията на Джейми.

— Бих помислила, че Дон Кинкейд върши всичко това, но тя лежи в болница в Бостън и мозъкът ѝ е мъртъв.

— Как е могла тази жена да знае, че ще се виждам с Джейми в точно определен час, след като самата аз не знаех за това до последната минута?

— Наблюдала те е. Чакала е. Старата къща и площадът на отсрещната страна на улицата. Бившият дом на семейство Оуенс-Томас сега е музей и не е отворен нощем, а по площада няма движение. Много големи дървета и храсти, сенки, където да се скриеш, ако чакаш някого — отвърща Луси.

Спомням си как стоях пред кооперацията на Джейми и чаках Марино да ме вземе. Тогава ми се стори, че виждам как нещо се движи в сенките.

Луси взема листата от принтера и прави спретната купчинка. Горната страница е снимка от охранителната камера. Фигура, която бута колело през улицата. На заден план се вижда старинната къща.

— Или ме е проследила от хотела — предполагам.

— Не мисля така. Прекалено е рисковано. По-лесно е да вземеш храната, да се скриеш някъде на улицата и да чакаш.

— Не разбирам откъде е знаела, че ще бъда там.

— Липсващото звено — отговаря Луси. — Кой е общият знаменател?

— Нямам логичен отговор.

— Ще ти покажа. Трябва да поддържам репутацията си.

— Изглежда, че аз не мога да поддържам моята — казвам, но Луси май въобще не ме чува.

— Ненадежден агент. Хакер. — Луси повтаря думите на Джейми от снощи, които ѝ казах.

— Когато чух всичко това, се разстроих — продължавам признанията си, а тя продължава да не им обръща внимание. —

Побеснях, а не трябваше.

Луси преглежда някакво меню на „Мак“-а си. Два други лаптопа на бюрото показват програми, които извършват търсене, но не мога да разбера нищо. В контакта е включено и блекбъри, което ме озадачава. Луси вече не използва такова. При това от доста време.

— Какво търсим?

Наблюдавам данните, които летят по лаптопите — думи, имена, цифри, символи.

— Обикновено проучване на данни.

— А какви са те?

— Имаш ли представа каква информация има в мрежата, стига да има начин да я намериш?

Луси е готова да говори за компютри, охранителни камери и данни — за всичко, с изключение на вечерята ми с Джейми и моята нужда племенницата ми, която обичам като собствена дъщеря, да ми прости за смъртта ѝ.

— Със сигурност нямам — отговарям. — Но ако се съди по „Уикилийкс“ и други подобни, май вече няма тайни и нищо не е в безопасност.

— Статистики — казва Луси. — Данни, които се събират, за да търсим модели и да предвиждаме. Престъпни модели, например, за да напомним на правителството, че трябва да ни осигури пари, за да държим лошите хора далеч от улиците. Или статистики, които да ти помогнат да рекламираш продукт или услуга, например охранителна компания. Създаваш база данни със стотици хиляди или милиони клиентски файлове и хистограми, които можеш да покажеш на следващия потенциален клиент. Име, възраст, доход, цени на имоти, местоположение, прогноза. Кражби, обири, вандализъм, нападения, убийства и още прогнози. Нанасяш се в скъпа къща в Малибу и създаваш свое собствено филмово студио, а аз ще ти покажа, че е статистически невероятно някой да проникне с взлом в дома или работата ти, да нападне служителите ти или да изнасили някого на стълбите, ако имаш договор с компанията ми и аз инсталирам сложни алармени системи, а ти не забравяш да ги използваш.

— Семейство Джордан.

Луси очевидно бе търсила информацията за тяхната охранителна компания.

— Данните за клиентите са златна мина и се продават непрестанно, със скоростта на светлината — казва Луси. — Всички искат тази информация — реклама, проучвания, Министерството на вътрешните работи, специалните сили, които очистиха Бин Ладен. Всяка подробност за това, което търсиш в интернет, къде пътуваш, на кого се обаждаш и на кого пишеш имейли, какви лекарства купуваш с рецепта, какви са ваксинациите за теб и децата ти, кредитните ти карти и номерът на социалната осигуровка, дори отпечатъците ти и скенери на ириса ти, защото си дал личната си информация на осигурителна служба, която има пунктове по летищата и срещу месечна вноска не чакаш по дългите опашки, където стоят всички останали. Ако искаш да продадеш бизнеса си, този, който реши да го купи, ще иска данните на клиентите ти. В много случаи всъщност искат само това. Кой си и как си харчиш парите? Ела и ги похарчи при нас. И така данните се продават отново и отново.

— Но предполагам, че има и защита, нали?

Не искам да науча дали Луси е успяла да проникне навсякъде.

— Няма гаранция, че обезопасената информация няма да попадне в обществената сфера — отговаря тя и очевидно не възнамерява да сподели с мен дали онова, което върши, е законно. — Особено когато продадат активите на някоя компания и информацията ѝ се озове в чужди ръце.

— Доколкото разбрах, „Южен кръст“ не е била продадена, а е фалирала — напомням ѝ.

— Не е вярно. Просто са приключили с бизнеса преди три години — поправа ме тя. — Но бившият собственик Дарил Симънс не е фалирал. Продал информацията за клиентите на „Южен кръст“ на международна фирма, която осигурява частна защита и охранителни съвети, предлага телохранители, надзирава инсталирането на алармени системи и какво ли още не. На свой ред, тази международна фирма вероятно е продала данните за клиентите на някой друг, и така нататък. Затова върша нещата на обратно, все едно, че правя натруфена сватбена торта. Първо намирам тортата в сладкарницата на киберпространството, а после трябва да търся оригиналните данни, които са били проучвани, когато интересни модели са били изваждани от базата.

— Това включва и информация за плащания. И подробности за фалшиви аларми.

— Всичко, което е било на сървър на „Южен кръст“, а то със сигурност включва и фалшивите аларми, проблемите по линията, полицейската реакция и всичко докладвано. Следователно, информацията за семейство Джордан е някъде там. Търся вътрешната връзка на „Южен кръст“ с архивираните файлове. С други думи, мъртъв сайт, който разполага с подробна информация за клиентите си. Неприятното е, че процесът е бавен.

— Кога започна?

— Преди малко. Но трябваше да напиша алгоритмите, преди да ги задвижа. Сега всичко се проверява автоматично. Това се вижда на двата екрана.

— Може би е добра идея да включиш Глория Джордан — предлагам. — Не знаем на чие име е била сметката. Може дори да е била на частна компания.

— Няма нужда да уточнявам и нея, а и не се тревожа за частна компания. Данните ѝ ще бъдат свързани с неговите и с тези на децата им, с компании и данъчни документи, с всичко в медиите. Прилича на разклонено дърво. Тя спомена ли ти снощи, че се страхува от някого, който я следи, наблюдава или се появява в кооперацията ѝ?

— Говориш за Джейми, нали?

— Да е споменала за някого, който я е накарал да се чувства неудобно? Или пък е бил прекалено дружелюбен?

— Не попитах.

— Защо пък да питаш?

Луси е приковала поглед в прелитащите по мониторите данни.

— Охранителната система и камерата — отговарям. — А и беше започнала да носи пистолет. „Смит енд Уесън“ трийсет и осми калибър с кухи куршуми.

Луси мълчи и наблюдава данните.

— Ти ли ѝ повлия за това? — питам.

— Не знам нищо за пистолета — отговаря тя. — Никога не бих ѝ го препоръчала. Никога не съм ѝ купувала оръжие, нито съм ѝ давала уроци по стрелба. Не беше подходящо за нея.

— Не съм сигурна, че е било само уплаха, защото не се е чувствала на място в Юга. Трябваше да я питам дали се страхува,

чувства ли се застрашена и нестабилна, или просто нещастна, и ако е така, защо. Но не го направих.

Изпитвам облекчение, когато признавам това, но също и срам. Очаквам племенницата ми да ме обвини за случилото се.

— Също както не си направих труда да се уверя, че Джейми е добре, когато си тръгнах снощи. Спомняш ли си какво ти казвах, когато беше малка?

Луси не отговаря.

— Спомняш ли си? Никога не си тръгвай ядосана.

Тя продължава да мълчи.

— Не оставяй слънцето да залезе в гнева ти — добавям.

— Наричах това „предсмъртна лекция“ — отговаря тя най-после. — Всичко е свързано с възможността някой да умре или с нещо, което може да причини смърт. Обезопасяване на всичко наоколо, независимо от възрастта и способностите на човека. Стълби и балкони с ниски парапети или твърди бонбони, с които можеш да се задавиш. Не тичай наоколо с ножица, молив или други остри предмети в ръка. Не говори по телефона, докато шофираш. Не ходи да тичаш, ако ще има буря. Винаги се оглеждай и в двете посоки, дори когато улицата е еднопосочна. Не си тръгвай след скандал. Ами ако човекът, с когото си спорил, бъде убит в катастрофа, ударен от гръм, или пък получи аневризъм?

— Сигурно съм адски досадна личност.

— Досадна си, когато мислиш, че не чувстваш онова, което чувстваме ние, останалите. Да, тръгнала си си ядосана снощи. Знам, че си била бясна. Говори ми за това по телефона до три сутринта, не помниш ли? И е нормално да си била ядосана. В това няма нищо лошо. И аз щях да съм, ако бях на твое място и Джейми говореше лоши неща за теб. Или пък ти беше причинила нещо подобно.

— Трябваше да остана и да се разбера с нея — казвам. — И ако го бях направила, вероятно щях да разбера какво става с нея. Имам предвид физически. Може би щях да схвана, че симптомите ѝ не са свързани с алкохола.

— Чудя се дали има организация „Анонимни хакери“ — замисля се Луси, сякаш не съм изрекла и дума. — Странно е да мислиш, че хора като мен няма да проникнат в нещо, ако могат. Не можеш да поправиш счупена чиния. Или живееш с нея, или я изхвърляш.

— Ти не си счупена чиния.

— Всъщност, тя ме наричаше „пукната чаша“.

— И това не си, а и е грубо. Жестоко е да кажеш нещо такова.

— Вярно е. Живо доказателство — посочва тя компютрите на бюрото. — Знаеш ли колко ми беше лесно да проникна в записите ѝ? Първо, тя беше адски небрежна с паролите. Използваше едни и същи, за да не ги забрави. Фасулска работа. Просто си изпратих имейл с айфона, докато стоях под охранителната камера, и това ми даде адреса на връзката ѝ.

— Сети се да направиш това, докато бях в апартамента ѝ?

— С Бентън стояхме навън в дъжда, под стрехата.

Не знам дали съм развеселена, или ужасена.

— Бентън ме държеше за ръката, но аз бях любезна и цивилизована. Той извади страхотен късмет.

— Опитваше се...

— Трябваше да направя нещо — прекъсва ме Луси. — Забелязах външната камера, която изглеждаше нова и наскоро инсталирана — хубава система с няколко обектива, каквато Марино би избрал. Но не възнамерявах да го разпитвам за това и не го направих — повтаря тя. — Разбрах, че някъде има записващо устройство, и нямаше начин да не направя нещо. Кой, по дяволите, иска да седи кротко и да чака шибано разрешение? Задниците не го правят. Лекетата, които причиняват всички неприятности, не го правят. Тя беше права. Аз не мога да се поправя. Може би не искам. Не, по дяволите.

— Никога не си имала нужда от поправяне — казвам и отново се ядосвам. — Първо, не прави зло. Аз също съм давала обещания. Вършим най-доброто, на което сме способни. Съжалявам, че те подведох.

Думите ми звучат адски тъпо и неловко.

— Не си направила нищо лошо. Джейми си го причини сама.

— Не е вярно. Не знам какво са ти казали...

— Причини си го много отдавна — прекъсва ме Луси и кликва с мишката.

На монитора се появява образът на кооперацията на Джейми и улицата отпред.

— Тя си направи този план за полет, когато реши да лъже, и катастрофира, дори и някой друг да е управлявал самолета, когато е

станало. Но съм наясно, че тя беше убита, и философията ми е без значение в момента.

— Подозираме това, но не сме го доказали — напомням ѝ. — Няма да знаем, докато не приключат с анализа. А може и първо да научим за Дон Кинкейд, ако предположим, че си имаме работа със серийни отравяния със същата отрова.

— Знаем — спокойно възразява Луси. — Убиец, който си мисли, че е по-умен от всички нас. Връзката, общият знаменател, е затворът. Така трябва да е. Това е общото между всички вас. Дори Дон Кинкейд, тъй като майка ѝ е там. Беше там. И са си писали, нали? Всички са свързани чрез затвора.

Сещам се за петнайсетцентовите марки и пъстрите листове. Нещо, изпратено на Катлийн. Може би и тя е изпратила нещо на Дон. Представям си отпечатъците по листовете, изписани с почерка на Катлийн. Нещо за подкуп.

— Ще те пипна — казва Луси на образа на монитора. — Нямах представа с кого си имаш работа. Щеше да е без значение, ако беше останала с нея по-дълго — обръща се тя към мен, но не ме поглежда.

Не ме е погледнала в очите нито веднъж, откакто седнах до нея. Това ме тревожи и наранява, макар да знам, че Луси не поглежда никого в очите, ако е плакала.

— Звучеше, все едно е пияна — казва Луси, сякаш знае. — Мъртвопияна, както и преди, когато ми се обаждаше.

— Обаждаше се, когато бяхте заедно, или след това?

Вниманието ми се завръща към блекбърито на бюрото и започвам да осъзнавам какво е станало.

— Ти ми каза, че тя била пияна. По-точно, че ти мислиш, че е пияна — казва Луси, докато трака по клавиатурата. — Изобщо не намекна, че може да е болна или да ѝ има нещо друго. Затова не можеш да се самообвиняваш. А знам, че е така. Трябваше да ме оставиш да вляза в апартамента ѝ.

— Знаеш защо не можех да го направя.

— Защо ме предпазваш, сякаш съм на десет години?

— Не става дума за предпазване.

Усещам как честността ми отлита с ветреца на добрите ми намерения. Лъжа, маскирана като нещо нежно и мило.

— Е, да, и това имаше значение — признавам. — Не исках да видиш онова, което видях аз. Исках последните ти спомени за нея да са...

— Какви? — отново ме прекъсва тя. — Партньорката ми, която се прави на прокурор и ми обяснява защо никога вече не трябва да ѝ се обаждам? Не ѝ беше достатъчно да скъса с мен. Трябваше да го направи така, че да звучи като заповед да не се доближавам до нея. Ти си мръсна. Ти си опасна и унищожителна. Луда си. Изчезвай.

— По закон, ти нямаше право да си в апартамента, Луси.

— И ти не трябваше да си там, лелю Кей.

— Вече бях, но си права. Това създава проблеми. Не ти трябва твоите отпечатъци и ДНК да са там. Нищо, което би накарало полицията да се заинтересува от теб. — Казвам ѝ нещо, което вече знае. — Не е трябвало да ти говори така. Било е нечестно да твърди, че проблемът е в теб, вместо да се справи с онова, което не е можела да търпи у себе си. Но аз трябваше да се уверя, че е добре, преди да си тръгна. Можех да съм по-внимателна.

— Всъщност казваш, че е трябвало да си по-грижовна.

— Бях адски ядосана и не ми пукаше. Съжалявам...

— Защо да ти пука? Защо въобще трябва да се интересуваш от това?

Търся верния отговор, защото точният е фалшив. Трябваше да ми пука, защото човек винаги би трябвало да се интересува от другите хора. Така е правилно. Но не го направих. Честно казано, не давах и пет пари за Джейми снощи.

— Иронията е, че с нея и бездруго бе свършено — казва Луси.

— Не можем да решаваме подобно нещо за никого. Може и да не е било свършено. Искане ми се да вярвам, че в даден момент е щяла да се промени. Хората могат да се променят. Никой не бива да бъде лишен от тази възможност.

Говоря бавно и внимателно, сякаш налучквам пътя по камениста пътека, на която може да се спъна и да си изпотроша костите.

— Съжалявам, че последната ми среща с нея бе толкова неприятна, защото в миналото имаше други, които не бяха такива. Имаше време, когато тя беше...

— Няма да ѝ простя.

— По-лесно е да си ядосан, отколкото тъжен — заявявам.

— Няма да забравя и да простя. Тя ме натопи и ме излъга. Натопи и излъга и теб. Започна да лъже толкова много, че не ѝ остана никаква истина и повярва на дивотиите си.

Луси кликва с мишката и дигиталните записи започват. Тухли, стъпала, железни парапети в нюанси на сивото, звук от коли, минаващи по улицата пред кооперацията, проблясващи фарове. Луси отваря друг прозорец и виждам фигура, която се появява в далечината на тъмната улица. Слаба фигура на пешеходец. Предполагам, че е същата млада жена, но няма колело и не е облечена по същия начин като снощи. Тя пресича улицата и внезапно проблясва смайващото бяло петно, сякаш е извънземно или божество. Стига спокойно до входа на кооперацията, а главата ѝ блести като ореол.

— Не беше облечена така — съобщавам на Луси.

— Разузнава — отговаря тя. — Проучва. През последните две седмици вече я видях пет пъти.

— Снощи носеше светла риза. Откога е това, което видях току-що... — започвам, но ме прекъсва гласът на Джейми Бъргър.

— ... осъзнавам, че отново наруших правилото да няма никакви контакти, което самата аз създадох.

Познатият глас се носи от колоната, а Луси увеличава звука, докато фигурата от записа изчезва по тъмната улица.

— Предполагам, вече знаеш, че Кей е тук и ще ми помага за един случай. Тъкмо вечеряхме заедно и тя май ми се ядоса. Винаги е истинска лъвица, когато става дума за теб, а това не помага. Мили боже, никога не е помагало. Някак си винаги ми се струваше, че тя е в стаята, където и да се намирахме. Лельо Кей, там ли си? Е, добре, говорили сме за това до втръсване...

— Спри — казвам на Луси и тя натиска бутона за пауза. — Джейми на новия телефон ли ти звънна? Кога? — питам, но имам чувството, че вече знам.

Джейми говори завалено и гласът ѝ пресеква. Звучи също като снощи, когато си тръгнах от апартамента ѝ, но още по-пияна и гадна. Поглеждам блекбърито на бюрото.

— Старият ти телефон — казвам. — Не си си сменила номера, просто си получила и нов, когато си купи айфон.

— Джейми нямаше новия ми номер. Никога не съм ѝ го давала, а и тя така и не ми го поиска — отговаря Луси. — Вече не го използвам

— сочи тя блекбърито.

— Запазила си го, защото тя е продължила да ти звъни.

— Не само затова. Но тя се обаждаше. Не често. Най-вече късно нощем, когато бе пила много. Запазих всички съобщения в аудиофайлове.

— И ги слушаш на компютъра си.

— Мога да ги слушам навсякъде — не е там работата. Важното е да ги запазя, да се уверя, че няма да се изгубят. Всичките са почти еднакви. Също като това. Не ме пита нищо. Не казва, че иска да ѝ се обадя. Просто говори няколко минути и прекъсва рязко, без да се сбогува. Дърдори, без да слуша, а после затваря.

— Запазила си ги, защото тя ти липсваше. Защото още я обичаш.

— Запазих ги, за да си напомня защо не трябва да я обичам и да ми липсва. — Гласът на Луси потреперва. Долавям мъката, раздразнението и гнева ѝ. — Това, което се опитвам да ти кажа, е, че тя не звучеше като болна или засегната, а просто пияна. А това бе половин час след като ти си излязла от дома ѝ. Вероятно не е звучала и наполовина толкова зле, докато си била с нея.

— Тя не спомена, че се чувства зле или странно. Не каза абсолютно нищо.

Луси поклаща глава.

— Мога да ти пусна целия запис, но не казва нищо подобно.

Представям си как Джейми, облечена във виненочервения си халат, се разхожда от стая в стая, отпива от скъпото уиски и гледа през прозореца към буса на Марино, който се отдалечава по улицата. Не знам в колко часа точно си тръгнахме, но след не повече от трийсет минути се е обадила на Луси и ѝ е оставила съобщението. Очевидно, симптомите ѝ са се обострили доста по-късно. Виждам пред очите си нощното шкафче с разлятото питие, телефона под леглото и разпилените в банята лекарства и тоалетни принадлежности. Подозирам, че Джейми се е унесла в сън и към два или три сутринта се е събудила внезапно. Не е можела да си поеме дъх, да говори и да преглъща. Вероятно в този момент е започнала да търси нещо, което да я облекчи.

Сещам се, че симптомите ѝ са зловещо сходни с онези, които тя ми описа, докато говорехме за Бари Лу Ривърс и за това, което може би очаква Лола Дагет, ако бъде екзекутирана на Хелуин. Жестоко и

необичайно. Мислех, че Джейми ми разказва драматична история, за да е по-убедителна, но може и да не е било така. Може би в думите ѝ е имало повече истина, отколкото е предполагала.

— Мозъкът ти е буден, но не можеш да говориш. Не можеш да се движиш, а очите ти са затворени. Изглеждаш, все едно си в безсъзнание. Но мускулите на диафрагмата ти са парализирани, а ти си наясно какво става, докато се мъчиш в болката и паниката на задушаването. Чувстваш, че умираш. Болка и паника. Не просто смърт, а садистично наказание. — Описвам онова, което ми разказа Джейми за смъртоносната инжекция и какво се случва, ако упойката спре да действа.

Мисля си как убиец може да даде на някого отрова, която спира дишането и пречи на човека да говори и да извика за помощ. Особено ако жертвата е в затвора.

— Защо някой би изпратил на затворничка пощенски марки на двайсет и няколко години? — питам, като се надигам от стола. — Защо не ги продаде? Някой колекционер сигурно ще плати за тях. Или пък са дошли от колекционер. Може да са били закупени наскоро от колекционер или филателна компания. На гърба им нямаше прах и мръсотия, не бяха намачкани и пожълтели, сякаш са стояли в чекмеджето с години. И уж били изпратени от мен във фалшив плик на центъра заедно с фалшиво писмо. Възможно ли е? Катлийн мислеше, че съм проявила щедрост към нея, което ме озадачи. Голям плик, уж от мен. И вътре е имало още нещо. Може би марки.

Луси най-последно приковава очи в мен и виждам какво се крие в тях. Тъмнозелени, изключително тъжни и проблясват от гняв.

— Съжалявам — казвам ѝ, защото знам колко ужасно е било за нея да си представи смъртта на Джейми по начина, по който я описах.

— Какви марки? — пита тя. — Кажете ми как точно изглеждаха.

Разказвам ѝ какво намерих в килията на Катлийн Лоулър, прибрано в кутия под стоманеното ѝ легло. Картонче с десет петнайсетцентови марки, издадени в по-ранна ера, когато лепилото по тях и пликовете трябваше да се навлажняват с език или с гъба. Описвам писмото до Катлийн, уж написано от мен, и странните листове, които нямаше как да е купила от затворническия магазин. Някой ѝ е изпратил марки и листове, вероятно от мое име.

После марката се появява на монитора. Широк бял плаж и чадър на червени и жълти райета на фона на висока дюна, под чайка, летяща в безоблачното небе над яркосиньото море.

31.

Полунощ е. Седим и чоплим вечерята, която Бентън е прегорил, но никой не се интересува особено от храната. В момента спокойно мога да си представя, че никога вече няма да ям, тъй като всичко, което погледна, се превръща в потенциален източник на зараза и смърт.

Сосът „Болонезе“, марулята, доматиите, дори виното ми напомнят, че мирното и здравословно съвместно съществуване на тази планета е шокиращо крехко. Нужно е съвсем малко, за да се причини бедствие. Разместване на тектоничните пластове в земята, предизвикващо цунами, големи разлики в температурите и влажността, причиняващи ураган или торнадо, и най-лошото от всичко — онова, което човекът може да направи.

Преди около час Колин Дънгейт ми изпрати имейл с информация, която вероятно не би трябвало да ми съобщава, но той си е такъв. Селянин, както самият той се описва. Въръжен и опасен, фучащ наоколо в древния си ландроувър в зверската жега, без да се страхува от нищо, включително бюрократите или „бюрократозаврите“, както нарича хората, които позволяват на политиката и фобиите да пречат на работата. Колин няма да ми попречи да участвам в някое разследване, особено когато усилията да бъда натопена са достатъчни да погребат разумното съмнение, че аз съм онази, която трови хората.

Колин ме уведомява, че Джейми е умряла в добро здраве, както и Катлийн Лоулър. Нищо не сочи причината за смъртта ѝ, но съдържанието на стомаха ѝ било несмляно; то включва и розови, червени и бели таблетки, които ние с него подозираме, че са ранитидин, судафед и бенадрил. Той ми обясни, че Сами Чанг предал нататък лабораторните резултати, които вероятно не означават нищо, освен ако е възможно Катлийн да е умряла от отравяне с тежки метали. Но Колин определено не мисли така, и е прав. Той ме попита дали наличието на следи от магнезий, желязо и натрий ми говори нещо.

— Разбирам.

Бентън се разхожда напред-назад покрай прозорците, които гледат към река Савана. На отсрещния бряг проблясват светлинки и на фона на тъмното небе се очертават високи кранове.

— Но това, което ти трябва да разбереш, е следното: те могат да са смъртоносно отровни — казва той на специален агент Дъглас Бърк от офиса в Бостън.

От дочутото схващам, че Дъглас Бърк, член на групата, която работи по убийствата „Менса“, не иска да отговори на въпросите на Бентън, а само потвърждава изявлението на болницата, дадено пред медиите.

Дон Кинкейд страда от ботулизъм. Мозъкът ѝ вече не работи и диша с помощта на машини. Бентън попита направо дали в килията ѝ в „Бътлър“ са намерили петнайсетцентрови марки с плажен чадър.

— Отровата някак е стигнала до нея — продължава той. — С други думи, отровена е нарочно, освен ако не е заради храната в „Бътлър“, в което силно се съмнявам. Някой друг в „Бътлър“ да страда от ботулизъм?... Точно така. Лепилото по марките може да е източникът.

— Браво. Но макар че не искам да обиждам Бентън, хич не го бива в кухнята — казва Марино и избутва настрани купата си със сос без спагети, които не ставаха за ядене. — Диета „Ботокс“. Само да си помислиш за ботулизъм, и ще свалиш няколко кила. Дорис правеше консерви — добавя той, говорейки за бившата си съпруга. — Направо се шашвам, като си помисля за това. Може да се получи и от мед.

— Това е рисковано най-вече при бебета — отговарям разсеяно, докато слушам разговора на Бентън. — Те нямат здрава имунна система като възрастните. Мисля, че спокойно можеш да ядеш мед.

— Не. Избягвам захарта и категорично не желая мед или домашни консерви, и дори салати от ресторант.

— Можеш да се снабдиш с тази гадост срещу дващест долара за шише от Китай — обажда се Луси, която е отворила лаптопа си на масата. — Фалшиво име, фалшив имейл. Не е нужно да си лекар или да работиш в лаборатория. Поръчваш си онова, което искаш, от собствения си дом. Мога да го направя оттук. Изненадана съм, че нещо подобно не се е случвало и преди.

— Слава богу, че не е — отговарям. Прибирам чиниите и се чудя дали да се обадя на генерал Бригс.

— Най-силната отрова на планетата. Не би трябвало да е толкова леснодостъпна — казва Луси.

— Не беше така преди — отвърщам. — Но ботулиновата отрова тип А е вездесъща, откакто се използва при лечението на различни заболявания. Не само за козметични процедури, но и при мигрена, лицеви тикове и други видове спазми, лигавене, кривогледство, неволни мускулни контракции и изпотяване на дланите.

— Колко отрова трябва да се използва, ако наистина може да си я поръчаш по интернет? — пита Марино и изхвърля празните бутилки в чувала в кухнята, където ме е последвал.

— Пристига на кристали — бял прах, изсушен във вакуум. Клостридиум ботулиnum, който връщаш към първоначалното му състояние.

Пускам водата в мивката и чакам да се сгорещи.

— И тогава я инжектираш в пакет храна, например — казва Марино. — Или в кутия с храна от ресторант.

— Съвсем просто. И адски страшно.

— Значи, ако се добереш до достатъчно количество от нея, можеш да очистиш хиляди хора.

— Ако я сложиш в полуфабрикат или в напитки, които не се затоплят достатъчно, за да убият отровата — да — отговарям и изпитвам ужас.

— Е, мисля, че би трябвало да се обадиш на Бригс — съветва ме Марино, взема една мокра чиния от ръката ми и започва да я бърше.

— Знам, че мислиш така — отговарям, — но не е толкова просто.

— Разбира се, че е. Просто му звъниш и го предупреждаваш.

— Това ще задвижи нещата, преди да получим лабораторните резултати.

— Дон Кинкейд страда от ботулизъм. Това е един от лабораторните резултати — напомня ми той, отваря шкафа и започва да прибира чиниите. — Ако питаш мен, това е единственото потвърждение, което ти трябва, като се замислиш за всичко друго, което е открито, и започнеш да сглобяваш мозайката. Например онази гадост в мивката на Катлийн Лоулър, която съвпада със следите от изгаряния по крака ѝ.

— Може би съвпада. Размишлявам по въпроса.

— Човекът, с когото трябва да размишляваш, е той.

Марино има предвид генерал Бригс, шефа на съдебните лекари на армията, мой началник и стар приятел от едно време, когато започнах кариерата си във военна болница „Уолтър Рийд“. Марино иска да уведомя Бригс, че съдържанието на стомаха на Катлийн Лоулър прилича на несмляно пиле, спагети и сирене, вероятно отровени с ботулин, както и че анализите с електронен микроскоп и рентген на странно миришещата утайка в мивката ѝ показват наличие на магнезий, желязо и натрий. Отговорът на въпроса на Колин Дънгейт дали намирането на тези елементи в утайката означава нещо, е „да“. За съжаление, означава.

Когато се добави вода към желязо, магнезий и натрий или сол, резултатът е екзотермична реакция, която бързо произвежда топлина. Температурите могат да достигнат до сто градуса. Това е технологията на котлоните без пламък, използвани за готвене от войниците на бойното поле. ХГЯ (храна, готова за ядене) предлага десетки различни менюта, включително пиле със спагети, а много от здравите найлонови пликосе, в които е опакована храната, съдържат и допълнителни провизии, например топено сирене. Всички тези ХГЯ съдържат котлон без пламък, активиран с вода — хитър уред, който позволява на войника просто да отреже връхчето, да добави вода и да постави плика под котлона, облегат на някой камък, например.

Разбирам, че може да има и други обяснения защо пробите от утайката в мивката на Катлийн Лоулър съдържат желязо, магнезий и натрий, но комбинацията от доказателства предполага един вероятен кошмарен отговор, който не е лесен за обяснение. Неприятната миризма, която ми напомни за изгорял сешоар или прегорена изолация, изглежда, съответства на химичната реакция, произвеждаща топлина. А и Катлийн Лоулър имаше изгаряния по левия крак, които шефовете в затвора твърдяха, че не е имало как да получи в „Браво“. Смятам, че случайно е изляла гореща течност по кожата си, и е възможно това да е била вряща вода от котлон без пламък.

Изгарянията бяха скорошни. Не мога да прогоня от ума си манията ѝ към храната и забележките, които тя направи пред мен. Чудя се дали липсващите дневници съдържат онова, което Катлийн е правила, мислила и яла, откакто са я настанили в „Браво“. Тара Грим се грижеше добре за нея, беше мила с нея и Катлийн бе повече от доволна да е в пробната кухня. Имаше в килията си сладкиши и пакети

фиде и знаеше как да превърне бисквитите в торта. Смяташе се за Джулия Чайлд. Може би Тара Грим се е грижила Катлийн да получава по някаква награда в отплата за сътрудничеството си или други услуги, а рано тази сутрин наградата е била ХГЯ, инжектирана с отрова.

— Да не забравяме и за камерата — продължава да обяснява Марино. — Блокиране на инфрачервените лъчи с инфрачервени лъчи. Лентичка от миниатюрни лампички по каската ѝ, ако предположим, че Луси е права. Каквото и да е направила тази жена, записът от камерата е бил съсипан с нещо, и това е факт. Напълно е заличила главата си, когато се е приближила достатъчно, за да бъде разпозната, а Луси твърди, че записът не може да бъде поправен или възстановен. Също както проклетите китайци заслепяват шпионските ни сателити с лазер. Трябва да му се обадиш.

— Това ще предизвика тревога, която може да стигне чак до Овалния кабинет. Генерал Бригс ще трябва да предаде информацията нагоре по веригата чак до Пентагона и Белия дом, ако съществува и минимална възможност по-голямата цел да са войниците ни и това, с което си имаме работа, да е началният етап на терористичен план.

— Тя няма да го каже направо — заявява Бентън и ми разказва за разговора си със специален агент Дъглас Бърк, който е жена. — Но като чета между редовете, разбирам, че отговорът е положителен. Петнайсетцентрови марки, сходни с нашите, са били намерени в килията на Дон Кинкейд. Десет марки. Три от тях са залепени на писмо, което не е успяла да изпрати. Писмо до един от адвокатите ѝ.

— Въпросът е откъде се е сдобила с марките — казвам.

— Дон получила писмо от Катлийн Лоулър вчера следобед — отговаря Бентън. — Дъглас не искаше да потвърди, че марките са били в него, но фактът, че въобще ме уведоми за писмото, говори достатъчно.

— На листове с декорация ли е било написано? — питам.

— Не ми каза.

— Споменава ли нещо за подкуп? Или за презрителни забележки, вероятно за мен?

— Дъглас не навлезе в такива подробности.

— Разчетох отпечатъци от писане по някои от листовите в килията на Катлийн. Стори ми се саркастично и е разбираемо, ако тя е

смятала, че аз съм ѝ изпратила листовете, които приличат на евтини остатъци — нещо, което не съм искала.

Спомням си презрителните забележки на Катлийн относно хората, които изпращат боклуците си на затворничките.

— Смятала е, че искам да я подкупя с подобен мизерен подарък — продължавам. — Само че подаръкът не е от мен. Фалшивото писмо, вероятно придружаващо листовете и марките, е било изпратено в Савана на двацет и шести юни, а това означава, че Катлийн е имала предостатъчно време да изпрати марките на Дон.

— Изглежда, го е направила, но Дъглас не навлезе в подробности, а и не те спомена — отговаря Бентън. — Макар аз да бях съвсем ясен относно очевидно подправените документи и нечия кампания, с цел да те натопи.

— Случайност — отсъждам. — Майка ѝ изпраща марки, за да могат да си пишат, без да има представа, че лепилото на гърба им е отровено. Но Катлийн е била прекалено голяма егоистка, за да изпрати хубавите марки на дъщеря си.

— Какви хубави марки? — намръщва се Марино.

— В килията си имаше съвременни марки от четирийсет и един цента. Но не е искала да ги подели с нея. Само онези, които наричаше „боклуци, които хората вече не желаят“. Онези, които е смятала, че са от мен.

— Ето докъде води скъперничеството. Дава дъщеря си на непознати хора и трийсет и две години по-късно я заразява с ботулизъм — казва Марино.

Бентън изхвърля преварените спагети в боклука и казва:

— Извинявай. — Наистина хич не го бива в кухнята. — Май не беше много добра идея да мия марулите с гореща вода.

— Трябва да вариш марулите поне десетина минути, за да унищожиш ботулина, който е устойчив на високи температури — уведомявам го.

— Значи си съсипал салатата напразно — щастливо му се ухилва Марино.

— Ако Дон не е била набелязаната жертва, това ни говори нещо — заявява Бентън.

— Не марките са отровили Катлийн. Изглежда, че изобщо не ги е докосвала, а това също ни говори нещо — обажда се Марино.

Връщаме се в трапезарията, където Луси работи на компютъра си и е извършила единственото действие, което счита за престъпление.

Хартия. Луси не вярва в разпечатки, но информацията е прекалено богата. Образи, данни от охранителната фирма, сложни търсения. Племенницата ми иска да ни улесни и изпраща файловете към принтера в съседната стая.

— Изглежда, храната е причинила смъртта ѝ, нали? Пилето, спагетите и сиренето, а не марките — казва Марино и сяда. — Всъщност, може би е извадила късмет, че е умряла и не е научила, че дъщеря ѝ е облизала три от марките, за да ги залепи на писмото до адвокатата си. Колко ботулин може да се сложи на три марки?

— Около триста и петдесет грама са достатъчни да убият всички на планетата — отговарям.

— Сериозно ли?

— Следователно, ако се сложи съвсем малко върху марките, се създава мощна отрова, която причинява бърза поява на симптомите — добавям. — Предполагам, че в рамките на няколко часа Дон Кинкейд се е почувствала много зле. Ако Катлийн беше използвала марките, когато ги е получила, нямаше да мога да я разпитам, защото щеше да е мъртва.

— Може би това е била идеята — казва Бентън.

— Не знам — отговарям. — Но се чудя.

— Не марките са я убили, а това е странно — намесва се Луси и ни раздава разпечатки. — Някой ѝ изпраща отровени марки, но не изчаква тя да ги използва. Защо? Все някога е щяла да ги използва и да умре.

— Това навежда на мисълта, че този, който ги е изпратил, не работи в затвора — отбелязва Бентън. — Ако не си имал достъп до Катлийн и нещата в килията ѝ, можеш да предположиш, че марките не са били достатъчни, тъй като не знаеш, че тя не ги е използвала. Затова убиецът решава да опита отново.

— Марките определено са достатъчни — отбелязва Марино.

— А откъде да знае убиецът, че са достатъчни? — пита Бентън. — Върху кого изпробваш отровата, за да си сигурен, че действа? Определено не върху себе си.

Но пък може да изпробваш отровите върху затворнички — вероятност, върху която размишлявах доста време. Директорът на

затвора може да е склонен да направи това в някои случаи, ако е подтикван от нуждата си да контролира и наказва, както очевидно е при Тара Грим. Припомням си ледения ѝ поглед, който не бе успяла да прикрие с южняшкия си чар, и очевидното ѝ недоволство от представата, че погрешно осъдена жена, очакваща екзекуция, може да бъде освободена, както и че Катлийн Лоулър може да бъде пусната по-рано. Несъмнено Тара Грим се възмущаваше, че Джейми Бъргър се бърка в живота на затворничките и пренебрегва желанията на почитаемата им директорка, дъщеря на друг прочут директор, проектирал затвора, който тя счита за свой.

Вече не ми се струваше възможно Тара Грим да не е знаела за бележката, която ми връчи Катлийн Лоулър. Вероятно е била наясно, и не само че не ѝ е пукало, но е сметнала срещата ми с Джейми за дар, за идеална възможност да накара някого да ми връчи плик с отровена храна. Тара знаеше от две седмици, че се каня да посетя затвора, а жената с плика знаеше, че отивам в апартамента на Джейми. Както предположи Луси, жената ме е чакала в тъмното и вероятно е останала там до сутринта, наблюдавайки силуета на жертвата си зад прозорците, очаквайки смъртта ѝ.

Хора, преследвани, наблюдавани, шпионирани и манипулирани като марионетки от коварен и педантичен човек, отровител, който е търпелив, прецизен и студен. Не мога да си представя по-уязвими жертви, заклещени като лабораторни плъхове, особено ако човекът, работещ в затвора, е в съдружие с мозъка на зловещото проучване. Да разбереш какво действа и какво не, докато планираш много по-сериозно нападение и усъвършенстваш методите си с години.

Бари Лу Ривърс умряла внезапно, докато очаквала екзекуцията си. Рия Абърнати била намерена мъртва в килията си, просната върху клозета. При Шаная Плеймс изглеждало, че се е самоубила чрез задушаване — уж се обесила със затворническия си панталон. После — Катлийн Лоулър и Дон Кинкейд, а сега и Джейми Бъргър. И всички смъртни случаи бяха обезпокоително сходни. При аутопсията не се открило нищо, диагнозата била поставена чрез изключване. Нямамо причина, поне при ранните случаи, да се подозира, че става въпрос за убийства с отрова, която не се открива при рутинните токсикологични проби.

Почти два часа през нощта е. Не помня кога за последен път съм се обаждала на генерал Бригс по това време. Винаги, когато съм го правила, е имало основателна причина. Имала съм доказателства. Луси добавя още няколко листа към разпечатката ми и аз я вземам със себе си. Влизам в спалнята и затварям вратата. Представям си как генерал Бригс грабва мобилния си телефон. Може би е във военновъздушната база в Доувър, Делауеър, главната квартира на военните съдебни лекари, където докарват загиналите в битка. Може би е в Пакистан, Афганистан или Африка. Е, надали е в космическа станция „Мир“, но все пак може да се озове на всяко място, където смъртните случаи са в юрисдикцията на федералното правителство. Знам, че Бригс определено не се нуждае от още нещо, което да го тревожи. Не се нуждае от мен и интуицията ми.

— Джон Бригс — отговаря плътният му глас.

— Кей е — казвам и му съобщавам защо се обаждам.

— Въз основа на какво? — Бях сигурна, че ще попита.

— Кратък отговор ли искаш, или по-подробен?

Облягам се на възглавниците в леглото и продължавам да преглеждам информацията, която Луси разпечата.

— Трябва да се кача на самолета за Кабул, но разполагам с няколко минути. След това няма да можеш да ме хванеш в продължение на двайсет и четири часа. Кратките отговори са ми любимите, но давай.

Разказвам му историята, започвайки с подозрителните смъртни случаи в затвора в Джорджия, за които ми съобщи Колин. После минавам на случилото се през последните двайсет и четири часа. Посочвам му очевидната тревога, че единственото потвърдено отравяне с ботулин тип А, Дон Кинкейд, навежда на мисълта за сложна система за доставяне, каквато не сме виждали преди.

— Теоретично е възможно смърт или остър пристъп, дължащ се на ботулизъм, да се прояви за два до шест часа, но обикновено става дума за дванайсет или двайсет и четири. Може да е дори цяла седмица — обяснявам.

— Защото обикновено тези случаи са вследствие на храна — отбелязва Бригс.

Продължавам да преглеждам разпечатките и изучавам образа на жената, която достави плика със суши снощи. Садистка и отровителка.

— Не сме срещали случаи, при които да е поета чистата отрова — напомня ми Бригс. — Не мога да се сетя дори за един такъв.

Главата и шията на жената са напълно избелени от ярката светлина, но Луси е успяла да докара ясни и увеличени образи на всичко останало, включително сребристото колело, което тя буца през улицата и подпира на лампата. Облечена е с тъмен панталон, маратонки и светла блуза с къси ръкави, пъхната в панталона. Няма колан. Единствената ѝ гола плът е на ръцете, а кадър в близък план показва халка, която може да е златна или платинена. Всички образи са инфрачервени, в нюанси на сивото и бялото.

— Храна, заразена със спори от клостридиум ботулинум, които произвеждат отровата — казва Бригс. — Трябва да премине през храносмилателната система и обикновено се абсорбира от тънките черва, преди да навлезе в кръвта и да започне да атакува нервно-мускулните протеини, поразявайки мозъка и предотвратявайки изливането на невротрансмитери.

Жената от записа има и часовник „Маратон“ с тъмен циферблат от фибростъкло, водоустойчив, изработен по договор с правителствата на Канада и САЩ за употреба от военния им персонал.

— Ами ако към лигавицата бъде приложена чиста, изключително силна отрова? — питам, като продължавам да се безпокоя, че убийцата има някаква връзка с армията.

Вероятно истинската ѝ мишена е човек с достъп до военните.

— Както при хората, които вземат наркотици през устата, влагалището и ректума — добавям. — Например кокаин. Знаем какво става. А представи си, ако е силна отрова като ботулина.

— Наистина сериозен проблем — съгласява се Бригс. — Никога не съм чувал за подобни случаи. Няма прецедент, нищо, с което да ги сравним. Но може да е само нещо лошо.

— Чистата отрова в лигавицата на устата.

— Много по-бързо абсорбиране, отколкото при поглъщане на микроба и спорите му, които обикновено заразяват храната — замисля се Бригс. — Бактериите трябва да пораснат и да произведат отровата, което отнема часове, дори дни, преди парализата да започне от лицето и да се разпростре надолу.

— Нищо не е преминало през храносмилателната система, Джон. Изглежда, тези хора са поразени от нещо, което всъщност е

парализирало храносмилателната система — отговарям и виждам какво е искала Луси да забележа в колелото.

Изглежда леко, с малки гуми. Тя е приложила статия, свалена от интернет. Сгъваемо колело. Човек с възможна връзка с военните и сгъваемо колело.

— Може да се подсили и от стрес — казва Бригс. — Синдромът „бий се или бягай“, и храносмилането спира. Но това може да стане само ако симптомите са се появили адски бързо. И отново не разполагаме със случаи, с които да направим сравнение. Пряк удар по кръвоносната система, и всички органи започват да отказват. Очи, уста, храносмилане, дробове.

Колело със седем скорости с алуминиева рамка, която има панти за бързо освобождаване. Цялото колело се сгъва в малък пакет. В серия увеличени снимки от охранителната камера Луси показва как жената сваля раницата си, отваря я и вади кесията от „Савана Суши“. Следващата страница е реклама от спортен магазин, където човек може да си поръча същата раница за двайсет и девет долара и деветдесет и девет цента. Не е раница с изолация, предназначена за доставка на храна, а раница за сгъваемо колело.

— Истината е, че не знаем какво могат да причинят големи дози ботулинова отрова, произведена в лаборатория — продължава Бригс.

Слушам го напрегнато и прелиствам страниците. Мислите ми хвърчат в различни посоки, които сочат към едно и също.

Кой? Какво? Защо?

— Просто не са ми известни убийства и смъртни случаи чрез тази отрова — добавя Бригс. — Нито един.

Сгъваемо колело, което е само маскировка и обяснение за каската, която заслепява охранителните камери. Луси е убедена в това. Би изглеждало подозрително да носиш каска със светнати лампи, ако нямаш колело. Също така би било странно да носиш осветена шапка или лента за глава. Затова жената буташе колелото през улицата, когато се появи пред кооперацията на Джейми почти едновременно с мен. Жената с каската и военния часовник изобщо не е карала колело, а вероятно е паркирала колата си някъде.

— Става въпрос за дозиране — продължава Бригс. — Почти всичко може да е отровно, ако поемеш прекалено много от него, включително и водата. Можеш да се отровиш от тапетите, ако в тях

има достатъчно меден арсенид. Това се случило с Клеър Бут Люс^[1], докато била посланик в Италия — парченца боя, падащи от тавана на спалнята ѝ.

— Чудя се дали има нещо ново в опитите да се създаде оръжие с ботулинова отрова — казвам. — Някакви нови технологии, до които би могъл да се добере някой жесток социопат. Например откачен военен. Като онзи, който работеше за подобряването на ваксината срещу антракс и уби поне петима души.

— Вечно се заяждаш с армията — казва Бригс. — Добре че онзи се самоуби, преди ФБР да го арестува.

— Други учени, на които е бил забранен достъпът до лаборатории, където се провеждат подобни проучвания? — питам. — Особено хора с връзка с армията?

— Ако се наложи да търсим такива, ще го направим — обещава Бригс.

— Според мен вече е наложително.

— Очевидно това е твоето мнение, затова си будна посред нощ и ми звъниш в Афганистан.

— Няма ли нови технологии, за които армията да знае? — питам отново. — Не е нужно да навлизаш в подробности относно нещо поверително. Просто се чудя дали трябва да обмисляме подобна възможност.

— Слава богу, не. Поне аз не знам за нищо такова. Един грам чиста отрова може да убие милион хора, ако бъде вдишан. А за да го превърнеш в оръжие, трябва да произведеш огромен аерозол. За щастие, все още няма ефикасен метод.

— Ами малък аерозол, разпространен сред много хора? С други думи, различен и по-бавен процес. Или раздаване на малки пакети с отрова, пакетирани като ХГЯ.

— Любопитен съм защо споменаваш точно ХГЯ.

Разказвам му за Катлийн Лоулър, за изгарянията по крака ѝ и следите в мивката ѝ, както и че съдържанието на стомаха ѝ бе сходно с едно от менютата с ХГЯ — пиле, спагети и топено сирене.

— Как, по дяволите, може една затворничка да се добере до ХГЯ? — смайва се той.

— И аз се чудя — отговарям. — Всяка храна може да бъде отровена. Тогава защо ХГЯ? Освен ако някой не прави опити с тях, за

да ги използва срещу по-голяма мишена.

— Това би било ужасно, а и трябва да е систематичен подход, отлично организиран. Човек, работещ във фабриката, където се произвеждат и пакетират храните. В противен случай става въпрос за безброй флакони с отрова, спринцовки и отвлечени камиони за доставка.

— Няма нужда от систематичен подход, ако целта е тероризъм — отвръщам.

— Е, предполагам, че е така — съгласява се Бригс. — Убиваш сто, триста или хиляда души в кино или военна база, и ударът ще е смазващ. Ще създаде психоза, ще подпомогне врага и ще скапе допълнително американската икономика.

— Значи не е нещо, върху което ние работим. — Искам да се уверя. — Не е проучване, в което участва нашето правителство, за да съсипе врага.

— Просто не е практично — отговаря Бригс. — Русия се отказа да произвежда оръжия от ботулинова отрова, а също и ние, за което съм благодарен. Ужасна идея. Надявам се, че никой никога няма да успее да я осъществи. При добре избрано място за пръскане на аерозола десет процента от хората в радиус от около половин километър ще умрат или ще пострадат тежко. Господ да не дава отровеният въздух да попадне над училище или мол. Но трябва да разберем защо някои хора са мъртви, а други не са били мишени.

— Не смятаме, че Дон Кинкейд е била мишена.

— Но мислиш, че майка ѝ е била. А също и прокурорката.

— Да.

— А от думите ти разбирам, че престъпникът е искал прокурорката...

— Джейми Бъргър и Катлийн Лоулър. Да, вярвам, че престъпникът е желал смъртта им.

— Значи те не са опитни зайчета, за разлика от умрелите затворнички, ако подозренията ти са верни. Научен проект. Ужасен начин да умреш, мамка му.

— Имам чувството, че нещо се е променило — казвам. — Онази, която е виновна за всичко това, е педантична и има план. Но внезапно се е сблъскала с нещо, което не е очаквала. Вероятно заради Джейми. Не е харесвала онова, с което се занимаваше Джейми.

— Смяташ, че убиецът е жена?
— Жена достави сушито снощи.
— А потвърдено ли е това?
— Подозирам, че ще бъде. А после какво?
— Три убийства с ботулинова отрова и отравяне на военни
храни? Ще се развихри страховита буря, Кей. А ти трябва да стоиш
далеч от нея. На милиони километри от нея.

---

[1] Американска писателка и политическа фигура. — Б.пр. ↑

32.

Слънцето се е издигнало високо в избелялото небе. Зловещата жегга не е отпуснала областта, а твърдението на Колин Дънгейт просто не е вярно. Не всеки свиква да се вози в кола без климатик в такова време, макар че Бентън ми донесе светли летни дрехи и вече не се пържа в черната си униформа.

Втори юли е, събота, почти десет сутринта. Персоналът на Колин не работи, с изключение на дежурните, а той трябва да поиска няколко услуги, за да уреди онова, от което се нуждае. После трябва да ме вземе от хотела, защото не мога да се придвижа сама. Марино отиде да купи медицинските припаси, които искам да имам под ръка, и тъкмо е оставил Луси в местния магазин на „Харли Дейвидсън“. Тя възнамерява да се движи с мотор, докато е тук, а аз не исках да оставя Бентън без колата под наем, макар че засега планът му е да си остане в хотела. Когато излизах, звънеша по телефона, а агенти от ФБР пътуват насам от офиса в Атланта, за да изслушат доклада му. И всички очакваме новините от Центъра по заразни заболявания.

В стомашното съдържание на Катлийн Лоулър и Джейми Бъргър бе потвърдено наличие на ботулинова отрова тип А. Също и в празната кутия от салата от водорасли и остатъците в хладилника от плика със суши, което серийната отровителка достави пред кооперацията на Джейми в четвъртък вечер. Не съм съобщила последната информация на Бригс, който пътува с военен самолет из Близкия Изток, но и нямам нужда отново да чуя какво се очаква от мен. Не желая да ми повтаря нарежданията си, защото не възнамерявам да им се подчиня. Поне не напълно.

Разследването започна, но нямаме достъп до него. Очакваме бързо и решително прехвърляне на юрисдикцията към Министерството на отбраната или ФБР — каквото решат федералните власти, а аз знам кога трябва да стоя настрана и да не се бъркам. Да не се доближавам до тези случаи. И ако Бригс или някой друг ме попита, мога да отговоря, че технически погледнато, не се доближавам.

Убийството на семейство от Савана отпреди девет години и психически увредената жена, осъдена за него, не представляват интерес за ФБР, Министерството на отбраната, Пентагона, Белия дом или някой друг.

Тези случаи са все още затворени, а Лола Дагет все още е осъдена на смърт, тъй като Джейми така и не подаде молба за отмяната на присъдата ѝ. Новите резултати от ДНК пробите си стоят в една частна лаборатория и чакат друг адвокат да се захване с делото и да довърши започнатото от Джейми Бъргър. Дотогава убийството на семейство Джордан е изоставен случай, стар и незначителен. Особено когато вниманието е насочено към серийна отровителка, която може би е терористка, планираща масово убийство. Докато размишлявах над всичко случило се, непрестанно се питах защо. Но не защо терорист би планирал да избие и унищожи невинни цивилни или войници. За съжаление, в света има прекалено много откачени хора, които си мечтаят за възможността да причинят подобно унищожение. Това, което приковава вниманието ми, е нещо друго.

Ако по-ранните смъртни случаи в женския затвор са били убийства за отмъщение, които са помагали и на отровителката да планира по-мощното си нападение, как тогава се вписват Катлийн Лоулър и Джейми Бъргър в метода на действие и крайната цел? Фактът, че Джейми подновява случая със семейство Джордан не би трябвало да има значение за отровителка, планираща тероризъм. Освен ако Джейми се е захванала с нещо, което е стреснало тази личност достатъчно, че да рискува да разкара бившата прокурорка от пътя си. Убивайки нея и Катлийн и случайно отравяйки Дон Кинкейд, жената само привлече внимание към себе си. Няколко убийства с ботулинова отрова, които може да включват и отравянето на военни порции, и цялото американско правителство ще се стовари на главата на престъпничката. Тя няма да се измъкне безнаказано, а поемането на подобен риск след години грижлива подготовка надали се дължи на загуба на самообладание или засилено желание да измъчваш и убиваш. Случило се е нещо неочаквано.

Патолозите — а аз съм от тях — се съсредоточават повече върху причината, отколкото върху ефекта. Разпръснатите навсякъде кръв и мозък не ме интересуват толкова, колкото ъгълът на входната рана, който може да показва, че жертвата не е натиснала спусъка сама.

Методът ми е да открия заболяването, да избегна разсейващите фактори и да режа до кокал, или, както в случая със семейство Джордан, да се върна и да огледам местопрестъплението. Възнамерявам да прегледам снимките и всички останали улики така, сякаш никога не са били проверявани преди. Може и да посетя бившия дом на семейство Джордан, ако реша, че там има какво да се види.

— Същите неща, които разглеждаше вчера — казва Колин, докато вървим по безлюдния коридор в лабораторията. — Ножът от кухнята. Дрехи и други предмети, които взех от местопрестъплението заедно с трупите. Всичко е било предадено като доказателства по делото, освен ако прокурорът не го е счел за незначително. Помощничката ми, Манди, ще бъде с теб в стаята. Много мило от нейна страна, че се съгласи, тъй като не можем да си позволим да плащаме извънреден труд. Както и да е — същата процедура като преди. Аз ще съм в кабинета, защото знам дяволски добре, че предпочиташ да огледаш, без да слушаш мнения. Ще си тълкуваш уликите сама, а аз няма да ти дишам във врата.

Манди О'Тул, с хирургически дрехи и гумени ръкавици, подрежда детски пижами върху бялата касапска хартия, с която е застлана масата в залата за конференции. Документите по случая са оставени на един стол.

— Детските неща са това, което ме тормози най-много — казва Манди.

Разпознавам повечето неща от снимките, които започнах да разглеждам вчера.

На бялата хартия са подредени спретнато две детски пижами с картинки. Чифт мъжки боксерки и тениска — вероятно дрехите, с които е спял доктор Кларънс Джордан, когато е бил убит в леглото си. Синята нощница на цветя, украсена с дантели, явно е принадлежала на жена му. Всички дрехи са с тъмнокафяви петна от стара кръв и са осеяни с дупки и прорези от поне един остър инструмент. Има и други малки дупчици, където платът е бил изрязан, за да се вземат ДНК проби.

Вадя чифт ръкавици от кутията на масата и ги нахлузвам, после вземам доказателствата, на които съдът е сложил етикети. Оставям ножа в плика и го оглеждам през найлона. Острието е приблизително петнайсет сантиметра, дървената дръжка е омазана с кръв. Частични

бели отпечатъци и един цял са фиксирани завинаги със суперлепило към гладките повърхности на стоманата и полираното дърво. Ножът може да е бил използван от убиеца, за да си направи сандвич в кухнята, но не вярвам да е убил някого.

Кухненският нож е от онези, които се наричат „бабешки“. Използват се за белене на плодове и зеленчуци. Острието се стеснява от средата на ножа до върха и има тъп ръб, където да си облегнеш палеца. Нож с такава форма не е особено ефикасен за пробождане, следователно не е подходящ, когато искаш да намушкаш някого. А и в най-широката си част острието е почти четири сантиметра и това не отговаря на диаграмите от аутопсията, които видях. Отивам до другия край на масата и се захващам с голямата купчина папки на стола. Прелиствам документите и намирам онова, което видях вчера сутринта — описание на раните.

Причината за смъртта и в четирите случая са многобройни рани, нанесени с остър инструмент. Особено ме интересуват раните в гърдите и врата, защото части от тялото, в които има плътна тъкан и кухи пространства, са чудесен показател за дължината на острието. Раната отдясно на гърдите на Кларънс Джордан е дълга два сантиметра и половина и дълбока седем и половина. Острието е проболо сърцето. Отдясно на врата му раната минава отпред назад и надолу, с дълбочина над седем сантиметра, и прерязва каротидната му артерия.

Другите измервания на раните на останалите жертви сочат, че острието е било дълго около седем сантиметра и половина и широко два и половина, с нещо като предпазител на дръжката, който е оставил четири неравни успоредни одрасквания на около три милиметра разстояние. Подобни рани не могат да бъдат нанесени с нож за белене, нито пък с друг кухненски нож. По онова време Колин бе заключил, че оръжието е непознато и не отговаря на нищо, намерено на местопрестъплението. Изглежда, убиецът е донесъл със себе си някакъв необичаен режещ инструмент и после си го е прибрал.

Кларънс Джордан нямаше защитни рани по ръцете, което говореше, че не се е борил и вероятно не е бил буден по време на нападението. Токсикологичната проба показваше 0,04 промила алкохол в кръвта и ниско ниво на клоназепам. Очевидно докторът бе изпил едно-две питиета, а после бе взел леко приспивателно. Тази мисъл ме

насочва към другия край на масата, където стои найлонов плик с половин дузина флакони с предписани лекарства. Само едно от тях е с името на Кларънс Джордан — бетаблокертът пропранолол. Другите принадлежат на жена му, включително антибиотици, антидепресант и клоназепам. Не е необичайно някой да вземе от лекарствата на друг човек, но се изненадвам, че Кларънс Джордан го е направил.

Бил е лекар, който е имал достъп до мостри и до всяко лекарство, което иска, а е незаконно да се вземат лекарства, предписани на друг. Това не означава, че не е взел от клоназепама на жена си през нощта на пети януари, когато се е върнал у дома след доброволната си работа в мъжкия приют. Но също така не означава, че е взел приспивателното доброволно. Лесно е да счукаш хапчета и да ги изсипеш в нечие питие. Продължавам да мисля за дневниците на охранителната фирма.

Според данните от компанията, семейство Джордан включвали алармата си редовно през ноември 2001 г., но нещо се променило през декември, когато фалшивите тревоги, уж предизвикани от децата, станали проблем. През последния месец, докато семейство Джордан били още живи, имало пет фалшиви тревоги, всичките от кухненската врата. Полицията не реагирала, а от фирмата се обадили в дома на семейството и били уведомени, че тревогите са фалшиви. Алармената система била включвана рядко по време на празниците, но все пак през повечето нощи, и затова намирам информацията за пети януари, събота, за толкова странна. Алармата не била включена този ден чак до осем вечерта. А после била изключена към единайсет. Това изглежда в противоречие с предположенията на полицията и журналистите през изминалите години.

Всъщност, явно доктор Джордан е включил алармата, когато се прибрал от работа, а после, три часа по-късно, някой я изключил. Тази подробност, в добавка към факта, че лекарят е взел приспивателно, което не е било предписано на него, ме притеснява. Пръсвам по масата снимките от ужасното клане в спалнята на семейство Джордан и се вторачвам в образите на трупове на леглото. Завивките са дръпнати до шиите им, и това също ме притеснява. Хората не са манекени, когато ги убиват, и завивките не са спретнато оправени над трупове им, освен ако убиецът или някой друг направи това по психологически причини, за да възстанови реда или да прикрие извършеното. Колин е отбелязал, че трупове може да са били нагласени така с цел

подигравка с жертвите. Разглеждам снимките, направени, след като Колин е отместил завивките, за да огледа труповите на място.

Доктор Джордан лежи по гръб с глава на възглавницата. Устата му е отворена, а ръцете — прибрани до тялото. Гениталиите му се подават от цепката в боксерките, но се съмнявам, че това е била позата му в смъртта. Някой го е нагласил, и колкото повече виждам, толкова по-добре разбирам омразата на полицията, прокуратурата и всички останали към Лола Дагет, докато са си представяли как се радва, след като е убила всички, и демонстрира върховното си презрение към унижените жертви.

Тениската и ластикът на белите боксерки на доктор Джордан са подгизнали от кръв, която се е просмукала и в чаршафа под него. Петното се простира до края на матрака и под трупа на жена му. Той бил намушкан девет пъти в гърдите и врата, но нищо не показва, че се е борил да предотврати нападението с ножа с необичаен предпазител, оставил успоредни белези по кожата му. Съпругата му лежи на дясната си страна, ръцете ѝ са подгънати под брадичката. Гледа към прозореца към улицата и старото гробище отсреща. Категорично не вярвам, че е била в тази поза, когато е умряла. Тялото ѝ е било нагласено така, че да изглежда, сякаш се моли, но пък нощницата ѝ е вдигната до кръста и гърдите ѝ са голи.

Вземам фланелената нощница с дълги ръкави, копчета на врата и дантелена яка, която подхожда на образа на сериозната и скромна жена от коледната снимка, правена по-малко от месец, преди да я снимат отново, този път вулгарно разположена върху окървавеното си легло. Парченца тъмна стара кръв се посипват върху бялата хартия на масата, докато оглеждам всяка дупка и прорез, направени от острието, което я е намушкало двайсет и седем пъти. В лицето, главата, гърдите и гърба. За всеки случай е прерязано и гърлото ѝ. По нощницата има петна и отпред, и отзад. Толкова много кръв се е просмукала в нея, че само от някои части по ръкавите и подгъва личи, че е синя, на цветя.

Наясно съм, че Манди О'Тул седи на стол до прозореца, за да не ми пречи. Наблюдава ме напрегнато и любопитно, докато връщам нощницата върху хартията. Засъхналата кръв е вкоравила плата като мрежа за фусти. Манди не казва и дума и не се меси, а аз не споделям мислите си, които стават все по-мрачни и грозни. Поглеждам отново папката на Глория Джордан. Разучавам диаграмите и лабораторните

проби, взети от нощницата ѝ, които потвърждават наличието на нейната ДНК, както може да се очаква, но също и тази на съпруга и петгодишната ѝ дъщеря. Защо пък кръвта на Бренда?

Забелязвам по измерванията на Колин и описанията на раните, че раната на врата на Глория започва зад лявото ухо и се спуска надолу в един чист разрез под брадичката, до дясното ухо. Това говори, че гърлото ѝ е било прерязано изотзад. Ако не е усетила какво става и каротидната ѝ артерия е била прерязана, това би обяснило липсата на защитни рани, но пък повдига други въпроси. После виждам друга снимка в близък план от ръба на леглото. По краката ѝ има кървави петна, а и стъпалата ѝ са окървавени, което не изглежда възможно, ако е лежала, когато е била намушкана. Но е трудно да се разбере. Навсякъде има толкова много кръв. Опитвам се да си представя как убиецът прерязва гърлото на госпожа Джордан изотзад, докато тя лежи, дълбоко заспала, упоена с клоназепам.

Проучвам кръвта, разпръсната, размазана, събрана на локви и опръскала стълбите, после артериалния модел, който може би е от прерязването на гърлото на Глория Джордан. Пръските се издигат нагоре в дъга в такт с биенето на сърцето, което тъкмо е спирало да работи. Но чие сърце, и в каква посока се е движел човекът — нагоре или надолу, навън или навътре? Следователите на местопрестъпленията, дори да са добри като Сами Чанг, не могат да попият всяка капка кръв, а лабораториите не могат да анализират цялото количество.

Надолу по стълбите, до площадката. Спирам близо до антрето и външната врата, където е паднала Бренда. Опитвам се да намеря обяснение защо кръвта ѝ е попаднала върху нощницата на майка ѝ, която е умряла в леглото си. Търся следи, че са били полагани усилия да се почисти кръвта във фойето, по стълбите, в коридора или някъде другаде в къщата, но не намирам такива. Връщам се към антрето и трупа на Бренда — гледка, която сигурно е ужасила полицаите, когато са пристигнали в къщата, след като съседът открил разбитото стъкло на кухненската врата и звъннал на 911.

Никой нормален човек не обича да гледа мъртви деца, а е трудно да не погледнеш достатъчно отблизо. Подът във фойето е опръскан с кръв от оръжието, размазани петна, локви и кървави отпечатьци, оставени от някого с обувки, както и с боси крака. Отпечатьците от

палец и пета са прекалено големи, за да са детски. Вземам отново пижамката. Има терлици. Отпечатъците от боси крака не може да са оставени от Бренда, когато е бягала надолу към предната врата. Връщам се към старата главоблъсканица — порязването на лявата ръка на Глория Джордан.

Колин смяташе, че тя си е порязала палеца, докато е подрязвала розите в градината. Проследявам теорията му по снимките, като се връщам към терасата и градината. Разглеждам кръглите капки засъхнала кръв по теракотата и растенията. Кръвта на госпожа Джордан, която била сметната за несвързана със случая и изключена от делото. Ако Колин е прав — а не смятам, че е, тя сигурно се е наранила веднага след като е започнала работа в градината. Но никъде по снимките не се вижда инструмент, нито отрязано клонче.

Когато Марино разпитва Лени Каспър, бившия съсед, случайно забелязал госпожа Джордан в градината ѝ на пети януари, Каспър не споменава, че тя се е наранила. Може и да не е забелязал, но повечето хора, които разхождат кучето си или гледат през прозореца, разбират, че някой се прибира забързано у дома и от него капе кръв. Случайната забележка на съседа и капките кръв от Глория Джордан, в които няма никаква логика в контекста на подобни зверски убийства, били обяснени с това, че си порязала пръста по-рано през деня. Върнала се в къщата, забравила да почисти терасата и коридора до банята, не си превързала раната и не помолила съпруга си лекар да го направи, когато се прибрал. Просто не мога да повярвам.

Според токсикологичната проба, когато госпожа Джордан умряла, и нейната кръв съдържала алкохол и клоназепам, в по-високи нива от тези на съпруга ѝ, а и вземала антидепресанта сертралин. След убийствата тези лекарства били взети от банята. Поглеждам ги отново и забелязвам една подробност, която ми бе убягнала по-рано.

— Искаш ли да ми помогнеш с нещо? — питам Манди, която наблюдава всичко с кобалтовосините си очи.

— И още как — отговаря тя и скача от стола.

— Папката със случая на Бари Лу Ривърс. Смятам, че е електронна, защото смъртта ѝ е настъпила, след като службата е преминала на електронни досиета.

— Искаш ли да я разпечатам? — пита тя.

— Не е необходимо. Но се интересувам от един документ, ако успееш да го намериш.

— Можеш ли да изчакаш една минута, докато си взема лаптопа?

— Ще стоя в коридора — казвам и излизам от залата за конференции.

33.

Манди О'Тул се връща от хистологичната лаборатория с лаптопа в ръка и започва да претърсва досието на Бари Лу Ривърс, докато аз оглеждам дрехите на Лола Дагет за нещо пропуснато.

Проучвам якето, синьото поло и панталона от рипсено кадифе, които перяла под душа — уличаващо действие, дало основание да бъде обвинена в няколко убийства първа степен и осъдена на смърт. Повечето от кръвта е отмита, но има тъмни участъци по крачолите на панталона и капки и петна по маншетите, предницата и ръкавите на якето. И по обувките на Лола би трябвало да има кръв. Пак се сецам за това.

— Открих досието ѝ. Лабораторни и токсикологични проби, доклади от аутопсията — съобщава ми Манди, седнала до прозореца с лаптопа. — Какво точно търсиш?

— Нещо, с което може и да не разполагате, но Джейми Бъргър го имаше. Документ от една страница с доклада от аутопсията и токсикологичната проба — отговарям. — Хронологичен формуляр от женския затвор, свързан с медикаментите за екзекуции. Рецептата била изпълнена, но те така и не били използвани, тъй като Бари Лу Ривърс умряла, преди да я екзекутират. Странен лист, на който не му е мястото в доклада от аутопсията, но някак си е попаднал там.

— Това ми е любимото — отбелязва Манди. — Подробности, които не би трябвало да са включени, но са.

Продължавам да оглеждам дрехите на Лола Дагет. Мисля за облеклото на жертвите и огромното количество кръв. Множеството отпечатъци по черно-белите кухненски плочки и дървеното дюшеме сочат, че убиецът е оставил следи от кръв из цялата къща. Или пък го е направил някой друг. Или пък е имало повече от един човек. Не всички следи изглеждат еднакви. Дали са от криминалозите, или Дон Кинкейд е имала партньор в злоещите си престъпления?

Не е била Лола. Ако се е разхождала из дома на семейство Джордан рано сутринта, обувките ѝ щяха да са окървавени. Но когато

доброволката влязла в банята, не ги е миела под душа. Не е перяла бельото и чорапите си. Изобщо не е била прегледана за наранявания, например одрасквания, а ДНК и отпечатъците ѝ не са били открити по трупите и на местопрестъплението. Трагично е, че никой не е обърнал внимание на тези факти. ДНК на Дон Кинкейд е там, но не и отпечатъците ѝ. Спомням си думите на Катлийн Лоулър за това как „предала децата си“. Сякаш е имала повече от едно дете.

— Открих го — обажда се Манди, а аз се сещам за Възмездие.

Чудовище, което повечето хора предполагат, че Лола си е измислила.

— Да, точно каквото търся — отговарям, докато чета формуляра на екрана.

Смъртоносна рецепта, изпълнена от фармацевтка на име Робърта Прайс. Медикаментите били доставени в женския затвор и за тях се подписала Тара Грим. По обед в деня на екзекуцията на Бари Лу Ривърс преди две години, на първи март.

Отбелязаните квадратчета и попълнените празни места сочат, че натриевият тиопентал и панкурониевият бромид са били съхранявани в кабинета на директорката, а после пренесени в кабината за екзекуции в пет часа, но така и не били използвани.

— Това означава ли нещо? Очевидно мислиш така — не успява да се въздържи Манди, когато ѝ връщам лаптопа.

— Това ли са единствените дрехи, принадлежали на Лола Дагет? — отговарям на въпроса ѝ с въпрос, вземам плика с предписаните лекарства и поглеждам етикетите по оранжевите флакони. — С други думи, няма обувки.

— Ако Колин разполага само с това, убедена съм, че не е имало друго — отговаря тя.

— Убиецът е бил оплескан с кръв от глава до пети. Невъзможно е да мислиш, че обувките не са били окървавени — отбелязвам. — Защо да си переш дрехите под душа, но да не измиеш обувките си?

— Веднъж Колин изстърга дъвка от подметката на една обувка с високо токче, която пристигна с трупа, и откри косъм, а после и ДНК на убиеца. Поръчахме си тениски с надпис „Колин Дънгейт Детектива“^[1].

— Би ли го потърсила? Кажи му, че ще го чакам навън. Бих искала да се повозя. Да направя ретроспективно посещение, ако е

ВЪЗМОЖНО.

Лола Дагет не си е мила обувките под душа, защото при окървавените дрехи, подхвърлени в стаята ѝ, не е имало обувки. Не е убила никого и не е влизала в къщата на семейство Джордан в ранната сутрин на убийствата, нито когато и да било. Подозирам, че проблемната тийнейджърка не е познавала изисканите и богати Кларънс и Глория Джордан, нито красивите им руси близнаци, и вероятно не е имала представа кои са, докато не са я обвинили в убийствата им.

Също така подозирам, че Лола не е имала представа кой е виновен — лице или лица, мотивирани от нещо повече от наркотици, дребни суми или тръпката от убийството; чудовище — или две чудовища — с грандиозен план, за който психически увредена тийнейджърка в пансион няма откъде да знае. Ако е знаела, вероятно и тя щеше да е мъртва, като Катлийн Лоулър и Джейми Бъргър. Подозирам, че е имало грижливо изготвен план за натопяването на Лола Дагет, точно както сега някой се опитва да натопи и мен, и не вярвам, че единствената виновница за тези манипулации е Дон Кинкейд.

Изравям телефона си от чантата и намирам номера на Бентън. Излизам от сградата на лабораторията и си намирам местенце до храстите с яркочервени цветове, където виждам малко колибри. Ослепителното слънце ми действа добре. Замръзнала съм до кости в охладената от климатика зала, заобиколена от улики, които са толкова очебийни, че сякаш крещят гротескните си тайни, но не съм сигурна кой ще реагира.

Мога да разчитам на Колин и, разбира се, Марино и Луси ще ми обърнат внимание. Вече им изпратих съобщения, в които питах дали името Робърта Прайс им говори нещо и ги молах да проверят дали можем да открием още нещо за Глория Джордан. В новинарските репортажи има малко неща за нея. Само няколко лични подробности и нищо, което да сочи, че е имало проблеми, но съм убедена, че са съществували такива.

Ако Бентън не беше мой съпруг, не се съмнявам, че нямаше да изслуша нещо, което би звучало като ужасяваща приказка или сензационна измислица. Смятам, че случилото се преди девет години няма да предизвика интереса на ФБР и Министерството на вътрешните

работи и разбирам защо, но някой трябва да ме изслуша и да вземе някакви мерки.

— Май приятелите ти от Атланта са пристигнали — казвам на Бентън, когато вдига телефона и чувам гласовете на много хора зад него.

Каня се да изпробвам търпението му и се готвя за спор.

— Тъкмо започваме. Какво има? — Разсеян и напрегнат, той се движи из шумно помещение, докато говори.

— Надявам се, че ти и колегите ще можете да проверите нещо.

— Какво?

— Досиета за осиновяване. Трябва да внимаваш — отговарям. — Знам, че случаят на семейство Джордан не е приоритет в момента, но смятам, че трябва да бъде.

— Винаги внимавам, Кей.

Бентън не звучи раздразнен, но знам, че е.

— Всичко, свързано с Катлийн Лоулър и Дон Кинкейд, макар че тя не се казвала така, когато се е родила. Нямам представа какво е било името на първото семейство, което я е осиновило. Дон била прехвърляна на различни семейства и накрая се озовала в Калифорния при хора, които загинали. Поне така предполагахме. Всичко, което ФБР не са открили досега, особено относно контактите на Дон с определени лица. Сигурно се е свързала с някого, вероятно агенция, тук през 2001 или 2002 година, когато решила да научи кои са биологичните ѝ родители. Вероятно е минала през същия процес като всички останали.

— Не знаеш дали това, което Катлийн Лоулър ти е разказала, е вярно, а и е по-добре да го обсъдим по-късно.

— Знаем, че Дон е посетила Савана в началото на 2002 година и трябва да го обсъдим сега — възразявам.

Представям си Катлийн Лоулър в стаята за разпити — как ми разказваше, че била в затвора, когато започнала да ражда. Не преставам да мисля за забележките ѝ. Имаше нещо за това как била заключена като животно и трябвало да се откаже от децата си, и какво трябвало да направи? Да ги връчи на дванайсетгодишното хлапе Джек Филдинг?

— Това също не е било доказано — казва Бентън.

Когато бърза и не иска да говори дълго, той започва да възразява.

— Новите ДНК проби показват, че Дон е била в дома на семейство Джордан в началото на 2002 година — казвам му. — Но ще трябва да изискате друга проба. Ще стигна и до това. Дали тя е дошла чак от Калифорния, за да се запознае с биологичната си майка, или е имало друга причина?

— Знам, че това е важно за теб — отвръща Бентън.

Има предвид, че посещението на Дон Кинкейд в Савана през 2002 година не е важно за него. ФБР и правителството, вероятно дори и президентът, са заети с потенциалната възможност за тероризъм.

— Предполагам, че е искала да се срещне с още някого, освен с майка си — продължавам решително. — Може би има досиета, които никой не се е сетил да провери. Важно е. Наистина.

Той се движи наоколо и се чува глас отдалеч, който пита нещо за кафе. Бентън му благодари, после ме пита:

— Какво мислиш?

— Как е възможно да оставиш кървави отпечатьци по дръжката на нож и шише с лавандулов сапун на местопрестъпление, ако нямаш нищо общо с убийствата?

— И какво за ДНК и проклетите отпечатьци?

— ДНК на жертвите и тази на непознат човек, за когото вече знаем, че е Дон Кинкейд. Но отпечатьците не са нейните. Да, става дума за ДНК на семейство Джордан и тази на Дон, но отпечатьците са на друг човек.

— Ти ли предполагаш така?

— Кръвта е била пренесена от човек, чиито ръце са били окървавени и е докосвал кухненския нож и сапуна, но отпечатьците не принадлежат на Дон Кинкейд. Така и не били идентифицирани. На местопрестъплението имало много хора, включително и репортери. Възможно е някои неща да са били докоснати и от ченгетата и криминалозите. Очевидно местопрестъплението не е било достатъчно добре защитено. Това е обяснението, което ми дадоха.

— Възможно е. Трябва да тръгвам, Кей.

— Да, възможно е, особено след като всички искали да приемат това обяснение, защото арестували Лола Дагет и не търсели друг убиец. Това, изглежда, е всеобщ проблем — небрежност. Не се ровиш достатъчно дълбоко, защото случаят вече е разрешен. Убийствата са

извършени от човек, заловен да пере окървавени дрехи, който дрънка лъжи, граничещи с безумие.

— Кажи й, че ще й звънна след няколко минути — нарежда Бентън на някого.

Виждам, че Колин излиза от сградата. Когато забелязва, че говоря по телефона, ми прави знак, че ще ме чака в ландроиувъра.

— Виж какво можете да научите с колегите ти за Робърта Прайс — казвам на Бентън. Той не ми отговаря. — Фармацевтката, изпълнила рецептите на Глория Джордан преди девет години. Коя е тя и свързана ли е с Дон Кинкейд?

— Държа да ти напомня, че ако някой е главен фармацевт, името му е върху всяко флаконче с лекарства, дори ако не самият той е изпълнил рецептата.

— Ами ако рецептата е поръчана от затворнически лекар или палач? — възразявам. — Ако ти си главен фармацевт и не си изпълнил рецептата за натриев тиопентал и панкурониев бромид, може да не искаш името ти да е върху нея. Може изобщо да не искаш името ти да се свързва с ексукуция.

— Нямам представа накъде биеш.

— Преди две години фармацевтка на име Робърта Прайс, вероятно същата, която изпълнявала рецептите на госпожа Джордан, изпълнила и рецептата за натриев тиопентал и панкурониев бромид, които трябвало да бъдат използвани за смъртоносната инжекция на Бари Лу Ривърс. Медикаментите били доставени в женския затвор и Тара Грим се разписала за тях. Трудно е да повярваш, че тя и Робърта Прайс не са се познавали.

— Фармацевтка в аптека „Монк“. Малка аптечка, собственост на Хърбърт Монк.

Бентън сигурно бе проучил името на Робърта Прайс, докато говореше с мен.

— Там е пазарувала и Джейми, но името на Робърта Прайс го нямаше по флаконите на Джейми. Чудя се защо — казвам замислено.

— Защо? Съжалявам, но съм объркан.

Бентън звучи адски разсеяно.

— Просто интуиция, но имам чувството, че когато Джейми е влизала в аптека „Монк“, Робърта Прайс е стояла далеч от нея.

Припомням си как мъжът с бялата престилка, който ми продаде адвил, спомена името Роби. Говореше за човек, който бил в аптеката преди секунда, но внезапно изчезнал.

— Предполагам, че не можеш да ми кажеш каква кола кара Робърта Прайс и дали е възможно да е черен мерцедес — казвам на Бентън.

Дълга пауза, после той отговаря:

— Няма кола, или поне не е регистрирана на нейно име. Глория Джордан от същата аптека ли е получавала лекарствата си?

— Не, от друга близо до дома ѝ. Навремето била „Рексал“, а сега е заменена от „Си Ви Ес“.

— Значи може би в даден момент след убийствата Робърта Прайс е сменила работата си и се е озовала в по-малка аптека близо до женския затвор — казва Бентън. — Нямаме причина да се втурнем след някаква фармацевтка, само защото е изпълнявала рецепти за Глория Джордан и женския затвор, а вероятно и за десетки хиляди други хора в района. Не казвам, че няма да проучим въпроса, Кей, защото ще го направим.

— Аптека, която няма проблем да подпомага екзекуциите в женския затвор, а вероятно и в мъжкия — посочвам. — Повече фармацевти приемат себе си като лечители, отговорни за интересите на пациентите. Убиването на пациентите обикновено не се включва в това.

— Това ни говори само, че Робърта Прайс няма морални проблеми или смята, че просто си върши работата.

— Или пък ѝ доставя удоволствие, особено ако упойката спре да действа, или нещо друго се обърка. Преди известно време са имали подобен случай в Джорджия. Нужно било два пъти повече от обичайното време, за да убият осъдения затворник, и той страдал страхотно. Чудя се кой ли е изпълнил рецептата за неговата инжекция.

— Ще разберем — обещава ми Бентън, но няма да се захване с това в същата минута.

— Някой трябва да се свърже и с ДНК лабораторията, която е използвала Джейми — казвам му и тръгвам към ръмжащия ландроувър на Колин. — Подозирам, че те едва ли са наясно с новите технологии, използвани от армията.

Имам предвид военната лаборатория във въздушна база Доувър, където ДНК технологиите са достигнали нови нива поради предизвикателствата при изследване на загиналите войници. Какво се случва, когато еднояйчни близнаци се озоват на бойното поле и един от тях е убит или, да не дава господ, и двамата? Стандартните ДНК тестове не могат да ги различат, и макар да е вярно, че отпечатъците им не са еднакви, от пръстите им може да не е останало нищо за сравнение.

— Съкрушителни рани и в някои случаи почти пълно унищожение — добавям. — Трудностите при идентифицирането, когато е останала само мъгла от зарамена кръв, парченце изгорена кост или плат. Знам, че военната база разполага с нужната технология, за да анализира епигенетични феномени с помощта на метилация и хистонова ацетилация за сравнения на ДНК, които не са възможни при другите видове анализи.

— И защо ни е нещо подобно в тези случаи?

— Защото еднояйчните близнаци може да започнат живота си с еднаква ДНК, но по-възрастните ще имат значителни разлики в генотипа, ако разполагаш с технологията, нужна за търсене на тези разлики. А и колкото повече време близнаците прекарват разделени, толкова по-големи стават разликите. ДНК определя кой си, а впоследствие това кой си определя твоята ДНК — обяснявам, докато отварям вратата на джипа.

---

[1] Игра на думи: gumshoe (англ.) означава „детектив“, а също и „дъвка по обувка“. — Б.пр. ↑

34.

Мъжът, който отваря вратата, е изпотен, а вените по огромните му бицепси изпъкват като въжета. Вероятно е тренирал, когато се появихме без покана.

Очевидно не му е приятно да види на верандата си двама непознати, облечени в бежови униформи с емблемата на ФБР, и вехт ландроувър, паркиран в сянката на високия дъб до жасминовите храсти, които разделят имота от съседния.

— Съжаляваме, че ви безпокоим — казва Колин и показва значката си. — Ще ви бъдем изключително благодарни, ако ни отделите няколко минути.

— За какво става дума?

— Вие ли сте Гейб Мълъри?

— Някакъв проблем ли има?

— Не сме тук официално и няма проблем. Обикновено посещение. Ще си тръгнем, ако пожелаете. Но ако ни дадете една минута да ви обясним, ще ви бъдем много благодарни — казва Колин. — Вие ли сте Гейб Мълъри, собственикът на къщата?

— Да, аз съм — отговаря той, но не предлага да се ръкува с нас. — Това е моята къща. Жена ми добре ли е? Наред ли е всичко?

— Доколкото знаем, да. Извинете, ако сме ви изплашили.

— Не се плаша от нищо. Какво искате?

Гейб Мълъри е хубав мъж с тъмна коса и сиви очи. Облечен е с анцуг със срязани крачоли и тениска с надпис: „АМЕРИКАНСКИ ЯДРЕН ФЛОТ: Ако ме видиш да бягам, вече е прекалено късно“. Той запречва вратата с мускулестото си тяло. Очевидно не обича непознати да се отбиват в дома му без предупреждение, независимо от причината. Но не искаме да му дадем възможност да ни откаже. Трябва да видя градината и да разбере какво е правила Глория Джордан в ранния следобед на пети януари.

Не смятам, че е подрязвала храстите, и искам да разбере защо се е върнала в градината си рано следващата сутрин. Вероятно е била

принудена да го направи в тъмнината, приблизително по времето, когато тя и семейството ѝ са били убити. Имам си сценарий, който е основан на тълкуването на уликите. Информацията, която Луси ми изпрати по време на пътуването ни тук, само засилва убеждението ми, че госпожа Джордан не е била невинна жертва.

Подозирам, че през нощта на пети януари тя може би е сложила клоназепам в питието на съпруга си, за да е сигурна, че той ще заспи дълбоко. Към единайсет е слязла долу и е изключила алармата, излагайки къщата и семейството на опасност от проникване с взлом, който не е очаквала да завърши така, както е станало. Идеята ѝ е била глупава и не много различна от плановете, скроени от други нещастни хора, които искат да се измъкнат от браковете си и са подведени да смятат, че имат право да получат онова, което мислят, че заслужават.

Госпожа Джордан вероятно изобщо не е искала и децата ѝ да пострадат, определено не и самата тя, а може би дори и съпругът ѝ, когото подозирам, че е ненавиждала. Може би е била твърдо решена да се отърве от него, но сигурно е искала таен източник на пари, нещичко само за нея, а и не е задължително да е желала смъртта на доктор Джордан. Прост план — обикновен обир в януарската нощ след ден с гръмотевични бури и ледени ветрове, каквото е било времето тогава според Луси. Човек не излиза да работи в градината в подобен ден, а и бездруго няма доказателства, че госпожа Джордан е подрязала и едно клонче, преди да умре.

Какво е правила до разрушените стени, които приличат на стара изба? Може би се е опитвала да надхитри съучастника или съучастниците си. А мрачната ирония е, че тя не би оцеляла дори ако е била честна с тях. Не е разпознала злото, с което се е сприятелила. Или е смятала, че всичко ще ѝ бъде простено, ако обещае, че ще подели състоянието си. Подозирам, че златото не е намерено никъде, защото тя е решила да го запази за себе си и го е скрила.

— Вижте, разбирам, че не искате да ви притесняваме с всичко това — казва Колин, застанал на горещата веранда с елегантни бели колони.

— Не искам да се занимавам с този проклет случай — отговаря Гейб Мълъри. — Вие и репортерите, а и ужасните туристи. Хората вечно ми звънят и искат да разгледат къщата.

— Ние не сме туристи и не идваме от любопитство.

Колин ме представя и добавя, че ще се връщам в Бостън през следващите дни и просто искам да разгледам градината.

— Не искам да бъда груб, но защо, по дяволите? — пита Мъльри.

Зад него виждам дървеното стълбище и площадката до антрето, където е било намерено тялото на Бренда Джордан.

— Имате право да сте груб — отговарям, — а и не сте длъжен да ми позволите да огледам.

— Това е идея на жена ми — тя преправи цялата къща. Кабинетът ѝ е там. Каквото и да смятате, че ще видите, вероятно вече не съществува. Не виждам смисъл.

— Ако нямате нищо против, все пак бих искала да погледна — отвърщам. — Преглеждах информацията...

— За случая — раздразнено въздъхва той. — Знаех си, че е грешка да купуваме тази къща, особено сега, когато екзекуцията ѝ предстои, при това на шибания Хелуоун. Просто не можем да останем в града тогава. Ако можех, щях да заключа къщата, да повикам Националната гвардия и да изчакам в Хаваи. Е, добре.

Той отстъпва встрани и ни кани да влезем.

— Абсурдно е изобщо да водим този разговор — продължава той раздразнено, — но поне да не го правим навън в жегата и пред целия свят. Да купя тая проклета къща! Мили боже! Не трябваше да слушам жена си. Казах ѝ, че идеята не е добра и ще ни включат в туристическите атракции, но тя е тук през повечето време. Аз пътувам постоянно. И тя трябва да живее където иска. Нали разбирате — съжалявам, че тук са загинали хора, но мъртвите са си мъртви. А и е адски неприятно, когато хората нарушават спокойствието ти.

— Разбирам ви — съгласява се Колин.

Влизаме в преддверието на величествената къща, която изглежда толкова позната, сякаш вече съм я виждала. Представям си Глория Джордан на стълбите, боса, със синята си нощница, как върви към кухнята, където очаква развоя на събитията. Или пък е била в друга част на къщата, когато стъклото на кухненската врата е било разбито и една ръка се е протегнала да отключи резето с ключ, който не е трябвало да бъде там. Не знам къде е била, когато са убили съпруга ѝ, но не е лежала в леглото си. Не е била там, когато била намушкана двайсет и седем пъти, а гърлото ѝ било прерязано. Прекалено жестоко

убийство, което свързвам с похот и ярост. Най-вероятно е била нападната в преддверието, където е стъпила боса в собствената си кръв и в тази на закланата си дъщеря.

— Сигурно сте разбрали, че не съм оттук — казва Мълъри.

Отначало помислих, че е англичанин, но акцентът му звучи повече като на австралиеца.

— Сидни, Лондон, после Северна Каролина, където специализирах хипербарна медицина в „Дюк“. Озовах се в Савана дълго след убийствата, така че историите за тази къща не означават нищо за мен. В противен случай изобщо нямаше и да я погледна, когато я обявиха за продажба преди няколко години. Огледахме я и Роби се влюби в нея от пръв поглед.

Луси ми беше изпратила имейл, в който пишеше, че бракът на семейство Джордан не бил идеален. Приложената информация обрисуваше портрета на нещастна жена със самоунищожително минало, която се омъжила за Кларънс Джордан през 1997 година и незабавно родила близнаци, момче и момиче — Джош и Бренда. На хората около нея сигурно им се е струвало, че виждат историята на Пепеляшка. На двайсет години била назначена за рецепционистка в кабинета на доктор Джордан. Може би той е смятал, че може да я спаси. За известно време тя сигурно се е стабилизирала и забравила за предишните години на хаос и проблеми, когато била преследвана от агенции за събиране на дългове, плащала с невалидни чекове, напивала се на обществени места и се местела от един мизерен апартамент в друг на всеки шест месеца.

— Кингс Бей? — пита Колин, като предполага, че Гейб Мълъри е свързан с атлантическия флот, разполагащ с ядрени оръжия, чийто пристан се намира на по-малко от сто километра оттук.

— Медицински офицер от запаса — отговаря Мълъри. — Но ежедневната ми работа е тук, в местната болница. В спешното отделение.

Още един лекар в къщата, мисля си. Надявам се да е по-щастлив от Кларънс Джордан, който се опитвал да контролира дискретно жена си, разчитайки на приятелството си с председателя на новинарската агенция, която притежавала голям брой вестници и телевизионни станции по онова време. Човек, с когото доктор Джордан участвал в

различни комитети и благотворителни фондации и който имал възможността да манипулира появяващото се в пресата.

Медиите не съобщили и дума за постоянното лошо поведение на госпожа Джордан — серия от тъжни и унижителни случаи, започнали през януари 2001 година, когато била арестувана за кражба, след като скрила под дрехите си скъпа рокля, но забравила да махне пластмасовия етикет. Зов за внимание и помощ, но вероятно и нещо по-опасно.

Госпожа Джордан действала по начин, предназначен да накаже съпруга, който я пренебрегвал и имал категорични очаквания за ролята и поведението на жена си. Отвърщала му, като атакувала гордостта му, имиджа му и невъзможно високите му стандарти. Само два месеца след кражбата в мола тя се блъснала с колата си в дърво и била обвинена в шофиране в пияно състояние. Четири месеца по-късно, през юли, звъннала в полицията, пияна и войнствена, и твърдяла, че къщата била обрана. Ченгетата реагирали бързо и взели показанията ѝ. Тя се оплакала, че икономката им откраднала златни монети на стойност поне двеста хиляди долара, които били скрити в изолацията на тавана. Икономката изобщо не била обвинена, тъй като доктор Джордан уведомил полицията, че наскоро е преместил златото. То си било в безопасност и нищо не липсвало от къщата.

Но какво е станало със златото между юли и шести януари? Предполагам, че доктор Джордан може да го е продал, макар че Луси спомена, че цените са били най-ниски през 2001 година. Струва ми се странно той да не изчака стойността му да се повиши, особено ако го е имал от доста време. Няма нищо, което да показва, че се е нуждаел от пари. Данъчната му декларация за 2001 година показва печалби от работа и дивиденди за повече от един милион долара. Каквото и да е станало със златото, факт е, че то е изчезнало след убийствата. Никъде не се споменава за кражба, а полицейските доклади сочат, че бижутата и семейното сребро не са били докосвани.

Вероятно Глория Джордан е преместила златото за последен път, сигурно през следобеда преди убийствата, и макар че едва ли някой някога ще узнае какво точно е станало, имам теория, основана на фактите. Мисля, че тя е инсценирала обир, за да обясни изчезването на онова, което е възнамерявала да открадне. После обаче решила, че няма да се наложи да дели плячката със съучастника или

съучастниците си, ако се престори, че не може да я намери. Съпругът ѝ уж скрил златото отново и тя ужасно съжелявала, но не била виновна.

Мога само да си представя какво си е казала, когато са се появили съучастниците ѝ. Според мен госпожа Джордан се е изправила срещу зла сила, много по-умна и жестока, отколкото е очаквала. Подозирам, че рано сутринта на шести януари е била принудена да разкрие скривалището на златото и докато е била в градината, близо до старото хранилище, е получила първото порязване. Вероятно като предупреждение. Или пък това е било началото на нападението и тя е избягала обратно в къщата, където е била убита. После трупът ѝ бил занесен горе и нагласен в леглото до този на мъжа ѝ.

— Та значи, разгледахме и мястото е страхотно. Признавам, че се впечатлих — казва Гейб Мълъри. — И цената беше учудващо добра. После брокерът ни разказа подробно какво е станало тук през 2002 година и нищо чудно, че предложението бе съблазнително. Не се въодушевих от връзката с убийствата, но пък не съм суеверен. Не вярвам в духове. Това, в което започнах да вярвам, са туристите. Идиоти с маниерите и разума на гълъби. И не желая панаири тук сега, когато екзекуцията ѝ отново предстои.

Няма да има екзекуция. Аз ще се погрижа за това.

— Жалко, че съдията отложи екзекуцията. Искаме да приключат с нея, за да може духовете да се успокоят и всичко да бъде забравено. Надявам се, че някой ден хората ще престанат да искат да разглеждат къщата.

Ще положа всички възможни усилия, за да предотвратя влизането на Лола Дагет в кабината за екзекуции. Може би ще настъпи ден, когато тя няма да има от какво да се страхува. Нито от Тара Грим и надзирателите в затвора, нито от Възмездие. А може би Възмездие носи името Робърта. Всичко може да е отровно, ако поемеш прекалено много от него, дори водата, каза генерал Бригс. А кой може да знае повече за лекарствата, микробите и смъртоносните им свойства от един фармацевт, зъл алхимик, който превръща лека в страдание и смърт?

— Кажете ми какво искате да видите — обръща се към мен Гейб Мълъри. — Не знам дали мога да ви помогна. Друг собственик е

живял тук, преди да купим къщата, и наистина не знам какво е представлявала тя, когато онези хора са били убити.

Кухнята е неузнаваема — напълно променена, с нови шкафове, модерни уреди от неръждаема стомана и под от черен гранит. Задната врата е солидна, без прозорци, както ми каза Джейми. Чудя се откъде е знаела, но имам определено предположение. Не би се поколебала да дойде тук и да нахлуе в къщата. Сигурно се е представила за туристка, или пък просто е дошла и е обяснила защо се интересува. Забелязвам лаптопа върху плотта, до който няма как да седнеш и да работиш. На масата има безжична клавиатура и мишка. На всеки прозорец има контакт — съвременна и сложна алармена система, която може би включва и камери.

— Разумно е, че сте инсталирали добра охранителна система — казвам на Гейб Мълъри. — Особено като се има предвид любопитството на хората относно това място.

— Да, нарича се деветмилиметров браунинг. Това е моята охранителна система — ухилва се той. — Жена ми си пада по устройствата, сензорите за движение, видеокамерите. Тревожи се, че някой може да реши, че държим наркотици в къщата.

— Това са градски легенди — казва Колин. — Лекарите държат наркотици в домовете си и изкарват страхотни пари.

— Е, аз пътувам през повечето време, а и тя си изкарва хляба с продажба на лекарства — обяснява той и отваря кухненската врата. — Друга градска легенда е, че аптекарите държат наркотици в домовете си.

Слизаме надолу по каменните стъпала към тревата и пътеката, застлана с плочи. Чувам музика на покритата веранда, която е превърната във фитнес. Вероятно Гейб Мълъри е бил там, когато звъннахме. А преди това сигурно е косил.

Разпознавам червените теракотени плочи зад стъклото, където има лежанка за вдигане на тежести и рафт с гири. На задната стена на къщата са облежани две колела с малки гуми и сгъваеми алуминиеви рамки — едното червено, с висока седалка, а другото — сребристо, за по-нисък човек. До тях стоят косачка, гребло и чувал с листа и трева.

— Предполагам, че ще е най-добре да ви оставя да се поразходите наоколо — казва Мълъри, а поведението му говори, че не се тревожи ни най-малко и няма представа, че има причина да се

тревожи. — Градинарството не е любимото ми занимание. Това е царството на Роби — добавя той, сякаш не се интересува особено от градината.

Очевидно, тук нищо не е същото, както навремето. Храстите, статуите и порутените стени са заменени с варовикова тераса, изградена точно над онова, което подозирам, че е било хранилището. Зад терасата има малка барака, боядисана в бледожълто, с мансарден покрив и отдушник, който прилича на промишлен, а под стрехите са монтирани камери. Досега преброих три. Зад живия плет има огромен климатик и генератор, а прозорците са покрити с капаци, сякаш съпругата на Гейб Мълъри очаква ураган и спиране на тока и се притеснява, че някой може да проникне в имота ѝ и да я шпионира. Постройката е обградена с бели решетки, по които пълзят червена пираканта и екремокарпус скабер^[1].

— Какво прави Роби в кабинета си? — задавам на съпруга ѝ съвсем нормален въпрос, при обичайни обстоятелства.

— Готви се за доктората си по фармацевтична химия. Пише си дисертацията.

Мълъри не би разказал всичко това, ако не беше невинен, едър, силен воин, който не знае, че живее с врага.

— Скъпи, кой е там? — чува се женски глас.

Жената се появява и тръгва спокойно, но решително към мен, а не към съпруга си.

С кремав ленен панталон и цикламена блуза, с опъната назад коса, тя не е Дон Кинкейд — но можеше да е тя, ако Дон не лежеше в кома в Бостън и беше в по-добра физическа форма. Забелязвам венчалния пръстен и черния часовник, но най-вече — лицето ѝ. Виждам Джак Филдинг в очите и носа ѝ, във формата на устата ѝ.

— Ей — казва тя на съпруга си, вторачена в мен. — Не ми каза, че чакаме гости.

— Те са съдебни лекари и искат да огледат наоколо заради убийствата — обяснява красивият ѝ съпруг, който е претоварен с работа лекар от запаса, пътува много и я оставя сама да прави каквото си иска. — Защо се прибираш толкова рано?

— Появи се някакво дърто лошо ченге — отговаря тя, все още вторачена в мен. — Задаваше странни въпроси.

— Теб ли разпитваше?

— Не, разпитваше за мен. Бях отзад, но чух всичко и реших, че е досадно. — Тя ме поглежда с очите на Джек Филдинг. — Купи си дихателен апарат и питаше дали имаме дефибрилатор. Дватамата с Хърб дрънкаха сума ти време, а после излязоха навън да пушат. А пък аз реших да си тръгна.

— Хърб е тъпак.

— Прекалено много окосена трева — оплаква му се тя, но не се оглежда наоколо, а продължава да ме наблюдава. — Знаеш колко мразя това. Моля те, събери останалото.

— Не съм свършил. Не очаквах да се прибереш толкова рано. Мисля, че е време да наемем градинар.

— Защо не отидеш да си вземеш от бисквитите, които направих, и да пийнеш малко вода? Аз ще разведа посетителите.

— Колин? Докато разглеждам градината — това, което е останало от нея — би ли предал на Бентън едно съобщение от мен? — казвам на колегата си, без да свалям очи от нея.

Колин определено усеща, че нещо не е наред. Давам му номера на Бентън.

— Кажу ми, че той и колегите му трябва да видят какво е направила Роби с градината си, как е превърнала старото хранилище в забележително функционален офис. Не съм виждала нищо подобно досега. Роби е съкратено от Робърта, предполагам — казвам на Колин, като продължавам да я гледам в очите.

Чувам как Колин говори по телефона.

— Да, в задния двор — казва той тихо, но не дава адреса, където се намираме.

Подозирам, че Бентън вече е на път насам.

— Точно това искам да направя у дома. Да си построя офис в задния двор, който е безопасен като Форт Нокс — място, където може би навремето е било скрито злато, преди да бъде откраднато — казвам на Робърта Прайс. — Със собствен генератор, специален климатик и охранителни камери, които мога да наблюдавам от бюрото си. Или пък отдалеч. Да виждам кой идва. Надявам се, нямате нищо против, че съпругът ми и колегите му ще се отбият тук — казвам на Робърта, когато кухненската врата се затваря, и се чудя дали Колин е въоръжен. — Прайс или Мълъри? — питам я. — Вероятно сте взели името на съпруга си. Доктор и госпожа Мълъри в прекрасната им старинна

къща, която сигурно съдържа специални спомени за теб — добавям ледено и дочувам в далечината шум от мотор.

Тя пристъпва по-близо до мен и спира. Виждам гнева в очите ѝ. С нея е свършено, и тя го знае. Отново се чудя дали Колин е въоръжен, както и тя. Тревожа се, че съпругът ѝ може да излети от къщата с деветмилиметровия си пищов. Ако Колин насочи оръжие към Робърта или я повали на земята, може да бъде пребит или застрелян. А и не искам Колин да застреля Гейб Мълъри.

— Когато съпругът ви излезе от къщата — казвам ѝ, докато Колин се приближава към нас, — уведомете го, че полицията идва. ФБР е на път насам. Не искате той да пострада, а това ще стане, ако направите нещо прибързано. Не бягайте. Не правете нищо, или той ще се намеси. Няма да разбере какво става.

— Няма да спечелиш — отвърща тя и пхва ръка в чантата си.

Погледът ѝ е стъклен. Диша тежко, сякаш е изключително бясна или се готви да нападне. Звукът от двигател се усилва. Мотоциклет. Съпругът ѝ излиза от къщата и носи чиния и бутилки вода.

— Извади си ръката от чантата. Бавно — нареждам ѝ. Моторът изръмжава наблизко и спира. — Не прави нищо, което да ни накара да действваме.

— Изглежда, ще имаме и други гости — казва Мълъри и тръгва през двора, осеян с окосена трева.

Той изпуска чинията и бутилките, когато Робърта Прайс изважда от чантата ръката си, в която държи бял спрей. Близко до къщата изстрел.

Робърта прави още една стъпка и се просва на земята. От главата ѝ тече кръв. На тревата се търкулва инхалатор за астма. Луси тича през двора, стиснала пистолет в двете си ръце, и крещи на Гейб Мълъри да не мърда.

— Седни бавно и спокойно — заповядва му тя, насочила оръжието към него.

Той е застинал на мястото си, гледа втрещено и вика:

— Трябва да ѝ помогна! За бога, позволете ми да ѝ помогна!

— Седни! — изревава Луси. Чувам затваряне на врати на кола. — Дръж си ръцете така, че да ги виждам!

---

[1] Пълзящи растения с едри червени цветове. — Б.пр. ↑

ДВА ДНИ ПО-КЪСНО

Камбаната на общината бие бавно и тържествено в Деня на независимостта, през който няма да има фойерверки за някои от нас. Понеделник е, и макар че планът беше да тръгнем рано за дългия полет към къщи, вече е обед.

Докато кацнем във военновъздушната база на запад от Бостън, вече ще бъде осем или девет вечерта. Закъснението ни се дължи не на времето, а на ветровете в настроението на Марино, които непрестанно променят посоката си. Настоява да върне буса в Чарлстън, където иска да кацнем на път за Бостън, в случай че реши да се прибере у дома с нас. Но можел и да остане на юг, за да лови риба и да размишлява, да си потърси рибарска лодка на старо или да отиде на почивка. Било трудно да се каже дали ще се върне в Масачузетс. Докато се чуди какво да прави със себе си, той намира и други начини да се разтакава.

Имал нужда от още кафе. Можело да изтича да купи още няколко сандвича с пържола и яйце, каквито нямало на север. Трябвало да отиде на фитнес. И да върне взетия под наем мотор в магазина, за да помогне на Луси. Тя преживя достатъчно при разпитите от ченгетата и ФБР, цялата бюрокрация, която върви със стрелбата, както каза той. Достатъчно зле е да убиеш някого и да разбереш, че той не е изваждал оръжие, а портфейл, шофьорска книжка или инхалатор. Дори негодникът да си е заслужил съдбата, предпочиташ да не се случва по този начин, защото винаги някой ще се усъмни в преценката ти, а това те стресира повече от смъртта, ако си честен със себе си. Не искал Луси да се качва на мотора сега и започвал да се тревожи, че тя не бива да лети, защото била в тежко състояние.

Луси е съвсем добре. Марино обаче не е. Тичаше по задачи като луд, а когато най-после бе готов за двучасовото шофиране до Чарлстън, реши, че искал всички купени от мен неща, които и без друго не можели да се поберат в хеликоптера. Не възнамерявах да влача тенджери, тигани, консерви и печка до Бостън, но той настоя да ги вземе. Още не бил успял да обзаведе новото си жилище в Чарлстън,

обясни ни той, докато тъпчеше всичко в кашони, които беше взел от магазина за алкохол. Прибра дори отворените чипсове и ядки, и сешоара, който не му трябва, защото е плешив, както и туристическа ютия и дъска за гладене, абсолютно ненужни за дрехите му от синтетични материали.

Взе подправки и няколко почти празни буркана с маслини, кисели краставички и компоти, соленки, салфетки, пластмасови прибори, алуминиево фолио и купчина сгънати пазарски торби. После обиколи всички стаи и събра всички тоалетни принадлежности.

— Приличаш на онези манаџи по телевизията — казах му. — Ровят из боклуците на другите и никога не изхвърлят нищо. Това е нова страст.

— Страх — обажда се Бентън, който седи с лаптопа в скута си. — Страхува се, че може да изхвърли нещо, което после ще му потрябва.

— Е, ще му изпратя ново съобщение. Не желая да слушам извинения и оправдания. Той ще се прибере с нас у дома. Не искам да е сам тук, когато не разсъждава трезво и е обзет от нова страст. Ще кацнем в Чарлстън, и ако се наложи, ще отида до апартамента му и ще го извлека оттам.

— Не са му останали много страсти — отбелязва Бентън, докато преглежда файловете си. — Никакъв алкохол, нито цигари. Не иска да надебелее, затова не може да се обърне към храната и се хвърля да трупа боклуци. Сексът е по-добра страст. Сравнително евтина и не изисква складиране.

Той отваря един имейл. От мястото си виждам, че е от ФБР, вероятно от агента на име Фил, с когото Бентън говори по телефона преди известно време.

Сутринта в хотелския ни апартамент бе доста оживена. От изгрев-слънце с Бентън се подготвяме за прибирането у дома и размишляваме върху информацията, която продължава да се трупа със скоростта на светлината. Не съм свикнала разследванията да се водят като война, с многобройни атаки по различни фронтове, извършвани от различни клонове на армията и полицията, провеждани със зашеметяваща сила и бързина. Но пък повечето случаи, по които работя, не представляват заплаха за националната сигурност.

Засега информацията е поверителна и я държат далеч от новините. ФБР и Министерството на отбраната продължават неуморните си усилия, за да се уверят, че нищо, докосвано от Робърта Прайс, не е попаднало в складовете на армията, на самолетносач, претъпкан с войници, на подводница, въоръжена с ядрени ракети, в ръцете на момчетата на бойното поле. Анализите на ДНК и отпечатъците бяха потвърдени. Факт е, че Робърта Прайс и Дон Кинкейд са еднояйчни близначки, двете страни на едно и също зло, клонинги, както ги наричат някои следователи. Сестри, израснали поотделно, но по-късно събрани отново и създали катализатор, сътворил ужасяващи технологии и причинил многобройни смъртни случаи.

— Страхът — казвам. — Заради него Марино търчи като луд из града. Вижда смърт всеки ден, но когато това става в случаите, по които работиш, започваш да се самозалъгваш, че можеш някак да контролираш положението или го разбираш достатъчно добре.

— Пушенето на цигара пред аптека „Монк“ му дойде в повече — отбелязва Бентън. В същия момент телефонът му извънпява.

— След онова, което видя в хранилището? Предполагам, че е така — съгласявам се. — Определено знае какво е можело да се случи.

— Мога да ти предложа уместен подход — казва Бентън на този, който се обажда. — Основан е на факта, че това е човек, който се чувства напълно оправдан. Направила е услуга на света, като е очистила лоши хора.

Разбирам, че говори за Тара Грим, която бе арестувана, но още не е обвинена. ФБР сключват сделки и са готови да преговарят с нея в замяна на информация за останалите в затвора, като надзирателя Мейкън, които са я подпомагали при наказването на определени затворнички, в сътрудничество с една умна отровителка, която се нуждаела от упражнения.

— Трябва да се позовеш на нейната истина — дава Бентън съвети по телефона. — А тя е, че не е извършила нищо нередно. Дала на Бари Лу Ривърс последна цигара, чийто филтър бил напоен с... Да, аз бих го казал направо, но намекни, че разбираш защо това не е нередно според нея. Да, добра идея. Ще бъде екзекутирана и бездруго ще умре — милостив край в сравнение с онова, което тя е причинила на хората, редовно тровени с арсеник. Да, правилно. Не е милостиво да

изпушиш цигара, напоена с ботулинова отрова. Ужасен начин да умреш, но не споменавай тази част.

Бентън довършва кафето си, като слуша внимателно и наблюдава реката.

— Придържай се към това, което тя иска да вярва за себе си. Точно така — ти също мразиш лошите хора и можеш да разбереш изкушението на човек, готов да вземе правосъдието в собствените си ръце... Това е теорията. Може би Тара Грим, която е разумно да наричаш „директор Грим“, ще потвърди властта си... Да, винаги става дума за власт. Може би тя ще ти признае, че е било цигара или последна вечеря — каквото и да е, но само е искала да се увери, че Бари Лу Ривърс и другите са си получили заслуженото. Причинили са им това, което те са причинили на жертвите си. Зъб за зъб, с още нещо в добавка. Леко завъртане на ножа за всеки случай.

— Не знам какво ще накара Марино да стигне до прозрение — казвам, когато Бентън затваря телефона. Защото, колкото и ужасно да се чувства Марино заради случилото се с Джейми, в природата му е да се чувства по-зле заради онова, което можеше да стане с него.

— Той не е много силен в прозренията — отбелязва Бентън. — Поел е глупав риск. Също като да пиеш, да се качиш в кола и да подкараш по магистрала, където стават много катастрофи. Надявам се, че Фил ще изпълни онова, което го посъветвах.

Фил е един от многото агенти, с когото се запознах през последните два дни.

— При човек като нея трябва да говориш за вярата му в онова, което е извършил. Да подхранваш нарцисизма ѝ. Правила е услуги на света.

— Да, има хора, които си вярват. Например Хитлер.

— Само дете Тара Грим не беше толкова очебийна — казва Бентън. — Представяше се за достойна личност, ръководеща идеален затвор, който може да служи за модел. Предложения за работа и официални лица, посещаващи затвора.

— Да, видях всички награди по стените ѝ.

— В деня, когато ти беше там — добавя той, — група посетители от мъжкия затвор в Калифорния разгледали затвора и решили да я наемат за тяхната първа жена директорка.

— Ще е страхотна ирония, ако тя се озове в „Браво“. Може би в някогашната килия на Лола Дагет — отговарям.

— Ще предам желанието ти — сухо отвърща Бентън. — Както и предложението на Луси Гейб Мълъри да е този, който може да изключи животоподдържащите системи на Дон Кинкейд като близък роднина.

— Не знам какво ще стане.

Разбира се, Гейб Мълъри няма да е онзи, който ще вземе решение дали да приключи живота на Дон Кинкейд.

Очевидно той никога не е чувал за нея. Само си спомняше името ѝ смътно от новинарските репортажи за убийствата в Масачузетс. Знаел, че жена му, Робърта Прайс, била отгледана от семейство в Атланта, с което понякога се виждали по празниците, но нямал представа, че е имала сестра.

— Предполагам, че тя ще бъде прехвърлена в друга болница — отбелязвам. — Държавна. И ще я държат на изкуствено дишане, докато умре.

— Повече грижи, отколкото са получили жертвите ѝ.

— Обикновено става така. Чувствам се зле, че не послушах Марино, когато ми посочи повишените нива на адреналин и въглероден окис, както и че пушенето в затвора е забранено. Защо тогава пробите на Бари Лу Ривърс бяха такива? Не му обърнах внимание, защото тогава не ме интересуваше. Бях съсредоточена върху нещо друго. Може би ако му призная това, няма да е толкова строг със себе си заради това, че не е обърнал внимание, когато се е отбил в аптека „Монк“ и си е изпросил цигара.

— Може би и ти няма да си прекалено строга към мен по същата причина — казва Бентън, вдига очи и ги приковава в моите. — Съобщи ми нещо важно, а аз мислех за друго.

— Ще направя по още едно кафе — решавам.

— Защо не? Може да ни се отрази добре. Съжалявам, че не бях мил.

— Вече го каза.

Надигам се от стола и виждам в реката товарен кораб, теглен от пилотни лодки.

— Не е нужно да си мил, когато работим. Просто ме приемай сериозно. Само това искам.

— Винаги те приемам сериозно. Но в онзи момент приемах други неща по-сериозно.

— Джейми, а после той си изпросва цигара, която можеше да го убие. Да, разбираемо е, че е травмиран — казвам, защото не искам да обсъждам повече извиненията на Бентън, а кухничката внезапно ми се струва гола и тъжна, сякаш вече сме се изнесли. — Той ще трябва да осъзнае всичко това, или ще направи нещо друго немного умно, например да се пропие отново или да напусне работа и да прекара остатъка от дните си в риболов заедно със своя приятел — капитана.

Слагам филтър в хотелската кафеварка, защото Марино прибра новата „Кюриг“, която купих.

— Пушене пред аптеката, където работи отровителка — продължавам. — Не че някой вече беше напълно сигурен в това, но той бе разпитвал за нея. Мислил е по въпроса.

— Какво му каза? Да не яде и да не пие нищо, освен ако ние не сме го купили — напомня ми Бентън.

— Също като уплахата с тайленола. Когато разбереш какво е възможно, вече не искаш да се довериш на нищо. Или пък започваш да отричаш. След всичко, което видяхме, отрицанието е моят избор.

Отивам в кухнята и мислите ми се връщат към старото хранилище зад красивата къща, където Робърта Прайс е помогнала при убийствата на цяло семейство, когато е била едва на двайсет и две години.

— Или пък никога вече няма да ям и да пия нищо — добавям.

Не знам дали някога е използвала оръжието, което намерихме — сгъваем нож от неръждаема стомана с острие, дълго седем сантиметра и половина, съвпадащо с раните при убийствата на семейство Джордан. Предполагам, че намушкването на хора е било специалитетът на сестра ѝ — Дон Кинкейд, а Робърта е предпочитала да убива отдалеч. Подозирам, че ножът е бил запазен като сувенир през всичките изминали години, прибран в кутия от палисандрово дърво под земята в специално проектирано помещение със страхотна вентилация и климатик.

В ремонтираното хранилище, достъпно през една врата в пода на кабинета, скрита с килим, имаше зашеметяващ инвентар от цигари и храни, готови за ядене, автоинжекции и други продукти, подбрани от Робърта Прайс. Тя е правила редовни поръчки от компании в Китай,

които продават ботулинова отрова тип А без много въпроси. Екипът за работа с опасни материали откри стари пликосе и пощенски марки, не само онези с плажните чадъри, но и много други, които е поръчвала по интернет.

Повечето предмети са били предназначени за затворничките. Листовете и марките са желани от хората, които са заключени в килиите си и отчаяно искат да си кореспондират със света. Вероятно никога няма да научим колко души е убила, избирайки ужасяваща смърт, сходна с остър пристъп на астма, от каквато страдали и тя, и близначката ѝ. Били разделени като бебета и никоя от тях не знаела за съществуването на другата. Докато малко след единайсети септември Дон решила да разбере кои са биологичните ѝ родители, което довело до откритието, че има и близначка.

През декември 2001 г. сестрите се срещнали за първи път в Савана. И двете страдали от нещо, което Бентън определя като тежко личностно разстройство. Социопати, садистки, жестоки и невероятно умни, и двете направили сходен избор в живота. Дон Кинкейд говорила с вербовчик от военновъздушните сили, където искала да се запише след колежа. Интересувала се от киберсигурност и медицинско инженерство. А на хиляди километри от нея близначката ѝ проучвала научните тренировъчни програми във флота.

Разделени в двата края на страната, Робърта и Дон били отхвърлени заради астмата и се записали да учат магистратура. Дон следвала материалознание в Бъркли, а Робърта — в колежа по фармация в Атина, Джорджия. През 2001 г. започнала работа в аптека „Рексал“, близо до дома на семейство Джордан. През уикендите и по празниците раздавала метадон в пансиона за наркомани, където се запознала с Лола Дагет — наркоманка, възстановяваща се от пристрастеността си към хероина.

Последните показания, дадени от Лола пред следователите, съвпадат с онова, което бе разказала на Джейми. Лола нямала представа какво е станало сутринта на шести януари, когато Робърта трябвало да раздава метадон в медицинската клиника на центъра, която случайно се намирала на същия етаж като стаята на Лола. Стаите не се заключвали.

Наркоманка със силно ограничени умствени способности и проблеми с управлението на гнева си е била лесна мишена за

натопяване. Невъзможно е да възстановим какво точно се е случило, но смятаме, че Робърта е влязла в стаята на Лола в даден момент, взела е панталона от рипсено кадифе, пуловера и якето от гардероба ѝ и тя или Дон са ги носили по време на убийствата. После влязла в стаята на Лола, докато тя спяла, оставила кървавите дрехи на пода в банята и в осем сутринта вече раздавала метадон в клиниката.

— Смъртта е лично и самотно начинание и никой не е готов за нея, независимо в какво убеждаваме себе си и останалите — споделям с Бентън, когато се връщам с кафето. — За Марино е по-лесно да се съсредоточи върху онова, което според него не е наред с Луси. Или да се отдаде на манията да тъпче шкафовете си с продукти.

— В момента е на етапа на пазаренето.

— Предполагам, че е така. Ако зареди кухнята си, има достатъчно храна и припаси, няма да умре — отговарям. — Ако изпълня А и Б, В няма да се случи. Той се разболя от рак на кожата и внезапно реши да стане частен консултант и да напусне работата при мен. Може би и това е било пазарене. Ако направи сериозна промяна в живота си, това означава, че все още има бъдеще.

— Мисля, че Джейми е била по-важният фактор — казва Бентън и проверява имейла си, докато говори. — А не ракът на кожата. Тя винаги е имала способността да накара Марино да я слуша. Най-хубавото още не му се е случило. Предстои нещо вълшебно. Работата му с нея е потвърдила самозаблудата му, че не се нуждае от теб, Кей. Че не е прекарал половината си живот, следвайки те от място на място.

— Лошо ще е, ако не мога да го накарам да разбере истината — размишлявам. Чувам, че се звъни. — А още по-лошо е, ако той смята, че е похабил половината си живот заради мен.

— Не казах, че го е похабил. Знам, че аз не съм похабил нищо.

Отново се целуваме и прегръщаме. После отиваме до вратата. Колин стои там с количка за багаж, която не ни трябва, защото Луси вече натовари багажа на хеликоптера.

— Не знам какво ще правя сега — казва Колин, като бута празната количка към асансьора. — Свикнах да си около мен.

— Надявам се, че следващия път ще донесем нещо по-хубаво в града.

— Вие, северняците, никога не правите така. Превръщате църковните ни камбани в гюлета, изгаряте плантацията ни, взривявате

влаковете ни. Ще направим малка отбивка и ще отидем до общинската болница, вместо до летището. Знам, че не е по-близо, но Луси не иска да се разправя с кулата и всички „хора в краставични костюми“.

— Военните — казва Бентън.

— А, да, пилотските костюми са зелени. Чудех се какво има предвид и си представях хора, облечени като краставици — продължава Колин. — Както и да е, предполагам, че положението там е доста напрегнато. Очевидно правят подробна проверка, а тя вече е била проверена и иска да изчезне оттам. Помоли ме да я уведомя, когато наближим. Не иска да чака в болницата и да се наложи да се мести, ако пристигнат медицинските хеликоптери. Това не е много вероятно в общинската болница, но все пак е по-добре да не рискуваме.

Качваме се в стъкления асансьор и той се плъзва надолу. Минава покрай балкони, украсени с лози, а аз си представям затворничките, които работят в двора и разхождат хрътките — призраци на предишните си личности, заключени на място, където тайно се раздава смърт. Представям си как Катлийн Лоулър и Джак Филдинг се виждат за първи път в ранчото за проблемни деца — връзка, която слага началото на серия събития, променили и унищожили живота на много хора, включително и тях самите.

— Ако купуваш билети за мачовете на „Беарс“ или „Ред Сокс“, може и да ви посетя някой ден — казва Колин.

— Ако някога решиш да напуснеш лабораторията...

Минаваме през фойето и се отправяме към горещия джип.

— Не намеквах за работа — отговаря той, докато се качваме в ландроувъра.

— Винаги имаш отворена покана за центъра. Имаме чудесен бръснарски квартет, а това проклето нещо определено духа горещо — соча вентилатора. — Ще свърши отлична работа в снежна буря.

Обаждам се на Марино и по шума зад него разбирам, че още е в буса. Кара към Чарлстън или се отдалечава оттам — нямам представа какво си е наумил.

— Къде си? — питам.

— На около трийсет минути път на юг — отговаря той. Звучи тъжно.

— Ще кацнем в Чарлстън към два и държа да си там.

— Не знам...

— Аз знам, Марино. Ще вечеряме късно, ще отпразнуваме Четвърти юли на север с нещо вкусно за ядене и ще вземем кучетата от гледачката.

Старата болница се появява пред погледите ни. Общинската болница в Савана, основана малко след Гражданската война, където Катлийн Лоулър родила близначките си преди трийсет и две години, е сграда от червени тухли с бяла украса. Там осигуряват пълно обслужване, но спешното отделение не е достатъчно голямо. Хеликоптерите вече почти не кацат тук, обяснява Колин. Площадката за полети е малка, затревена, с оранжев ветропоказател, заобиколена от дървета, които се люлеят на вятъра, когато черният 407 прогърмява над нас и каца.

Сбогуваме се с Колин под трясъка на перките. Аз се настанявам на лявата предна седалка, а Бентън сяда отзад. Закопчаваме коланите и си слагаме слушалките.

— Доста тясна площадка — казвам на облечената в черно Луси, която оглежда инструментите си и се справя чудесно с любимите си задачи — победа над гравитацията и разчистване на пречки.

— На такива стари места никога не си правят труда да подкастрият дърветата — чувам гласа ѝ в слушалките.

Издигаме се леко и болницата се озовава в краката ни.

Колин става все по-малък, докато се издигаме високо над дърветата. Профучаваме над сградите в стария град, а отвъд е реката. Следваме я до морето, отправяме се на североизток към Чарлстън, а после — към дома.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.